

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE ALPHA KING'S HATED SLAVE 2

*You, Danika, might not be
enough but you will do just fine...*

A man with dark hair and a beard is leaning over a woman with blonde hair. They are in a romantic pose, with the man's hands on the woman's shoulders. They are standing in front of ancient ruins, possibly the Colosseum, under a dramatic sky. The woman is wearing a black dress with lace. The man is shirtless.

MY
MASTER
MY
KING

KISS LEILANI

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

EFENDİM KRALIM

"ALFA KRALININ NEFRET ETTİĞİ KÖLESİ"NİN 2. KİTABI.

(Bu kitap, ilk kitap olan "My Slave, My Property"nin doğrudan devamı olduğu için tek başına okunmamalıdır.

Yazar: KISS LEILANI

YAZARIN NOTU

Bu kitap, zorla seks, açık şiddet ve kanlı sahneler, pedofili (betimlenmemiştir), istismar, kölelik, travma, tecavüz ve *çok* cinsel içerikli sahneler gibi tetikleyici durumlar içeren karanlık bir romantizm romanıdır. Bu kitap 18 yaş ve üstü için uygundur ve çocuklar için yazılmamıştır. Kitap nihai olarak nefret, intikam, işleme ve iyileşme hakkında olsa da, bu konulara duyarlıysanız, bu kitap size uygun olmayabilir.

ADANMA

Bu kitabı aileme ithaf etmek tuhaf olur, bu yüzden sevgili okuyucularıma ve hayranlarıma ithaf ediyorum. Her birinizi seviyorum ve umarım bu kitabı yazarken benim kadar keyif alırsınız.

Beni veya ailemi önceden tanıyorsanız, karanlık, müstehcen ve kutsal olmayan her şeyin hatırı için bu kitabı okumayın! Büyükbabam/annem bu kitabı öğrenip aile toplantılarında bana ters ters bakmaya başlamasına neden olmayın.

Ayrıca sevgili editörüm Melanie Lopata, sen benim hayatımı kurtaran kişisin ve en iyisisin!

Telif Hakkı© 2019-2023 Kiss Leilani
Tüm Hakları Saklıdır.

Bu kitap, yazarın izni olmadan basılı veya elektronik herhangi bir biçimde
çoğaltılamaz, taranamaz veya dağıtılamaz. Lütfen
yazarın haklarını ihlal eden telif hakkı korumalı materyallerin korsanlığına
katılmayın veya teşvik etmeyin. Tüm karakterler ve hikaye yazarın
mülkiyetindedir ve desteğiniz ve saygınız için teşekkür ederiz. Karakterler
ve
olaylar kurgudur. Gerçek kişilere, hayatta olan veya olmayan kişilere
benzerlikler tesadüfidir ve yazarın niyetinde değildir.

İçindekiler

YAZARIN NOTU ADANMA:

ÖZET.

BÖLÜM 1. UMUTSUZLUK.

BÖLÜM 2. ACILI VETTA.

BÖLÜM 3. KRAL: Onun azarı. Ve kalbi.

BÖLÜM 4. SEFALETİN UÇURUMU. DUYGULARIN ADASI.

BÖLÜM 5. SESSİZ SÖZLER.

BÖLÜM 6. GÖREVİN AĞIR YÜKÜ. BÖLÜM 7.

FIRTINA ÖNCESİ SAKİNLİK. BÖLÜM 8.

UNUTULMAYACAK GECE. BÖLÜM 9. KUR

YAPMA HAFTASI.

BÖLÜM 10. PRENSES KAMARA.

BÖLÜM 11. PRENSES. METRES. VE KRALIN KÖLESİ.

BÖLÜM 12. HUZURSUZ BİR RUH VE RAHATLATICI BİR RUH.

BÖLÜM 13. ÇALINMIŞ BİR AN.

BÖLÜM 14. GÜZEL BİR SABAH.

BÖLÜM 15. ÜZERİNDE ASILI DURAN

KARANLIK BULUT. BÖLÜM 16. KARANLIK

BULUT.

BÖLÜM 17. İÇGÜDÜ. BÖLÜM

18. GÜMÜŞ KASELER.

BÖLÜM 19. ŞAFAK SIRASINDA.

BÖLÜM 20. KAFA UYUYOR, KALP UYANIK OLDUĞU ZAMAN

BÖLÜM 21. KRAL CONE'UN BİYOLOJİK OLMAYAN

ÇOCUKLARI. BÖLÜM 22. AĞLAMAYACAK. AĞLAMAYACAK.

BÖLÜM 23. UMUT SEPETİ.

BÖLÜM 24. BİLİNMEYEN ADAM.
BÖLÜM 25. BAŞKA BİR BİRLİKTE.
BÖLÜM 26. BARIŞ TEKLİFİ VE HEDİYELER.
BÖLÜM 27. AFFETME.
BÖLÜM 28. KARARSIZLIK VE BELİRSİZLİK.
BÖLÜM 29. GELECEKteki GELİNİ.
BÖLÜM 30. SALLY'NİN MUTLULUĞU.
BÖLÜM 31. YARALAR İYİLEŞİR. İZLER
İYİLEŞMEZ. BÖLÜM 32. EFENDİM. KRALIM.
BÖLÜM 33. KARIŞIK ZİHİN. KIRIK RUH. KAÇIŞ. BÖLÜM 34.
HAYVANSAL İÇGÜDÜLER.
BÖLÜM 35. KRALIN KALBI. BÖLÜM
36. KALBİNİ AÇIĞA VURMAK.
BÖLÜM 37. AYDA BİR GECE. YENİ BİR ANI. BÖLÜM 38. KRALIN
KADINLARI.
BÖLÜM 39. DANİKA'NIN İKİLEMİ.
BÖLÜM 40. TEHLİKELİ ZEMİNLER.
BÖLÜM 41. KİM OLDUĞUNUZ ASLA
DEĞİŞMEYECEK. BÖLÜM 42. KARANLIK TÜNELİN
ÖNÜ. BÖLÜM 43. İYİLEŞTİREN KRAL.
BÖLÜM 44. MANİPÜLASYON KRALİÇESİ.
BÖLÜM 45. PARLAK YILDIZIN ÜZERİNDEKİ
KARANLIK GÜNEŞ. BÖLÜM 46. ŞAFAK ÖNCESİ
ALACAK KARANLIK.
BÖLÜM 47. TUZAK.
AYNI YAZARIN DİĞER KİTAPLARI.

ÖZET.

Bir zamanlar, bir köle prensesmiş.

Bir zamanlar, başka bir köle de prensmiş.

Bir zamanlar, prensesin babası, prensin anne babasını öldürdükten sonra prensi ve halkını köle yaptı.

On yıl kölelikten sonra, prens ve halkı kölelikten kaçtılar ve onları köle yapan kralı öldürdüler.

Prens, ülkeyi yeniden ele geçirdi ve halkının kralı oldu. Adı Kral Lucien'di.

Onu çok nefret eden kralın kölesi olarak geçirdiği on yıl boyunca, Kral Lucien kimsenin yaşayamayacağı kadar kötü bir hayat sürdü. O, yaralı bir kraldı; çocuk sahibi olamayan bir kral. Soğuk kalbinde çok fazla nefret ve acı barındıran bir kral. İçinde şeytanlar barındıran bir kral. Geçmiş, deneyimleri, anıları ve kabusları onun şeytanlarıydı. Her gün savaşmak zorunda olduğu şeytanlar. Zihninin derinliklerinde gizlenen, onu yutmak için bekleyen şeytanlar. Onu deliliğin eşiğine getiren şeytanlar. Onun şeytanları, en büyük düşmanlarıydı.

Hayır. En büyük düşmanı, onu köle eden adamın kızıydı; ona şeytanlarını veren adamın kızı. Adı Prens Danika.

Başta da söylediğim gibi,

Bir zamanlar, bir köle prensesmiş.

Kral Lucien, prenses Danika'yı köle yaptı. O, onun kölesiydi. Onun malıydı. Onun mülkiyetindeydi. Onu incitmek ve öldürmek için. Onunla istediği her şeyi yapmak için. Ve o, çok şey yapmak istiyordu. Onu çok incitmek istiyordu.

Ama bir sorun vardı.

Prens Danika, bir canavarın kızı olması gerektiği gibi değildi. Tam tersiydi.

Onun varlığı, kralın omuzlarındaki yükü hafifletiyordu. Onun yumuşak okşamaları, kralın soğuk kalbindeki buz parçalarını kırıyordu. Onun melodik sesi, krala huzur getiriyordu. Onun yumuşak dokunuşları, şeytanları uzak tutuyordu.

O, onu uyuttu. On beş yıldır iyi uyuyamayan bir adamı.
Kral Lucien bunun nasıl mümkün olduğunu anlayamadı. Bu onu şaşırttı.
Bu kadın kim? Bu, kendi zihninde kendine sorduğu bir soruydu.
Bu kadın kim? Onun nesi var?
Kendine bu soruları sormak zorunda kalmasından hoşlanmıyordu. O,
onun kölesiydi — derinden nefret ettiği bir kadındı. Kral Cone'un kızıydı.
Ve yine de...
Bu sorular ve içindeki şeytanlar, zihninde üstünlük mücadelesi vermeye
başlamıştı.

•
•

BÖLÜM 1. UMUTSUZLUK.

Danika, kralın odasından çıktıktan sonra yatak odasına geri döndü. Kralın ona söylediği sözleri aklından çıkaramıyordu. *"Sadece bu akşam için, senin kralın olacağım, efendin değil."*

Bunu düşünmek bile kalbini hafifletmişti. Ama sonra, kalbi uzun süre hafif kalmadı.

Nasıl olur da ona aşık olabilirdi? O kadar derinden aşık olmuştu ki, bunu düşünmek bile canını yakıyordu.

Odasının kapısını açtığında Sally'yi yatakta oturmuş, bir elbise dikerken ve aynı zamanda düşüncelere dalmış gibi gördü.

"Prensesim!" Sally, kapıda duran Danika'yı görünce gülümsedi.

Danika gülümsemeye çalıştı, ama gülümsemesi titriyordu. Kalbi çok acıyordu, göğsünden hayatı sıkıp çıkarıyordu.

Sally'nin yüzündeki gülümseme kayboldu, yerine endişe ve panik geldi. "Ne oldu? İyi misin, prensesim?"

Danika'nın yanaklarından gözyaşları süzüldü. Odanın diğer ucuna koştu ve kendini Sally'nin kollarına attı. "Oh, Sally! Ne yapacağım ben?" Danika titreyerek hıçkırdı.

Sally, prensesinin tepkisine şok oldu ve daha da endişelendi. Prensesinin başını göğsüne sıkıca sarıp, onu sakinleştirmek için okşamaya başladı, ancak kendisi de giderek daha fazla paniğe kapılıyordu.

"Ne oldu prensesim? Lütfen konuş benimle. Kötü kalpli hizmetçi mi? Yine sana zarar mı verdi? Saçından mı çekti? Kral mı? Dün olanlar için seni cezalandırdı mı?" Sally son soruyu korkuyla sordu.

"Oh, Sally! Şu anda, daha kötü bir şey olduğunu düşünüyorum," diye fısıldadı Danika, kendini toparlamaya çalışarak.

Sally derin bir rahatlama nefesini verdi. Kral ona fiziksel olarak zarar vermemişti. Bu kesin bir rahatlamaydı. Ama... "Sorun ne olabilir?" diye endişeyle fısıldadı Sally.

Danika geri çekildi ve gözlerindeki yaşları silerek burnunu çekti. "Ona aşığım," diye patladı.

Sally şaşkınlıkla gözlerini kırptı. "Aşık mı?" Bu kelimeleri yabancı terimlermiş gibi söyledi.

Danika tekrar burnunu çekerek başını salladı. "Kral Lucien'e aşık oldum, Sally."

O anda Sally'nin aklı başına geldi. Gözleri dehşetle açıldı. "Olamaz!"

Danika üzgün bir şekilde başını salladı. "Nasıl oldu bilmiyorum. Bilmiyorum. Ama doğru; hissedebiliyorum!" Sally'ye keder ve acı dolu gözlerle baktı. "Bu nasıl oldu? Nasıl oldu da efendime aşık oldum? Sıradan bir efendi değil, Kral Lucien'e?"

"Lütfen ağlama, prensesim. Bu ölüm cezası değil." Sally, kalbi yanmaya başlamış olsa da Danika'yı teselli etmeye çalıştı.

"Bu ölüm cezasıdan daha kötü, Sally. Babam ona çok acı çektirdi ve o benden çok nefret ediyor. Bana çok acı çektirdi ve bana baktığında gözleri çok soğuk. Ona nasıl bu kadar derinden aşık olabildim?" diye ağladı. "Bu benim için hiç de iyi bitmeyecek, Sally. Öğrenirse idamımı emredebilir."

Sally'nin eli ıslak yanağına gitti ve prensesinin gözlerini kendine bakmaya zorladı. "Beni dinle, prensesim. Bu konuyu fazla düşünüyorsun. Kral, tanıdığım en öngörülemez adamdır. Kimse onun bir sonraki adımını tahmin edemez veya bilemez. Öyleyse, kendini ölümüne endişelendirmek yerine, neden bunu aklından çıkarmaya çalışıp anı yaşamaya çalışmıyorsun? Elinden gelen en iyi şekilde?"

Danika, onun sözlerine başını sallayarak onayladı. "Haklısın, haklısın." Yanaklarını silmeye başladı.

Sally başını salladı ve onu silmesine yardım etti. "Evet. Değiştiremeyeceğimiz şeyler için zaman kaybetmememiz gerektiğini hep sen söylersin. Öyleyse neden şimdi öyle yapmıyorsun? Ve şunu bilmeni isterim ki aşk da bir suç ya da suç değildir; bunu bana hep sen söylersin." Elini Danika'nın göğsüne koydu. "Aşk burada. Senin. *Senin* duygun. Senin sırrın. Krala aşık oldun. Efendine. Sorun yok, prensesim. Senin büyük bir kalbin var. Sevmek sorun değil," diye fısıldadı, bir annenin çocuğunu teselli eder gibi. "Senin kalbin saf. Ona karşı bu duyguları beslemek sorun değil. Kalbine kimi seveceğini söyleyemezsin. Her şey yoluna girecek. Her şey."

Sally onu teselli etmek için şarkı söylerken, Danika omuzlarından bir yük kalkmış gibi hissetti. Aniden kendini daha iyi hissetti.

Onu sevmek sorun değil. Ona karşı bu duyguları beslemek sorun değil. Kalbine kimi seveceğini söyleyemezsin. Her şey yoluna girecek.

"Oh, Sally. Çok teşekkür ederim," diye içten bir minnettarlıkla fısıldadı. Eğilip Sally'nin dudaklarının yanına çekinerek bir öpücük kondurdu.

Sally, içten şefkatle parladı. "Rica ederim, prensesim."

"Ben buraya geldiğimde dalgındın," diye hatırladı Danika. "Her şey yolunda mı? Chad nasıl?"

Sally biraz şaşırdı. Yanakları kızardı, "Biliyor muydun?"

"Kralın özel asistanı ve korumasına karşı hislerin olduğunu mu?"

Evet, biliyorum."

"Ah, prensesim. Böyle statü sahibi bir adama ilgi duymak çok korkutucu. O kadar iyi ve harika bir adam ki. Ben sadece bir köleyim ve bu saraydaki çoğu hizmetçi onu çekici buluyor ve her zaman onun ilgisini çekmek istiyor."

"Peki o ilgi gösteriyor mu?" Danika yumuşak bir sesle sordu.

Sally hiç düşünmeden başını salladı. Sire Chad'in hiçbir kadına ilgi gösterdiğini hiç görmemişti.

"Ben de öyle düşünmüştüm. O çok centilmen bir adam, Sally. Ve sana gerçeği söyleyeceğim. Bence o da sana karşı hisleri var."

Sally inanamayıp nefesini tuttu. "Bu çok saçma, prensesim. O... bana saygıyla konuşur ve bana karşı her zaman bir beyefendi gibidir. Ama bunu başka bir şeyle karıştırmam." Bu sözleri söylerken gözlerinde hüznü vardı.

Danika onu daha fazla rahatlatmak istedi, ama yapmadı. En iyi arkadaşına karşı büyük eskortun niyetinden emin değildi ve en son istediği şey Sally'nin incinmesiydi. Böyle bir şeyin olabileceği düşüncesi bile göğsünü korkuyla dolduruyordu. Konuyu değiştirdi.

"Remeta hala annesiyle birlikte, değil mi?" diye sordu Danika.

"Evet. Madam Baski onu ormana ot ve tohum toplamaya götürdü."

"Tamam. Kral beni akşam yürüyüşüne davet etti." Sonunda içinden gelen sevincin kaynağını Sally'ye itiraf etti.

Sally'nin gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Gerçekten mi? Öyle mi yaptı?" Danika

yanaklarının kızardığını hissetti. "Evet."

"Oh, bu harika! Çok mutluyum, prensesim! Hazırlanmalısın. Kölenin gezinti kıyafetine ihtiyacın var ve sen..."

"Sakin ol, Sally. Henüz gezinti kıyafetimi almadım. Baski, terzinin birkaç ögle vakti içinde bitireceğini söyledi," diye heyecanlı en iyi arkadaşına hatırlattı.

Sally elini sallayarak ayağa kalktı. "Bunu dert etme. Yedek dış giyimim var ve yanımda biraz para da var." Heyecanla ellerini çırpı.

"Ne için para?" diye merakla sordu Danika.

"Kıyafeti kasabadaki terzinin yanına götürmek için. Dantel ve biraz ipekle tasarlanmasını sağlamalıyız."

"Ama... Bunu yapamazsın, Sally. Sadece ayrıcalıklı insanlar kıyafetlerinde dantel ve ipek kullanır."

"Bunu yasaklayan bir yasa yok, prensesim. Kölelerin tek sorunu, para kazanacak yerlerinin olmaması ve bunların çok pahalı olması. Ama sen bunun için endişelenmene gerek yok, prensesim." Sally elini sallayarak onu uğurladı ve gardırobuna gidip gezinti kıyafetini aramaya başladı.

Danika, Sally'nin keskin elleriyle çantasına saldırmasını sessizce izledi. Yüzüne yayılan gülümsemeyi engelleyemedi. Sally olmadan burada hayatta kalabileceğini de hayal edemiyordu. Sally'nin ona yaptığı her şeyin karşılığını asla ödeyemeyecekti, ama pes etmiyordu.

"İşte. Buldum." Sally sırtından sade yeşil elbiseyi çıkardı. "Şimdi şehir merkezine gidiyorum. Terzinin biraz dantel ve ipek eklemesi gerekiyor. Prensесim çok güzel görünmeli."

Danika, Sally'nin düşüncelere dalmış olduğunu ve kendi kendine konuştuğunu biliyordu, bu yüzden tek kelime etmedi. Bunun yerine, Sally'yi hayranlıkla izledi.

"Bunu iyice ütölememiz de lazım. Evet, ütölemek. Tamir etmek ve ütölemek. Sonra biraz dantel ve ipek!" Sally prensesine baktı ve "Ah, prensesim, çok güzel olacaksın!" dedi.

"Önemli mi? Öyle olursam?" Danika iç geçirdi. Kralın onun öyle olup olmadığını hiç umursamayacağını biliyordu.

"Oh, ama çok önemli!" Sally ona güven verici bir şekilde gülümsedi.

"Buraya ne getirdiniz, hanımefendi?" Karandy, merakı her şeyden üstün gelerek sordu. Onun önünde diz çökmüş, kralın metresinin orada ne yaptığını, onu ziyaret ettiğini merak etmekten kendini alamıyordu.

Karandy ayrıcalıklı bir kişi değildi; düşük sınıftandı. Kralın metresi onun yanında olmamalıydı, ama işte küçük oturma odasında duruyordu.

Evi etrafına bakınıyordu, ama derin düşüncelere dalmış görünüyordu. Büyük, güzel korsesi, üzerinde durduğu zemini kaplıyordu, bolca dantelle işlenmişti ve elmaslarla parıldıyordu. Para kokuyordu. Güç. Ayrıcalık. Her zaman istediği her şey.

"Danika adındaki köleyi tanıyor musun?" diye sordu sonunda, gözleri onun yüzünde duruyordu.

Adı geçince Karandy'nin içinde öfke uyandı. Tabii ki o kaltağı tanıyordu. Onu neredeyse öldürten o fahişeyi!

"Evet, onu tanıyorum, hanımefendi." Ona karşı duyduğu ihlal edici, nefret dolu tepkisini kendine saklamaya çalıştı, ama Vetta onun içini gördü ve memnuniyetle gülümsedi.

"Oh, işimi görürsün."

"Benden ne istiyorsunuz, hanımefendi?" diye sordu Karandy.

.

.

•
•

BÖLÜM 2. ACILI VETTA.

Vetta ondan uzaklaştı. "Danika sarayda sınırlarını aşıyor. Babasının elinde çektiğimiz onca acıdan sonra, *onun* pis ellerinde daha fazla acı çekmemize gerek yok. Kral ondan çok nefret ediyor; onu yanında kölesi olarak tutmak istiyor. Ama ben onun gerçekten mahvolmasını ve parçalanmasını istiyorum. Birçok kişi ona bakıyor ve hala eski statüsünü görüyor," diye sakın bir şekilde tısladı. "O paçavralar içindeyken bunun nasıl mümkün olabileceğini bilmiyorum, ama buna da bir son vermek istiyorum."

Ona bunu sindirmesi için bir süre izin verdi, sonra devam etti. "Kral onu hala öyle görüyor çünkü onun bedeninden cinsel zevk alan tek erkek o. Ayrıca onun bekaretini de bozdu."

"Ama kralların onu tanıttığını duydum," dedi, Danika'nın bekaretini bozan kişinin kral olduğunu ve bunun, Danika'nın köle olduğu birkaç ay önce olabileceğini düşünerek hala sarsılmış bir halde.

Onların dünyasında bakireler yazın kar kadar nadirdi. On iki yaşın altındaki genç kızlar dışında bu imkansızdı. Ayrıcalıklı kadınlar bile zaman zaman kölelerine kendilerini tatmin etmelerini emrediyorlardı. Ve o birkaç ay önce saf, el değmemiş bir kız mıydı? Bu düşünce, onu birkaç hafta boyunca aklından çıkarmaya çalıştıktan sonra, penisini onun için sertleştirmeye yetti.

"Evet, kral onu... krallara tanıttı. Ayrıcalıklı statüye sahip erkeklere. Onun vücudunu tanıyan tek kişiler onlardır," diye kızdı. "O bir köle ve bir köle, düşük sınıftan ve en alt tabakadan olanlarla yatmalı. Hâlâ kendini bir prenses gibi taşıyor. Ama gerçekten düşük sınıftan olanlarla yattığında, kendini bir pislik olarak görecektir. Kral da onu öyle görecektir çünkü onu bunu isteyen bir fahişe gibi göstereceğiz. O öngörülemeyen bir adam; hatta onun idamını emredebilir."

Karandy dikkatle dinleyerek anladığını başıyla onayladı.

Vetta başka yere baktı. "Köle olduğum zamanlarda, çamurda yuvarlanmış, yıkanmamış bir adamın bedenini bana zorla dayadığı hissi hiç unutmam. Ne kadar yıkansan da, yine de kirli hissedersin—köle olarak doğmuş olsam da. Danika'nın da bu hissi bilmesini istiyorum. O prenses olarak doğdu, bu yüzden

bu his daha da kötü olacak. Kralın insan dokunmasından nefret etmesinin sebebi buydu," diye açıkladı.

"Kral insan dokunuşundan nefret mi ediyor?" diye sordu.

"Herkesin." *Danika hariç*, diye içinden öfkeyle düşündü, dün gece gördüklerini hatırlayarak.

Karandy, düşük doğumlu olduğu ve çamurda yuvarlandığı yüzüne vurulduğunda alınmadı. Bunun yerine, bunun nereye varacağı konusunda fazla heyecanlanmamaya çalıştı. "Peki, plan nedir?" diye sordu.

"Zamanı geldiğinde sana haberci kuşu göndereceğim. Köleyi saraydan ormana çıkaracağım. Sen ve seninle gelen adamlar bize saldırabilirsiniz; beni bir kenara atın çünkü ben Kral Cone'un kızı değilim. Sonuçta, hepimiz özellikle onun için geldiniz. Onu istediğiniz gibi kullanabilirsiniz. Ne yapmak isterseniz yapın, ama onu öldürmeyin." Vetta, yüzünde hafif bir gülümsemeyle manikürlü tırnaklarına baktı. "Sonucu görmek istiyorum, o yüzden onu öldürmeyin. Hayatta iken hayatının akıp gitmesini izlemek istiyorum ve kralın da bunu izlemesini istiyorum."

Karandy, bu metresin içinde kötü bir taraf olduğunu her zaman biliyordu — onu kasabada her gördüğünde bundan şüpheleniyordu — ama şimdi, onun neler yapabileceğini tam olarak gördü. Cone'un kızına neredeyse acıyordu. Neredeyse. O kralların ona o mahkeme salonunda yaptıklarından dolayı hala travma yaşadığına emindi. Kadın vücudunu sanki altından yapılmış gibi taşıyordu. Ve altındandı.

O bir prensesdi. Sıradan bir prenses değil, on iki krallığın en güçlüsü olan Mombana krallığının prensesi. Evet, güzel vücudu gerçekten altındandı, ayrıca aylar önce bekaretini kaybetmiş ve sadece kralların yataklarını tanımıştı — gücü o kadar çok yiyip bitirmiş adamların, artık bir kadının vücuduyla ne yapacaklarını bilmedikleri adamların.

"Emriniz başım üstüne, hanımefendi. Haberci kuşun haberini sabırsızlıkla bekliyorum." Dudaklarını yaladı; planı duyunca penisi tamamen uzadı. Ne olacağını biliyordu. Danika'ya dokunmak için sabırsızlanıyordu. Ona yapacakları şeyler.

İntikam ve şehvet, zihnini kaplamıştı.

"Güzel." Vetta ona sarılmış bir kese dolusu para attı. "Bu, ödemenin yarısı. Geri kalanını iş bittiğinde vereceğim."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. Paraları eline alırken, bunun oldukça büyük bir meblağ olduğunu düşündü. "Çok teşekkür ederim, hanımefendi."

Pelerinini başına çekip yanından geçerek kapıya doğru yürüdü ve kapıyı açtı. "Haberci kuşu bekle."

Kapıdan çıktı ve kapıyı çarparak kapattı.

"Ne dersin? Oh, ne dersin, prensesim?" Sally heyecanla bağırdı ve önündeki elbiseyi açtı.

Danika elbisenin güzelliği karşısında şaşkına döndü. Sally'nin evden çıktığı sade köle kıyafeti artık o kadar da sade değildi. Altına ipek dikilmişti ve kırmızı kıyafetin üst kısmı dantelle süslenmişti. "Çok güzel, Sally!"

"Biliyorum, değil mi!?" Elbiseye bakarken, Sally'nin yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. Sonra gülümseme kayboldu. "Ama senin alıştığın elbiselerle karşılaştırıldığında hiçbir şey olmadığını biliyorum."

"O konuyu açma, Sally. O geçmişte kaldı, bu ise şimdiki zaman." Elbiseyi ondan aldı. "Bu, şu anda sahip olduğum en güzel elbise. Hiçbir şeye değişmem."

Sally'nin yüzünde yine kocaman bir gülümseme belirdi. "Gerçekten mi? Gerçekten beğendin mi?"

Danika aralarındaki mesafeyi kapattı ve ona sıkıca sarıldı. "Evet, bayıldım. Çok teşekkür ederim."

"Rica ederim. Gün çok parlak değil mi, prensesim?" Gülümsedi.

"Öyle. Ve bu günü aydınlatan tek kişi sensin, Sally'm." Sally geri çekildi ve Danika'nın saçlarına dikkatle baktı.

"Saçların çok dağınık. Mombana'dayken yaptığım gibi güzel bir örgü yapacağım. Pahalı tokalarımız ve iğnelerimiz olmayabilir, ama elimizdekiyle de çok güzel yapabilirim."

Danika minnetle gülümsedi ve banyoya doğru yöneldi. Sally onun dikkatli adımlarını izledi ve endişeyle dudaklarını ısırdı.

"Ne oldu?" Danika, onun bakışını fark edince sordu.

"Yürüyüşün. Yaralandın mı prensesim? Kral... sana zarar verdi mi?" diye sordu endişeyle, cevabı duymaktan korkarak.

Sally'nin sözleri Danika'ya hiç unutamadığı kas ağrılarını hatırlattı. Yüzü kızardı ve Sally'ye başını salladı. "Hayır, incitmedi. En azından senin düşündüğün şekilde değil."

Danika derin bir rahatlama nefesini verdi. "Tanrıya şükür. Bütün gece diz çökmüş ya da kırbaçlanmış olmalısın diye düşündüm, çünkü baban öldü ve zehirli ok tuzağına düşmesi senin hatan."

Danika bu sözlerle titredi. Babası onu bunun için cezalandırırsaydı başına ne geleceğini hayal bile edemiyordu. "Hayır, yapmadı."

"Madam Baski'yi gördün mü?"

"Evet. Sen elbiseyle şehre gittiğinde onu ve Remeta'yı gördüm. Bana şifalı otlar verdi ve Remeta ile oynadım. Durumu çok daha iyi."

"Evet, öyle. Buna çok sevindim, prensesim. Hayalet mi? Kimse ona bir daha o kötü ismi takmayacak. Umarım bitkileri sürdürdün. Akşam yürüyüşüne bu şekilde çıkamazsın," diye ekledi dudaklarını büzerek.

Danika, Sally'nin yüzündeki ciddi ifadeye bakarak hafifçe güldü. Kendine, onun güzel bir akşam geçirmesi için sorumluluk almıştı. "Evet, bitkileri sürdürdüm, Sally." Baski'nin ona bir bakış attığını ve kaşlarını kaldırdığını hatırlayınca yanakları daha da kızardı.

"Ama o hasta. Bu nasıl oldu?" Baski ona bir bakış attı ve sordu.

"Ben... şey, biz..." Boğazını sıkıca yuttu. "O istedi," dedi sonunda.

Baski'nin yüzünde bir gülümseme belirdi, sonra onu silip Sally'ye bakmaya başladı. "Durumunun iyiye gittiğini duyduğuma sevindim. Günün ilerleyen saatlerinde onu görmeye gideceğim," dedi.

Şimdi Sally'ye iyi olacağını, ama biraz uykuya ihtiyacı olduğunu söyledi.

"İstediğin kadar uyuyabilirsin prensesim. Ben burada seni koruyacağım." Sally de kimsenin onu uyandırmayacağından emin olmak için kararlıydı.

Danika ona minnetle gülümsedi. "Sen olmasaydın ne yapardım, Sally?"

Sally gülümseyerek elini salladı. "Çok daha fazlasını yapabilirdin. Ama seni bırakmayacağım. Sana yapışıp kalacağım."

Kral, iç odadaki kütüphanede konsantre bir şekilde kitap okurken, Vetta onun geldiğini haber verdi.

"Bütün gün neredeydin?" diye sordu, başını kitaptan kaldırmadan.

Kütüphanenin hemen dışında duran Vetta başını eğdi. "Yeni danteller almak için şehre gittim."

"Arabayı almamışsın. Hizmetçi ya da uşak da yok," diye ekledi.

Kalbi bir an durdu. "Almadım, kralım. Biraz yalnız kalmak istedim ve şehre gidiyordum, bu yüzden onları yanımda götürmedim."

Sonunda başını kaldırıp ona baktı. "Hiçbir yer güvenli değil, Vetta. Nereye gidersen git dikkatli olmalısın. Yanına birkaç muhafız ve arabayı da al."

Yüzünde öyle bir ifade olmasa da, ona karşı beslediği bariz endişe kalbini çarptırdı. "Bunu aklımda tutacağım, kralım."

"Seni arıyordum."

Bu, onda karışık duygular uyandırdı. Neden onu arıyordu? Onun arkadaşlığını mı istiyordu? Yoksa başka bir şey mi vardı?

"Özür dilerim, kralım." Başını eğdi.

"İçeri girebilirsin." Dikkatini tekrar kitabına verdi.

İçeri girip ona doğru yürüdü. "Sağlığınız nasıl, kralım? Dün gece çok endişelendim, uyuyamadım."

"İyiyim. Yara iyileşiyor."

Yumuşak bir iç çekişle, "Demek ki, ölümünde bile Kral Cone bize eziyet etmeye devam ediyor," dedi. Adının anılmasıyla sertleşti.

Hiçbir şey söylemedi.

Vetta devam etti. "Kralım, olanlar için kölenizin kırbaçlanması gerektiğini düşünmüyor musunuz? Babasının size verdiği acının bedelini ödemeli."

"Bunun bedelini zaten ödüyor; o benim kölem." Ona bakmadı bile.

"Ama kralım..."

"Benim savaşlarım, Vetta. Ben kendi savaşlarımı kendim yaparım. Yardıma veya desteğe ihtiyacım yok. Ben zayıf değilim."

"Çok üzgünüm, kralım. Öyle demek istemedim." İçini öfke kaplasa da başını eğdi.

"Bütün gece beni besledi. Benim için ağladı." Durdu ve anımsar gibi başını kaldırdı.

Ne!? O kaltak! Vetta sesini sakın tutmak için elinden geleni yaptı. "Onun umursuyormuş gibi davrandığını biliyorum. Senin gözüne girmek için uğraşıyor

. Buna izin vermeyin, hepsi numara. O, şimdiye kadar yaşamış en manipülatif adamın kızı. Tabii ki o da manipülatif olacaktır."

Kral sakın bir şekilde kitabı kapattı ve gözleri onun gözleriyle buluştu.

.

.

BÖLÜM 3. KRAL: Onun azarlaması. Ve kalbi.

Kral kitabını kapattı ve dikkatini metresine çevirdi. "Kölem beni manipüle etmez, Vetta. O manipülatif biri değil; eğer öyleyse, bunu benim bulmam gerekir. Ben bunu bulamadım, bu yüzden bu sadece temelsiz bir suçlama olacaktır."

Ona inanmadı mı? "Ama kralım..." diye tekrar başladı.

"Konuyu kapat," diye emretti sakın bir sesle, sesini hiç yükseltmeden. Buna hiç gerek kalmamıştı.

Vetta ağzını kapattı, zihninde öfkeyle doluydu. Söyleyeceklerini dinlemiyordu bile! Onu dışlıyor muydu? "Emriniz başım üstüne, Majesteleri." Başını eğdi, sözlerini içinde tutmak için dudaklarını sertçe ısırırdı.

Adam kitabını tekrar eline aldı ve açtı. Kitabı tekrar okumaya başladığında sessizlik uzadı.

Vetta, bu anı onunla paylaşmak isteyerek onun üzerinde durdu. O yazıyor, okuyor ve Danika ile çalışıyor; onun yapamadığı tek şey. Bundan nefret ediyordu! Kelimeleri görmeye çalıştı, ama sanki Çince yazılmış gibiydiler. O kadar okuma yazma bilmiyordu ki, orada tek bir kelime bile anlamıyordu, bu yüzden dikkatini başka bir yere verdi.

Vetta elini onun saçlarına koydu ve o, bu temasta otomatik olarak kaskatı kesildi. Ama elini çekmedi ya da onu uzaklaştırmadı. Vetta bunu bir artı olarak değerlendirdi. Yumuşak bukleleri eliyle okşayarak, bundan zevk aldı. Saçlarının dokusu çok güzeldi, diye memnuniyetle not etti.

"Sabah boyunca seni aramamın sebebi Danika," dedi kararlı bir şekilde, dikkatini tekrar kitabına vererek.

Ellerini boynundan omuzlarına doğru kaydırды ve tekrar başına döndü. "Ona ne oldu, Majesteleri?"

"Bugünden itibaren onu saçından sürüklemeyecek ve sebepsiz yere dövmeyeceksin." Yeni bir sayfayı çevirdi ve okumadan önce tozu üfledi.

Vetta'nın elleri onun üzerinde titredi ve kaskatı kesildi. Onu doğru duyduğundan emin değildi. "M-mağdurum?"

"Bu dünyada, her gün, on iki krallığın her yerinde kölelere yapılan kötü muameleler nedeniyle dilekçeler ve notlar yazıyor, yargılama işlemleri yapıyorum. Buna bir son vermeliyim." Başka bir sayfayı çevirerek devam etti. "Köleler de insandır ve zaten besin zincirinin en altındadırlar. Her gün acı çekiyorlar ve gece gündüz çalışıyorlar." Bir süre durdu. "İşlemedikleri suçlar için kötü muameleye ve cezaya maruz kalmamaları gerekir, özellikle de bu kölelere ceza verme hakkı olmayan kişiler tarafından."

Vetta tamamen şaşkına dönmüştü. Kralı sadece bakarak, kalbinde korku ile doldu.

Gözlerini kaldırdı, ona bir bakış attı ve sonra şöyle dedi: "Danika benim kölem. O sıradan bir köle değil, kralın kölesi. Ona kötü davranma ve istediğim gibi pervasızca istismar etme hakkına sahip tek kişi benim; o benim malım. O bana ait. Hanımım, hak etmediği halde kölemi cezalandırırsa bunu hoş görmeyeceğim." Gözleri onun gözlerine baktı. "Kafası yanarken ortalıkta dolaşmak."

Bunu duyunca yanakları suçluluk duygusuyla kızardı. Gözlerini kaçırdı.

"...ya da yanağında el izi ile dolaşmak," diye bitirdi. "Bu durmalı."

"Kralım. Onu cezalandırmayı bırakmam gerektiğini mi söylüyorsunuz?" Kendini azarlanmış hissederek sormadan edemedi.

Kral kararlı bir şekilde başını salladı. "Sana yanlış bir şey yapmadığında." Kız ağzını açtı. Hemen kapattı. Tekrar açtı.

O, sonunda çenesini kapattığında, kral onu büyük bir kaş çatışıyla izledi. "Emriniz başım üstüne, kralım."

Havada yoğun bir sessizlik hakim oldu.

Vetta çok kızgın ve incinmişti; bu, onun sakinliğinde de belliydi. Varlığının her parçası, bu duygu ile neredeyse titriyordu. En kötüsü, kralın da kızgın görünmesiydi. Gözleri parladığında, Vetta onun bir şeyi hatırladığını ve bu her neyse, vücudunu dondurup bir yay gibi gergin hale getirdiğini düşünmeden edemedi.

Kralın ona kızmasını istemiyordu çünkü bu onun için iyi olmazdı. "Ben... Kölenize kötü davrandığım için özür dilerim, kralım. Ona kötü davranmak niyetinde değildim."

amaçlamamıştım. Ne kadar uğraşsam da onun kim olduğunu unutamıyorum; babasının bize yaptıklarını unutamıyorum."

Hiçbir şey söylemedi. Ama gözleri kitapta değil, üzerindeydi.

Kralın bacaklarının arasına diz çöküp kemerini çözdü. Kralın yumuşak tenini çıplak bıraktı ve onu eline aldı.

"Bunun için havamda değilim, Vetta," dedi sakın bir sesle.

"Seni havaya sokacağım, kralım." Onu kovmadığı için rahatlamıştı.

Onu ağzına alıp zevk vermeye başladığında, kral izin verdi. Derin bir kuyu gibi gözleri, ifadesiz bir yüzle onu izliyordu. Gözlerini kapattı ve onu zevklandırdı, ellerinde sertleşirken onu yaladı ve okşadı. Tamamen rahatladı ve onu zevklandırmak için zaman ayırdı. Beş yıldır onunla birlikteydi; onu nasıl zevklandıracağını, vücudunu ona nasıl hissettireceğini biliyordu. Onu istemesini.

Onun coşkusundan zevk almaya başlaması normalden daha uzun sürdü, gözleri nihayet kapandığında ve boğazının derinliklerinden zevkle inlediğinde bunu fark etti.

O onu okşamaya ve emmeye devam ederken, o ona kendini okşaması emrini verdi.

Bu, onun özlediği bir zevk seansıydı. Elini elbisesinin altına soktu ve ona dokunduğu her seferinde kendini okşadı. Boğuk inlemeleri havayı doldurdu. Onu tahrik ettiğinde, ayağa kalktı ve giysilerini giydi. Üzerine oturdu, tamamen üzerine oturana kadar bir çılgılık atarak onu derinlerine aldı. O homurdanarak boşalana kadar onu sert ve derin bir şekilde sürdü. İkisi de tatmin olana kadar onu takip etti, nefesleri havada karışık ve düzensizdi.

Sonunda, yüzünde memnun bir gülümsemeyle onun üstünden kalktı. Vücudu her yerinde karıncalanıyordu.

Adam giyinip onu kendine çekti ve yanaklarını avuçladı. "Beni memnun ediyorsun."

Övgüyle parladı. Onu memnun eden tek kişi olmak istiyordu. Onun sadece kendisine ait olmasını istiyordu ve bunun gerçekleşmesi için her şeyi yapacaktı.

Kafasını eğdi. "Teşekkür ederim, kralım. Sen de beni memnun ediyorsun ve sözlerini uzun süre hatırlayacağım."

Adam başını sallayarak reddetti.

Kız iç çamaşırlarını düzeltti ve kapıya doğru yöneldi.

"Vetta?"

Kapıda durdu ve ona döndü. "Kralım."

Kral gözlerinin içine baktı. "Dün çok üzgündüm ve senin de öyle olduğunu biliyorum. Benim için endişelenmiştin, bu yüzden Chad'i tokatladığını bilmiyormuş gibi davranacağım. Bunu, endişelendiğin için yaptığın bir şey olarak kabul edeceğim, ama bir daha asla olmamalı. Asla."

Ne? Ne oluyor? O biliyor muydu?

"Teşekkür ederim, kralım," diye kekeledi, telaşla. Bu kadar ilaçlı ve hasta haldeyken bunu hatırlayabileceğini bilmiyordu.

"Bir daha olursa, seni bunun için ağır bir şekilde cezalandıracağım. Kimse Chad'e saygısızlık etmemeli. O bunu hak etmiyor. O benim için bir asistandan daha fazlası. Buna izin vermeyeceğim," dedi nazik ama sert bir tonla.

Çad senin kalbine yakın mı? Peki ya ben? Ona bağışlamak istedi. Bunun yerine başını eğdi. "Evet, Majesteleri."

"Artık gidebilirsin."

Vetta, odadan çıkarken kalbi göğsünde deli gibi atıyordu.

Her şeyi aklından çıkardı. Bunun yerine, korseinden sarmaladığı doğurganlık hapını çıkardı ve boğazına attı.

Danika, akşam saatlerinde kralın kapısına doğru yürüdü, tam o sırada kapı açıldı ve kral odasından çıktı. Nedenini bilmediği bir gerginlik hissediyordu. Bu sıradan bir yürüyüş, herhangi bir toplantı veya partiye davet değildi. Yine de gergindi. Sally'nin yardımıyla giyinmiş ve saçlarını yaptırmıştı.

Danika onun önünde durdu ve selam vermek için başını eğdi. "Mast..." durakladı, yutkundu ve ekledi, "Kralım."

Kral Lucien, her zamanki gibi ifadesiz yüzüyle ona baktı. Ama gözleri, Danika'nın vücudunu, sade kıyafetinden güzelce şekillendirilmiş saçlarına kadar süzdü. Bir kadının, birkaç kadının güzelliğini nasıl taşıyabildiğini anlamıyordu. Danika, prestijli ailelerin kadınlarının kendileri için tasarladıkları mücevherleri takmıyordu, ama yine de, her zamanki gibi kararlı ve asil yürüyüşüyle ona yaklaşıırken, Lucien'in zihni, onu Mombana'da prenses olarak gördüğü birkaç anı hatırlattı.

Özellikle onu yakaladığı günü hatırladı. Çok öfkeliydi ve onu görmekten çok nefret ediyordu. Ama zihnine kazınmıştı

orada durup ateş dolu gözlerle ona bakarken ne kadar güzel ve asil olduğunu hatırladı.

Kaşlarını çatarak gözlerini ondan ayırdı ve yanından geçip gitti, onu takip etmesini bekledi. Kız sessizce onun hemen arkasında yürüdü, gözleri onun zarif, asil kıyafetlerini ve ellerini arkasına koyuşunu izledi.

Danika, o ellerin önceki gece kendisine yaptıklarını aniden hatırladı. Yanakları kızardı.

Kraliyet dairesinden çıkarken, Danika, yanına yaklaşıp vücudu neredeyse ona değene kadar onun adımlarını yavaşlattığını fark etmedi. Yürürken kalbine hafiflik ve huzur doldu. Muhafızlar yanlarından geçerken selam vermek için başlarını eğdiler ve hizmetçiler yolundan çekildiler.

Büyük binadan dışarı çıktıkları anda, Danika'nın gözleri Remeta'ya takıldı. Büyük orkide ağacının altında durmuş, yapraklarını toplayıp bir ev yapıyordu. Oynuyordu.

Danika'yı görünce Remeta'nın yüzünde büyük bir gülümseme belirdi. Ayağa fırlayıp Danika'ya sarılmak için koştu ama kral onunla birlikte olduğu için yarı yolda durdu. Kararsızlık içinde dudaklarını ısırıp, hareketsizce durdu ve ne yapacağını bilemedi.

Bir dakika önce yapraklarla oynayan kızın görüntüsü biraz sertlik içeriyordu ve Kral Lucien'in yüzündeki kaş çatma kayboldu. Remeta'nın iyileştiğini görmekten asla bıkmazdı.

"Ona git." Remeta'nın yarı yolda durduğunu görünce, Danika'nın omuzlarını hafifçe dürttü.

"Evet, kralım." Onun yanından geçip Remeta'ya işaret etti.

Onun izniyle, Remeta'nın yüzü yeniden gülümsemeyle aydınlandı. "Kraliçem!" diye bağırarak koştu ve Danika'ya sarıldı.

Danika onu kollarının arasına aldı ve sevgiyle gözlerini kapattı. "Bu akşam nasılsın Remeta?"

"İyiyim, kraliçem. Annem bana otlar verdi ve iksir içirdi! Annem, Remeta'nın daha güzel görünmesini sağlayacağını söyledi!" Heyecanlı bir sesle itiraf etti.

Danika gülümsedi ve geri çekildi. "Annen haklıymış. Gerçekten daha güzel görünüyorsun."

"Teşekkür ederim, kraliçem." Parlak bir gülümsemeyle.

Danika, kralın arkasına geldiğini hissetti. Vücudu ona dokunmasa bile, sıcaklığı onu sarmıştı. Tek kelime etmedi, ama Danika ona bakmasına gerek kalmadan

ona bakmasına gerek yoktu.

"İ-iyi günler, kralım," diye fısıldadı Remeta utangaç bir şekilde. Dikkatlice, Danika'ya yapışkan gibi yapışmak için ona yaklaştı.

Kral Lucien, onun koruyucu hareketine alınmadı. Aksine, bu hareketle soğuk kalbinden bir parça daha kırıldı. "Bugün nasılsın, Remeta?" diye sordu Danika'nın daha önce hiç duymadığı nazik bir sesle.

"İyiym. Remeta sadece yapraklarla oynuyordu. Sıkıldığında onlarla oynamayı sever," dedi Remeta utangaç bir şekilde başını eğerek.

Danika, kralın Remeta'yı sıcak bir bakışla izlediğini görmek için ona bir bakış attı. Gözlerinde soğukluk yoktu. Acı yoktu. Boş bir ifade yoktu. Danika içinden, kralın on beş yaşındaki kıza gerçekten değer verdiğini anladı. Kral, dünyaya itiraf ettiğinden daha fazla değer veriyordu.

Remeta ona döndü. "Dışarı mı çıkıyorsunuz, kraliçem? Çok güzelsiniz!"

Danika kızardı. "Yürüyüşe çıkacağım... kral ile."

Remeta gülümsedi ve ellerini çırpı. "Ben de gelebilir miyim? Oynamak isterim! Sizinle gelebilir miyim? Remeta uslu olacak! Söz veriyorum!" Elini kaldırarak yemin etti.

Danika, kararın kendisine ait olmadığını bildiği için dudaklarını ısırıp ve Remeta ona umut dolu gözlerle bakıyordu.

"Sen de gelebilirsin, Remeta," dedi kral, Danika ne diyeceğini düşünmeye başlamadan önce yumuşak bir sesle.

Remeta heyecanla ellerini çırpı ve krala minnetle başını eğdi. "Teşekkür ederim, kralım! Teşekkür ederim! Uzun ömürlü olun! Çocuklarınız da olsun! Oh, tabii ki çocuklarınız olacak! Remeta bunu biliyor! Remeta bunu biliyor! Remeta mutlu! Remeta heyecanlı!" Kendi kendine konuşuyor, ellerini çırparak önlerinde kayarak ilerliyordu.

Kral Lucien, birkaç metre önde, geçtiği her ağaçtan yaprakları almak için zıplayan heyecanlı kıza bakarken olduğu yerde donakaldı.

•
•

BÖLÜM 4. SEFALETİN UÇURUMU. DUYGULARIN ADASI.

Remeta kaçtıktan sonra, Danika krala bakmaktan kendini alamadı. Gözlerinde o kadar çok acı vardı ki, kalbi yanıyordu. Neden bu kadar acı çekiyordu? Remeta ne demişti ki yüzünde böyle bir ifade belirmişti?

Ne zaman kolunun kendiliğinden kalktığını ve sırtını yatıştırıcı bir şekilde okşadığını bilmiyordu. Cesaretinin nereden geldiğini bilmiyordu, ama kendini onu okşarken buldu.

Kral Lucien, sırtındaki yatıştırıcı okşamaları hissetmeden önce derin düşüncelere dalmıştı. Remeta bebeklerden bahsetmişti ve bu, acı verici anıları tetiklemişti — krallığın şifacıları ve büyücüleri ona birbiri ardına çocuk sahibi olamayacağını söyledikleri anıları. Kölelikten kurtulduktan sonraki ilk yıl, onların yanıldıklarını kanıtlamak için çaresizce uğraşmış, krallığın yataklarına girmeye can atan pek çok kadınla yatmıştı. O kadar çok kadınla yatmıştı ki sayısını bile kaybetmişti, ama hiçbirisi onun çocuğunu taşımamıştı. O zamanlar o kadar çaresizdi ki, çocuğunu kimin taşıyacağı önemli değildi. Köle ya da dışlanmış biri olması fark etmezdi, sadece bir çocuk sahibi olmak istiyordu.

Ama hiçbirisi onun çocuğunu doğuramayınca, o zaman anladı ki, gerçekten de baba olamıyordu. Soğuk kalbinde, bu bilgi acı veriyordu. Başından beri acı veriyordu çünkü o kısır bir kraldı. Yaralı ve kısır. Kırık.

Cone onu gerçekten tamamen öldürdü. Tekrar tekrar. Bir insanın, nefes almasını durdurmadan başka bir insanı öldürebileceği en derin şekilde.

Ve şimdi, küçük Remeta masumca ona gülümseyerek çocuktan bahsediyordu. Bu içsel bir acıya neden oldu. Başka bir kişi olsaydı, ona böyle bir şey söylediği için idamını emrederdi. Ama Remeta'dan, sadece kafasının derinliklerinde kalarak, acı verici anılar tarafından yutulmaya devam edebilirdi.

Sırtındaki yatıştırıcı el onu sefil uçurumdan geri çekti. Sanki geçmişin tüm şeytanları yok olmuş ve kafası yeniden berraklaşmıştı. Kafasını çevirip Danika'ya baktı. Yüzünde endişe

yüzünde endişe vardı, gözleri sıcaklıkla doluydu. Ama cezalandırılmamak için elini çabucak geri çekti.

Kral, Danika'dan elini tekrar üzerine koymasını istemek üzereydi — o canavarları uzak tutmak için her şeyi yapardı. Ama yapmadı. Bunun yerine, ilerledi. Danika, onun sert vücudunun yanında yürüdü. Ondan dalgalar halinde gerginlik yayılıyordu.

Sarayın çevresinden uzaklaştılar. Uzun bir yürüyüş oldu. Attıkları her adımda, akşam rüzgarı onları okşadı. Güneşin gökyüzünden tamamen kaybolduğu güzel manzara Danika'yı büyüledi.

Saraydan uzaklaşmak ferahlatıcıydı. Kölelikten ve acıdan uzaklaşmak — bir an için bile olsa.

Kral için de ferahlatıcı olmalıydı, çünkü gerginlik yavaş yavaş vücudundan kayboldu. Ormana girdiler ve havada tek ses kuşların cıvıltıları ve rüzgârın uğultusuydu.

Uzakta Remeta'yı gördüler, gülerek cırcır böceklerini kovalıyordu. "Bakın! Kraliçem, bakın!" Onları kovalarken bağırdı, yüzü neşeyle parlıyordu.

Danika kraldan izin almak için ona baktı ve kral başını salladı, bu yüzden Remeta'ya doğru koştu ve ona katılarak cırcır böceklerini kovalamaya başladı. Cırcır böceklerinin parmaklarından kayıp, onları boşuna bir kovalamacaya sürüklemesi komikti ve Danika, gülen Remeta'nın yanında kendini gülümserken buldu.

Kral Lucien onlardan oldukça uzakta duruyordu, bir koluyla diğerini destekliyordu. Düşünceli bir şekilde dudaklarını büzdü. Danika ve Remeta'yı böyle görmek çok güzel bir manzaraydı. Danika'nın yüzündeki güzel gülümseme, akşam cırcır böceğini kovalayan Remeta'nın peşinden koşarken onu büyüledi. Bu manzara karşısında endişeleri dağıldı. Farklı bir tür huzur onu sardı. Saray binasından uzakta, akşam yürüyüşünün huzur ve sükunetinde kendini kaybetmesine izin verdi.

Gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. İsteddiği şey buydu. Bunu elde edebilirdi, sadece bu akşam için olsa bile.

Yanında birinin varlığını hissetti ve gözlerini açtığında Danika'nın önünde durduğunu gördü. Remeta ortalıkta yoktu.

"Remeta nerede?" diye sordu.

"Nehirde bir cırcır böceğini kovaladı," diye cevapladı Danika, güzel bir gülümsemeyle Remeta'nın gittiği yönü işaret ederek.

Gözlerini tekrar ona dikti. Öğleden sonra, metresiyle birlikteyken bazı tuhaflıklar olmuştu ve bu onu şaşkına çevirmişti. Metresine karşı sertleşmesi zor olmuştu. Havasında değildi. Onu istemiyordu. Ve sonunda havasına girdiğinde, düşüncelerini dolduran Danika'ydı. Son beş yıldır metresinin dokunuşlarına her zaman katlanmıştı; buna alışmıştı. Ama bugün, buna katlanmak zor geliyordu. Metresi zevk içinde inlerken, kafası onu önceki gece Danika'yı kollarında tuttuğu ana geri götürdü. Onun masumiyeti ve memnun etme isteği. Ona özgü tatlılığı. Sadece onun dokunuşundan aldığı zevk. İnemeleri. Vücudunun onun organını saran sıklığı.

Bir an sürdü, ama kendini zorlayarak bu anıları zihninden uzaklaştırdı.

Geçmişte, anıları düşündüğünde, bu onun için korku anlamına geliyordu çünkü sadece kölelik dönemini hatırlayabiliyordu. İlk kez, bir anısı korkuyla dolu değildi.

Bunu anlamıyordu. Kavrayamıyordu, ama durum böyleydi. Bu kadın kimdi?

Ona hoşlandığını söylediğinde, Danika'yı görüyordu. Birkaç saniye için kollarında tuttuğu kişinin metresinin olduğunu unuttu.

Şimdi, ona her zaman söylemek istediği ama daha önce söyleyemediği sözleri söyledi.

"Sen çok güzelsin," diye fısıldadı.

Danika bu iltifattan dolayı yanakları kızardı ve başını eğdi. "Teşekkür ederim, efendim."

Adam dönüp ellerini arkasına koyarak yürümeye başladı. "Bu akşam senin kralınım. Efendin değil."

Bu hatırlatma onu mutlu etti. Kadere bir şans vermeye karar verdi. "O zaman sana bir soru sorabilir miyim, kralım?"

Cevap vermediğinde, dudaklarını ısırды. Sessizce onun yanında yürüdü, içinden bir daha sınırlarını aşmamaya dikkat etti.

Adam elini ona doğru uzattı ve bekledi. Kız, bu eli şaşkınlıkla izledi, sessiz isteğin ne olduğunu merak etti. Gözlerini, önünü izleyen ifadesiz yüzüne kaldırdı, ama hiçbir ipucu bulamadı.

Kesinlikle, onun düşündüğü şey değildi.

"Elini benimkine koy, Danika," dedi, hâlâ ona bakmadan.

Aynı anda hem emir hem de rica gibi gelen bu sözler, karnını kıpır kıpır etti. Elini onun güçlü, uzanmış eline koydu ve parmaklarının kendi ince, beyaz parmaklarını saran halini izledi. Onun dokunmasını, elini eline almasını açıkça istediği ilk andı. Bunun özel bir şey olduğunu düşünmemeye, bu hareketin ona karşı zaten beslediği duyguları beslemesine izin vermemeye zorladı kendini. Ama öyle oldu. Akşamın serinliğinde, el ele, birlikte attıkları her adımda, Danika kalbinin ona uzandığını hissetti.

"Sorabilirsin," dedi onun derin sesi. "Ha?"

"Sormak istediğin bir şey olduğunu söyledin. Sorabilirsin."

"Annem. Annem hakkında bilgi almak istiyorum," diye fısıldadı. Adamın adımları durakladı ve ona baktı. Danika yutkundu ve aceleyle dışarı çıktı. "Ben küçükken öldü. Onun hakkında pek bir şey bilmiyorum."

Kral Lucien tereddüt etti, sonra yürümeye devam etti. "Ben de onun hakkında pek bir şey bilmiyorum, ama on iki krallıkta onun çok iyi bir kraliçe olduğu biliniyordu. Söylentilere göre, babanın yaptığı hiçbir şeyi desteklememiş, ama bu Cone'u hiç durdurmamış. Bir kraliçe, kralına karşı çok az şey yapabilir," dedi yumuşak bir sesle, ormandan çıkıp nehir kıyısına vardıklarında.

Nehrin diğer tarafında bulunan Remeta'yı izlediler, Remeta ise yakınındaki yetişkinlerin varlığından habersizdi. Yürümeye devam ettiler. Akşam, geceye karışmaya başlamıştı.

"Cone'un asla yapamadığı şeyleri Kraliçe Auroria yapmaya çalıştı. Düzenli olarak köye gidip, düşük sınıftan insanlarla yemeklerini paylaştı. Herkese eşit davrandı." Bir süre durdu. "O iyi bir kadındı."

Kral annesi hakkında konuşmaya devam ederken Danika'nın kalbi mutlu ve rahat hissetti. Dadısının ona anlattıklarından başka annesini hiç tanımamıştı, ama Kral Lucien'in annesi hakkında konuşmasını dinlemek, sanki yatıştırıcı bir merhem gibiydi. Babasının adını nefretle haykıran aynı ağız, annesi hakkında çok nazik ve analitik bir şekilde konuşuyordu.

Nehir kıyısındaki tahta bir bankın yanına geldiler ve Danika, Danika'nın ellerini üzerine koyduğunda mutlu oldu. Sonra onları o sandalyeye götürdü. Danika onun yanına oturdu ve Danika sürekli konuştu. Danika dikkatle dinledi, gözleri Danika'nın yüzünü ve önlerindeki nehri izlerken bu anı içlerine çekiyordu. Ne kadar güzel bir manzara. Danika bu anı kalbine kazıdı, içtenlikle biliyordu ki

onunla bu kadar samimi bir anı paylaşan ilk kişi olduğunu, onunla bu kadar uzun süre konuşan ilk kişi olduğunu biliyordu.

Sonunda, dönüp mavi gözlerini Danika'nın gözlerine dikti. "Her zaman kendime kim olduğunu soruyorum. Cone gibi bir canavar nasıl senin gibi bir kadını doğurabilir?" Bir süre durdu. "Hayatımda ilk kez, kendime şunu sormaya izin verdim... Ya sen Kral Cone'dan değil de Kraliçe Auroria'dan almışsan?" diye itiraf etti, gözleri Danika'nın gözlerine yoğun bir şekilde bakarak.

Danika nefesini tuttu. Gözünün ucuyla Remeta'nın ormanın diğer tarafına kaybolduğunu gördü. Yine yalnız kalmışlardı. Etraflarındaki dünya yok olmuştu, çünkü Danika onun gözlerinin okyanusunda kaybolmuştu. Sorusuna nasıl cevap vereceğini bilmiyordu ve cevap vermeye de çalışmıyordu.

Sadece ona bakabilirdi. Eli onun elindeydi. Vücudu onun vücuduyla çevriliydi.

"Beni asla ihanet etmeyeceksin, değil mi Danika?" diye sordu aniden, gözleri onun gözlerini arıyordu.

Kafasını salladı. "Seni nasıl ihanet edeceğimi bilmiyorum, kralım. Asla ihanet etmem," diye fısıldadı.

"İhanete uğramayı sevmem, Danika. Güvenimi kolayca vermiyorum ve verdiğimde, bunun boşa harcanmasını istemiyorum. Sana biraz güveniyorum. Sakın bunu boşa harcamayın," dedi kararlı bir şekilde.

Danika, onun neden bu sözleri söylediğini bilmiyordu, ama ona asla onu incitecek bir şey yapmayacağını göstermeye kararlıydı. Onu çok incitmiş olan bu adam. Tanıdığı diğer tüm insanlardan daha fazla incitmiş olan bu adam. Onu incitecek hiçbir şey yapmayacaktı. Bunun için yüreği yoktu.

Danika krala daha da yaklaştı, böylece vücutları birbirine değecek kadar yakın oldular. Onun kendine özgü kokusu onu sardı. Ona olan duygularını gözlerinde açıkça gösterdi, böylece onun samimiyetini görebilsin diye. "Sizi asla ihanet etmeyeceğim, kralım," diye yemin etti, çünkü onu incitmeye gönlü elvermeyeceğini çok iyi biliyordu. Kralın bahsettiği ihanetin ne olduğunu bilmiyordu, hangi yönünü kastettiğini de bilmiyordu. Ama bunun önemi yoktu. Asla bunu yapamayacağını biliyordu.

Danika'nın gözleri aniden yaşlarla doldu ve cam gibi gözlerle ona baktı. Bu, onu asla sevmeyecek bir adamı sevmek olan lanetiydi. Yasak bir aşk. İğrenç bir şey. Utanç verici gözyaşı gözlerinden düştüğünde, bakışlarını başka yöne çevirmeye çalıştı, ama elini çenesine koyarak hareketini durdurdu. Bakışlarını

geri çevirdi. Ona nasıl baktığını, aklından ne geçtiğini bilmiyordu. Ve bakışları dudaklarına indiğinde, yüzünde bir kaş çatma belirdi.

Ne düşündüğünü merak ederek, sıkıca yutkundu. Aniden, başını eğdi ve dudakları dudaklarını buldu.

BÖLÜM 5. SESSİZ SÖZLER.

Baski, Remeta'yı aramak için saraydan çıktığında, Uyah ona Remeta'nın kral ve köle prensesle yürüyüşe çıktığını gördüğünü söyledi. Baski, kralın Remeta'nın da yanlarında gitmesine izin vermesine şaşırdı, bu da ona bir gülümseme getirdi. Son zamanlarda gülmek için çok nedeni vardı. Bebeği, Remeta, gün geçtikçe daha iyi oluyordu. İyileşme bir anda gerçekleşmedi. Yavaş yavaş, Remeta iyileşiyordu.

Gece erken saatlerdi ve Remeta iksirlerini içmek zorundaydı. Baski onu aramaya çıktı, ormandan geçmek yerine nehirden gitti. Kadınsı ayak sesleri duydu, cırcır böceklerinin cıvıltılarını kovalayan gülüşler duydu ve Remeta'yı görmeden onu bulduğunu anlayarak tekrar gülümsedi.

"Remeta, gitme zamanı," diye seslendi Baski, açıklığa çıkıp kızının bir cırcır böceği tuttuğunu görünce.

"Öyle mi?" Remeta annesine dudak bükerek baktı. "Ama kral ve kraliçe hala nehir kıyısında."

Nehir kıyısında mı? Baski, kral ve kölesinin akşam yürüyüşünün nasıl olacağını hala anlayamıyordu. Akşam yürüyüşü, rahatlamak, stres atmak, endişelerden kurtulmak, sakinlik ve huzur bulmak için en iyi eğlenceydi. Kral, nadiren gittiği yürüyüşlere her zaman yalnız gitmeyi severdi.

Bu, aralarında nasıl bir durum olduğunu merak etmesine neden oldu ve Baski, kralın onu cezalandıracağı endişesi mi yoksa merak mı olduğunu bilemeden birkaç adım öne çıktı ve nehir kıyısını görmek için boynunu uzattı.

Kral Danika'yı öpüyordu.

Umm... Hayır.

Baski, gözlerine giren ve halüsinasyona neden olan şeyi temizlemek için gözlerini sertçe kırptı. Daha net bir şekilde tekrar baktı. Görüntü değişmemişti. Nefesini tuttu.

"Ne oldu anne!? Remeta görebiliyor mu!?" Remeta, soruyu sorarken çoktan annesine doğru yürümeye başlamıştı.

Baski hızla kızını kucakladı ve onu oradan uzaklaştırmaya başladı. "Hayır, Remeta göremiyor. Nehrin suları kıyısını yutuyor. Önemli bir şey değil."

"Nehir çok kötü davranıyor. Kıyısını öldürmek mi istiyor?"

"Nehirler böyledir. Akmak zorundadırlar. Bir yerde kalmazlar. Kıyıları bunu anlar." Dikkatini başka yöne çekmek için Remeta'yı ormana götürdü.

"Oh. Yani, bu nehirlerin özelliği mi?"

diye sordu Remeta. "Evet, nehirlerin özelliği."

"Kraliçem, Remeta ona haber vermeden gittiği için ona kızmayacak mı?"

"Hayır, kraliçenizin kızmayacağından eminim."

"O senin kraliçen değil mi? O herkesin kraliçesi," diye annesine yürürken sordu.

"Remeta'nın kraliçesi kim ise, Baski'nin kraliçesi de odur," dedi Baski ciddi bir ifadeyle. "Baski Remeta'nın annesi olduğu için mi?"

"Baski, Remeta'nın annesi olduğu için," diye onaylayarak başını salladı.

"Remeta annesine onu sevdiğini söyleyebilir mi?"

Baski aniden durdu ve kızına baktı. Son birkaç gün içinde kilo almış ve her zamankinden daha parlak görünüyordu. Gözlerinin arkasında yaşlar birikti. Baski, kızını bu şekilde göreceğine dair umudunu kaybetmeye başlamıştı. "Söyleyebilir," dedi boğuk bir sesle.

Remeta gülümsedi ve annesine sarıldı. "Seni seviyorum anne."

Baski'nin boğazı duygularla doldu. O da ona sarıldı. "Ben de seni seviyorum kızım. Seni çok, çok seviyorum."

Danika'ya ne kadar teşekkür etse azdı. Danika'yı hayatlarına soktuğu için yaratıcıya ne kadar teşekkür etse azdı. Remeta için, kral için yaptığı şeyler...

Baski, Remeta'yı saraya geri götürürken, *o kadının yaratıcı tarafından halkına gönderildiğini* düşündü.

Kral Lucien onu öpüyordu.

Bu düşünce Danika'nın kafasında dolanıp duruyordu, ama tam olarak kavrayamıyordu. Çok şok olmuştu, çok şaşkındı.

Dudaklarının dokunuşu ilk başta tereddütlüydü, ağzını onun ağzına acele etmeden sürüyordu. Vücudundaki her kas gerildi; boğazının derinliklerinden çıkan

ses çıkardı ve bu ses Danika'nın omurgasında titremeye neden oldu.

Kral onu öpüyordu.

Dudakları tekrar onun dudaklarını okşadı, ısırıldı ve yapıştı, ta ki ikisi de nefes nefese ayrılana kadar. Dilini sokarak öpücüğü derinleştirdi.

Sonunda gerçeği anladı. Kral onu öpüyordu!

Danika'nın gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Duyuları aşırı yüklenmiş, her yöne ateşlenmişti. Öpücük, hayal edebileceği her şeydi ve hatta daha fazlası. Yüce. Patlayıcı.

Danika'nın kalbi, kralın dili ağzının derinliklerine daldığında damarlarından zevk okları geçecek kadar derin bir özlemle çılgınca çarpıyordu. Kralın dili Danika'nın dilini yaladı, dudakları Danika'nın dudaklarını emdi. Danika kralın ağzına inleyerek, elini kralın elinde sıktı. Kralın dili Danika'nın dudaklarını ayırdı ve tekrar içeri daldı, Danika'nın tadını alarak, onun sıcaklığını aradı. Elini ensesinde hissetti, onu ateşine tutuyordu ve kalbi göğsünde hızla atıyordu. Gözleri kapandı ve kendini öpücüğe bıraktı.

Dudakları yumuşaktı ve erkek tadı vardı. O, dudaklarını uzun süre öperken, o da hayatı pahasına ona tutundu, ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu.

Akan nehrin sesi, kuşların cıvıltıları, düzensiz nefes alıp verişleri ve onun yumuşak inlemeleri havayı doldurdu ve onları sardı.

Adam dudaklarını çektiğinde, Danika onun öpücüklerinden sersemlemiş ve sarhoş olmuştu, dudakları kırmızı ve şişmişti.

Kral Lucien, onu öpmek için duyduğu dürtünün nereden geldiğini bilmiyordu, ama kız tahta bankta oturduğunda, onun dolgunluğunu fark etmeden duramadı. Dürtüsüne yenik düşmüştü.

Şimdi, bunu yapmamış olmayı diledi çünkü onu daha çok istiyordu. Ona birçok şey yapmak istiyordu — onunla birlikte. Bu mantıklı değildi.

Ona bakan sersemlemiş mavi gözlere baktı, elleriyle onun yumuşak vücudunu kendine çekti. Gözleri dudaklarına indi, sonra tekrar onun gözlerine baktı. Bu akşamı çoktan başlatmıştı; sürerken tadını çıkarmaya izin verecekti.

Yarın, halkına karşı bir kral olarak sorumluluklarını yerine getirecekti. Yarın, görevlerini kendine hatırlatacaktı. Onun kölesi ve Cone'un kızı olduğunu kendine hatırlatacaktı. Ama bu akşam, bu huzuru tadını çıkarmaya izin verecekti. Bu sükuneti. Onun varlığından ve görevlerinden ve yükümlülüklerinden uzaklaşmaktan gelen bu sükuneti.

"İyi misin?" diye sordu, kaşlarını çatarak.

"İyiyim," diye fısıldadı. Dudaklarını yaladı ve hala onun dilinin tadını alabiliyordu.

O uzaklaştığında, Danika onun vücudunu kaybettiği için inledi. Öpücük onu altüst etmişti ve vücudu onun için yanıp tutuşuyordu.

Önlerindeki nehre bakarken, Danika'nın düşünceleri sadece aralarındaki küçük mesafedeydi. Dün gece onun kollarında geçirdiği uzun gecenin etkisinden henüz kurtulamamıştı, ama ağrıyan vücudu hala onu arzuluyordu. Bu gece yine yatağında onu isterse, orada olacaktı. Onu istediği şekilde ona verecekti, acı verse de, çok iyi hissettirse de. Onu o kadar çok seviyordu.

Gece çökmüştü, ama Danika geri dönmek istemiyordu. Onunla geçirdiği bu anın sonsuza kadar sürmesini istiyordu. Ve kral başını omzuna yaslayıp gözlerini kapattığında, Danika içini bir sıcaklık kapladı.

"Kralım?" diye fısıldadı.

"Mm." Gözlerini açmadı.

Tereddüt etti. "Saçını okşayabilir miyim?" Bir duraklama. "Olur."

Sol eli hala onun koruyucu elinin içindeydi, bu yüzden diğer elini saçlarına doladı ve ritmik bir şekilde yumuşakça okşamaya başladı. Erken saatler yavaş yavaş geceye dönüştü. Karanlık da hoş karşılanıyordu, bu onların dünyasıydı.

Uzun süredir hiçbir şey söylememişlerdi, ama söylemelerine gerek yoktu — sessizlikte kelimelerden daha iyi iletişim kuran iki insan.

Sonunda kral başını kaldırdı. "Geri dönmeliyiz."

"Evet, kralım."

Sonunda kızın elini bıraktı ve ayağa kalktı. Ellerini arkasına koyarak saraya doğru yürümeye başladı. Kız, sadece bir adım gerisinde onu takip etti. Saraya dönmek için daha kısa yolu kullandılar.

Vardıklarında, sarayın önünde bir haberci kralı bekliyordu. Kralı görünce başını eğdi. "Bir mesaj getirdim, kralım."

"Uzun bir mesaj mı?"

"Çok uzun. Bu mahkeme meselesi, Majesteleri. Ben Navia krallığından gönderildim," diye başını eğerek cevap verdi.

"Kral Valendy tarafından mı?" diye sordu kaşlarını çatarak.

"Evet, Majesteleri."

"Uzun bir yolculuk olmuş olmalı. Muhafızlar?" Her zamanki sakın tavrıyla konuştu.

İki muhafız saraydan çıkıp diz çöktü. "Evet, Majesteleri." "Elçiyi kraliyet sarayına götürün. Ben de birazdan gelirim," emretti.

"Evet, Majesteleri." Dönüp kralın emrini yerine getirmeye başladılar.

Kral Lucien onların yanından geçerek saraya girdi, Danika ise hemen arkasından onu takip etti. Kraliyet dairesinin uzun koridorundan geçtiler ve kralın yatak odasının gizli kanadına ulaştılar.

Kapıdaki üç muhafız ona başlarını eğdiler. İçlerinden biri hızla kapıyı açtı.

O onların yanından geçip gitti, Danika da onu takip etti. Muhafız kapıyı arkalarından kilitletti.

O odasında, kral masasına doğru yürürken ve büyük bir parşömen demetini kaldırırken, Danika bekledi. Beşten fazla yeni parşömen çıkardı ve masanın üzerine yaydı. Masadan ayrıldı, iç odaya doğru yürüdü, kütüphanenin içinde kayboldu ve birkaç dakika sonra yazılı bir parşömenle çıktı.

"Bu kelimeleri okuyup masamdaki parşömenlere çevirmeni istiyorum. Ben yokken tek başına çalışabilir misin?" İfadesiz gözleri Danika'nın yüzüne odaklanmıştı.

Danika, onun kendisini kovmadığını fark etmesine rağmen başını salladığını fark etti. Kral, haberciyi dinlemeye giderken onun odasında kalmasını ve tek başına çalışmasını istiyordu.

Danika başını sallayınca, kral masaya yürüdü ve parşömenleri parşömenlerin yanına koydu. "Beni burada, odamda bekle."

"Evet, Majesteleri." Onunla bir gece daha mı? Boğazını sıkıca yuttu. Bu düşünce onu korku ve heyecanla doldurdu. Onunla geçirdiği her an hoş karşılanıyordu. Onunla geçirdiği her an değerliydi, özellikle de öpücüğünden sonra. Ama vücudu hala o kadar ağrıyordu ki, önceki geceden neredeyse hiç iyileşmemişti ve bu yüzden, onun kollarında bir gece daha geçirme düşüncesi onu endişeyle doldurdu.

Kral, muhafızlara Danika için daha küçük bir masa ve sandalye getirmelerini emretti. Birkaç dakika içinde, muhafızlar masayı ve sandalyeyi getirip kralın masasının yanına koydular. Muhafızlar odadan çıktı ve ikisi yine yalnız kaldılar.

Kral ayrılmak için bir adım attı ve durdu. Ona döndü ve onu tekrar öptü. Bu sefer öpücük uzun ve şiddetliydi. Bir erkeğin kendisine ait olanı alacağı gibi dudaklarını aldı. Aynı havayı paylaşacak kadar onun ağzını yalayıp yuttu.

Danika dudaklarını onunkinden ayırdı ve vücudundaki tüm oksijen tükendiğinde derin bir nefes aldı.

O yüksek sesle nefes alırken, kral alnını Danika'nın alnına bastırdı. "Bu gece yine benim yatağında geçireceksin, Danika. Gitme."

"Burada olacağım, Majesteleri," diye fısıldadı nefes nefese. Sonra dönüp kapıdan çıktı.

.

•
•

BÖLÜM 6. GÖREVİN AĞIR YÜKÜ.

Chad yatak odasına girdi ve Sally'yi yatağın yanındaki sandalyede otururken görünce çok şaşırdı. Gözleri şaşkınlığını yansıtıyordu. "Sally?"

Gerginlik, Sally'nin parmaklarının giysilerinin dikişlerini kurcalamasına neden oldu. "Benim," diye fısıldadı.

Baski, prensesinin geceyi kralın odasında geçireceğini ve Remeta'nın kendi yatak odasında uyuyacağını söylediğinde, Sally bu fırsatı Chad'i görmek için kullanmaya karar verdi. Chad ondan kaçınıyordu ve karşılaştıklarında gözlerini kaçırıyor, onun gözlerine bakmıyordu. Baski'nin önceki gece onun davranışları hakkında söylediklerinden sonra, Sally harekete geçmesi gerektiğini biliyordu, yoksa Chad kendini suçlamaya ve ondan kaçınmaya devam edecekti.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu, gözlerini ondan kaçırmaya zorlayarak. O sandalyede otururken çok küçük ve güzel görünüyordu. Onu yatak odasında görmek, içinde şiddetli bir ilkel dürtü uyandırdı. Onu kendi kişisel alanında görmek nasıl bir his olurdu, hep merak etmişti.

Bu, önceki gece ona yaptığı korkunç şeyden önceydi. "Seni görmeye geldim," dedi, sesini cesur tutmaya çalışarak.

Gözlerini kaçırdı. "Burada olmamalısın. Bir erkeğin evi bir hanımefendi için uygun bir yer değildir. Bu sadece skandal ve kötü şöhrete neden olur."

"Ben hanımefendi değilim, efendim. Ben bir köleyim. Korumam gereken bir itibarım yok. Ve ayrıca..." Yutkundu. "Diğerlerinden daha iyi biliyorsunuz ki ben çok kirlenmişim."

Chad irkildi ve ona sert bir bakış attı. "Bir daha asla böyle şeyler söyleme. Başına gelenler seni kirletmedi. Sen tanıdığım en saf insansın. Kalbin diğerlerinden üstün, bu seni saf yapıyor."

Sally, onun kendisi hakkında neden böyle bir şey söylediğini veya düşündüğünü anlamadı. Onun yüzüne tereddütle baktı, ciddi olup olmadığını anlamak için. Daha önce hiç bu kadar samimi bir yüz görmemişti. "G-gerçekten mi? Ciddi misin?" Utançla başını eğdi. "Krallar, onlar... bana çok kötü davrandılar."

Chad, Sally'nin gözlerindeki acı ve utançtan hoşlanmadı. Her şeyi unuttu, yaklaştı ve omuzlarını tuttu. "Onlar saf olmayan canavarlar. Sen değilsin, Sally. Sen kurbandın. Canavarlar onlar. Senin suçun değildi."

Gözleri yaşlarla doldu. "Sence de bunu kendine söylemenin zamanı gelmedi mi, Chad?" İlk kez onun adını dehşet duymadan tek başına söylemişti. Dudaklarından çıkan adı vücudunu tepki vermesine neden oldu ve bunun için kendini lanetledi.

"Ne?" diye sordu, ne demek istediğini anlamadan.

Sally gözlerinin içine baktı. "Bunu kendine söylemenin zamanı geldiğini düşünmüyor musun? Olanlar senin suçun değildi. Canavar olan sen değilsin."

Çenesi kilitlendi ve ondan uzaklaşmaya çalıştı, ama kadın onu sıkıca tuttu. Geniş, masum gözleri ona yalvarıyordu.

"Anlamıyorsun, Sally," diye inledi sonunda.

"Anlıyorum. Eğer benim hatam değilse, senin de hatan değil. Lütfen, benden kaçmayı bırak. Bu beni incitiyor." Başını onun göğsüne eğdi ve birkaç kelimeyle kendini ona açtı.

"Seni asla incitmek istemiyorum, Sally. Ben sadece..."

"Şşş." Parmağını onun ağzına koydu. "Beni incitmek istemiyorsan, lütfen beni uzaklaştırmayı bırak."

Chad çaresizce ona baktı. O, ondan çok daha iyisini hak ediyordu.

Ama onu uzaklaştırmaya devam edemeyeceğini düşündü. Yaradan, o kızı kendine ait yapmak istediği kadar ona yardım etsin.

Danika, kralın odasında çeviri ve yazma işiyle uğraşırken, dışarıdan metresinin öfkeli sesini duydu.

"Hemen içeri alın dedim!" diye muhafızlara bağırdı.

"Kral kimseyi içeri almamamız gerektiğini söyledi, hanımefendi," dedi içlerinden biri özür dilercesine.

"Ama kral içeride değil," diye tısladı metres.

"O kraliyet sarayında. Ama kölesi içeride ve kral kimseyi içeri almamızı emretti."

Sessizlik. Muhafızın sözlerine sadece sessizlik karşılık verdi. Danika başka hiçbir şey duymadı.

Vetta ise kralın yatak odasında olmadığı, Danika'nın ise orada olduğu gerçeğine şaşmıştı. Ve kral kimseyi içeri almamayı emretmişti? Neden? Acaba Danika bir tür cezaya çarptırılmış olabilir miydi? Kral sonunda

tüm yanlışları için onu cezalandırmaya karar mı vermişti? Heyecan, Vetta'nın kalbini kabartmıştı. Neler olduğunu bilmek istiyordu.

Sesini sert tutarak muhafıza bağırdı: "Beni içeri alın!"

"Ama hanımefendi..."

"Hemen!" diye bağırdı.

Muhafız hızla kilitleri açtı ve kapıyı ona açtı. Onu geçip kralın odasına girdi ve karşısındaki manzara karşısında bir anda durdu.

Danika, kralın masasının yanındaki masada oturuyordu ve kralın parşömenleri ve el yazmaları önündeydi.

Cezalandırılmıyordu. Çalışıyordu. Kralın odasında tek başına çalışıyordu.

Vetta'nın kanı dondu. Heyecan yerini öfkeye bıraktı. "Ne yaptığını sanıyorsun?" diye tısladı.

Danika başını hafifçe eğerek onayladı. "Kral, saray işleriyle ilgilenirken onun için çalışmamı emretti."

"Seni odasında tek başına mı bıraktı? Neden?"

"Bilmiyorum, hanımefendi. Kralın neden böyle davrandığını bilmeye hakkım yok. Sadece geceyi onun yatağında geçireceğim için buradan ayrılmamam gerektiğini söyledi," diye sakin bir şekilde açıkladı.

Vetta, ağzını dolduran küfürleri kusmamak için dudaklarını sertçe ısırdı. Son zamanlarda geceleri hep bu yatak odasında geçiriyordu. Uzun süredir orada duran aynı yatak, ama o, Vetta, daha önce hiç o yatakta yatmamıştı. Danika o yatakta yatana kadar.

Kral, Danika'yı gereksiz yere cezalandırmayı bırakması konusunda onu uyarmıştı, yoksa kralın masasının yanındaki masaya oturduğu için Cone'un kızını tokatlayacaktı. Ellerini yumruk yaptı. Danika'ya elini uzatmak, onun acı çekmesini görmek ve çığlıklarını duymak istiyordu.

Sakin ol, Vetta. Sakin ol. Bu sadece bir zaman meselesi.

Bu sözlerle içten içe sakinleşti. Gerçekten de, bu durum sadece kısa bir süre sürecekti ve sonra planlarını uygulamaya koyacaktı. Yavaş ve istikrarlı olan her zaman yarışı kazanır. Ayrıca, biraz sabır.

"Peki o zaman. Krala sabah görüşeceğimizi söyle." Vetta dönüp yatak odasından çıktı.

Danika onu şaşkınlıkla izledi. Hanımefendinin yine kötü davranacağını, her zamanki gibi onu dövüp saçını çekeceğini bekliyordu.

Hanımefendinin neden böyle bir şey yapmadığını merak etti. Kral ona ödül mü verdi?

Bilmiyordu. Öyle olmasını dileyerek mürekkepli tüyü aldı ve yazmaya devam etti.

Kralın odalarından uzaklaşan Vetta, saraydan çok uzaklara yürüdü. Okuma ve yazma konusunda pek bilgisi olmayabilirdi, ama sinyal göndermeyi ve onları yorumlamayı biliyordu. Giysilerinden bir parça kopardı ve ormana girerken onu sardı, sonra bir haberci kuşa ıslık çaldı.

Kuş gelip Vetta'nın koluna kondu. Vetta, giysi parçasını kuşun bacağına bağladı ve eski köle eğitmeni evinin yönüne doğru gönderdi.

Kuşun uçup gitmesini izlerken gülümsedi.

Kral odasına girdiğinde gece yarısı çoktan geçmişti. Omuzlarında ağır yükler vardı, yüzü kaya gibi sertti. Odasından çıktığında onu saran hafiflik, özellikle de haberciyi getiren nedeni öğrendikten sonra, çoktan kaybolmuştu.

Kral bu günün geleceğini hep biliyordu. Bu konuyu düşünmemek için elinden geleni yapmıştı. Ama sonunda o gün gelmişti. Kendisinden beklenen en büyük görevi yerine getirmesi gereken gün.

Bir eş almalıydı. Bir varis sahibi olmalıydı. Başka bir büyük krallıkla ittifak kurmalıydı.

Kral Valendy her zaman iyi bir kral olmuştu ve onu her zaman desteklemişti. Destek söz konusu olduğunda, Kral Lucien o kralın desteğine sahip olduğunu biliyordu.

Kral Valendy, ona yardımcı olacak bir mesaj iletmek için elçisini göndermişti. Bir gün önce, Lucien göğsüne bir ok almış ve hastalanmıştı, bu yüzden İjipt krallığındaki diğer krallarla yapılan saray toplantısına katılamamıştı. Valendy, Kral Moreh'in tahtını ele geçirmek için Salem'e saldırıp her şeyi ele geçirmeyi planladığından şüpheleniyordu. Bu sadece bir şüpheydi, ama temelsiz de değildi.

Kraliçesi, varisi ve sadakati olmayan bir krallık, birçok açgözlü kralın ilgi odağı olmaya mahkumdu.

Ve krala bir şey olursa, krallık ele geçirilirdi.

Dün hastaydı ve krallığı saldırılara karşı savunmasız kalmıştı. Ona bir şey olsaydı, Lucien'in halkı yine acı çekecekti. Halkı yeterince acı çekmişti. Bir daha asla acı çekmeyeceklerdi; bu asla olmayacaktı. Onun cesedi üzerinde bile olmazdı. O, halkını her zaman kendinden üstün tutacaktı. Bu, her büyük kralın göreviydi. Bu, pişmanlık duymadan tekrar tekrar yerine getireceği bir görevdi.

Kral Valendy kızı Prenses Kamara'yı teklif etmişti. Başka bir deyişle, krallığına bağlılığını teklif etmişti. Prenses Kamara ile evlenirse, Lucien gelecekte karşılaşacağını bildiği tüm mücadelelerde kendisine destek olacak güçlü bir krallığın bağlılığını kabul etmiş olacaktı. Düşük sınıftan gelenler için daha fazla özgürlük ve kölelerin kötü muamelesine karşı daha fazla yasa için verilen mücadele. Daha büyük bir amaç için verilen mücadele.

Kendi mesajıyla birlikte elçiyi geri göndermişti. Evet, Prenses Kamara ile evlenmeyi kabul ediyordu. Ve evet, iki krallığın sadakatini kabul ediyordu.

Şimdi, kral duvara yaslanıp, başını masaya dayayarak uykuya dalmış kadına bakıyordu. Uykusunda göğsünün düzgünce inip kalkışını izledi. Omuzları görevinin yüküyle ağırlaşmıştı. Kendisinden bir varis umudu olmadığı halde bir kraliçe alacağı gerçeği, kalbini daha da ağırlaştırıyordu.

Akşam boyunca içindeki şeytanlar yeniden ortaya çıkmıştı. Ve şimdi onu rahatsız ediyorlardı.

.

BÖLÜM 7. FIRTINA ÖNCESİ SESSİZLİK.

Danika, birinin onu izlediğini hissetti. Böylece uyandı. Hareket etti ve gözlerini açtığında, birkaç metre ötede duran kralı gördü. Duvara yaslanmış, gözleri ona dikilmişti.

İlk bakışta, derin düşüncelere dalmış görünüyordu. Çok endişeli görünüyordu; Danika neyin sorun olduğunu merak etti. Elçi ne haber getirmişti? Birkaç saniye sonra, Danika'nın uyandığını görünce endişeli ifadesi kayboldu ve yerine her zamanki boş bakışları geri döndü.

"Kralım," diye fısıldadı. Sonra dudaklarını ısırdı. Onu efendi diye çağırma zamanı gelmiş miydi? Ona bir bakış attı, ama neyse ki kral onu uyarmadı ya da azarlamadı.

"İki parşömen yazabildin mi?" diye sordu, hala duvara yaslanmış halde.

"Dört tane yazdım," diye

fısıldadı. "İyi iş çıkarmışsın."

Övgüyle gurur duydu. Sonra sessizlik çöktü ve gerginliği onu sardı — bundan sonra ne olacağı konusunda gergindi. Herhangi bir hareket yaparsa, dün gece ondan istediği şeylerin acısını hala hissedebiliyordu. Onu kavrayıp üstüne çıktığı yerlerde uylukları hala ağrıyordu. Yanakları kızardı ve başını eğdi, gergin bir şekilde korsesinin dikişini karıştırmaya başladı.

"İyi uyudun mu?" diye sordu adamın derin sesi

yine. "Evet, kralım."

"İyi." Sonunda duvardan uzaklaştı. "Çünkü bu gece buna ihtiyacın olacak."

Omuzları görevlerinin ağır yükü altında eziliyordu, ama bu odalarda en azından yükünü bir kenara bırakabilirdi. Evlenmeyi düşünmek zorunda değildi. Tahtına varis bırakamayacağını düşünmek zorunda değildi. Hiçbir şey düşünmek zorunda değildi. En azından bu gece için. Dokunmasıyla kendini kaybedebilecek olduğu kadınla. Dokunmasıyla huzur ve sükunet bulan kadınla. Her şeyi unutabilir ve kendini

vücudunun, kollarının sıcaklığında kendini kaybedebilirdi. Kendini ona bırakıp çok iyi uyuyabilirdi.

Sadece bir an için olsa bile. Sadece bu gece için olsa bile. "Kalk ve benim için soyun, Danika," diye emretti sonunda.

Danika'nın kalbi üç kez atlamış ve sonra göğsünden kaçmıştı. O, her zamanki gibi ona soyunmasını emretmiyordu. Bunun yerine, onun için soyunmasını istiyordu. "Evet, Majesteleri." Titrek bacaklarla ayağa kalktı ve o, yüzünde hiçbir şey belli etmeden onu bir şahin gibi izlerken, giysilerini çıkarmaya başladı.

Danika, onun kendisi için soyunacağı bir günün gelmesini diledi. Ama dilekler at olsaydı, dilenciler şimdiye kadar at sürmüş olurlardı.

Odanın sessizliği, Danika'nın giysilerini çıkarırken çıkardığı seslerle bozuldu. Sonunda, Danika onun önünde çıplak duruyordu. O, hiç bu kadar güzel bir vücut görmemişti. Prensesinki gibi pürüzsüz, yumuşak ve kusursuzdu. Köle olmak, bunu silmek için hiçbir şey yapamamıştı.

Danika masaya emredilme riskini almak istemiyordu. Soğuk, sert masaya kalçaları acı verici bir şekilde bastırılırken itilme riskini almak istemiyordu

—özellikle de geçirdikleri unutulmaz geceden sonra.

Onun tatlı, unutulmaz öpücüğünden sonra olmazdı.

Bu yüzden, emredilmeden, titrek bacaklarının onu yatağa taşımasına izin verdi. Yumuşak ve ipeksi örtünün üzerine tırmandı ve sırt üstü uzandı. Utangaç ama sevgi dolu gözleri onun gözlerini buldu. Bacaklarını birbirine bastırdı.

Sonunda, kral yaslandığı duvardan uzaklaştı ve yatağa yaklaştı, ancak aniden durdu. Kararsızlık gözlerine yansdı. Danika, aniden durup gözlerini boş boş boynuna diktiğinde, kafasından neler geçtiğini bilmiyordu. Karar verdiği anı gördü ve yüzü her zamanki boş ifadesini aldı. Sonra giysilerini çıkarmaya başlarken gözleri onun gözlerine kilitlendi.

Danika hafifçe nefesini tuttu. Tıpkı dün geceki gibi, onu çıplak olarak alacaktı. Gözlerini bağlamayacaktı ve onu giyinik olarak almayacaktı. Sadece bu sefer, onun için tamamen soyunuyordu. Danika onun vücudunun sadece bazı kısımlarını görmüştü, ama şimdi onu tamamen çıplak görecekti. Danika, onun kendisine bu şekilde güvendiği için onur duydu, ama aynı zamanda gerginliği de bir anda zirveye çıktı.

Adam, yatak odasını aydınlatan ay ışığı altında, çıplak olarak onun önünde duruyordu. İntikam meleği gibi görünüyordu. Büyük, iri ve

her yeri sertti. Ay ışığı, yaralarına bir tür parlaklık veriyordu; ona ikinci bir deri gibi çok güzel görünüyorlardı.

Gözlerinden parıldayan ay ışığı mıydı, yoksa ona olan aşkı mı?

"Söyleyecek bir şeyin yok mu?" diye meydan okurcasına sordu.

"Sen çok güzelsin," diye patladı. Bu itirafla yanakları kızardı.

Kaşlarını çattı, gözleri onun yüzünü araştırıyordu. Aradığı şeyi görmüş olmalıydı, çünkü tüm gerginliği vücudundan kaybordu ve yüzü gevşedi. "Bir erkeğin vücudu güzel değildir, Danika. Bir kadının vücudu güzeldir."

"Seninki benim için güzel," diye cesurca fısıldadı. Gözlerini onun belinden aşağıya kaydırды. Gözleri utançla parladı ve tekrar onun yüzüne döndü.

"Seninle ne yapacağım?" diye soruyor gibiydi.

Orada yatarken kendini çok çıplak ve açık hissetti, bu yüzden elini kaldırdı ve onu yanına çağırdı. "Lütfen."

Yatağa tırmandığında yatak çöktü ve vücudu onun vücudunu kapladı. Elleri uyluklarına gitti ve gecenin sessizliğinde bacaklarını ayırarak bacaklarının arasına oturdu. Kral Lucien bu gece düşünmek istemiyordu, ama yine de kendinden birazını korumak istiyordu. Kendini ona kaptırmak istiyordu, ama ona kendini kaptırmak istemiyordu. Kontrolü elinde tutmak istiyordu.

Ama üzerine çıktığında, kız anında soldu. Onu önsüz alacağı anlaşıldığında, yüzündeki tüm kan çekildi. Vücudunu hazırlamadan. Ona dokunmadan. Hayır, o soğuk adam onun istediği adam değildi. O, dün gece vücudundan zevk alan adamı istiyordu. Yürüyüşe çıktığı adamı. Onu deli gibi öpen adamı.

Böylece, öne eğildi ve dudaklarını onun dudaklarına koydu. O bir an için kaskatı kesildi. Ama sadece bir anlığına. "Oh, lanet olsun!" Bu sözler bir teslimiyet gibi geliyordu. Ve sonra, o da onu öpmeye başladı.

Sıcak. Sert. Acımasız.

Öpüşmesini kesmedi. Aksine, dudakları onun dudaklarını yuttu. Danika umursamadı; sonunda onu tekrar öpüyordu ve önemli olan tek şey buydu. Gözlerini kapattı ve onu tuttu, o ise ıslak, derin öpücüklerle, dizlerini titreten vahşi bir açlıkla ağzını yağmaladı. Sanki sonunda içindeki aç şeytanları ona salmış gibiydi, sanki sonunda tutmaya çalıştığı kontrolü bırakmış gibiydi.

Dudakları onun dudaklarını yuttu. Hızlı bir hareketle, ellerini başının üstünde sert bir şekilde sıkıştırdı. Vücudu, onun sert vücudunun ve ona karşı serbest bıraktığı arzularının altında sıkışıp kalmıştı. Dilini ağzına daldırıp, içini süpürüp yağmalarken, onu sahiplenirken inledi. Ve o da, onun bacağına kendi bacağıyla daha da genişleterek bacaklarından gelen keskin acıyı umursamadan, ona aynı şekilde karşılık veriyordu.

Nehir kenarında onu ilk öptüğünde kanında yanmaya başlayan alevler aniden bir cehenneme dönüştü ve o kendini kaybetti, sadece nefes nefese kaldığını ve çaresizce onun kalçasına sürtündüğünü, elinin omzunu tuttuğunu ve zihninin şekilsiz bir arzu, istek ve cinsel ihtiyaç derinliğinin ötesinde mutlulukla boşaldığını fark etti. Çok fazla ihtiyaç.

Sonra dudaklarını onun dudaklarından ayırdı, nefesi de onunki kadar düzensizdi. "Bana ne yapıyorsun?" Soru retorikti, bu yüzden Danika ona ne söyleyeceğini düşünmek için kafasını yormadı. Onun büyük vücudu onu çevreledi, onu örttü.

Kendini güvende hissetti. Korunmuş.

Danika, en güvensiz yerde nasıl güvende hissedebileceğini, en tehlikeli yerde nasıl korunmuş hissedebileceğini gösteren kırmızı bayrakları görmesine izin vermemişti.

Kulağına öpücük kondurdu. "Ben... ben..." Onunla konuşmak istiyordu, ama kelimeleri söyleyemiyordu. Sadece boynuna ve kulağına öpücükler yağdırdı. "Tanrım, Danika. Seni çok istiyorum," diye itiraf etti sonunda.

King Lucien gibi bir adam için bu itirafın kolay olmadığını biliyordu ve onun bunu söylemesi onun için her şey demekti. "Ben de seni istiyorum. Çok istiyorum." Ona sarıldı.

Onun yutkunduğunu duydu. "İhtiyacım var. "

"Neye ihtiyacın varsa, alabilirsin. Neye ihtiyacın varsa al," diye fısıldadı, titrek bir eliyle onun omzunu okşayarak.

"Bana yaptığın şeyleri anlamıyorum..." diye mırıldandı, hem şaşkın hem de kızgın bir ses tonuyla. Sonra biraz aşağı kayd, başını eğdi ve pembe meme ucunu ağzına aldı. Aynı anda, eli onun bacaklarını genişçe ayırdı ve bir hamlede sonuna kadar içine girdi.

Chad, Sally ile yatakta yatıyordu. Sally başını onun göğsüne yaslarken, Chad ritmik bir şekilde onun başını okşuyordu. İkisi de giyinikti. Chad, elini

Gözlerini kapalı tutarken, uzun kumral saçlarını eliyle okşadı ve onun kalp atışlarının yumuşak sesini dinledi.

Sally, konuşmaya başladıklarından beri ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu. Chad, artık ondan kaçmayacağına söz vermişti. Kendisinin ve Sally'nin yemeklerini sipariş etmiş, gardiyanlar da getirmişti. Yemek yerken sohbet ettiler. Sally, onun hakkında daha önce hiç bilmediği birçok şeyi öğrendi. Birlikte geçirdikleri bu anlar, hayatlarının en değerli anlarıydı. Özellikle de şu anda.

Chad sonunda Sally'ye karşı hisleri olduğunu kendine itiraf etti. Derin hisler. Ve Tanrı yardımcısı olsun, ama artık bunları inkar etmeye devam edemeyeceğini düşündü.

Kendisi için bu kadar değerli bir şeyi kendine saklamak istemekle çok bencil davranıyordu. Bu kadar güzel bir şeyi. Bencil davranıyordu, ama onu bir daha bırakmayacaktı. Yapamazdı. "Seni önemsiyorum," diye patladı, aralarındaki sessizliği bozdu.

Sally utangaç bir şekilde ona baktı. "Ben de seni önemsiyorum, efendim. Ben..." Yutkundu. "Seni seviyorum."

Bu itiraf karşısında titredi ve onu kendine çekti. "Tanrım, Sally. Nasıl böyle şeyler söyleyebilirsin?"

"Söyledim çünkü içtenlikle söylüyorum. Seni seviyorum, Chad. Yoksa burada olmazdım. Kollarında yatmazdım."

"Seni kollarımda tutmayı çok seviyorum. Tanrım, yardım et, ama bunu çok fazla seviyorum." Yanaklarını kaldırdı ve onu tutkuyla öptü.

Korkuları onu terk etti ve o da aynı tutkuyla ona karşılık verdi. Dudakları onun dudaklarını çekinerek öperken, ona daha da yaklaştı. Vücudu tamamen ısındı. Chad onu çok istiyordu; penisi o kadar sert ve kalınlaşmıştı ki neredeyse acı veriyordu. Ama kendini zorlayarak onu öpmeyi bıraktı.

"Lütfen." Sally, bunun bitmesini istemediği için ona sarıldı.

"Hayır. Hayır, Sally," diye inledi, nefesini kontrol etmeye çalışarak. Ondandır uzaklaştı. Evlilik sınırları dışında onun bedenini cinsel olarak tanıyarak onu onursuzlaştırmayacak ya da saygısızlık etmeyecekti. O, onun için kutsal ve değerliydi; onu yatağına götürmeden önce evliliğin tüm kutsal ritüellerini yerine getirmek istiyordu.

Sally, onun reddi karşısında gözleri yaşlarla doldu. Onu istemiyordu. Ona dokunmak bile istemiyordu. Onun için çok mu kirliydi?

"Öyle miyim?" Sally, zorlukla yutkundu ve kendini zorlayarak sordu: "Senin için çok mu kirliyim?"

"Ne!?" diye şaşkınlıkla sordu, neden böyle bir soru sorduğunu anlamadan. Sonra gözlerinden akan gözyaşlarını gördü ve bu, çenesine aldığı bir yumruk gibiydi.

"Sally..." Ona uzandı.

Ama kız utanç ve acı içinde ondan uzaklaştı. Ayağa kalktı ve yatak odasından koşarak çıktı, onun açıkça reddetmesi yüzünden kalbi ikiye bölünmüştü.

.

BÖLÜM 8. UNUTULMAYACAK GECE.

Chad, Sally kaçmadan önce gözlerindeki acıyı gördüğünde, onu öylece bırakamayacağını anladı. Onu incitmek için ne yaptığını bilmiyordu, ama bunu bulmaya ve telafi etmeye kararlıydı.

"Sally. Bekle," diye seslendi ve onun peşinden koştu. Koridorda ona yetişti, elini tuttu ve onu durdurdu. "Lütfen, bekle."

Sally gözyaşlarıyla dolu gözlerle döndü. "Ne var, Chad? Lütfen beni rahat bırak."

Kendini ona sunmuş ve reddedilmiş olduğu için zaten çok utanıyordu. Şimdi, böyle bir teklifte bulunacak cesareti nereden bulduğunu merak ediyordu. Seks, ona acı verdiği için hiç sevmemişti. Salem'deki kölelere yemek vermek için elinden geleni yaparken, birkaç kez deneyim yaşamıştı. Kralların ona yaptıklarıyla birleşince, seksten daha da korkar olmuştu ve açıkçası, Chad ile bile olsa, cinsel yakınlık yaşayabileceğinden emin değildi.

Peki, Sally ona kendini sunacak cesareti nereden bulmuştu? "Lütfen, beni dinle, Sally. Seni incitmek için ne yaptığımı bilmiyorum. seni incitmek niyetinde değilim," diye inledi.

Elini yanağına götürüp gözyaşlarını sildi. "Sen beni istemiyorsun," diye suçladı. "Beni istemiyorsun. Belki de benim için pis olduğum içindir!"

"Bu fikri nereden edindin? Nasıl bu kadar saçma bir şey düşünebilirsin?" diye sordu, açıkça şaşkın bir şekilde.

"Yatağında. Öpüşüyorduk, sonra seni iğrendirdim ve benden uzaklaştın!" diye hüzünle suçladı.

Onun ne demek istediğini anlamaya başladı ve kararlı bir şekilde başını salladı. "Hayır, Sally. Beni asla itmezsin! Asla! Seni istemediğim için uzaklaşmadım. Seni çok istediğim için uzaklaştım. Ama yasal süreçleri tamamlamadan seni yatağıma götürerek sana saygısızlık etmek istemedim."

"Yasal süreçler mi?" Ne demek istediğini anlamayan Sally burnunu çekti.

"Evet. Ben..." Durdu ve yutkundu. Aniden gergin ve korkmuş hissetti. Ya bu, onun istediği şey değilse? Ya onu reddederse?

O pek de başarılı bir adam değildi. O kadar da iyi bir parti değildi ve kölelikte yaşadığı şeyler yüzünden artık normal bir adam değildi. Ya kadın hayatının geri kalanını onunla geçirmek istemezse?

Kadın bakışlarını gördü ve merakı uyandı. Gözlerine bakarak bekledi.

"Ben... Seninle evlenmek istiyorum, Sally. Evlenmemizi istiyorum. Benim karım olmanı istiyorum... eğer kabul edersen," diye sonunda aceleyle söyledi.

Sally şaşkına dönmüştü. Gözlerindeki ifade, onun ne kadar şaşkın olduğunu gösteriyordu.

"Bana yaptığın şeyleri anlamıyorum..." Sesini keserek, hem şaşkın hem de kızgın bir şekilde konuştu. Sonra biraz aşağı kayd, başını eğdi ve pembe meme ucunu ağzına aldı. Aynı anda, eli bacaklarını genişçe ayırdı ve bir hamlede sonuna kadar içine girdi.

Danika beklenmedik harekete çılgılık attı ve gözlerinin arkasında yaşlar yanmaya başladı. Aniden, kendini dolu hissetti. Çok dolu. Ve yanıyordu. O kadar çok yanıyordu ki, omuzlarını itmeye başladı, boğazından acı dolu inlemeler kopuyordu. Islak gözleri onun gözlerine yalvarıyordu.

Onu ne kadar incittiğini görünce geri çekildi ve içinden tamamen çıktı. Onun sıkı vücudunun onu sıkıca kavradığı inanılmaz his yüzünden tamamen çekilebilmek ona çok zor geldi.

Adam çekildiğinde, kadın rahatlama ve minnettarlıkla içini çekti, ama aynı zamanda, bedenlerinin ayrılmasıyla kendini yoksun hissetti.

Ağzı göğsünde hareket etmeye başladı ve kadın, dudaklarının alt karnında her bir çekişini hissetti. Adam tekrar ona girmeye çalışmadı. Bunun yerine, tutkusunu dolgun, pembe uçlu göğüslerine odakladı. Yavaş yavaş, yanma hissi kayboldu ve yerine özlem dolu bir zonklama geldi. Islaklık kadınlığını kapladı; inlemeleri gecenin sessizliğini bozdu. İnlemeleri ve dudaklarının emişi.

Gözleri kapalıydı, yanakları iki göğüs arasında gidip gelirken hareket ediyordu. Eli, başını vücuduna tutturdu, başı yastıkta sallanıyordu.

"Oh, lütfen! Lütfen!" Vücudu çok sıcak hissediyordu. Artık onun için akılsızdı; sessiz yalvarışlarla alt vücudunu ona doğru itti.

Sonunda kırmızı, büzülmüş meme ucunu bıraktı ve yüzünü boynuna gömdü. Sıcak nefesi boynunu okşadı ve nefes alışı kesildi, çünkü onun penisinin tekrar ona dokunduğunu hissetti.

O, kaskatı kesilmeden edemedi.

"Rahatla. Benim için rahatla, Danika." Sesi kısılmıştı.

"Deniyorum! Deniyorum," diye fısıldadı ona, istek/emir bulanıklığını delip geçtiğinde.

Dudakları boğazına gömüldü ve sertliğini onun içinde çalıştırmaya başladı. Kısa, şiddetli darbeler onu açtı ve gerdi. Bu istilaya nefes nefese kaldı, eli onun geniş sırtını kavradı. İç kasları protesto etti, sertliğini o kadar sıkı kavradı ki adam inledi. Son birkaç santimi içeri kaydırabilene kadar kısa ama sert ve şiddetli darbeler yapmaya devam etti ve kendini tamamen onun içine yerleştirdi.

"Oh..." diye nefes aldı, onun kalınlığını ve sertliğini hissederek, acı ve zevk arasında hiçbir sınır kalmayana kadar derinlerine girmesini hissetti.

"Kendimi içinde kaybetmek istiyorum, Danika. Beni alabilir misin?" diye kulağına fısıldadı.

Danika bunu yapabileceğinden emin değildi, ama yine de başını salladı, ona olan sevgisi onu derinden etkilemişti. Anlık da olsa, onun kendini ona kaptırmasını istiyordu.

Ne kadar acı verici olursa olsun, önemi yoktu.

Onun sözlerinde, ifadesinde bir şey, bu gecenin yakın zamanda tekrar yaşanmayacağını söylüyordu.

"Evet," diye onaylayarak fısıldadı.

Vücudu titredi. Sonra eğildi ve hareket etmeye başlarken dudaklarını şiddetli bir öpücükle kapattı. İlk başta yavaşça. Sonra hızını artırdı.

Birkaç saniye içinde tüm kontrolünü kaybetti. Kalçalarını hızla ona doğru salladı, ucuna kadar çekip sonra tekrar sertçe içeri girdi. Her vuruşunda kadının vücudu sarsıldı, bu da kadını sıkılaştırdı ve fallusunu sıkıttı. Sertliği çok muhteşem hissettirdiği için kadının dilinin ağzında olduğunu sadece biraz fark etti. Kadına daha sert bir şekilde girdi, kadın başını geriye attı ve öpüşmeyi kesti. Kadın yüksek sesle inledi, o da bu fırsatı değerlendirerek biraz geriye yaslandı ve ellerini kadının kalçalarına koydu.

"Bana tutun," diye homurdandı.

Kadın boğazından neredeyse bir ciyaklama gibi küçük bir ses çıkardı, ama itaat etti, ellerini onun ön kollarını kavradı ve ayak bileklerini onun baldırlarına doladı. Adam ritmik hareketlerle ilerlerken başlık sessizce duvara çarptı ve erkekliği kadının kadınlığını ele geçirdi. Her itiş hızlı ve derindi, neredeyse şiddetliydi. Adam homurdanarak kadının içine giriyor, her itişinde testislerine kadar giriyordu. Adam kadını vurup dururken, kadın çığlık atmaktan ağlamaya başladı, ta ki adamın sırtından ter damlamaya başlayıp saç çizgisinden gözlerine akmaya başlayana kadar.

Adamın onu ikiye böleceğinden korkuyordu. *Bu sefer, adam onu gerçekten ikiye bölebilirdi.*

Danika, nadiren konuşan ve her zaman duygusuz olan bir adamın yatakta nasıl bu kadar vahşi bir aslan olabildiğini merak etti.

Adam onu tam ortasından vurdu ve kadın anlamsız sözler mırıldanarak yatağa başını vurmaya başladı. Ellerini her vuruşunda ona daha sıkı sarıldı. Kral Lucien ellerini yanlarına kaydırды ve göğüslerine odaklandı. Ellerinde hissettikleri hissi seviyordu — yumuşak tenli ve pürüzlü meme uçlu mükemmel yuvarlak küreler. Onları çekti ve daha fazla emmek istedi, ama içindeki hızı çok sevdiği için onu yavaşlatmak istemedi.

Zevk, hatırlayabildiği kadarıyla hiç yaşamadığı kadar güçlü bir şekilde vücudunu sarstı.

Ve onu daha sert bir şekilde sikmek istiyordu. Bu dürtü onu çılgına çeviriyordu.

Aniden, onu arkadan almak istedi. Bu ihtiyaç onu çıldırtıyordu. Bu yüzden, içinden çıktı ve o dizlerinin üzerine çöküp ellerini kollarından çekince, kız onun altında inledi.

"Dizlerinin üzerine çök," diye homurdandı. "Bacaklarını benim için aç."

Sesi sakindi, ama tonu yine de sözlerini bir emir haline getiriyordu. Tonu aldattı, onu ele geçiren şiddetli dürtüyle tam bir tezat oluştuyordu.

Kadın hemen itaat etti, dizlerinin üzerine kalkarken ve elleri çarşafı kavrarken biraz inledi. Vücudu titriyordu.

Kalçalarını kavradı ve kalın organını tekrar içine soktu. Kıcı muhteşemdi ve hareket ederken parmaklarını yumuşak etine gömdü. Bu şekilde çok dardı ve her seferinde içine girdiğinde çığlık atıyor ve kadınlığı sıklaşıyordu.

Bir an için gözlerini kapattı, başını geriye eğdi ve kadının onu sardığı hissine odaklandı. Gözlerini tekrar açtığında, organının kadının içine girip çıktığı yere bir dakika baktı, ama bu manzara çok rahatsız ediciydi; gözlerini kapatmak zorunda kaldı

gözlerini kapatmak zorunda kaldı. Bunun yerine, kadının sırtına eğildi ve ellerini kadının yanlarından yukarı kaydırarak göğüslerini kavradı.

Meme uçlarını çekti - hiç de sert değil, ama vücudunu biraz daha tahrik edecek kadar. O inledi, çarşafı tırmaladı. Elini ensesine koydu. Hafif bir baskı ile başını yastığa yönlendirdi ve yüzünü bir tarafa çevirmesini bekledi, sonra biraz daha ağırlığını vererek ona yaslandı ve onu orada tuttu.

O kadar sert giriyordu ki, sırtı kavislenirken boğazından bir çığlık kopardı. Penisi, şimdi onun içine dalan, demir gibi sert, acı ve zevk dolu bir uzuvdu. Elleri kalçalarını kavradı, o kadar sert ve hızlı vuruyordu ki, neredeyse morartacak kadar güçlüydü, o kadar ki, kadının rahmini parçalayacak diye yemin etti.

Ve o zaten oradaydı.

Her vuruşunda rahminin ağzına vuruyordu, ta ki küçük açıklık penisinin geniş baş kısmında farklı bir his uyandırıncaya kadar. "Kral Lucien!" diye bağırды, acı verici zevk parçaları onu boğarken. Kalçalarının her dalışında ve ellerinin kalçalarına her basışında çığlık attı, onun vuruşlarına karşılık vermek için, onu daha sert, daha derine itti, her itişte rahminde gevşemenin başladığını hissetti.

"Lanet olsun," diye inledi, onu sırt üstü yatırıp bacaklarını onun bacaklarının arasına sıkıştırdı.

Ağırlığının çoğuyla onu bastırırken, vücuduna sertçe girmeye devam etti. Kız ağlıyor, terliyor ve neredeyse titriyordu. İçindeki darbeler sert ve ilkeldi. Onu ellerinin ve dizlerinin üzerine çekip, aynı sertlikle aldı. O kadar sert ki yatak sallanıyordu, kız uçmaya başladığında onun içine giriyordu, sanki onun ruhunu delip geçip, vücudundaki her sinir ucunu yırtan enfes zevkli acıyla onu özgür bırakıyormuş gibi. Etraflarındaki hava bile onun iradesine itaat ediyor gibiydi. Kız yerinde durmaya çalışırken, adam onun açıkta kalan tenini okşadı ve meme uçlarını yaladı, zevkli acı dayanılmaz hale gelene kadar terle ıslanmış tenine nefesini üfledi.

"Kral Lucien." Onun çığlığı çaresiz ve şokluydu, çünkü etrafında coşku alevlenmeye başlamıştı.

"Tanrım, Danika." Sesi gırtlaktan geliyordu, o kadar kaba, o kadar derindi ki hayvaniydi.

Bu sefer tanıdık dayanılmaz baskı rahminde başladı. Çok eziciydi ve dayanılmazdı, ve o başladı ağlamaya ve çırpınmaya

altında.

Ama o yumruklarını çekmedi, boşalmanın yaklaştığını hissedince ona daha sert vurmaya başladı.

Ve sonra, oldu.

Aniden, vücudundaki her kasın, her kemiğin yerine oturduğunu hissetti, çünkü rahminde bir şey şişmeye başlamıştı.

Bu zevk değildi. Ekstazinin ötesinde bir şeydi.

Görüşü karardı ve titremeye başladı, derin ve şiddetli sarsıntılar vücudunu sallarken, boşalmasının içinden geçmeye başladığını hissetti. İçindeki kaslar gerildi ve şişti, onu içinde hapsetti. Onun acı dolu, şok olmuş inlemesini duydu, sonra orgazmı zirveye ulaştığında kadınlığı dalgalandı, onun etini sağdı, içindeki sert, sıcak sperm atımlarını hissedene kadar onu okşadı. O, arkasında homurdanıyor, vücudu onun vücuduna karşı sarsılırken ve titrerken bir şeyler fısıldıyordu.

Danika vücudundaki tüm enerjiyi kaybetti ve onun altında çöktü, kollarında veya vücudunun herhangi bir yerinde güç kalmamıştı. İç organlarındaki acı verici gerginlikle mücadele ederken yanağı çarşaflara bastırdı. İçinde bir şeyler oluyordu ve bu baskı ona acı veriyordu. Ne olduğunu bilmiyordu ve bu onu korkutuyordu. Lucien Kral'ın her öfkeli sperm fişkırışında kasları spazm oluyordu ve her bir erkek inlemesi kulağını parçalıyordu.

"Danika." Sirtına yaslanarak, acı dolu bir sesle konuştu. "Tanrım. Danika..."

Onun sesiyle içini parçalayan şiddetli spazmla sarsıldı, ardından kulağına gelen onun karanlık inlemesi. Kral Lucien ona ne olduğunu bilmiyordu. Böyle bir şeyi hiç görmemişti. Daha önce de şiddetli bir şekilde boşalmıştı, ama hiçbiri böyle olmamıştı.

Bir an için, ondan istediği şeylerin ona gerçekten çok zarar verdiği düşüncesi içini sızlattı. Ama bu saçma düşünce aklına gelir gelmez onu bir kenara attı.

"Sakin ol." Elini kadının sırtını nazikçe, yatıştırıcı bir şekilde okşarken buldu. "Her şey yolunda."

"Kralım. Kralım. Kralım." Ağlıyordu, gözleri kapalı, onun adını fısıldıyordu.

Her pençe darbesiyle rahminde sarsılmaya devam ediyordu.

"Sorun yok." Bir eliyle ıslak saçlarını geriye doğru düzeltirken, diğer eliyle kalçasını, uyluğunu okşadı. "İyisin."

Son bir titreme vücudunu sarstı, sonra yorgunluk onu sardı. Gerçek yorgunluk.

Nefesi göğsünden titreyerek çıktı ve yumuşak, nazik bir şekilde karanlık onu sardı. Nefesi düzeldi ve bilinci kaybolmaya başladı.

Remeta, Danika'nın yatak odasında uykuya daldıktan sonra onu hizmetçi odasındaki annesinin yatağına götürmüştü.

Uyuyan yüzünde bir gülümseme belirdi. "Prens burada," diye fısıldadı uykusunda, ardından hafif bir üzüntüyle kaşlarını çatarak, "Ama Prens kalacak mı?" diye ekledi.

BÖLÜM 9. KUR YAPMA HAFTASI.

Dört hafta sonra, Sally arka bahçeye çıkıp prensesinin çamaşırlarını yıkadığını gördü. Sally daha önce çamaşırları almak için acele ederdi, ama bugün etmedi.

Prensesinin dikkatini başka yere yöneltmesi gerekiyordu. Acı verici şeyleri aklından çıkarmak için bir aktiviteye ihtiyacı vardı.

Prenses dönüp onu gördü. Ona gülümsedi. "Sally..."

Sally kendini zorlayarak ona gülümsedi. "Prensesim. Yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordu yine de.

Danika başını salladı. "Hayır. Ben iyiyim."

Sally dudaklarını ısırdı. Prensesine bunu söylemek zorunda kalmak bile canını yakıyordu.

Danika, Sally'nin gözlerindeki acıyı ve kararsızlığı gördü. Giysiyi küçük nehre geri attı ve Sally'ye döndü. "Ne oldu?"

"Prenses Kamara bugün gelecek," diye nihayet çaresizce konuştu. "Onun arabasını karşılamak için hazır olmalıyız."

"Zaten kur yapma haftası mı başladı?"

Kraliyet ailesi evlenmeden önce bazen kur yapma haftası olurdu. Kur yapma haftası bir haftadan fazla sürebilirdi, ama bir ayı geçmezdi. Prenses Kamara kur yapma haftası talep etmiş ve talebi kabul edilmişti.

"Evet, kur yapma haftası," diye cevapladı Sally üzgün bir şekilde.

Danika sıkıca yutkundu ve zorla gülümsedi. "Sorun değil, Sally. Hazır olacağım. Baski'ye hazır olacağımı söyle."

Sally'nin rahatladığı belliydi. Prensesine yaklaşıp ona sıkıca sarılmak istiyordu, ama yapmadı. Omuzlarının koruyucu bir şekilde kalkması ve saklamaya çalıştığı acı yüzünden okunuyordu. Sally, prensesinin güçlü olmak için elinden geleni yaptığını biliyordu. Sally ona sarılırsa, prenses gözyaşlarına boğulabilirdi. Bu ilk kez olmayacaktı.

"Satın almaya gittiğin çarşafklar nasıl?" Danika, Sally'nin kendisi için endişelendiğini bildiği için onu neşelendirmek için zorla gülümsedi.

İşe yaradı. Eski kişisel hizmetçisi heyecanla gülümsedi. "Onları aldım! Oh, prensesim, çok güzeller!"

“Öyle olacağını biliyordum. Giysiler konusunda her zaman çok iyi bir zevkin olmuştur.” Sally, Chad ile evleniyordu ve bu Danika'yı mutlu ediyordu. Sally'nin mutluluğu her zaman Danika'nın gününü aydınlatmıştı ve son üç haftadır, Sally'nin mutluluğu ona yaşam gücü veriyordu.

"Oh, unuttum. Terzi yatak odamızda beni bekliyor. Hemen dönerim prensesim!" diye nefes nefese söyledi ve Danika başını sallayarak onun gitmesini izledi.

Sally gittikten sonra Danika'nın yüzü düştü. Kralın yatak odasından çıktığından bu yana dört hafta geçmişti. Dört acı verici hafta.

O, kralın kollarında uyuduğu son geceydi. Kral ile son kez cinsel yakınlık kurdukları geceydi.

O zamandan beri kral onu neredeyse hiç çağırmamıştı. Çağırdığında da, kralın yanında oturup yazmasına ve çevirmesine yardım ederdi. Çalışmasına yardım ederdi. Ama artık o da sona ermişti. Kral onu bir haftadan fazla bir süredir çağırmamıştı. Kral yeniden onun efendisi, o da yeniden onun kölesi olmuştu. Bu acı vermemeliydi; sonuçta, onlar böyleydi.

Ama canını yakıyordu. Çok canını yakıyordu.

Bazen Danika, ormanda yaptıkları yürüyüşün gerçekten olup olmadığını merak ediyordu. O yürüyüşün ardından gelen gece gerçekten yaşanmış mıydı, yoksa sadece hayal miydi? Ama sonra, bunun gerçekten yaşandığını biliyordu, çünkü ağrısız yürüyebilmek için günler geçmesi gerekmişti, vücudundaki ağrılar tamamen geçmesi için günler geçmesi gerekmişti.

"Kendimi sana kaptırmak istiyorum. Beni alabilir misin?"

Gecenin sessizliğinde fısıldanan hatırlanan sözler onu titretmişti. Onu neredeyse öldürüyordu.

Baski ona şifalı otlar ve iksirler hazırlamıştı, ama yine de günlerce onun taleplerinin sonuçlarını hissetmişti.

Vücudunu bir titreme daha sardı. O geceyi her hatırladığında, vücudu ısınmaya devam ediyordu. Adam ona gerçekten saldırmıştı; onu neredeyse öldürmüştü. Bir an için, kendisinin de öldüğünü sandı.

Ama ertesi gün öğleden sonra, uzun zamandır hissetmediği kadar iyi hissederek uyanmıştı. Vücudundaki ağrılar ve sızılar dışında, içi harika hissediyordu. Bu yüzden, bu hissi bir kenara attı. Madam Baski ona kralın yaklaşan evliliği hakkında haber verene kadar, günlerce coşku içinde yaşadı.

Danika yıkanmış giysileri aldı, suyunu sıktı, sonra yatay direğe doğru yürüdü ve her bir giysiyi güneşe sermeye başladı. Bugüne kadar, bu haberin onu ne kadar incittiğini hala unutamıyordu. Kalbi göğsünden kopmuş, parçalara ayrılmıştı. Yatak odasına yürüdü ve günün geri kalanını ağlayarak geçirdi.

Ona olan aşkının hiçbir şansı olmadığını her zaman biliyordu. O bir kraldı, o ise bir köleydi. O Kral Lucien'di, o ise Kral Cone'un kızı Danika'ydı. Her açıdan yasaklanmış bir aşktı ve umut olmadığını biliyordu. Ama bu acıyı hiç de hafifletmiyordu.

Sonunda Danika gözyaşlarını sildi. Bu bilgi ne kadar acı verse de, kralın bu kararı verdiği için onu suçlayamıyordu. O da bir zamanlar kraliyet ailesindendi ve onu anlıyordu.

Babası ölmeden önce onu başka bir krallığa evlendirmek için planlar yapıyordu. Yana krallığıyla ittifak kurmak istiyordu ve o krallığın prensi elli yaşındaydı. En azından Prenses Kamara, Kral Lucien ile evlendiği için şanslıydı, diye düşündü Danika, kalbi acıyla.

Ama kalbini acıtan bir başka şey de, bunun aşk evliliği olmamasıydı. Eğer bir erkek mutluluğu hak ediyorsa, o da Kral Lucien'di. Onu gülümsetip mutlu edecek bir kadını hak ediyordu.

Ancak ne yazık ki, aşk ve görev her zaman aynı yönde ilerlemez.

Bu onu çok incitmişti ve üç hafta geçmesine rağmen acısı azalmamıştı. Ama Prenses Kamara kralı mutlu edecekse, Danika için bu katlanılabilir bir şeydi. Katlanmak zorundaydı, başka seçeneği yoktu. Krala hayatın sunabileceği tüm mutlulukları diledi. Belki o zaman, babasının ona yaptıklarının suçluluğu nihayet ondan uzaklaşır.

Durakladı ve başını soğuk askıya dayadı. *Suçluluk duygusu onu terk ederse, ona olan aşkı da onu terk eder miydi?*

Baskı, kral ile geçirdiği geceden bir hafta sonra ona haberi verdiğinde, kralın onu yatağına çağırmayı, yazması için çağırmayı bırakmasının sebebinin bu olup olmadığını merak etti. Neden her şeyi bıraktı?

Gözlerini açtı, acıyı dışladı ve yaptığı işe devam etti. Yorgunluk vücudunu sarsıyordu, vücudunu sıvıya dönüştürüyordu, ama o bunu da görmezden geldi.

Son zamanlarda hastaydı. Sürekli yorgundu; mide bulantısı onun arkadaşı olmuştu. İştahı da öyle. Sanki vücudu artık ona ait değilmiş gibi hissediyordu ve

bir süredir böyle hissediyordu.

Danika bunu görmezden geldi. Hastaydı ve bunun son zamanlarda olan her şeyden, kalbine aldığı duygusal darbelerden ve kralın yeniden mesafeli davranmasından kaynaklandığını biliyordu. Kralın yaklaşan evliliği.

Prenses Kamara. Danika onu tanıyordu. Babasının katılmasına izin verdiği birkaç prenses toplantısı, Danika'nın on iki krallıktaki prenseslerin çoğunu tanımasını sağlamıştı. En güçlü krallık olan Mombana'nın prensesi olduğu için onların lideri de olmuştu.

Danika daha sonra küçük kaldırıma yürüdü ve yorgun kemiklerini dinlendirmek için üzerine oturdu. Gözleri yaşlarla doldu.

Güçlülerin nasıl düştüğüne dair sözler.

Zenginlikten sefaletе düşmeye dair sözler.

Hepsi babasının açgözlülüğü ve kötü kalbi yüzündendi.

Babası, dedesinin ve atalarının uğruna çalıştığı her şeyi yok etti ve sadece on beş yıllık krallığı sırasında Mombana'yı mahvetti.

"Senden nefret ediyorum, baba," diye gözyaşları içinde fısıldadı. Ona tüm bunları yaşattığı için ondan çok nefret ediyordu.

Prenses Kamara ve diğer prensesler toplantılarında ona her zaman saygı gösterirken, sadece birkaçı arkasında isyan ediyordu çünkü ona bunu yüzüne söyleyecek cesaretleri yoktu. Diğerleri ona büyük saygı duyuyordu. Ona eğiliyorlardı. O konuşurken konuşmuyorlardı. Bu, prenseslerin hayatlarının çoğunu öğrenerek geçirdikleri eski öğretilerde yer alan bir kuraldı. Ve bugün, Danika ayakta durup Prenses Kamara'yı bekleyecekti. Bugün, ona eğilecek ve onun için işlerini ve görevlerini yerine getirecekti.

Prenses Kamara'yı şahsen tanımıyordu, ama onun yaşında uzun boylu ve güzel bir kadını çok net hatırlıyordu.

İsyan mı edecek?

Hayatını şu anda olduğundan daha da cehenneme çevirir mi? Metresinden daha çok mu nefret eder?

Ona zarar verir mi?

Hanımefendinin ruh hali son zamanlarda daha da kararmıştı; her zamankinden daha fazla öfkeli ve kızgındı. Danika nedenini bilmiyordu, ama ondan uzak durmak için elinden geleni yapıyordu. Kötü hanımefendinin öfkesinin hedefi olmak istemiyordu.

Gözlerinden yaşlar akıyordu ve Danika onları sildi. Ama hanımefendinin öfkesinin bir çıkış noktası olmak daha iyi olmaz mıydı? En azından hanımefendi onu kırbaçladığında, Danika bunun şu anda hissettiği acıdan daha fazla acı verip vermediğinden emin değildi

Ŗu anda hissettiği acıdan daha fazla acı verir miydi? Son zamanlarda hissettiği acıyla rekabet edebilecek tek acı, kralların Sally'ye yaptıklarının acısıydı.

Göz yaşlarını tekrar sildi. Güçlü olması gerekiyordu. Olmak zorundaydı.

"Ne olursa olsun. Kraliyet ailesinden olduğunu unutma."

Kralın sözleri zihninde yankılanıyordu. Bu sözler, zayıflıklarında her zaman onun gücü olmuştu. Kederinde tesellisi.

Daha fazla gözyaşı aktı.

Yaratıcı, o çok hasta ve başı çok dönüyor.

"Uyuyamazsın, Danika. Uyanık olmalı ve prensesin arabasını karşılamaya hazırlanmalısın," diye kendi kendine fısıldadı.

Sally, elbisesini giydikten sonra prensesini aramaya çıktı. Arka bahçeden çıktı ve Danika'yı kaldırımında oturmuş, başını duvara yaslamış halde görünce bir anda durdu.

Uyuyordu.

Son zamanlarda Sally'nin kendini bir köşede uyurken bulması ilk kez değildi, ama prensesinin de başına çok şey geldiğini biliyordu. Sally'nin gözleri yaşlarla doldu. Her şeyin geçip prensesinin tekrar mutlu olmasını diledi. Prensесinin uyku zamanı değildi, çünkü yaklaşan prensesle ilgilenmek gibi bir görevleri vardı. Ama Sally prensesini uyandırmak istemiyordu. Aslında, prensesinin Kamara Prensесini karşılayacak ekibe katılmasını istemiyordu, her ne kadar olması gereken bu olsa da.

Buna karar verdi. Prensесini bu özel aşğılanma ve küçük düşürmeden kurtarmak için elinden gelen her şeyi yapacaktı.

Sally bir muhafızın geçtiğini gördü ve ona koştu. "Lütfen, bana yardım eder misiniz, efendim?"

Muhafız durdu ve saygıyla ona eğildi. "Sizin için ne yapabilirim, hanımefendi?"

Sally kızardı. Saray çalışanları, liderleriyle evleneceğini öğrendiklerinden beri ona fazlasıyla saygılı davranıyorlardı. Her zaman onun için bir şeyler yapmak, ona yardım etmek için can atıyorlardı. Hatta ona ayrıcalıklı bir hanımefendiymiş gibi davranıyorlardı.

Buna alışamamıştı, ama onlar durmuyorlardı.

"Benim prensesim..." diye başladı, ama sonra durdu, kamuya açık bir yerde ona prenses diye hitap edemeyeceğini hatırladı.

Remeta, onu açıkça "kraliçem" diye çağırarak paçayı kurtarabilirdi, ancak başka biri böyle bir küstahlık için kafasını vücudundan ayırıp kazığa çivilerdi.

"Lütfen, onu taşımama yardım eder misin?" Henüz ona ismiyle hitap edecek cesareti olmayan Sally, prensesini işaret etti. "Yatak odamıza mı? Uyanmasını istemiyorum, yoksa onu uyandırırdım," diye yumuşak bir sesle rica etti.

"Emredersiniz, hanımefendi." Muhafız tekrar eğildi ve onun yanından geçerek Danika'ya doğru yürüdü. Onu olabildiğince nazikçe kaldırdı ve sarayın içine taşımaya başladı. Sally onların hemen arkasından takip etti. Bunun bir an önce geçip prensesinin tekrar mutlu olmasını gerçekten diledi.

BÖLÜM 10. PRENSES KAMARA.

Henna, arabadaki prensesine bakıyordu. Prenses Kamara, yüzünde profesyonel "prens bakışı" vardı: kibirli bir şekilde çenesini kaldırmış, ifadesiz ve gülümsemeden, gözleri dümdüz ileriye bakıyor, dudakları sıkı sıkıya kapalıydı. Tipik bir prens bakışı.

Ancak kişisel hizmetçinin prensesiyle olan ilişkisinde önemli bir şey, kişisel hizmetçinin prensesini çok iyi tanımasıydı, çünkü onunla yıllardır birlikteydi.

"Her şey yoluna girecek, prensesim," diye teselli etmeye çalıştı Henna.

"Benden uzak dur, Henna," diye tersledi Prenses Kamara.

Henna, prensesinin giydiği güzel ipek ve dantel korsenin üzerinde ellerini sıkıca tuttuğunu izledi. Arabaları Salem krallığına girdiğinden beri elleri yumruk haline gelmişti. Yolculuk ilerledikçe elleri sıkı kalmaya devam etti ve yakın zamanda yumruklarını açacak gibi görünmüyordu.

Sonunda gevşettiğinde canı yanacak, diye düşündü Henna üzüntüyle. Ellerin rengi şimdiden bembeyaz olmuştu. Henna derin bir nefes aldı ve talimat aldığı gibi ondan uzak durarak önüne baktı.

Prensесinin mutsuz olması onu çok üzüyordu. Onun mutsuz olduğunu görmekten nefret ediyordu.

Prenses Kamara sadece önüne bakabilirdi. Gözlerinin arkasında yanan hain gözyaşlarının görüşünü bulanıklaştırmaması için ara sıra gözlerini kırpmayı hatırlattı kendine.

Krallığından uzaklaşmak istemiyordu. Bu yolculuğu yapmak istemiyordu.

Kral Lucien ile evlenmek istemiyordu.

Hiçbir kral ile evlenmek istemiyordu.

Hiçbir krallığı yönetmek istemiyordu.

Burada olmak istemiyordu. Bunların hiçbirini istemiyordu.

Ağlamış ve babasına yalvarmıştı, ama babası çok inatçı bir adamdı. Bütün krallar öyleydi.

Babası onun sırrını öğrendiğinde onu hemen evlendireceğini hep biliyordu. Bunu hep biliyordu ve bu yüzden sır olarak saklamıştı. Ama babası yine de öğrendi. Altı ay sonra, bir köylüye olan aşkını öğrendi.

Prenses Kamara gözlerini sertçe kırdı. Bu gözyaşları yanağından akmasa iyi olurdu, yoksa çok kızardı.

Hiçbir prenses bir köylüyle ilişki kurmamalıydı. Bir prenses, kraliyet kanı taşımayan bir köylüye asla aşık olmamalıydı. Bu neredeyse bir günah sayılırdı. Asla yapılmamalıydı.

Köylüsünü gizlice ziyaret edip Henna ve bitki uzmanı arkadaşının onun yaralarını tedavi edip sağlığına kavuşturmasını izlerken, bunu kendine sürekli tekrarlıyordu. Callan yatakta yatarken derin mavi gözleriyle ona bakarken, o da bunu kendine sürekli tekrarlıyordu. Altı ay boyunca, onun sağlığını kontrol etmek için ziyaret ettiğinde kendine bunu söyledi.

Kalbi ne zaman aklını dinlemeyi bıraktı, ne zaman onu dinlemeyi bırakıp ona ihanet etmeye karar verdi, bilmiyordu. Callan'a olan aşkını ne zaman bu kadar açık hale getirdi, babasının bile fark edeceği kadar açık hale geldi, bilmiyordu.

Bunun, onun çok mutlu olduğu zamanla bir ilgisi olmalıydı. Daha önce hiç bu kadar mutlu olmamıştı. Callan'la tanışana kadar.

Bir gün babası onu bulmak için muhafızları peşine takmıştı. Daha fazla ihanet dolu gözyaşı dökmemek için gözlerini sıkıca kapattı.

Güçlü ol, Kamara. Sen bir prensesin. Güçlü bir prenses halkın içinde ağlamaz. Kendini azarlarken, babasının metreslerinden birine olan nefreti su yüzüne çıktı.

Metres Donna. Sırrı ortaya çıktıktan sonra babasına onu evlendirmesi için tavsiyede bulunan oydu. Babası en sevdiği metresinin tavsiyesine kulak vermişti.

O metresinden ne kadar nefret ediyordu.

Babasına yalvarmıştı, ama o çoktan kararını vermişti. Bir anı onu rahatsız ediyordu.

"Lütfen, baba, lütfen!" diye ağlayarak yalvardı, yatak odasında diz çökmüş halde.

"Korkak gibi yalvarmayı bırak, Kamara. Seni öyle yetiştirmedim," diye kızgın bir ifadeyle ona söyledi.

"Onu sevmeyi bırakacağım, söz veriyorum. Ama lütfen beni evlendirmeyin. Lütfen beni gönderme. Vazgeçeceğim," diye ağlayarak, kendini tutamadı.

"Onu sevmeyi bırakacağını biliyorum, Kamara. Bu sadece geçici bir delilik, ama bir erkekle evlenip sevgini başka birine yönelttiğinde bunun sona ereceğini biliyorum." Kral Valendy o anda arkasını dönmüştü. "Kocanı severek onu sevmeyi bırakabilirsin."

"Ama baba!"

"Git, Kamara. Fikrimi değiştirmeyeceğim," diye bağırmıştı ona.

Kamara bu kur haftasını kabul etti çünkü bunun düğünü sadece geciktireceğini biliyordu.

"Geldik, prensesim." Henna'nın sesi onu geri gerçekliğe döndürdü.

Prenses Kamara, arabanın durduğunu fark etti. Pencerenin küçük gözetleme deliğinden baktığında, devasa ve güzel bir saray gördü.

Gerçekten de varmışlardı.

Prenses Kamara sonunda uyuşmuş ellerini açtı. Derin bir nefes aldı ve kendine asla gözyaşı dökmemesi gerektiğini hatırlattı.

Annesi ona her zaman güçlü bir prensesin toplum içinde ağlamadığını söylerdi.

Vetta, eski, çukurlu bir evin eski ahşap sandalyesinde oturan yaşlı şifacıya öfkeyle baktı. En karanlık ruh hali içindeydi ve öfkesi o kadar büyüktü ki, kaynayan suyu ile yangın çıkarabilirdi.

"Bu doğurganlık hapları işe yaramıyor! Dört haftadır alıyorum ama hiçbir işe yaramıyor! Hiçbir işe!" diye öfkeyle tısladı.

Kör şifacı titrek ellerle bastonunu yolun kenarına düşürdü. "İlk birkaç gün içinde işe yaramaları gerekiyordu. Üçüncü hapı almadan önce bile."

Vetta burun kıvırdı. Paçavralar giymiş titrek yaşlı bir kadın olmasına rağmen, küçük yaşlı vücuduyla tezat oluşturan güçlü bir sesi vardı.

"Üçüncü hapı almadan önce mi!?" Küçük boş hap kutusunu yere attı. "Dört hafta içinde sekiz hapı da bitirdim ve hamile değilim."

Şifacı düşünceli bir şekilde başını yana eğdi. *Oh, bu garip.*

"Tabii ki garip. On iki krallığın en iyi şifacısı olduğun düşünülürse!" diye tısladı.

"Rahminin olduğundan ve erkeğinin çocuk yapabileceğinden emin misin?"

Bu açık sözlü soru onu şaşırttı. Kadına öfkeyle baktı. "Evet, rahmim var, seni aptal. Daha önce çocuk doğurdum. Ve kocam çocuk sahibi olabilir." Elbette kral çocuk sahibi olabilirdi. Bundan şüphe duymuyordu çünkü bir kral çocuk sahibi olamazdı. Öyleyse, bu kesinlikle lanet haplar yüzündendi. Vetta şifacıya daha sert bir şekilde baktı.

Yaşlı şifacı göremezdi, ama Vetta, kadının onun ne kadar kötü bir ifadeye sahip olduğunu bildiğine yemin edebilirdi, çünkü kadın pes etmiş gibi içini çekti.

Şifacı ayağa kalktı ve arkadaki yıpranmış raflardan birine doğru yürüdü. Bir süre sonra elinde bir şişe sıvı ile geri geldi. "Alın. Bu doğurganlık iksiri. Güçlü bir iksir ve sadece çiftlerden birinin çocuk sahibi olmasını imkansız kılan bir sorunu olduğunda tavsiye edilir."

Vetta anlaşılabilir bir şekilde homurdandı ve yaşlı kadından iksiri aldı. Hala kendini iyi hissetmiyordu ama iksiri cebine attı.

Bu hafta, kur yapma haftasıydı.

Kur yapma haftasının tek kuralı, kralın tüm kişisel zamanını gelecekteki kraliçesine ayırmasıydı. Bu, metresleri veya kölelerle cinsel ilişkiye girmemesi anlamına geliyordu.

Bu dönemde sadece prenses kralın yatağına girebilirdi. O değil. Ve kesinlikle o kaltak Danika da yatmayacaktı.

Vetta, *bunun hem mutlu hem de üzücü bir gelişme* olduğunu düşündü. Kralın yatağına giremeyecekti, ama Danika da giremeyecekti. Ancak prensesin ne kadar kalmayı planladığını ve kur yapma haftasının ne kadar süreceğini bilmiyordu.

"Ah!" diye öfkeyle homurdandı. Sonra Vetta para çantasını masanın üzerine attı ve ormandaki çukurlu evden çıktı. "Prensesmiş, hadi oradan! Evlilikmiş, hadi oradan!" diye tıslayarak yürüdü. O güne kadar, buna inanması hala zordu. Kabul etmesi zordu. Evlilik mi?

Vetta o kaltak Danika'ya o kadar odaklanmıştı ki, "krallar arasında ittifak kurmak" diye bir şeyin varlığını unutmuştu.

Şimdi, yeni bir kaltak saraya ve Lucien'in hayatına girip, onun ekmemiş olduğu bir şeyi koparmaya cüret edecek miydi?

Cesedini çiğnemeleri gerekirdi.

Hem Danika hem de şımarık prenses onunla uğraşmak zorunda kalacaktı! Hiçbirini affetmeyecekti! Bu, Vetta'nın o hapların işe yaraması için daha da fazla nedeniydi. Son zamanlarda kralın onunla cinsel ilişkiye girmesini sağlamak bir angarya haline gelmişti. Vetta nedenini bilmiyordu, ama

işlerin değiştiğini biliyordu. Son zamanlarda çok fazla görevi olduğu için mi? Yoksa yeni bir eş aldığı için mi? Ya da Danika yüzünden mi?

Vetta artık hiçbir şey bilmiyordu. Oturup olanları izlemeden önce lanetlenirdi!

Yeni prenses ise, bahse girerim ki, olabildiğince şımarık ve aptaldı. O, rüzgar gibi olacaktı.

O rüzgarı babasının krallığına geri göndermek çok kolay olacaktı.

Danika iki kez uyandı. İlk kez, rahatsız eden idrarını çabucak boşaltmak için uyandı. İkinci kez de idrarını boşaltmak için uyandı. Üçüncü kez uyandığında, akşam geç olmuştu. Ayağa kalkarken duyulmayacak şekilde kendine küfretti.

"Aman Tanrım! Aman Tanrım! Oh, tanrım!" diye haykırdı ve o kadar güçlü bir şekilde sıçradı ki duvar ona doğru kapandı. Donakaldı, dengesini korumak için sendeledi ve odanın dönmesi durana kadar bekledi. Dönme durduğunda, odadan aceleyle çıktı. Sally'yi veya Remeta'yı bulamadı. Akşam geç saatler olduğu için, Prenses Kamara'nın saatler önce gelmiş olması gerektiğinden emindi ve onu karşılamak için orada olmamıştı.

"Oh, Danika. Neden bu kadar uzun uyudun?" diye sordu, kraliyet dairesinden aceleyle uzaklaşırken.

Vetta saraya yeni girmişti ki, Danika'nın aceleyle yürüdüğünü gördü, sanki birini arıyormuş gibi gözleri etrafta dolaşıyordu.

Ama yürüdüğü yöne bakmıyordu.

Vetta bu fırsatı değerlendirip Danika'ya doğru yürüdü ve ikisi çarpıştı.

"Oh, özür dilerim..." Danika, biriyle çarpıştığında böyle söylemeye başladı, ama öne baktığında çarpıştığı kişinin hanımefendi olduğunu gördü.

"Bu ne cüret!" Vetta, Danika'nın yanağına sert bir tokat attı.

Darbe, Danika'nın başını yana doğru savurdu ve vücuduna yayılan bir yanma hissi uyandırdı. Elini yumruk yapıp, acıyan yanağını okşamaktan ve o korkunç hanımefendiye darbenin ne kadar acıttığını göstererek ona zevk vermekten kaçındı.

Vetta içten içe gülümsedi. Bunu her zaman yapmak istemişti. Her zaman. Kralın, hak etmediği halde kölesine asla dokunmaması gerektiği yönündeki uyarısı nedeniyle Danika'ya dokunmayalı çok uzun zaman olmuştu.

hak etmediği halde kölesine asla dokunmaması gerektiği konusunda uyarıldığından beri Danika'ya dokunmayalı çok uzun zaman olmuştu. Eh, şimdi koridorda onu neredeyse ezerek hak ettiğini kanıtlamıştı. İçinden gülümsemeye devam etti.

Dışarıdan ise, Vetta Danika'ya öfkeyle baktı. "Düşmemi mi istedin? Ne? Şimdi de koridorda bana saldırıyorsun!?"

"Size çarptığım için özür dilerim, hanımefendi. Size saldırmadım," dişlerini sıkarak konuştu.

Vetta her zaman öfkesini birinden çıkarmak istemişti. Bir adım öne çıktı ve tüm gücüyle Danika'yı itti. "Seni pis sürtük!"

Danika düştü. Düşüşünü engellemeye çalıştı ama başaramadı ve poposu yere o kadar sert çarptı ki çığlık attı. O akşam ikinci kez dünyası başı döndü. Nefesi kesilmişti ve bayılmak üzereydi. Danika kalkmaya çalıştı ama çok yorgundu ve etrafındaki dünya hâlâ dönüyordu.

Sonra altın rengi ipek ve büyük desenli dantellerle giyinmiş güzel bir kadın onlara doğru yaklaşırken gördü. Hareketlerinin zarafeti, yürürken omuzlarının yüksekliği, bir zamanlar kendisinin de sahip olduğu sofistike tavrını yansıtıyordu.

Kadın onlara yaklaştı ve doğrudan hanımefendiye yöneldi. Hanımefendinin yüzüne çok sert bir tokat attı.

"Ne oluyor " diye başladı hanımefendi.

Ama kadın ona tekrar tokat attı, bu sefer ilkinden daha sert.

.

BÖLÜM 11. PRENSES. METRES. VE KRALIN KÖLESİ.

Prenses Kamara geldiğinden beri kralı görmemişti. Kralın bütün gün sarayda olduğunu duymuştu, ancak gece onu görebilecekti. Bu arada, kendisi için özel olarak dekore edilmiş ve donatılmış odasına götürüldü.

Öğleden sonrasını ve akşamı sarayda dolaşarak, etrafı inceleyerek ve Henna ile temiz hava alarak geçirdi. Kamara hala acı çekiyordu ve kalbinde hala öfke vardı. Burada değil, babasının krallığında olmak istiyordu. Callan'ın yüzünü görmeyi özlüyordu. Babası ona bunu yasakladığı için birkaç haftadır onu göremiyordu.

Babasının emirlerine uymamanın sonucu, Callan'ın kırbaçlanacağıydı.

Şu anda nasıl olduğunu merak ediyordu.

Tüm bunlar aklındayken sarayın başka bir koridorundan geçerken, bir kadının bir köleye sertçe tokat attığını gördü.

Prenses Kamara, pahalı ipek giysiler ve üst vücudunu sevgilinin kolları gibi saran, vücudunun geri kalanını ve yürüdüğü zemini kaplayan yüksek kaliteli dantellerle süslenmiş, iyi tasarlanmış bir korse giymiş olan zalime baktı. Bir metres, diye hemen anladı. Kralın bir metresi olduğunu duymuştu, ki bu çok inanılması zor bir şeydi çünkü diğer krallar ve ayrıcalıklı konumdaki erkeklerin on beşten fazla metresi vardı. Duyduğu en az sayı beşti. Babasının sekiz metresi vardı.

Bu, Kral Lucien'in tek metresi olmalıydı. Kamara başını yana eğdi ve bu kadının tek olması için neyin özel olduğunu merak etti. Yoksa bunun sebebi kralın kendisi miydi? Kral hakkında, kölelik günleri ve özgürlüğü hakkında hikayeler duymuştu. Herkes duymuştu.

Bu metres neden bu köleye tokat atıyordu?

Bu onu ilgilendirmezdi, diye kendine kararlı bir şekilde söyledi ve sinir bozucu sahneden uzaklaşmaya başladı. Donna hanım yüzünden metreslerden çok nefret ediyordu, ama bu, diğer metreslere öfkesini yöneltmesine neden olamazdı.

"Prensesim?" Henna'nın sesi arkasından geldi.

"Evet, Henna?" Kafasını yana çevirip, kişisel hizmetçisinin hanım ve köleyi izlediğini gördü.

"O Prenses Danika değil mi?" diye sordu Henna.

Başını sahneye doğru çevirdi ve sahneyi tekrar izledi, gerçekten izledi.

Prenses Danika'ydı. Metresin onu ittiği ve düştüğü anı gördü.

Kamara, ikinci kez düşünmeden bacaklarının onu olay yerine taşıdığını fark etti. Doğruca hanımefendiye yürüdü ve yüzüne çok sert bir tokat attı.

"Ne oluyor..." diye başladı hanımefendi.

Kadına bir kez daha tokat attı, bu sefer ilkinden daha sert. Öfkesi o kadar büyüktü ki, vücudu neredeyse titriyordu.

"Onu nasıl eline alabilirsin? Nasıl cüret edersin? Onun kim olduğunu biliyor musun? Salem'deki en soylu aileden gelmiş olsan bile, eminim ki tüm ailen Prenses Danika'nın yürüdüğü yere başını eğip yer öperdi. Sadece statüsü düştü diye onu nasıl eline alabilirsin? Nasıl cüret edersin!?" Prenses Kamara öfkeyle bağırdı. Öfkesini daha fazla dışa vurmak isteyen prenses, şaşkın hizmetçiyi üçüncü kez tokatladı, sonra saçını tutup sertçe çekti.

"Ah! Bırak beni! Hemen!" Vetta öfkeyle bağırdı, kafa derisi yanıyor ve yanakları acıyordu. Yeni prensesin böyle bir şey yapacağını hiç beklemiyordu. Hiç. Bu o kadar beklenmedik bir şeydi ki, onu şaşkına çevirdi.

"Bir daha ona böyle elini sürersen, seni kırbaçlatırım! Bu kararı değiştirebilecek tek kişi kraldır ve o anda kral orada değilse veya karar veremiyorsa, seni acımasızca kırbaçlatırım! Anlaşıldı mı?"

Vetta sadece şiddetle başını sallayabildi — prensesin saçını bırakması için her şeyi yapardı. Elleri prensese tokat atmak için kaşınıyordu. Çok kaşınıyordu. Ama yine de, kafasında hala mantık vardı. Gelecekteki kraliçe, kralın kendisinden sonra en yüksek statüye sahipti. İhtiyacı olan son şey, Kral Lucien'in gazabıydı. Ya da daha kötüsü, Kral Valendy'nin gazabı.

Prenses Kamara sonunda saçını bıraktı ve geri çekildi. "Henna."

"Evet, prensesim!" Hizmetçi hemen koştu.

"Elimi yıkamak için su getir. Ellerimi kirlettim," diye tersledi.

"Peki, prensesim!" Henna, prensesini ve öfkелendiğinde nasıl davrandığını bildiği için hemen koşmaya başladı.

Öfkenin yanı sıra, Vetta özel bir tür aşağılanma hissetti. *Bu prenses ne cüretle? Ne cüretle?* Hala yerde oturmuş, şaşkın bir şekilde bakan Danika'ya öfkeyle baktı. O kaltak bile bunu beklemiyordu.

"Bunu krala anlatacağım!" Vetta, önündeki prensesi izlerken gözleri ateşle dolarak yemin etti. Bu olayı nasıl çarpıtacağını çok iyi biliyordu. Arkasını dönüp öfkeyle uzaklaştı. Yeniden toparlanmalıydı! Sonra da krala anlatacaktı!

Bu ne cüret!?

Danika olanları sadece izleyebiliyordu. Çok şaşkıındı. Çok şok olmuştu.

Vetta öfkeyle uzaklaştıktan sonra, Kamara dikkatini ona çevirdi. Elini uzattı. Danika elini onun eline koydu ve onu yerden kaldırmasına yardım etti.

"Yardımanız için çok teşekkür ederim, Prensес Kamara. Çok minnettarım," dedi Danika içtenlikle. Bunu hiç beklemiyordu.

Kamara elini salladı. "Oh, 'Prensес Kamara' demeyi bırak. Sen de öyle deme. Bazen bunu duymaktan bıktım usandım."

"Oh." Buna ne cevap vereceğini bilemedi.

"Bana Kamara diyebilirsin, ben de sana Danika diyeceğim."

"Ama bu uygun değil. Ben artık prenses değilim. Artık bir köleyim." Utançtan yanakları kızardı.

"Giysiler önemli değil. Önemli olan damarlarında akan kan," diye alıntı yaptı Prensес Kamara. "Annem bana hep bunu söyler." "Annen iyi bir kadın olmalı," dedi Danika tereddütle. Bu

Prensес, Danika'nın beklediği gibi değildi, ama sanki yeni bir nefes almış gibi omurgasından bir rahatlama hissetti. Haftalarca yeni prensesin gelişini endişeyle beklemişti. Ona karşı nasıl davranacaktı? Hayatını daha da cehenneme çevirecek miydi? Danika'nın rahatlaması o kadar belliydi ki, gözyaşlarını geri tutmak zorunda kaldı. Prensес Kamara kötü bir insan değildi.

Öyle olsa bile, en azından şu anda kötü davranmıyordu.

"Hanımefendiye yardım ettiğiniz için çok teşekkür ederim," diye tekrarladı Danika, elbisesini tozunu silerek. "O beni hep nefret etti."

"Öyle olmak zorunda. Sen bir kralın kölesisin. Krallığımızdaki hanımların kralın kölelerine nasıl davrandığını görmelisin. Hepsi kıskançlık ve açgözlülük yüzünden."

"Gerçekten mi?"

"Evet. Neden böyle yaptıklarını bilmiyorum. Bir metres asla kraliçe olamaz," dedi Kamara.

Ve bir köle asla kraliçe olamazdı, diye düşündü Danika içinden.
Hüzün dalgaları onu ezdi.

Kamara yürümeye başladı ve Danika da onunla aynı adımda yürümeye başladı. Onları geçen hizmetçiler ve uşaklar, iki prensesin birlikte yürüdüğünü fark edemededen edemediler. Biri pahalı bir elbise giymiş, diğeri ise dantelsiz sade bir elbise giymiş olabilirdi, ama ikisi de kraliyet ailesinin havasını yansıtıyordu. Kararlı adımları. Yüksek omuzları. Kalkık çeneleri. Ellerini beline zarifçe koyuşları.

Saray çalışanları, bir prenses ve bir köle yerine, akşam yürüyüşünde iki prenses gördüler. Onlar geçerken ikisine de selam verdiler.

"Babanıza olanlar için üzgünüm. Her şeyi duyduk," dedi Prens Kamara Danika'ya.

"Ben üzülmiyorum. Babam başına gelenleri hak etti," diye prensese dürüstçe cevap verdi.

Prens Kamara omuz silkti. "O hak etmiş olabilir, ama sen kesinlikle hak etmedin. Biliyorsun, seni her zaman takdir etmişimdir. Prens Danika olarak, her prensesin olmak istediği her şeydin: asil, zarif, sofistike ve cesur. Çok iyi konuşur ve yazardın. Akıcı okumanı saymıyorum bile. Çok iyi bir prenses ve liderdin," diye itiraf etti Prens Kamara, Danika'ya yan gözle bakarak.

"Prens isyancılar sana katılmayacaklardı eminim." Danika, bir zamanlar sahip olduğu güzel hayatı hatırlayarak gülümsedi.

"Asi prensesler aptaldır."

"Çok teşekkür ederim, Prens--- Kamara," diye kendini nazıkçe düzeltti.

"Rica ederim. Köle olmak cehennem gibi olmalı. Hayal bile edemiyorum." Kamara bu düşünceye sadece titredi.

"Alışmak biraz zaman alıyor," diye itiraf etti Danika.

Ayak sesleri duyuldu ve Henna, Prens Kamara'nın ellerini yıkadığı bir kase suyla koşarak geri geldi, sonra da onu götürdü.

"Onun seni ezmesine izin vermemelisin," dedi Kamara, ellerini kurularken. "Yani, hanımefendinin. Sen her zaman çok cesurdun; statün değişti diye bunun değişmesine izin vermemelisin. İnsanlar seni ezip geçerler." "Ama değişmek zorundayız, Kamara. Hayatta kalmak için yaptığımız şeyler. Bu

"Köle olarak yaşamak kolay değil," diye fısıldadı, boşluğa bakarak. "Evet, hayal bile edemiyorum. Çok yorucu olmalı."

Danika daha önce durumunu pek çok şey olarak görmüştü, ama hiç yorucu bulmamıştı. Ama gerçek şu ki, son günlerde bundan çok yorulmuştu. Ölüm gerçekten o kadar kötü bir fikir miydi? Uzun zamandır ilk kez bu soruyu sordu.

"Haklısın. Köle olmak... Yorucu." Dudaklarında küçük, hüzünlü bir gülümseme belirdi. "Ama bence bu durum en iyisi."

"Neden?" Kamara merakla sordu.

Gözlerine baktı. "Çünkü kölelerin kalbini anlamayı başardım."

"Oh..." Kamara düşünürken başını yana eğdi.

"Ama endişeliyim. Beni koruduğun için başın belaya girsin istemiyorum," dedi Danika endişeyle, gözlerini kaçırarak.

Kamara da bu konuda endişeliydi, ama bu sorunu daha sonra çözecekti. Yetkisi olmayan tek kişi kraldı ve kral onu bu yüzden cezalandırabilirdi. "Ama önemli değil. O hanımefendiye öfkemi biraz olsun boşaltabildim ve benim için önemli olan tek şey bu. Çok öfkelenmişim..." Bir an durdu. "Uzun hikaye."

Danika, son sözleri söylemeden önce gözlerinde parıldayan acıyı gördü. Ona ne olduğunu soracaktı ki Baski saray binasından çıktı. "Danika? Arka bahçede sana ihtiyaç var."

"Tamam, geliyorum," diye cevap verdi.

Baski, yeni prensese başını eğerek selam verdikten sonra binaya geri döndü.

Kamara ona döndü. "Tekrar görüşene kadar." "Az önce için çok teşekkür ederim."

"Bunun için daha önce teşekkür etmiştin." Kamara hafifçe gülümsedi, sonra dikleşti ve uzaklaşmaya başladı.

Danika onu acı çeken bir kalple izledi. Düşünceleri krala geri döndü. Çok yakında Prenses Kamara kral ile evlenecekti. Onun yatağını süsleyecek ve onun çocuklarını doğuracaktı. Salem'in gelecekteki kraliçesi olacaktı.

Bu bilgi, Danika'nın düşüşünden dolayı poposunda hissettiği acıdan daha fazla canını yakıyordu. Ama bu acının ortasında, Kamara'nın iyi bir prenses olmasına minnettardı. Kralın yaşadığı onca şeyden sonra, kötü bir kadına, metresine benzer bir kadına ihtiyacı yoktu. Ve eğer Kamara kralı mutlu edecekse, Danika için sorun olmazdı.

Saray binasına doğru yürümeye başladığında, Danika'nın kalbi acıdı ve gözleri yaşlarla doldu. Kralı çok özliyordu. Onu görmek bile yeterliydi. Yüzünde her zamanki somurtkan ifadesiyle ona bakmak zorunda kalması önemli değildi.

Şu anda nasıl olduğunu merak ediyordu.

İyi çalışıyor muydu? İyi dinleniyor muydu? İyi uyuyor muydu? Onu hiç düşündü mü? Bir an bile olsa, onu hiç düşündü mü?

.

BÖLÜM 12. SORUNLU BİR RUH VE RAHATLATICI BİR RUH.

Bir insan acı içinde yaşayabilir mi?

Lucien, soğuk ve sert kafeste yatarken, vücudu çok ağrıyorken kendine bu soruyu sordu. Kaburgaları sanki ateş içinde kavrulmuş gibi hissediyordu.

Acısını her zaman kendi başına, sessizce, başkalarına göstermeden atlatabilirdi. Ama şimdi Declan'ın ona ihtiyacı vardı. Declan'ın ona şimdi ihtiyacı vardı.

Yerden kalkıp, kendi kafesini Declan'ın kafesiyle birleştiren parmaklıklara doğru yürürken, bir homurtuyu zorlukla bastırdı.

"Hey," diye homurdandı.

Declan gözlerini açtı ve kıpırdadı. Lucien onun gerçekten uyumadığını görebiliyordu. Sadece kendini zorluyordu. Yirmi bir yaşında, Declan çok kötü bir uykusuzluk sorunu geliştirmişti.

Diğer tüm köleler gibi. Bazıları diğerlerinden daha kötüydü.

"Prens Lucien," diye inledi ve daha yakına sürünerek yaklaştı. Yaralı elini kuzeninin kardeşinin uzattığı eline koydu.

"Çok üzgünüm. Çok üzgünüm, Deck. Seni koruyamadım." Lucien'in kalbi göğsünde çok ağırdı.

Declan başını şiddetle salladı. Ağlamaktan kızarmış gözleri onun gözlerine yalvarırcasına baktı. "Yapma, lütfen. Senin suçun değil. Ben sadece kırbaçlandım. Senin yaşadıklarına kıyasla bu çocuk oyuncağı."

"Seni korumam gerekirdi." Lucien, küçük kardeşinin soğuk ellerini sıktı, öfke gözyaşları gözlerinin arkasında şiddetle yanıyordu.

"Son sekiz yıldır beni koruyorsun. Senin yaşadıklarının sadece küçük bir kısmını yaşadım ve sana sonsuza kadar minnettar olacağım."

Lucien başını soğuk parmaklıklara dayadı, gözlerini kapattı. Öfke ve acı, içinde yaşayan, nefes alan bir şey haline gelmişti.

Declan için bunu istemiyordu. Böyle bir hayatı asla yaşamamalıydı.

"Bizi buradan çıkaracağım, Deck. Hepimizi buradan çıkaracağım. Sen... Halkım... Hiçbiriniz bunu hak etmiyorsunuz. Sizi buradan çıkaracağım. Bir gün,

uyandığınızda yeniden özgür olduğunuz için mutlu olacaksınız. Bunun gerçekleşmesini sağlayacağım," diye yemin etti.

Gecenin sessizliği, Declan'ın kesik kesik nefes almasıyla bozuldu. "Sen de bunu hak etmiyorsun kardeşim. Ve bizi buradan çıkaracağını biliyorum. Buna yürekten inanıyorum."

Ve bu güçlü inanç, gözlerinde görünüyordu. Declan'ın yüzünde, ona duyduğu büyük güven vardı.

Lucien her gün yemin etti ve halkı ona olan inancını hiç kaybetmedi. Sekiz yıl sonra da, dokuz yıl sonra da.

Declan uykuya dalana kadar onun elini tutmaya devam etti, morarmış eli sanki bırakmaktan korkuyormuş gibi ona sıkıca tutunuyordu.

Sanki bırakırsa, gardiyanlar yine onun için gelecekmiş gibi korkuyormuş gibi. Bırakırsa Coza ona acımasızca davranacakmış gibi.

Kral Lucien yataktan sıçrayarak uyandı, göğsü inip kalkıyordu.

Gözlerini sıkıca kapattı; soğuk kalbindeki yanma o kadar şiddetliydi ki, onu canlı canlı yakacağından korkuyordu.

Nefes alamıyorum. Nefes alamıyorum. Declan.

Boğuluyordu. En kötü kabuslar. En acı hatıralar her zaman Declan'la ilgiliydi.

Onlar onu her zaman öfkeye boğuyordu. Acıya. Düzensizliğe. Ve tehlikeli bir şekilde gözyaşlarına.

Son on yıldır halkını hayal kırıklığına uğrattığı suçluluğu ile yaşıyordu. Onları o cehennem çukurundan daha erken kurtaramadığı için başarısız olmuştu.

Ama bu suçluluk duygusu, kuzenine karşı hissettikleriyle karşılaştırıldığında hiçbir şeydi. Onu her yönden hayal kırıklığına uğratmıştı. Declan'a verdiği sözü tutamamıştı. Onu özgür kılmak yerine, Declan'ın ölümüne neden olmuştu. Declan'ın özgür bir insan olarak güneşi tekrar görmesini sağlamak yerine, mezarı görmesine neden olmuştu.

Acı dayanılmazdı ve bu yüzden, son birkaç haftadır uyuyamadığı gecelerde, bu anılar kafasında canlanıp duruyordu.

Tamamen ayağa kalktı ve yataktan çıktı. Temiz havaya ihtiyacı vardı, dışarıda nefes alması gerekiyordu. Kendi özel sığınağı onu boğuyordu.

Uzun bornozunu giyip gece yarısı yatak odasından çıktı. Programı çok yoğun ve sıkışık olduğu için bugün müstakbel eşini görememişti.

Bütün günü mahkemede geçirmiş ve şiddetli bir baş ağrısı ve kemiklerine kadar yorgunlukla dönmüştü. Belki de ilk kez huzurlu bir uykuya dalabileceğini düşünmüştü.

Daha fazla yanılmış olamazdı. İçindeki şeytanlar onu rahatsız ediyordu. Omuzları gerildi; huzursuzluk soluduğu havanın bir parçasıydı.

Bazı geceler diğerlerinden daha kötüydü. Bu da o gecelerden biriydi.

Danika'nın mesanesi onu gece yarısı uyandırdı. Sonrasında, ne kadar uğraşsa da tekrar uykuya dalamadı. Yatakta huzursuzca dönüp durdu, diğer tarafa döndü ve uyuyan Remeta'dan uzaklaştı. Sonra gözlerini sıkıca kapattı ve tekrar uykuya dalmaya çalıştı. Gecede hiçbir ses yoktu, sadece her zamanki sessizlik ve karanlık vardı. Danika bekledi, bekledi ve bekledi. Uyku onu terk etmişti. Bu oldukça garipti, çünkü son birkaç haftadır uykuyla çok iyi arkadaş olmuştu.

Ve şimdi, ilk kez, onu terk ediyordu.

Danika, karnının açlıktan guruldamasını görmezden gelerek yataktan kalktı. Yemek pişirilmişti ama iştahı yoktu, bu yüzden akşam yemeğini yiyememişti. Bu da garip bir durumdu çünkü domates çorbası ve kızarmış tavuğa her zaman iştahı vardı.

Hastalığın yakında vücudundan çıkacağını bilerek iç geçirdi. Çıkması gerekiyordu. Son zamanlarda onu çok yoruyordu ve Baski'nin bunu bilmesini istemiyordu. Onu, herkesi, hastalığını, acısını, duygusal yıkımını gizlemek için elinden geleni yapıyordu. Hem kendisi hem de sevdiği iki kadın için güçlü olmaya devam etmek zorundaydı.

Danika, yanında uyuyan ve dünyadan tamamen habersiz olan Remeta ve Sally'ye baktı. Zorlu nefes alıp vermelerini izledi. Sonunda, uykunun gerçekten onu terk ettiğinden emin olduğunda yataktan kalktı. Dışarı çıkıp biraz temiz hava alsa iyi olurdu.

Pijamalarını giyip yatak odasından çıktı. Koridorda, gözlerinin karanlığa alışması biraz zaman aldı.

Boş koridordan yürüdü, kollarını kendine doladı. Dışarısı soğuktu. Köşede uyuyan muhafızları uyandırmamak için adımlarını sessizce attı. Görevde olanlar, o yürürken onu görmezden geldiler.

Sonunda saray binasından çıktı ve aniden donakaldı.

Kral mı? Danika'nın vücudundaki her kemik gerildi ve net görebilmek için birkaç kez gözlerini kırptı. Onu her yerde tanırdı. Pahalı kıyafetleri olmasa bile, onu her yerde tanırdı.

Gerçekten kraldı.

Sırtı ona dönüktü, duvara yaslanmış duruyordu. Uzaktan Danika, omuzlarının çok gergin olduğunu görebiliyordu. Gergin bir ok gibi, fırlamayı bekleyen bir ok gibi duruyordu.

Onu gördüğü anda gözlerini ondan ayırmadı. Tanrım, bu görüntüyü ne kadar özlemiş. İçini sıcaklık kapladı ve bir an için gecenin soğuşunu unuttu, çünkü onu izlerken serin hava onu sevgilinin kolları gibi sarmıştı.

Gece çok karanlık olsa da, aysız gecede onu hala görebiliyordu. Onu gördüğü anda içini bir heyecan kapladı.

Ama onun huzursuzluğu onu rahatsız ediyordu. Yüzünü göremiyordu, ama onun çok sıkıntılı olduğunu biliyordu.

Onun acısını birkaç kilometre uzaktan nasıl hissedebildiğini bilmiyordu, ama o kadar kötü hissediyordu ki, neredeyse gözleri yaşaracaktı.

Bu onun zayıf anıydı ve dışarıda, birinin onu görebileceğini düşünseydi, bunu yaşamazdı. Danika, bu anı görmemiş gibi davranıp yatak odasına geri dönmesi gerektiğini biliyordu.

Ama aklıyla onu ikna etmeye çalışmadan önce, bacakları onu ona doğru götürüyordu. Aklıyla böyle bir konuşma yapsaydı bile başarılı olamayacağını biliyordu.

O acı çekiyordu. Ve Danika'nın içinde onu rahatlatmak için büyük bir dürtü vardı. Ona doğru uzandı ve arkadan kollarını ona doladı.

Danika.

Kadınısı kollar onu sardığında, kim olduğunu anında anladı. Onu

biraz sıkı bir kucaklamayla tutan kadının kim olduğunu bilmiyordu, ama onun Danika olduğunu biliyordu. Vetta değildi ve kesinlikle gelecekteki gelini de değildi.

Bunu nasıl anlamıştı? Onu ele veren, dokunuşunu bu kadar benzersiz kılan neydi? Kollarının karnına değdiği anda nadir bir sükunet hissetmesi miydi, yoksa kafasındaki geçmişin tüm sesleri, geçmişin şeytanları aniden konuşmayı kesip sessizliğe bürünmesi miydi?

Ya da belki de bir tür huzur aniden üzerine çöktüğü, ruhunu yükselttiği ve soğuk kalbindeki acıyı dindirdiği içindi?

Tüm bu düşünceler, onu reddetme konusunda omuzlarını daha da sertleştirmesine neden oldu, ama kızın kolları onu daha sıkı sardı. Kızın başını sırtında hissetti, sonra kız başını yana çevirdi ve yanağı ona yaslandı.

"Danika." Sesi kısılmıştı.

"Kralım," diye fısıldadı.

Sesi, onu saran yumuşak kollarından daha güçlü, bir pelerin gibi onu sardı. O sesi şimdi fısıldarken duyana kadar, onu ne kadar özlediğini fark etmemişti.

"Bırak beni." Bu bir emir olması gerekiyordu, ama yalvaran bir ses tonuyla çıktı.

"Hayır. Lütfen, sana sarılmama izin ver. Acı çekiyorsun."

Beyninin bir köşesinde, onun kendisine ilk kez "hayır" dediğini fark etti. İlk kez ona açıkça itaatsizlik ediyordu. Onun için.

"Danika." Bu ikinci sefer boğuk bir uyarıydı.

Kadın ona karşı titreyerek, sırtında sessizce başını salladı. Sırtında ıslaklık hissetti ve bunun kadının gözyaşları olduğunu anladı. *Artık burası eskisi kadar soğuk değil*, diye düşündü Lucien. Kalbi artık eskisi kadar acı ve kederli değildi. Ve bunların hepsi onun sayesindeydi.

Bu kadın kimdi?

Onun üzerinde nasıl böyle bir güce sahip olabilirdi? Tek bir dokunuşla bu kadar zahmetsizce yaptığı şeyleri nasıl başarabiliyordu?

Danika, kralın iri vücudundaki tüm gerginliğin kaybolduğu anı fark etti. Kral hareket etti ve Danika onu saran kollarını gevşetti. Kral ondan uzaklaştı ve ona dönerek yüzünü ona çevirdi. Mavi gözleri ve duygudan yoksun yüzü ona bakıyordu.

Danika nasıl görüldüğünü hayal bile edemiyordu. Yüzünden gözyaşları akıyordu ve yatakta dönüp durmaktan saçları dağınık olmalıydı.

. Yemeği zor tutabildiği için kilo da vermiş olmalıydı. Son zamanlarda yediği yemeğin çoğu ağzından çıkıyordu. Onu rahatsız etmesi gereken şey bu değildi. Birkaç dakika önce ona açıkça itaatsizlik etmişti ve bunun için kolayca kafasını uurabilirdi.

şaşırtıcı bir şekilde, bu onun asıl endişesi değildi.

Gözleri, onu duvara bağlayan şeyin fiziksel bir rahatsızlık olmadığından emin olmak için vücudunu taradı. Fiziksel olarak yaralanmadığından emin olmak istiyordu. Onun fiziksel olarak iyi olduğunu görünce, zaten yanaklarından szlen gözyaşlarına rahatlamamanın gözyaşları da eklendi. Duygusal olarak yıkılmış olabilir, ama fiziksel olarak yaralanmamıştı.

"İyisin." Sevgi, endişe ve rahatlama sesini doldurdu, fısıltı ağzından çıkarken gözleri sonunda onun yüzünü buldu.

Adamın gözleri parladı.

Gecenin sessizliği uzadıa, o onun gözlerine baktı ve onun bakışlarından sarhoş oldu. Onun gözlerinde kolayca kaybolabilirdi - sıcaklıktan yoksun ve acı dolu gözlerde.

Aniden, onun kolunu tuttu ve onu kendine doğru çekti.

Bir an önce gece havası onun yüzünü okşuyordu, bir an sonra yüzü onun geniş göğsüne gmlmşti ve güçlü kolları onu sıkıca sarıyordu.

BÖLÜM 13. ÇALINMIŞ BİR AN.

Kral Lucien, Danika'yı kucaklayıp güçlü kollarıyla sardığında, bu hareketten duyduğu şoku atlatınca, birdenbire her şey yoluna girmiş gibi hissetti. Islak gözlerini kapatıp kollarıyla onu sardı.

Onun kollarında olalı dört hafta olmuştu. Acı ve ıstırap dolu dört zorlu hafta.

Danika gözlerini kapattı ve kralı daha sıkı kucakladı. O anın geçici olması önemli değildi. Kral aklını başına toplar ve onu iterdiyse de önemli değildi. Önemli olan o andı, aralarındaki bu çalınmış andı.

Statüsü düştüğünden ve köle olduğundan beri, Danika her anı yaşamayı öğrenmişti, çünkü köle olduğunda iyi anlar yaşamak zordu.

Sonunda kral geri çekildi. Artık o kadar da sıkıntılı görünmeyen derin mavi gözlerine baktı.

"Uyumuyor muydun?" Kral Lucien'in sesi derindi, gözleri onu araştırıyordu.

"Uyuyordum, kralım." O, aksi bir talepte bulunana kadar, gece boyunca ona böyle seslenmeye devam edecekti. "Sadece erken uyandım ve tekrar uyuyamadım."

O zaman yavaş, kararlı adımlarla ve elleri arkasında onu geçip gitti.

Danika kararsızdı. Onu takip etmeli mi, etmemeli mi bilemiyordu. Onu bu kadar gergin ve huzursuz yapan şeyin ne olduğunu merak ediyordu, yatak odasından çıkıp soğuk geceye çıkmak zorunda kalmasına neden olan şeyin ne olduğunu.

"Geliyor musun?" Dönmeden başını ona doğru çevirdi.

Danika bir kez başını salladı ve ona doğru yürümeye başladı. Acele etmeden, adımlarını onun adımlarına uydurarak yürüdü. Onun sadece bir adım gerisinde kaldı.

Ay ışığıyla aydınlanan soğuk bir geceydi. Onun adımlarını takip etti. "Uyuyamadın mı, kralım?"

Bir dakika boyunca sessiz kaldı. "Bir süredir uyuyamıyorum." Sanki bu onun suçuymuş gibi ona sert bir bakış attı.

"Özür dilerim, kralım."

Boğazı hareket etti. Yine öne doğru döndü. "Senin suçun değil," diye iç geçirdi sonunda. "Bu gece kabus gördüm."

O da öyle tahmin etmişti. Kralın korkunç bir geçmişi vardı, bu yüzden onu uykusuz bırakanın geçmişteki kabuslar olduğunu düşünmek mantıklıydı. Babasının yarattığı kabuslar.

"Üzgünüm." Fısıltıyla söylenen sözler yine kolayca ağzından döküldü, tıpkı suyun ellerinden kayıp gitmesi gibi.

"Annemin tarafından Declan adında bir kuzenim var. Beş yaşındayken, ben on iki yaşındayken bir yangın kazasında anne babasını kaybetmişti. O zamanlar annemin hayatta kalan tek kız kardeşi olan Kraliçe Meetia ile yaşıyordu." Konuşurken yürüyordu. Danika dikkatle dinliyor, bir adım arkasında yürüyordu.

Her zaman hayalini kurduğu Declan... Birkaç kez uykusunda adını söylediğini duyduğu Declan. Bu kadar hassas bir konuyu ona açmak istemesi onu mutlu etti.

"Kraliçe Meetia, biz köleleştirilmeden birkaç ay önce öldü. Declan bu şekilde bizimle yaşamaya başladı. O da bizimle birlikte köleleştirildi. Onu tehlikeden korumak için elimden gelen her şeyi yaptım. Gücün yoksa ve güçlü bir adamın hedefiyseniz bu kolay değildir." Ona yan gözle baktı.

Danika buna ne diyeceğini bilemedi, bu yüzden sessiz kaldı ama göğsü sıkışmış gibi hissetti.

Yine arkasını döndü. "Deck o hayatı hiç tanımamalıydı. Çok korunaklı bir ortamda büyümüştü. Kraliçe Meetia bunu sağlamıştı, özellikle de Deck henüz çocukken anne babası öldüğünde. Sonra birdenbire en kötüsüne maruz kaldı. Hayatın en zorlu kısmına. Elimden geleni yaptım. Onu kırbaçlıyorlardı ve ona yemek vermiyorlardı. Kendi yemeğimi ona vermeye özen gösteriyordum, birkaç gün yemek yememiş olsam bile. Ya ona, ya Remeta'ya ya da Vetta'ya veriyordum. Baski ve Chad, ne kadar emredersem emredeyim, asla almıyorlardı. En iyi günler, aniden ziyafet çekeceğimiz günlerdi. Nereden kaçırıldıklarını bilmiyorduk, ama ara sıra o kadar çok yemek vardı ki, açlıktan hastalanmış olanlar bile yemek yiyemiyordu. Bir an durdu, boğazı düğümlendi. "Artık, bunların Sally'den geldiğini biliyoruz."

Danika hiçbir tepki vermemek için elinden geleni yaptı. Sally yapamadığı zamanlarda çoğu zaman onlara yemek vermişti. Ancak ona bunu söyleyemezdi

. Bu hiçbir şeyi değiştirmezdi. Babasının yaptığı yanlışları telafi etmek için yeterli değildi.

"Sally bir melek," diye devam etti. "Ve Chad'in bu kadar güzel bir ruhla evleneceğine seviniyorum. Eğer bir erkek aşk evliliğinden gelen bu kadar büyük bir mutluluğu hak ediyorsa, o da Chad'dir," dedi yumuşak bir sesle, gözleri biraz parlayarak.

Peki ya sen? Danika çok sormak istiyordu. *Sen de onun kadar bunu hak etmiyor musun?* Sözleri dişleriyle ısırđı ve yuttu.

"Bir gün acımasızca işkence gördüm. Köleyi ölümün eşiğine getiren işkence seanslarından biriydi. Ölümün eşiğindeydim." Omuzları gerilmiş, gözleri kararmış ve yüzünde soğuk bir ifade vardı. "Muhafızlar yine beni kırbaçlamak için geldiler, ama Declan oradaydı ve gitmeyi reddetti. Onu acımasızca kırbaçladılar ve tecavüz ettiler. Gözlerimin önünde öldü ve cesedini götürdüler," dedi düz bir sesle.

Danika acı dalgasına karşı gözlerini kapattı. Kimse böyle bir ölümü hak etmiyordu. Kesinlikle kuzeni hak etmiyordu.

Yine sessizlik çöktü. Bu sefer daha uzun sürdü. Sarayın arazisinden çoktan çıkmışlardı ve şimdi nehre giden kestirme yoldan yürüyorlardı. Danika tekrar özür dilemek istiyordu, ama sözleri ağızından çıkaramıyordu. Belki de özür dilerse bunun onun için bardağı taşıran son damla olacağını bildiği içindi. Bu, onu saraydaki ilk haftalarında tanıdığı efendisine geri döndürebilirdi.

"Kabuslarım Declan'la doluydu. Bu yüzden uyuyamıyordum." Sonunda söyledi. "Özür dilerim, kralım."

Dört hafta önce oturduklar bankın önüne geldiler. Danika'ya, kralın onu oraya getirdiği gün sanki yıllar önceymiş gibi geliyordu.

Kral ahşap bankın üzerine oturduğunda, Danika onun yanına oturdu, aralarına biraz mesafe koydu.

Nehri seyrettiler. Gecenin ortasında, su neredeyse durgundu. Dalga yoktu, çalkantı yoktu. Sadece gecenin karanlık bulutlarının altında suyun güzel manzarası vardı.

Sonra güçlü kolunu Danika'nın omzuna doladı ve onu kendine doğru çekti. Başını Danika'nın omzuna yasladı ve gözlerini kapattı. "Böyle kalalım. Sadece bu gece için," diye mırıldandı.

Danika'nın vücudundaki gerginlik kayboldu ve ona sarıldı. Geçmişteki anılar, onun babasının kızı olduğu için ona karşı soğuk davranmasına neden olmamıştı.

Teşekkürler, Yaradan, diye fısıldadı zihninde. Bu gerçekten çalınmış bir andı, görevlerin olmadığı bir andı. Cone'un kızı yoktu. Efendi yoktu. Köle yoktu. Sadece bir adamı çok seven bir kadın vardı. Ve başka biriyle evlenmek üzere olan bir adam.

Danika, kalbindeki keskin acıya karşı gözlerini kapattı. "Kralım?" "Mm." Gözleri kapalı kaldı.

"Saçını okşayabilir miyim?" "Olur."

Parmaklarını onun simsiyah buklelerine doladı ve ritmik bir şekilde okşamaya başladı. O, ona karşı daha da rahatlamış görünüyordu ve nefes alıp verişini bir iç çekişe dönüştü. Yanındaki bedeninin farkındaydı, çok farkındaydı. Son birkaç haftadır özlediği pahalı kolonyasının eşsiz kokusu, soluduğu tek şeydi.

Kral Lucien, başını Danika'nın küçük omzuna yaslayıp gözlerini kapatarak orada otururken yeniden bütün hissetti. Geçtiğimiz birkaç hafta kolay geçmemişti. Görev hiçbir zaman kolay değildi. Kral olarak görevlerini yerine getirebilmek için onu düşünmemeye ve onunla ilgili tüm anıları bir kenara bırakmaya elinden geleni yapmıştı. Bunun bu kadar zor olacağını hiç beklemiyordu. Ama onu odasından ve yatağından uzak tutmak, yaptığı en zor şeylerden biri oldu.

Uzun zamandır ilk kez, tekrar rahat nefes alabiliyordu. Kafasındaki sesler sustu; içinden gelen şeytanlar kayboldu; ve şimdi, sadece huzur ve sükunet kalmıştı.

Oydu; bunu uzun zaman önce fark etmişti.

Sally'yi bir melek olarak nitelendirmişti, ama zihninde, yaratıcının evinde yaşayan beyaz giysili varlıkları düşündüğünde, ilk olarak Danika'nın görüntüsü geliyordu. Neden böyle olduğunu sorgulamayı bırakmıştı. Neden onun olduğunu. Sorular ona cevap vermiyordu. Bir gün, evrendeki en büyük canavarın kızının neden barışın, ışığın ve sükunetin habercisi olduğunu öğreneceğini umuyordu.

"Kralım?" Melodik sesi geceyi doldurdu.

"Mm."

"Saraya geri dönmeliyiz. Gece, etrafta korumalar olmadan burada kalmak sizin için güvenli değil."

Sen beni koruyacaksın. Kral Lucien kaşlarını çattı. Bu düşüncenin nereden geldiğini bilmiyordu, ama oradaydı ve bunun doğru olduğuna inandığını fark etti. Bir şey olursa onu korumaya çalışacaktı.

Kendini koruyamayacağı için değil, koruyabilirdi, hem de çok iyi. Ama onun bunu isteyeceğini biliyordu. Bunu nasıl bildiğini bilmiyordu, ama içgüdüleri bunun doğru olduğunu söylüyordu. Ona bu kadar güvenmeye başlamıştı, diye düşündü.

Sadece daha da kaşlarını çattı ve ondan uzaklaştı. "Haklısın. Geri gidelim."

Danika tahta bankta ilk kalkan kişi oldu ve bir baş dönmesi dalgası onu o kadar güçlü vurdu ki, ayakları üzerinde sallandı ve neredeyse düşecekti. Güçlü kollar birdenbire uzandı ve belini sardı, dengesini kaybetmesini engelledi.

"İyi misin?" diye sordu, yüzünde somurtkan bir ifadeyle.

Baş dönmesi geçince Danika defalarca başını salladı. "Evet. Teşekkür ederim, kralım."

Ama adam onu bırakmadı.

Danika, vücuduna sarılmış kollarını izledi. Adam onu bırakmak yerine, kollarını daha sıkı bir şekilde beline doladı ve onu kendine daha da yaklaştırdı. Sonra başını Danika'nın karnına eğdi ve orada tuttu. Danika'nın içinde kelebekler uçmaya başladı; içini sıcaklık kapladı. Adamın ilk kez böyle bir şey yaptığı günün anıları zihnini doldurdu. Danika, adamın saçlarını tekrar okşamaya başlarken, gözlerinde ona olan sevgisini adeta yansıtıyordu.

Kral Lucien gözlerini tekrar kapattı. İnsanlarla herhangi bir fiziksel temastan nefret eden bir adam için, bu gece ona karşı çok dokunaklı davranmıştı.

Ama bu, görevin önemi olmadığı çalınmış bir andı. Ve onu dolduran farklı bir tür acı hissediyordu.

Çocuk sahibi olamamanın acısı. Bir varis yetiştiremeyen bir kral.

Dünya buna ne derdi? Halkı buna ne düşünürdü?

Başını çevirerek yanağını kadının karnına dayadı ve bu acının kendisini sarmasına izin verdi.

BÖLÜM 14. GÜZEL BİR SABAH.

Danika ertesi gün iki farklı duygu ile uyandı. Hem hasta hem de çok daha iyi hissediyordu. Hasta hissetmesi normaldi. Bunu anlıyordu çünkü uzun süredir böyleydi. Peki ya daha iyi hissetmesi?

Dün geceyi hatırlayarak geniş bir gülümsemeyle gülümsedi. Yoksa bu sabahın erken saatlerinde miydi?

O kucaklaşma.

Gözlerini kapattı ve neredeyse kollarının onu sardığını hissedebiliyordu. Kral, onu bırakmak istemiyormuş gibi sıkıca sarılmıştı.

Sonra yürüdüler. Yanına oturdu ve ellerini üzerine koymasına izin verdi. Ona rahmetli kuzeninden bahsetmişti. Başını karnına koymuştu.

Elleri kalktı ve karnına bastırdı, yüzü parlıyordu. Hâlâ orada durdukları anı hatırlıyordu, onun başını okşuyordu. Uzun süre orada kalmışlardı.

Ne kadar tatlı, tatlı bir andı.

Daha sonra, odasına geri döndüler ve kral, Danika'nın yatağına uzanmasına izin verdi. Kral, Danika'ya cinsel olarak dokunmadı; açıkçası, Danika da bunu beklemiyordu. O hafta, kur yapma haftasıydı. Tek kural, gelecekteki kraliçenin bu süre boyunca kralın tüm dikkatini üzerinde tutmasıydı. Bu süre boyunca kralın yatağına girebilecek tek kişi Danika'ydı.

Bu yüzden Danika, kralın yatakta uzanmasını istediğinde şaşırmıştı. O uzanmıştı, ama kral sadece yanına uzanmış ve onu çok şey gören gözlerle izlemişti.

Kralın çok ahlaklı bir adam olduğunu bilmeliydi; gelecekteki gelinine saygı göstererek bu kurala uyacaktı.

Kral, onunla konuşmaya devam ederek, kölelik döneminden bazı anıları anlatınca Danika yine şaşırdı. Karşılığında Danika, çocukluğundan bazı hikayeler anlattı; Sally ile birlikte festivalleri izlemek için köye gizlice gittiklerini, bazı prenses toplantılarına katıldığını anlattı.

Anlattığı her şeyde kasıtlı olarak babasının adını kullanmamıştı. Babasının adını söylemesine yol açacak, ona babasını hatırlatacak

, o olayı kesinlikle dışarıda bıraktı.

Böylece uzun dakikalar geçirdiler.

Ona, Mombana'da gençken yaşadığı, kendi çocuğunu öldüren bir adamla ilgili korkunç bir olayı anlatırken, adam uykuya daldı. O da, utanmadan, uyuyan adama birkaç dakika daha açıkça bakmaya devam etti. Onun için hissettiği sevgiyi ve duyguları saklamak zorunda değildi, çünkü adam onu göremezdi.

Ne kadar tatlı, ne kadar tatlı bir an.

Danika, yataktan kalkıp ona yorganı örttükten sonra odasından çıkıp kendi odasına dönene kadar ne kadar zaman geçtiğini hatırlayamıyordu.

"Bu sabah biri yatak odasının ortasında durmuş, düşüncelere dalmış, yanakları kızarmış, çok mutlu görünüyor."

Sally'nin sesi Danika'yı kendi düşüncelerinden çıkardı. Eski kişisel hizmetçisine gülümsedi. "Sally."

"Günaydın prensesim. Bugün çok parlak bir gün olacak prensesim!" Sally iki kez döndü; yanakları güzel bir gülümsemeye gerildi.

"Günü aydınlatan tek kişi sensin, Sally. Dün elbiseni göremedim. Çok üzgünüm. Uyuyakalmışım." Suçlulukla dudaklarını ısırıldı.

"Oh, kes şunu, prensesim. Senin de uzun süre uyumanı sağladım. Sonra seni aramak için geri döndüm ve seni bulamadım. Seni Prenses Kamara ile gördüğümde ne kadar şok olduğumu bilemezsin." Yüzünü buruşturdu. "Umarım sana zarar vermemiştir."

Danika başını salladı. "Hayır, incitmedi. Aslında, hanımefendi beni dövdüğünü gördü ve beni kurtarmaya geldi."

"Kurtardı mı?" Sally gözlerini kocaman açarak sordu.

"Hanımı üç kez tokatladı ve azarladı."

Sally'nin çenesi düştü. "Ne!?" Gözleri tabak gibi açılmıştı, inanamıyordu.

"Evet, ben de o kadar şaşırdım. Tanrım, bunu hiç beklemiyordum." "Aman... Tanrım. Batı cadısını tokatladı mı?"

Sally'nin inanmazlığı o kadar komikti ki Danika güldü. "Evet, öyle yaptı. Sonra kişisel hizmetçisinden su aldı ve kirli elleri yıkadı."

Sally irkildi. Sonra sıırttı. "O kötü cadiya neredeyse acıyorum. Sonunda hakkını buldu."

"Ama endişeliyim. Vetta, her şeyi krala anlatmakla tehdit etti. Kral Kamara'yı cezalandırabilir."

"Ya da cezalandırmayabilir. Kralı asla bilemezsin. En iyisini umalım ve bu arada köye gidip biraz kıyafet alalım. Evlenmeden önce birlikte geçirebileceğimiz çok az zamanımız kaldığını biliyorsun," diye üzgün bir şekilde bitirdi.

"Bu kadar dramatik olma Sally. Tabii ki evlendikten sonra da birlikte vakit geçireceğiz," diye gülümseyerek Sally'ye söyledi, ama göğsü sıkıştı. Sally'nin sevdiği bir adamla evleneceği için çok mutluydu, gerçekten öyleydi. Sadece, Sally'nin bundan sonra ona artık eskisi kadar yakın olmayacağını düşündüğünde göğsünde bir yanma hissediyordu. Kocasıyla yaşamak zorunda kalacaktı. Kocasına bakacak ve onu önceliği haline getirecekti.

"Seninle köye gitmeyi çok isterdim Sally, ama yapmam gereken işler var..."

"Ev işlerini dert etme. İki hizmetçiye benim için bir iyilik yapmalarını rica ettim bile. Onlara parasını ödeyeceğim." Gülümsedi ve alkışladı. "Köyün içine gidelim istiyorum; sarayın kapısından çıkmalı çok uzun zaman oldu."

Danika ona bakarak gülümsedi. "Tamam. Giyinmeme izin ver, sonra gidelim."

Vetta, masasının arkasında oturan kralı izledi. Kral, önündeki parşömene bir şeyler karalarken kaşlarını çatmıştı.

"Kralım," diye seslendi, masasına doğru bakarak, masanın arkasına ve onun arkasına geçti.

"Ne var, Vetta?" diye sordu, önündeki kitaba konsantrasyonunu bozmadan.

"Sana masaj yapayım. Gergin olmalısın. Ara sıra kaslarını gevşetmen gerekiyor." Ellerini onun omuzlarına doğru uzattı.

"Bana dokunma, Vetta. Şimdi değil. Dikkatimin dağılmasını istemiyorum."

Vetta, sesinin sertliğine boğazını yuttu. Bazen kral ile başa çıkmak gerçekten zordu. "Peki, kralım." Geri adım attı ve zoraki bir gülümseme takındı. "Dün gece iyi uyudun mu?"

Elini kağıda yazarken durdu; gözleri parladı. "Evet. İyi uyudum," şaşırtıcı derecede nazik bir sesle cevap verdi.

Dün gece özel bir şey mi oldu? Vetta kendini merak ederken buldu.

"Neden buradasın? Bir sorun mu var?" Yeni parşömenler çıkardı ve açtı.

"Birkaç hafta önce, hak ettiği bir suç işlemedikçe, cezalandırmak için köleye bir daha asla elimi sürmemem gerektiğini söylemiştin, değil mi?"

Eli yine yazdığı yerin ortasında durdu ve gözleri birkaç saniye onun gözlerine baktı. Sonra mavi gözleri önündeki kağıtları incelemeye geri döndü. "Evet, öyle yaptım."

"Emirlerinize ve isteklerinize uydum, kralım. Ama dün, köle koridorda bana çarptı. Beni yere itti ve ben çok çirkin bir şekilde düştüm." Sesi sahte acıma ve dehşetle doluydu. "Topuklarım ağrıyordu, özellikle de Kral Cone'un beni sıcak demirle yaktığı yer."

Tahmin ettiği gibi, son cümle diğerlerinden daha çok etkisini gösterdi. O olayı hala hatırlıyordu; Vetta bunu çok iyi biliyordu. Düşük yaptıktan sonraki o gün, kral onu seçmiş ve ayaklarını sıcak demirle yakmıştı.

"Ayakların nasıl?" Gözleri endişeyle doluydu.

Vetta onu tam istediği yere getirmişti. "Günün geri kalanında çok acıdı... Bugün sadece ara sıra zonklama hissediyorum," diye yalan söyledi. "Bana bunu yaptığında çok sinirlendim ve yüzüne hafif bir tokat atarak onu cezalandırdım, ama prenses..." Adını büyük bir nefretle fısıldadı. "...üzerime atladı ve bana üç kez tokat attı! Beni fena halde dövdü!"

Kralın kaşları çatıldı ve somurtarak baktı. "Prensес mi?"

"Evet. Prensес Kamara... sizin müstakbel gelininiz!" Dişlerini sıkarak söyledi. Kralın o cadıyla evlenmesi için onun cesedini çiğnemesi gerekecekti!

Onun patlamasına sessizlik karşılık verdi.

Kralın çenesindeki kaslar seğirdi. Yeni bir tüy aldı ve önündeki mürekkep şişesine batırdı. Mürekkepli tüyü çıkarıp tekrar harfleri çizmeye başladığında sessizlik daha da uzadı.

"Kralım!" dedi sabırsızca.

"Biliyorsun Vetta, uzun yaşamak isteyen bir kral, kadınları, yani kraliçesi, metresleri ve köleleri arasındaki sorunlara, kargaşalara ve kötülöklere karışmaz," dedi sakin bir sesle.

"Ama sen köle için karıştın. Ve beni ondan uzak durmam için uyardın," diye mantık yürüttü, öfkesini kontrol etmeye çalışarak.

"Köleler en alt tabakadandır ve en haksız muameleye maruz kalırlar. Sen de bir zamanlar köleydin, bunu biliyorsun."

Vetta bu hatırlatmayı hiç *hoş* karşılamadı. "Evet, efendim."

Ona bakmadan başını salladı. "Bazı yasaların kaldırılması ve kölelerin hayvan gibi değil, insan gibi görülmesi için çok çalışıyorum. Buna kendi kölelerim de dahil."

"Ama kralım, o prenses beni üç kez tokatladı! Ayaklarım ve yanaklarım bütün gün ağrıdı," sesi titredi, tehlikeli bir şekilde ağlamaya yakın bir ses tonuyla konuştu.

"Onunla bu konuyu konuşacağım," dedi sonunda.

"Çok teşekkür ederim, efendim." Bu onu biraz rahatlattı, ancak ondan daha fazlasını bekliyordu. "Peki ya köle? Onu da cezalandıracak mısınız?" diye ekledi.

"Onu zaten cezalandırdığını söyledin. Benim de bunu yapmam için bir neden göremiyorum." İyi yazılmış parşömeni katlayıp bir kenara koydu.

"E-evet, Majesteleri." Ellerini yumruk yaptı. "Artık gidebilirsin."

Ona selam verdi ve kapıdan çıkmaya başladı.

"Vetta?"

Kadın döndü. "Evet, kralım?"

"Kritik bir durum olmadıkça bu tür konuları bana getirme. Ben daha önemli devlet işleriyle ilgilenirken, siz de kendi aranızda halledin."

"Emriniz başım üstüne, Majesteleri."

"Gidebilirsin."

Öfke, incinmişlik ve azarlanmışlık hissiyle kapıdan çıktı ve öfkeyle önündeki duvara tekme attı.

Prensesle "konuşacak"mış, peki ya Danika? Kızgınlık içindeydi.

Sonra kafasında bir fikir oluştu ve yüzünde bir gülümseme belirdi.

Aralarındaki meseleyi kendileri çözüm kanunları kendi ellerine almalarını söyledi, değil mi?

Bugün Danika'ya çok, çok kötü bir şekilde davranacaktı. Bu olay gerçekleştiğinde orada olmayacaktı, böylece kimse bir şeyden şüphelenmeyecekti.

BÖLÜM 15. ÜZERİNDE ASILI KALAN KARANLIK BULUT.

"Muhafızlar," Kral Lucien hiç sesini yükseltmeden sakın bir şekilde seslendi.

Kapı açıldı ve Zariel içeri girdi. Chad, evlilik hazırlıkları nedeniyle son zamanlarda pek ortalarda görünmüyordu. Çocukluğundan beri arkadaşı ve yardımcısıyla yakında baş başa vakit geçirmeyi kafasına koymuştu.

"Majesteleri." Zariel başını eğdi.

"Prenses Kamara'ya onu çağırdığımı söyle."

"Emriniz başım üstüne, Majesteleri." Dönüp kapıdan hızla çıktı.

Kral, güzel yazılmış parşömenlerini bir kenara koydu ve sandalyesinden kalktı. Kütüphanesine girip, rafın sol ucuna, son yazdığı parşömenlerin dizili olduğu yere doğru yürüdü. Kolay erişim ve tanımlama için, yazıldıkları tarihe göre düzenlemek için zaman ayırdı.

Sonuncu parşömeni yerleştirirken kapı açıldı ve kadınsı bir ses, "Buradayım, Majesteleri," dedi.

Kral Lucien, rafın üzerine son kağıt parçasını bıraktı, kitabı kapattı ve kütüphanesinden çıkarak kapıda durdu.

Prenses hakkında ilk fark ettiği şey, sırtına kadar uzanan ve belinin hemen önündeki sırtının alt kısmında kıvrılan, alışılmadık dalgalı sarı saçlarıydı. Danika'nın saçları gibi. Danika'nın da aynı parlak sarı saçları vardı ve saçları o kadar uzundu ki çok güzeldi.

Kaşlarını çattı. Neden böyle bir ayrıntıya dikkat etti? Ne zaman fark etti? Kafasını karıştıran bu düşünceleri bir kenara bırakıp önündeki kadına odaklandı. Yüz hatlarını ve vücut yapısını inceledi. Çok genç ve aynı zamanda çok güzel bir prensesdi.

Kütüphanenin kapısından uzaklaştı ve yatak odasının derinliklerine doğru ilerledi. "Şu ana kadar sizinle görüşemediğim için özür dilerim, Prenses."

Prenses Kamara, elbisesinin eteğini tuttu ve hayatı boyunca kralın önünde yapması öğretildiği gibi reverans yaptı. "Özür dilemenize gerek yok, kralım. Ne kadar meşgul olduğunuzu anlıyorum."

"Saraydaki ilk gecen nasıldı?" "Bir bebek gibi uyudum, efendim."

Kamara, kralın vücudunun titremesini fark edip etmediğini merak etti. Kral Lucien, hayal ettiği gibi değildi. Onun hakkında ve eski Kral Cone'un elinde yaşadığı şeyler hakkında sözler ve hikayeler duymuştu, bu yüzden pahalı giysiler giymiş bir King Kong veya korkutucu bir şempanze görmek için zihinsel sağlığını dikkatlice hazırlamıştı.

Kral yakışıklı ama korkutucu bir adamdı. Yanağından boynuna kadar uzanan bir yara izi vardı ve bu ona vahşi bir görünüm veriyordu. Ayrıca kraliyet kıyafetleri giymiş bir dövüşçü gibi iri yarıydı.

Kamara yutkunduk ve kendini dilinin tutulmuş halde buldu. Tek tesellisi, büyük korsesi ve peçesinin omurgasından aşağı akan titremeleri gizliyor olmasıydı.

"Umarım yolculuğunuz iyi geçmiştir?" Derin sesi havayı doldurdu, yaklaşıp tereddüt etti.

Sadece üç saniye tereddüt ettikten sonra elini uzattı, avuç içleri dışarıya dönüktü. Kamara, elini onun eline koyarken, dokunmaktan çekinen bir adam olduğunu fark etti. O, saygı ve selamlama jestiyle, eski zamanlardan kalma bir gelenekle, elinin sırtını öptü.

"Yolculuk çok güzeldi," diye yalan söyledi.

"Sevindim. Umarım konaklamanız da güzel geçmiştir."

"İyi, kralım. Keşif yaptım. Burası çok güzel." Bu kısım samimiydi.

Ondan bir adım geri çekildi. Kral Lucien, bu hareketi ve müstakbel gelininin saklamaya çalıştığı hafif korkuyu fark etti. Nasıl yapılacağını bilseydi gülümserdi. Bunun yerine, ona biraz mesafe vermek için ondan uzaklaştı. "Baban nasıl?"

"İyi, efendim. Selamlarını gönderdi." "Peki annen?"

"Kraliçe iyi, teşekkür ederim." Tekrar reverans yaptı.

Onu tekrar dikkatle inceledi ve onunla ilgili olarak iyi bir seçim yaptığını düşündü. Doğru eğitilmiş ve güzel görünüyordu. Daha kötüsü de olabilirdi.

Aynı düşünceler Kamara'nın da aklından geçiyordu. O, onun hiç beklemediği biri idi ve bu... iyi bir şeydi, diye düşündü. Daha kötüsü de olabilirdi. Aralarında işler yolunda giderse, onunla birlikte bir yuva kuracaktı.

Çoğu prensesin maalesef eşleştirildiği bıyıklı, göbekli, şişman ve çirkin altmış yaşındaki kraldan daha iyiydi.

Buraya gelirken, onun hakkında duyduğu her şeyden dolayı onu reddedeceğini ummuştu. Onu reddederse, babasının onu daha iyi bir kral ile evlendireceğini düşünmüştü.

Ama şimdi ona bakarken, onu reddetmemesini umuyordu. Bu, onu babasının kararından kurtarmayacaktı ve Callan'la birlikte olmasını da mümkün kılmayacaktı, ama onu reddederse, babası onu başka bir kral ile evlendirecekti, çünkü bu 'bir prensesin görevi' idi.

Vücudunu bir titreme sardı ve krala tekrar baktı. Mavi gözleri onu her zaman şaşırtıyordu; en büyüleyici özelliği idi.

Callan'ın gözleri gibi, diye düşündü, kalbi acıyla doldu. Başka hiçbir şey yapmasa bile, o gözlere bakarak yaşayabilirdi. Ancak Callan'ın gözleri sıcak ve ifade doluydu. Kral Lucien'in gözleri ise soğuk ve boş bakıyordu.

Kalbi acıyordu, ama şanslıydı. Daha kötüsü de olabilirdi, diye düşündü. Evet, sonuçta kendini şanslı sayıyordu.

Sally, saraydan çıkarken bir çocuk gibi sırıtıyordu. Danika, yüzünde bir gülümsemeyle onu izledi. Sally haklıydı. Son zamanlarda olan biten her şeye o kadar kapılmıştı ki, sarayın kapısından çıkıp başka bir yere gitmenin nasıl bir şey olduğunu unutmuştu.

Sally her zamanki neşeli haliyle, her çiçeğin yanında durup ondan küçük bir parça koparıyordu. Onu burnuna götürüp derin bir nefes aldı.

"Aah! Ne güzel kokuyor, prensesim."

"Öyle, değil mi?" Danika onayladı.

Sally onu saçına yapıştırdı ve kaymaya devam etti. Danika onu sabit vuruşlarla takip etti. Salem halkı, ona ikinci bir deri gibi yakışan aristokrat tavırlarıyla yürürken onu izledi. İnanılmaz uzun saçlarını başının arkasında topuz yapmıştı ve kıyafetleri basit olmasına rağmen ütülenmişti ve vücuduna tam oturuyordu.

Gözler onu merakla izliyordu. Canavar Kral Cone'un kızı. Onu bir süredir görmemişlerdi, sadece Remeta, annesi onu saraydan çıkarıp pazara giderken görmüştü. Normal bir kız gibi mutlu görünen "hayalet"i her gördüklerinde hala şaşkına dönüyorlardı.

Danika bakışların farkında değildi. Sally'yi takip etti ve yolun ikiye ayrıldığı noktaya geldi. Bir yol kütüphaneye, diğeri pazara çıkıyordu.

"Önce hangi yöne gidelim?" diye sordu Sally, dönüp ona bakarak.

"Önce kütüphaneye gidelim. Sonra pazara gidebiliriz." "Tamam, prensesim." Sally kütüphaneye giden yolu takip etti ve Danika onu takip etti.

Kütüphanede Danika kartını gösterdi ve sessizce içeri girdiler. Kütüphaneye pek kimse uğramıyordu, çünkü alt tabakadan gelenler okumayı veya yazmayı öğrenmeyi umutsuzluğa kapılmışlardı.

Danika, Sally'yi en ilginç kitapların bulunduğu iç odaya götürdü.

Sally'ye kitap okurken ve yazmasına yardım ederken bir saat geçti. Ayrıca yeni bir kitap aldı ve Sally'ye okumasını istedi. Sally'nin kelimeleri tamamen doğru olmasa da, iyi ilerleme kaydediyordu ve bu Danika'yı mutlu ediyordu.

Danika, Sally'yi bir kitapla meşgul ederken ayağa kalktı ve okuyacak başka bir kitap aramaya başladı. Daha önce hiç bilmediği şeyler hakkında yeni bilgiler edinmek onu heyecanlandırıyordu.

"Annelik" adlı bir kitap gördü ve ilgisini çekti. Kitabı eline aldı ve kapağına baktı. Üzerinde hamile bir kadının çizimi vardı. Bu kitap bebeklerin nasıl yapıldığını mı, yoksa hamile bir kadının belirtilerini ve semptomlarını mı anlatıyordu? Belki de nasıl anne olunacağını?

Daha önce bu tür kitaplarla hiç ilgilenmemişti ve ilgilenmesi için bir nedeni de yoktu, ama Danika kendini kitabın üzerinde biriken tozu üfleyip kapağı açarken buldu.

Vetta küçük yatak odasında durdu ve gözetleme deliğinden Karandy'nin iki kadınla konuşmasını izledi. Kadınlar kırklı yaşların sonlarında görünüyordu ve çok kirliydiler. Eski köle eğitmenin sözlerini anlayamadı, ama onun başarıya ulaştırmaya çalıştığı planın bu olduğunu biliyordu.

Vetta kendini gizleyerek, iki kadının onaylayarak başlarını salladıklarını izledi. Danandy'nin kapıyı açıp onları dışarı çıkardığını, sonra da kapıyı kilitledikten sonra yatak odasından çıktığını izledi. "Bu işi doğru yapabileceklerinden emin misin?"

Karandy gülümseyerek başını salladı. "Onlar, rahmetli Kral Cone'a karşı çok büyük bir kin besliyorlar. Zenia onun yüzünden tek oğlunu kaybetti, Coria ise

üç çocuğunu kaybetti. İnanın bana, hanımefendi, onlar bu işi halledebilirler."

"Bu iyi." Başını salladı. En azından şimdi daha iyi bir ruh halindeydi. Kral ile görüşmesi ve onun çocuğunu taşıyamamış olması sinirlerini bozmuştu, ama şimdi... Şimdi daha iyiydi.

"Peki ya onu takip eden kız ne olacak?" diye sordu Karandy.

Vetta eliyle onu susturdu. "Onu da uzaklaştırmak için planlar yaptım. Onu merak etme."

"Peki ya kralın müstakbel gelini? Onun eski Prenses Danika'yı desteklediğini söylemiştin."

"Kral ile yürüyüşe çıktığı ve günün çoğunu onunla geçireceği için sarayın dışında olan biteni duyamayacağı gerçeği bir yana?" Bir süre durakladı ve ekledi, "Öğrense bile bu konuda hiçbir şey yapamaz. Kral bile hiçbir şey yapamaz."

Vetta pencereye doğru yürüdü. İnsanlar çeşitli yerlere gitmek için önünden geçiyordu. Bir anne, ağlayan inatçı çocuğunu sürükleyerek götürüyordu. "Kraliyet ailesi hakkında çok şey bilmiyorum olabilirim, ama liderlik ve halk konusunda iyi eğitildiklerini biliyorum. Kralın sesinden daha yüksek olan tek ses, halkının birleşik sesidir," diye mırıldandı.

Karandy, sözlerinin mantığını anlayarak başını salladı. Anlamaya başlamıştı. "İyi bir kral, halkı gerçeği söylediğinde onlara emir vermez. Ve gelecekteki bir kraliçe, halkına emirler yağdıramayacağını bilir. Onların güvenini zorla kazanamayacağını, kazanacağını bilir."

"Çok zekisiniz, hanımefendi," diye övdü Karandy, sert organını düzeltirken. Danika'ya dokunmayı çok istiyordu, ama hanımefendi doğru zamanı beklemek istediği için planları erteliyordu. Bu arada, hanımefendiyle de yatmak istiyordu. Güzel bir kadındı, ama kalbi karanlıktı. Onu istiyordu.

Ama henüz ölmek istemiyordu.

Vetta gülümsedi. "Tabii ki akıllıyım. Güven bana, bugün çok eğlenceli olacak."

BÖLÜM 16. KARANLIK BULUT.

Karandy, pencereden dışarıya bakan hanımefendinin arkasını izledi. Ne yazık ki, onun gerçekten sikkmek istediğı kişi o değildi.

"Peki, diğerk plan ne olacak? Ana planımız? Ne zaman uygulayacağız?" Karandy, dudaklarını yalayarak hanımefendiye sordu.

Vetta arkasını dönmeden başını çevirdi. "Onu istediğinki gibi kullanmak için ne zaman eline geçireceğini mi soruyorsun? Onu istediğinki kadar sikebileceğinki planı mı?"

"Evet, hanımefendi. Plan bu," dedi gerçek bir aciliyetle. Bugün o kaltak Danika'nın hak ettiğini biraz olsun alacağına sevinliyordu, ama bu plan onu içermediğı için pek de mutlu değildi. Onu eline geçirmesi gerekiyordu. Onu sahip olmak istiyordu. Lanet olsun, onu kirletme ihtiyacına neredeyse takıntılı hale gelmişti.

Hanımefendi başını pencereye doğru çevirdi. "Doğru zaman geldiğinde."

"Bir ay oldu artık, hanımefendi."

"Sabırsızsın, Karandy. Mükemmel zamanı beklemeliyiz çünkü bu plan, Danika'yı kralın gözünde tamamen mahvedecek ve onu içten dışa parçalayacak nihai plan. Bunlar sadece eğlence için." Dişlerini gösterdi.

Adam yanına gelip birkaç adım uzakta durdu, aynı pencereden dışarı bakarak geçen insanları izledi. "Bu da onu mahvedecek."

"Sadece halkın gözünde. Önemli değil, halk zaten ondan nefret ediyor. Bu yüzden eğlence amaçlı. Merak etme, nihai planımız yakında gerçekleşecek," dedi yavaşça.

Karandy dişlerini sıktı. O planın daha çabuk gerçekleşmesi gerekiyordu.

Danika kitaba bakarken yüzünün renginin attığını hissetti. Elleri terlemeye başladı ve boğazı zımpara kağıdı gibi kurudu.

Oh, Yaradan! Hayır, lütfen, bu olamaz. Kitapta bahsedilen belirtilerin ve semptomların çoğı Danika'nın yaşadıklarıydı. Oysa o,

kralın kendisine karşı soğuk davranması ve Prenses Kamara ile evlenecek olması nedeniyle hasta olduğunu düşünmüştü.

Ama...

Sıkıca yuttu. Hayır, hayır, hamile olamaz. Hayır, bir yerde bir hata var. Madam Baski, kral ile ikinci gecesinde ona verdiği bitkiler yüzünden hamile kalamayacağını söylemişti. Yani, hamile olması imkansızdı!

"Danika, bu olamaz!" diye fısıldayarak kendini teselli etti. Her şey bir tesadüftü. Bu olamazdı!

"Prensesim?"

Sally'nin yumuşak sesi Danika'yı biraz ürküttü. Derin nefesler alıp birkaç saniye sakinleşti, sonra yüzüne bir gülümseme yapıştırdı. Dönüp eski kişisel hizmetçisine baktı. "Okumayı bitirdin mi?" diye sordu neşeyle.

Sally, onun çok solgun yüzünü ve korkuyla dolu gözlerini dikkatle inceledi. "İyi misin, prensesim?" diye endişeyle sordu.

"Evet. Evet, iyiyim. Tabii ki iyiyim. Şimdi pazara gidebilir miyiz?" diye nefes nefese sordu.

"Evet. Bitirdim." Sally yavaşça endişelerini bir kenara bıraktı ve neşeyle gülümsedi. "Hadi şimdi pazara gidelim."

Danika, kitap onu yakıyormuş gibi rafa geri bıraktı. "Tamam, gidelim."

Kütüphaneden çıkıp yürümeye başladılar. Sally neşeyle onun önünde kaymaya başladı. "Bir salyangoz kadar yavaş yürüyorsun, prensesim. Prenseslere neden böyle yürümeleri öğretiliyor bilmiyorum. Koşmaları da pek iyi değil," diye önünden seslendi.

Danika, zihninden korkutucu ve tedirgin edici düşünceleri uzaklaştırdı ve Sally'ye odaklanmak için elinden geleni yaptı. "Bir prenses zarif yürümek zorundadır. Tabii, hepimiz bu yürüyüşü mükemmel bir şekilde yapamıyoruz."

"Biliyorum, prensesim. Prenseslerin toplantısına katıldığımız günü hatırlıyorum. Prenses Gretsha şişman bir hindi gibi yürüyordu," diye kıkırdadı.

"Tanrım! Sally!" Danika, başka kimsenin duymadığından emin olmak için etrafına baktı, sonra yüzünde bir gülümseme belirdi. "Asi prenses bunun için seni kırbaçlatır, biliyorsun," diye Sally'ye haber verdi.

Sally yoluna devam etti. "Ben akıllıyım, prensesim! Asla onun yüzüne karşı bunu söylemem!"

Danika'nın dudakları gerildi, ama yüzünde bir hüznün belirdi. Sally yakında evlenecekti. Onun tek tesellisi, en iyi arkadaşı. Bununla nasıl başa çıkacaktı?

Pazara giden yola girene kadar yürüdüler. Sally ilk dükkanda durdu ve eşyalarını koymak için bir çanta satın aldı. Danika onu sessizce takip etti, paçavralar giymiş ve paralel bir sıra halinde oturmuş para dilenen çocuk dilencileri izlerken, bir zamanlar kendisine ait olan hayatı özledi.

Kendi parasına, bol miktarda bozuk paraya sahip olmayı özlüyordu, çünkü Mombana'da prensesken dilenen çocuklara para vermekten hiç çekinmezdi.

Danika, Sally'yi itaatkar bir şekilde takip etti ve Sally'nin evlendikten sonra ihtiyaç duyacağı küçük eşyaları almaya başladılar. Alışveriş yaparken bir hizmetçi yanlarına geldi. "Sally, sarayda sana ihtiyaç var."

Sally, adı Adelia olduğunu hatırladığı hizmetçiye döndü. Son birkaç haftadır, kendisine verilen emir üzerine kralın metresine özel olarak hizmet ediyordu.

"Ben mi? Ama Madam Baski'den izin aldım. Pazara gittiğimi biliyor ve bize izin verdi," diye açıkladı Sally.

"Hanımefendi seni çağırmamı söyledi," dedi hizmetçi.

"Beni mi?" Sally, inanamayan bir ifadeyle kendi göğsünü işaret ederek tekrarladı. Metresi daha önce onu hiç tek başına çağırmamıştı. Dönüp prensesine baktı ve dudaklarını ısırdı.

Danika zaten endişeli görünüyordu ve hizmetçiye döndü. "Yanlış bir şey mi yaptı? Bir sorun mu var?"

Hizmetçi başını salladı. "Önemli bir şey değil. Hanımefendi, aldığı yeni elbiseler hakkında onun fikrini almak istiyor. Sally'nin giyim konusunda iyi bir zevki olduğunu ve en iyi elbiseleri seçmesine yardım etmesi gerektiğini söyledi."

"Oh. Tamam." Sally rahat bir nefes aldı. Bir an için, Batı'nın Kötü Cadısı'nın, onun arkasında ona Batı'nın Kötü Cadısı dediğini öğrendiğini düşünmüştü. Danika'ya döndü, yüzü kararsızlıkla doluydu.

"Sorun yok." Danika çantayı ondan aldı. "Alışverişi çabucak bitirip sarayda seninle buluşurum. Sen merak etme."

"Ben kendim için endişelenmiyorum. Ya sen? Sen iyi olacak mısın, prensesim?" Sally dudaklarını ısırdı.

Danika başını salladı. "Ben iyiyim. Şimdi git, geç kaldığın için seni cezalandırmamın."

Sally başını salladı ve hizmetçiyi takip ederek pazardan çıktı.

Danika pazarın bir köşesinden diğerine yürüdü ve ihtiyacı olan şeyleri satın aldı. Bazı insanlar onun yanından geçerken ona ters ters baktılar, ama o onlara hafifçe selam verdi ve omuzlarını dik tutarak uzaklaştı.

Hamile mi?

Ne kadar düşünmemeye çalışsa da, hain zihni sürekli o korkunç olasılığa geri dönüyordu. Dehşet onu sardı. *Tanrım, hayır. Olamaz,* diye kendini inatla ikna etti. Mümkün değildi...

Bir kız ona çarptı.

"Özür dilerim! Özür dilerim! Özür dilerim!" dedi kız, ondan uzaklaşırken.

Danika düşmeden kendini tuttu ve önündeki kıza baktı. Kız sekiz yaşından büyük olamazdı, kirliydi ve paçavralar giyiyordu. Düşük sınıftan biriydi.

"Sorun yok. Zarar görmedin," dedi yumuşak bir sesle.

Kız başını salladı ve koşarak uzaklaştı.

Danika yürümeye devam etti. Çok yürümedikten sonra arkasında bir gürültü duymaya başladı.

"O! O canavarın kızı! Elmas kolyeyi o aldı!" arkasında bir kadın sesi bağırdı.

Danika tamamen şaşkın bir şekilde geri döndü. Küçük bir kadın kalabalığı ona yaklaşıyordu ve o ne olduğunu merak etti. Bahsettikleri kadın kimdi? Danika, kalabalık onun önüne gelip durduğunda çok şaşırdı. Onu geçmediler.

"O! Hırsız o!" çok kızgın görünen bir kadın onun önünde bağırdı.

"Emin misin, Zenia?" diye sordu kadınlardan biri, Danika'ya kötü bir bakış atarken.

Zenia adlı kadın şiddetle başını salladı. Danika'yı işaret ederken gözleri ateş gibi parlıyordu. "Elmas kolyeyi benim dükkânımdan çaldı. Onu çalarken gördüm!"

Kalabalık nefesini tuttu ve Danika'ya döndü. Hepsi öfkeli görünüyordu.

"Bu doğru mu? Çaldın mı, seni kötü adamın kötü kızı?" diye bağırdı içlerinden biri öfkeyle.

"Biliyorum, o çaldı," diye ekledi bir başkası.

"Daha sonra takmak istiyor. Hâlâ kendini prenses sanıyor, o kaltak!"

"Elma ağacından uzağa düşmez," diye tısladı bir başkası.

Küçük kalabalıktan mırıldanmalar ve fısıltılar yükseldi ve Danika, sersemliğinden çıkmadan önce sadece bu sözleri anlayabildi.

Bu olamaz! Hayır, hayır, o olamaz! Hırsızlığın cezası! Yutkundu ve bu korkunç düşünceyi zihninden uzaklaştırdı. Kalbi göğsünde sıkıştı.

"Hayır! Ben hiçbir şey almadım! Ben hırsız değilim!" diye bağırdı, telaşla.

"O çaldı, gördüm! Çantasını kontrol edin, göreceksiniz! O çaldı, o kaltak!" kalabalığın içinden başka bir kadın bağırdı.

Danika'nın vücudu titriyordu. Aldığı eşyaların bulunduğu çantayı kaldırdı. "Bu benim çantam. Arayabilirsiniz, ben hiçbir şey çalmadım!"

"Onu bulursak, onu çarmıha gereriz!" kalabalığın içinden bir ses bağırdı. "Onu yakarız!"

"Onu fena halde döveceğiz!"

"Lanet olsun, hep ona elimi sürmek istemişimdir!"

"Onu çıplak bırakacağız!"

Sesler çok fazlaydı; Danika'nın kafasında çınlıyorlardı. O sözlerden yayılan nefret onu ezip geçiyordu. Onu işlemediği bir suç için bu kadar çok nefret eden insanlar. Gözleri öfkeyle doluydu. Nefretle. Gözlerinde cinayet arzusuyla ona bakıyorlardı.

İçlerinden biri, Danika'nın elinden çantayı alıp açtı ve fanatik bir şekilde içindekileri karıştırmaya başladı.

Danika sadece bunun bitmesini istiyordu. Düzensiz nefes alıyordu, kalbi göğsünden fırlayacak gibiydi. Hırsız mı? Neyse ki, tüm korkuları ve duyguları içlerinde iyi saklanmıştı. Vücudu titriyordu, ama görünürde değil. Onları soğukkanlılıkla izledi, onu aklayacaklarını ve yoluna devam edebileceğini bekledi.

"Gerçekten burada! Elmas kolyeyi çalmış! Burada!" Kadın çantadan elmas kolyeyi çıkarırken nefes nefeseydi.

Tüm kalabalık nefesini tuttu.

Danika dehşetle izledi. O kolyeyi daha önce hiç görmemişti. O insanlar ona çok zarar verecekti. Bu, gözlerinden okunuyordu.

.

BÖLÜM 17. İÇGÜDÜ.

Hırsız. Hepsi ona hırsız diyordu. Çantasında daha önce hiç görmediği bir elmas kolye bulmuşlardı. Danika sadece trans halinde izleyebiliyordu. Ne yapacağını bilmiyordu; kendini nasıl savunacağını bilmiyordu çünkü tüm çabalarının boşuna olacağını biliyordu.

Onlar, babasının son on yıldır köle olarak çalıştırdığı ve işkence ettiği insanlardı. Ona nefret, yargılama ve öfkeyle bakıyorlardı. Aniden, Sally'nin yanında olmasını diledi. Sally. Herhangi biri.

O insanlar onu yiyip bitireceklerdi. Bebeğini. *Hayır, bebek yok Danika.*

Bu sözler onu ikna etmedi. Önündeki öfkeli kalabalığı izlemekten başka bir şey yapamıyordu. Onlara yalvarmak ya da rica etmek işe yaramazdı. Hiçbir şeyi değiştirmezdi. "Onu çalmadım. Onu daha önce hiç görmedim," diye denedi yine de. Sesi kısık ve sakindi, ama içi titriyordu. Kanı dondu ve kalbi göğsünde güm güm atıyordu.

Kalabalıktan bir kadının eli uzandı ve Danika'nın yanağına tokat attı.

Bir diğeri saçını tuttu. "Hırsız! Hırsız!" "Bugün seninle

hesaplaşacağız!" diye bağırdı başka biri. Onu

sürüklerken, şöyle düşündü:

Belki, sadece belki, kaderinde böyle yazılmıştı. Belki, sadece belki, olması gereken buydu.

Belki, sadece belki, annesiyle yeniden bir araya gelmem böyle olacaktı.

Baski kızıyla birlikte ot topluyordu. Remeta bütün gün mutluydu, yüzünde neşeli ve parlak bir ifade vardı. Birkaç haftadır durum böyleydi. Bu, Baski'ye özel bir mutluluk veriyordu. Bugün, yeni düşen yaprakları topluyorlardı.

Aniden Remeta kasesini bıraktı ve kase yere düştü. Gözleri fal taşı gibi açıldı ve ağlamaya başladı — çok fazla acı dolu, yüksek sesli, kederli bir ağlama.

"Remeta! Remeta!" Baski kendi kovanını düşürdü ve ona koştu.

Remeta'nın gözleri çılgınca, önündeki boşluğu görmeden bakıyordu.

"Hayır, hayır, hayır!" Ağlıyordu. Başını sallıyordu.

Baski bu manzarayı görünce acı ve panikle doldu. Kızının nesi vardı?

Remeta'nın kollarını tuttu ve onu sertçe salladı. "Ne oldu, Remeta? Konuş benimle! Lütfen, konuş benimle!"

"Hayır! Lütfen, onları bırak! Onları bırak! Onlar hiçbir şey yapmadılar, hiçbir şey! Kraliçe'ye zarar veriyorsun! Ve Prens'e zarar veriyorsun! Prens gidecek! Kraliçe ölecek! Dur, lütfen!!" diye bağırdı.

"Dur! Remeta! Ne oldu!? Beni korkutuyorsun!" Baski panik içinde bağırdı. Kızını anlayamıyordu. Eski Remeta geri mi dönmüştü?

Çılgın Remeta mı?

Remeta bağırmaya ve ağlamaya devam edince Baski'nin gözleri yaşlarla doldu. "Onlar hiçbir şey yapmadılar! Kraliçe'yi rahat bırak! Prens'e zarar veriyorlar! Prens gidecek!"

"Acıyor! Anne, çok acıyor!" diye annesine bağırdı.

Baski onu kucaklamaya çalıştı, ama kız annesinin kollarından kurtuldu. "Hayır! Lütfen! Onu bırakın!" Ormandan koşarak uzaklaştı. Gözlerinden yaşlar akarken, koşarken avazı çıktığı kadar bağıırıyordu.

Saçları yaban ateşi gibiydi, yaralı kalbi acıyordu.

Kral Lucien içinden gelen hislerden hoşlanmıyordu. İçinde rahat hissetmiyordu ve bunun, gelecekteki kraliçesiyle yürüyüşe çıkmış olmasıyla hiçbir ilgisi yoktu. Bu, kur yapma haftasıydı ve o, ona iyi kur yapmaya kararlıydı. Bu, ondan beklenen bir görevdi.

Lucien, krallıklarını iyileştirmek isteyen çoğu kral gibi, uzun zamandır bu görevi kabullenmişti. Krallığı, on yıllık kölelikten yeni çıkmış ve hala hayatlarının parçalarını toplama aşamasında olduğu için en savunmasız durumdaydı.

Ayrıca, hayatında hiçbir hayali yoktu. Halkının bir daha acı çekmesini de istemiyordu. Bir kraliçeye ihtiyaçları vardı. Bir varise ihtiyaçları vardı. Göğsü sıkıştı, ilkinden farklı bir rahatsızlık. Prenses Kamara'yı nehrin önünde dururken izledi. Tahta bankta oturuyordu, önceki gece Danika ile oturduğu aynı yerde.

Kralın zihni onunla doluydu. Çok fazla nefes alırsa, onun eşsiz kokusunu bile içine çekeceğinden korkuyordu. Bütün gün kafası karışmıştı. Prenses Kamara ile yürüyüşe çıkmıştı, ama aklında sadece Danika ile yaptığı yürüyüş vardı. Prensesle birlikte olmak istemiyordu. Bunun yerine, kölesiyle birlikte olmak istiyordu.

Garip. Ama bu, onun anladığı bir gerçektir. Bu farkındalık karşısında kaşlarını çatı. Düşünceli bir şekilde kaşlarını çatarak.

Eskiden, anılarını düşündüğünde, kafasında sadece Mombana'da geçirdiği yıllar ve ailesinin ölümü vardı. Şimdi ise anılarının çoğu Danika ile geçirdiği zamanlardan oluşuyordu. Garip ve rahatsız ediciydi, ama durum böyleydi.

"Majesteleri?"

Prensesin sesi onu kendi düşüncelerinden çıkardı. "Mm?"

Prenses Kamara, onun aklından geçenleri okuyamaz ya da anlayamazdı. Yüzünde okunamaz bir ifade vardı, ama prenses, onun kendisinin eşlik etmesinden hoşlanmadığını yemin edebilirdi. Bu konuda kendini kötü hissetmiyordu. Onun da zihni Callan ile meşguldü.

"Burası çok güzel dedim. Daha önce buraya gelmiş miydiniz, Majesteleri?"

"Evet. Buraya gelmiştim." Etrafına baktı ve sadece Danika'nın orada durduğunu gördü. İçindeki kötü his on katına çıktı.

Kamara, kralın aklından ne geçtiğini bilmiyordu, ama onu rahatsız eden bir şey olduğunu biliyordu. Sınırlarını aşmaktan korktuğu için ne olduğunu soramıyordu. Yüzü sert çizgilerle gerilmişti ve kaşlarını çatmıştı. Mavi gözleri yine onunla buluştu ve Callan'ın onunla ilk kez konuştuğu o güne geri döndü. Callan konuşkan biri değildi ve statü farkları nedeniyle ondan hep uzak durmuştu. Ona hiç bu kadar yakın olmamıştı, ama Kamara bunu hiç umursamamıştı.

Kralın şaşırtıcı mavi gözlerine bakarak, Callan'ın onu hiç düşündüğünü merak etti.

Kalbi göğsünde sıkışmış, gözleri yaşlarla dolmuştu. Bir adamı sevmek ve başka biriyle evlenmek.

Bu tam bir işkenceydi.

Sally, içinden gelen bu duyguyu hiç sevmiyordu. Bu iyi bir duygu değildi. Onun için hiç de hoş değildi.

ve onun gittiği yerden dönmesini bekledi. Hizmetçi, hanımefendinin kısa süre içinde onunla birlikte olacağını söylemişti.

"Kısa süre" çok uzun bir süre olmuştu. Sally iç geçirdi ve kendini beklemeye zorladı. Ama huzursuzdu. Çok, çok huzursuzdu.

Sally ayağa kalktı ve hanımı aramak için ön sokağa bakan pencereye doğru yürüdü. Etraf temizdi, hanımdan hiçbir iz yoktu. Omuzları çöktü ve bekledi. Prensesini pazarda yalnız bırakmıştı. İnsanlar ondan nefret ediyordu, ama gereksiz yere ona saldırmazlardı, bunu biliyordu.

Prenses birkaç haftadır hastaydı, zihni hatırlayarak fısıldadı. Ya pazarda bayılırsa ve ona yardım edecek kimse olmazsa?

Sally yutkundü ve temelsiz korkularını kafasından atmaya çalıştı.

Ya bayılırsa ve babasını nefret eden biri onu kaçırıp ona zarar verirse? Sally bunu düşünmemeye çalıştı, ama ne olursa olsun, öylece oturup bekleyemezdi. Prenses, onu nefret eden insanlarla dolu bir pazarda tek başına ve korumasızdı.

Kapıya doğru döndü, sonra durdu. Batı'nın Kötü Cadısı, geri dönüp onu bulamazsa onu ağır bir şekilde cezalandıracaktı. Onun öfkesini göze alabilir miydi? Sally, zihninin bu soruya cevap vermesini beklemedi bile. Onu caydırmak için. Prenses, diğer herkesten üstündü.

Odanın dışına koştu ve koridora baktı. Koridor boştu, bu yüzden kimse onu görmesin diye sessizce dışarı çıktı. Sonra tüm gücüyle koşmaya başladı.

Yatak odasına koştu ama prensesini bulamadı. Bu, prensesinin pazardan dönmediğini doğruladı.

Vücudunda bir tedirginlik hissi yayıldı. Koşarak saraydan çıktı.

Sally, pazara giden yollarda koşarken Remeta'yı gördüğünde çok şaşırdı. Ya da Remeta'ya benzeyen bir kızı? Sally, kızın kim olduğunu öğrenmek için daha hızlı koştu, ama kız çok hızlı koşuyor ve bir şeyler mırıldanıyordu. Dağda yangın çıkmış gibi koşuyordu.

Kızı yakalamaya başladığında, Sally kalabalığın bağırışlarını duymaya başladı. Her yer terk edilmişti; yolda veya dükkanlarda kimseyi bulamadı.

Neler oluyordu?

Seslerin geldiği yere doğru ilerleyerek kalabalığın toplandığı yere ulaştı.

"Onu canlı canlı yakalım! Hırsızlar hayatta kalmamalı!" diye bağırdı bir kadın.

"Onu köy meydanında çıplak olarak direğe asalım ki herkes görsün! Hırsız!" diye ekledi başka bir kadın.

Sally, öfkeli kalabalığın ne olduğunu merak etti. Hırsız mı? Bununla uğraşacak zamanı yoktu. Prensesini bulması gerekiyordu ve prensesinin böyle bir kalabalığın içinde bulunamayacağını biliyordu. Prenses Danika, hırsızı döven bu kalabalığın ortasında olamazdı, çünkü kalbi bu manzarayı kaldıramazdı.

Sally koşmaya devam etmek için dönünce bir çığlık duydu — Remeta'nın çığlığı.

"Onu *rahat* bırakın! *Ondan* uzak durun!" O kadar yüksek sesle bağırdı ki kalabalık nefesini tuttu ve çoğu insan geri çekildi.

Sally'nin vücudu korkuyla doldu. Kalabalığın içine koştu ve öne geçip ne olduğunu görmek için insanları itmeye başladı.

Öne ulaştığında, Sally gördüğu manzara karşısında çığlık attı.

BÖLÜM 18. GÜMÜŞ KASELER.

Danika bedeninden kopmuş gibi hissediyordu. Dayak çok fazlaydı. Vücuduna daha fazla tekme ve yumruk yağarken, sadece acı çekebiliyordu.

Yere uzanmış, top gibi kıvrılmış halde yatıyordu.

İnsanların ıgllıklarını duyuyordu ama kim olduklarını anlayamıyordu. Artık hiçbir şeyi anlayamıyordu.

Vücudu çok acıyordu.

Sırtına bir tekme daha indi. Gözlerinden yaşlar aktı. Görüşü çok bulanıktı, bu yüzden hiçbir şey göremiyordu. Kimsenin sesini de duyamıyordu.

Hepsi çok uzaklardan geliyordu. Ölmek böyle bir şey olmalı.

Başka biri ona tekme attı ve o sadece daha da sıkı bir top haline geldi. Ellerini koruma amaçlı olarak beline dolamıştı.

Neden karnını koruyordu? Orada bebek yoktu.

Yine de ellerini hareket ettiremiyordu. Ellerine yağmur gibi darbeler yağdırsalar bile.

Başka bir tekme belinin alt kısmına indi. ıgllıklar duydu ama ıgllık atanların kim olduğunu anlayamadı.

Acınası, kesik kesik hıçkırıklar kulaklarını doldurdu ve bunların kendisinden geldiğini fark etti.

Vücudu çok kötü bir şekilde acıyordu. Her yeri acıyordu. Alt karnı da kramp girmeye başlamıştı.

Sally, önündeki manzaraya bakarak ıgllık attı, gözleri dehşetle doldu, prensesinin yerde kıvrılmış, ağlayıp titrediğini gördü. "Ondan uzak durun!

Hepiniz ondan uzak durun! Ne düşünüyorsunuz? Ne yapıyorsunuz!!!?" Gözleri yaşlarla bulanıklaşmış bir şekilde, tüm gücüyle bağırırdı.

Kalabalık mırıldandı ve çoğu Danika'dan uzaklaştı. Geri kalanlar ise Sally tüm gücüyle onları uzaklaştırdı.

Remeta, Danika'nın önünde diz çöktü ve hala ağlayan Danika'ya tüm dikkatini verdi. Sally ise gözyaşları içinde köylülere öfkeyle bakıyordu.

"Ondan uzak dur Sally, sana zarar vermek istemiyoruz. Bu canavarın kızına bir ders vermeliyiz!" diye bağırdı içlerinden biri.

"Delirdiniz mi? Hepiniz deli misiniz? Bunu nasıl yapabilirsiniz? Nasıl? Canavarlar! Hepiniz canavarsınız! Bunu nasıl yapabilirsiniz?" Sally o kadar yüksek sesle bağırdı ki, herkes duydu.

Şaşkınlık dolu nefesler kalabalığı doldurdu. Herkese karşı her zaman güler yüzlü olan iyi huylu Sally'den böyle bir tepki beklemiyorlardı.

"Zenia'nın dükkanından bir elmas kolye çaldı! Çantasında bulundu ! O bir hırsız!" diye bir ses kalabalığın içinden yükseldi. "Evet! Bir hırsız!" diye öfkeyle hep birlikte yankılandılar.

Sally'ye olan sevgileri olmasaydı, onu itip Danika'nın üzerine tekrar saldırırlardı.

"O hırsız *değil!* Değil! Nasıl bunu yapabilirsiniz?" Sally'nin gözlerinden gözyaşları sel gibi akıyordu. Kalbi paramparça olmuştu. "Sözlerle ifade edilemeyecek kadar incindim! Nasıl bunu yapabilirsiniz?"

Çoğunun gözlerinde suçluluk belirdi. Diğerleri ise Sally'nin cezalarını geciktirdiği için ona kızgın gibi görünüyorlardı.

"Mombana'da hepinizi besledim! Hepinizi! Her birinizi! Nasıl bu kadar ikiyezlü olabilirsiniz? Ona nasıl böyle davranabilirsiniz? Ona hırsız mı diyorsunuz? Peki, ya gerçekten hırsızsa? *Ben de hırsızdım!*" diye bağırdı. "Kraliyet sarayındaki tüm mutfaklara gizlice girip *hepinizi beslerken hırsızdım!* Sizi hayatta tutmak için hırsızlık yaptık! Öyleyse neden beni de dövmeye başlamıyorsunuz? Nasıl böyle bir şey yapabilirsiniz? O *asla* kimseden bir şey çalmaz! Asla!"

Bazıları suçluluk duygusuyla kızardı.

Sally, gözyaşlarını silip net görebilmek için yüzünü elleriyle sildi. "Onu bu şekilde muamele ediyorsunuz çünkü o, rahmetli kralın kızı! O, rahmetli krala *hiç* benzemiyor! *Hiç benzemiyor!* Neden bir çocuk işlemediği bir suçtan dolayı cezalandırılınsın? O babasını seçmedi! Onun çocuğu olması onun suçu *değil!*" Korku ve öfkeyle kızaran gözleriyle hepsine sertçe baktı. "Hepinizin döverek öldürdüğü bu kadın, Mombana'da *hepinizi besledi!* Her birinizi besledi!"

İlk olarak şaşkın bir sessizlik oldu. Her yerde şaşkınlık dolu nefesler yankılandı. Daha önce sopalarını kaldırmış olanların çoğu sopalarını indirmeye başladı.

Kalabalıkta mırıldanmalar duyuldu.

“Hayır, bu mümkün olamaz...” dedi bir ses. “O yapamaz...” diye ekledi bir başkası.

"Yalan söylüyorsun..."

"Yalanlarla onu kurtarmaya çalışıyorsun..."

Sally, onların inanmazlığına boş bir kahkaha attı. Kalbi göğsünden çıkacak gibiydi. "Neden çoğu gün büyük yemekler size her zaman ulaşabiliyordu, hiç merak ettiniz mi? Neden gümüş kaselerden yediğinizi kendinize sordunuz mu?" Etrafını saran herkesi görmek için hızla döndü. "Sizin için yemek *çaldığımda*, hizmetçilerin yemeklerini hazırladıkları sarayın hizmetçi mutfağından çalabiliyordum. Ama kraliyet mutfağını gördünüz mü? Ne kadar denersem deneyeyim, oraya asla giremedim! Her zaman o yapıyordu! *Her zaman!*" diye bağırdı ve Danika'yı işaret etti. "O oraya gitti ve muhafızlara bizi içeri almalarını emretti! Oraya girdi ve büyük gümüş kaselere yemekleri doldurmaya başladı! Bir ziyafet gibi bolca doldurdu ve hepsini size vermem için bana verdi! Sarayın büyük gümüş kaselerinden hiç yemek yediyseniz, kendinizden utanmalısınız çünkü *sizi besleyen eli ısıtıyorsunuz!*" diye bağırdı ve ağladı.

Hepsi nefeslerini tuttular. Hepsi.

Sally şaşırmamıştı çünkü hepsinin gümüş kaselerden yemek yediğini biliyordu. Prenses Danika bunu sağlamıştı.

“O asla babasını desteklemedi! Asla! Babası, onun yaptıklarını öğrendiğinde onu sürekli cezalandırdı! O iyi bir kadın! Hiçbir zaman bir köleyi dövmedi! Hiçbir zaman bir köleyi çalıştırmadı! Ben çocukken ve hala köleydim, o beni kurtardı! İşkence görüyordum ve o beni kurtardı ve yanında tuttu! Ve Remeta'ya bakın!" Hepsi dönüp, yere çökmüş, ağlayarak Danika'ya sarılan Remeta'ya baktılar. “O kadın kötü olsaydı, sence Remeta böyle olur muydu? Remeta en kötüsünü yaşadı! En kötüsünü! Yine de, kabuslarındaki adamın kızını savunuyor. Nedenini hiç sorgulamadınız mı? *O kötü değil! Hepinizi kurtardı! HEPSİNİZİ KURTARDI!*”

Yaşlı kadınların çoğu ağlamaya başladı. Birçoğu sopalarını sanki yanıyormuş gibi yere attı. Genç kadınlar da ağlıyor ve pişmanlık duyuyorlardı.

Sally'nin kızarmış gözleri kalabalığın içinde bir kadın buldu. "Coria, sen! Kral Cone'un elinde üç çocuğunu kaybettiğin için acı çekiyorsun, ama hayatta kalan ve açlıktan ölmeyen iki çocuğun var, değil mi? Onlar her zaman gümüş kaselerden yediler ve bu onun sayesinde oldu!"

Coria adındaki kadın hayalet gibi solgun görünüyordu. Gözleri büyüdü, yere düştü ve bir çocuk gibi ağlamaya başladı.

"Ya sen!? Çocuğun hasta ve ölmek üzereyken, o da gümüş kaselerden yedi!" Başka bir kadına bağırdı. "Peki ya sen!? Ya sen!? Ya sen!?" Sally hepsine sordu ama hiçbirinin onun gözlerine bakmadı. Onlar da onun gibi ağlıyorlardı.

Bir çocuk, elinde kocaman bir bardak suyla kalabalığın içinden koştu. Doğruca Danika'ya koştu, yanına diz çöktü ve ona su içirmeye çalışmaya başladı. Sally hiçbir şey söylemeyince, diğer tüm düşük sınıftan çocuklar bunu izin olarak algıladılar. Danika'nın yanına koştular ve onu çevrelediler. Ağlayarak onu sakinleştirmeye çalışıyorlardı.

Sekiz yaşından büyük görünmeyen bir kız çocuğu açıkça ağlıyor ve annesine öfkeyle bakıyordu. Kız cesurca öne çıktı, ama hıçkırarak ağlıyordu. "Lütfen. Beni affet. Kolyeyi onun çantasına ben koydum."

Kalabalık, şok ve öfkeyle nefesini tuttu. Şok ve suçluluk duygusuyla dolu kadınların acıklı çığlıkları.

Sally, hala kontrolsüz bir şekilde ağlayan kızın boyuna indi. "Neden? Neden böyle bir şey yaptın?"

Kız dönüp suçlu ve boyun eğmiş görünen annesine sert bir bakış attı. "Annem bana bunu yaptırdı..."

Kalabalıktan sesler

yükseldi. "Ne!?"

"Zenia?"

"Nasıl yapabilir?"

"Aman Tanrım! Ne yaptık biz!?"

"Kendimden çok utanıyorum..."

Sally, öfke ve acı dolu bir kalple Zenia'ya sert bir bakış attı. Buradaki işi bitmişti. Prensesine döndü ve vücudundaki morluklara bakarak tekrar ağlamaya başladı. Giysileri yırtılmıştı ve vücudunu zar zor örtüyordu. Gözleri kapalıydı ve vücudunun her yerinde kan vardı.

Neden bacaklarının arasında kan vardı? Sally endişeyle kendine sordu ve prensesine yaklaştı, ama morarmış vücuduna nasıl dokunacağını bilmiyordu.

Kalabalık Zenia'ya bağılıyor ve öfkeleniyordu, ama o an Sally'nin sorunu bu değildi. Tam o sırada muhafızlar geldi.

Kalabalık ikiye ayrıldı ve Chad onları yönetiyordu. Sally'nin iyi olup olmadığını kontrol etmek için birkaç saniye ona baktıktan sonra Danika'ya yöneldi. Eğildi ve onu nazikçe kollarının arasına aldı. Başı bir tarafa yuvarlandı ve gözleri kapandı. "Bilinci kapalı."

"Onu... tedavi ettirmeliyiz... lütfen!" Sally, hıçkırıklarından dolayı konuşamıyordu. Sanki bir at göğsüne sertçe basmış ve onu ezmiş gibi hissediyordu.

Chad saraya doğru koşmaya başladı. Sally ve Remeta onu takip etti.

BÖLÜM 19. ŞAFAK SARIYOR.

Remeta annesinden kaçtığında, Baski onu yakalamak için elinden geleni yaptı, ama on beş yaşındaki bir çocuğa karşı hiç şansı yoktu. Remeta yıldırımından bile daha hızlı koşuyordu.

Böylece Baski saray binasına geri dönüp kızının dönmesini bekledi. Danika'nın yatak odasına gitti çünkü Remeta'nın döndüğünde ilk gideceği yerin orası olduğunu biliyordu.

Beklemek onu öldürüyordu. Kızının kaçış şeklini düşününce, geri döneceğinden emin değildi.

Kendini meşgul etmeye çalıştı. Topladıkları yeni bitki yapraklarını masanın üzerine boşalttı ve tek tek öğütmeye başladı.

O tam da bunun ortasındaiken kapısı birden açıldı ve Chad yatak odasına girerek...

"Aman Tanrım! Ona ne oldu?" diye bağırdı Chad yatak odasına koşarak Danika'yı nazikçe yatağa yatırırken.

Sally ve Remeta onun arkasından içeri girdiler, ama gözleri yaşlarla doluydu. Baski, kızının güvende ve iyi olduğunu görünce mutlu oldu, ama ne olduğunu öğrenmek için yalvardı. "Danika neden bu halde?" diye sorarken, aceleyle bir kase su hazırlayıp onu kullanmak için koştu.

Sally acısını bastırmaya çalıştı ve ağlayarak, Baski'ye olan biten her şeyi anlattı.

Sally konuşmasını bitirdiğinde Baski Danika'nın yanında oturmuş, suyla vücudundaki kanı silmeye çalışıyordu. Bacaklarının arasındaki kan, onun dikkatini çok çekti.

Onlar da ona tecavüz mü ettiler? diye sordu kendine dehşet içinde. "Sally, hemen Argie'nin evine git ve onu buraya çağır," dedi.

Sally şiddetle başını salladı ve kraliyet şifacısını çağırmak için yatak odasından koştu. Baski Remeta'yı da gönderdi.

Remeta ilk başta ağlamaya devam etti ve gitmeyi reddetti. Sonunda dönüp yatak odasından koştu.

Yalnız kalan Baski hızla ayağa kalktı ve Danika'nın yırtık giysilerini kaldırdı, ama kan tecavüzden kaynaklanacak kadar fazla değildi. Kaşları

kaşlarını çattı.

Çok mu fazla, çok mu az, artık emin değildi, ama bunun tecavüz olmadığına dair güçlü bir hissi vardı.

Olabilir miydi?

Hayır. İmkânı yok; olamazdı, hemen reddetti. Kral kısırdı. Peki, ne olabilirdi?

Baski, kalan yırtık giysiyi çıkardı, diğer morlukları görmezden geldi ve özel bölgelerinden akan kana odaklandı. Onu muayene etmeye başladı.

Dakikalar geçti. Korkuları doğrulandı. Baski'nin yüzündeki tüm kan çekildi.

"Tanrılar adına..." diye mırıldandı. Danika hamile. Danika gerçekten hamile.

Hamile, diye hemen kendini düzeltti, çünkü bebek artık orada yok gibiydi. Baski bir dakika boyunca şok içinde kaldı. Şokun etkisi geçince, yerini acı aldı. Nasıl böyle bir şey yapabilirdi?

Nasıl yapabilirdi? Danika'dan bunu hiç beklemiyordu; neden yapsın ki? "Oh, Danika. Neden böyle bir şey yaptın?" diye acı dolu bir sesle inledi. Gözleri yaşlarla doldu.

Sırf Danika'ya bebekleri önleyen bitkilere ihtiyacı olmadığını söylediği için, Danika içindeki bitkilerin hala onu koruduğunu düşünerek başka bir erkekle yatmış mıydı?

Baski, acıyı bastırmak için elinden geleni yaparak gözlerini kapattı. Kralın köleleri bunu her zaman gizlice yapar, krallarını aldatır ve yakalanmamayı umarlar. Danika'nın da böyle olacağını hiç beklemiyordu.

Başka biri tarafından tecavüze uğradı ama bunu sır olarak mı sakladı? Hayır. Danika tecavüze uğramış olsaydı, bunu bilirdi.

Baski ayağa kalktı, suyu boşalttı ve yenisini koydu. Hızla ot çantasına koştu ve önce kanamayı durduracak otları hazırladı. Bir an için, sadece bir an için, hamileliği tamamen sonlandıracak otlar hazırlamayı düşündü. Zaten bebeğin artık orada olmadığını düşünüyordu, ama yine de vücudunu temizleyecek otlar verebilirdi. Tanrı biliyordu ki, Danika ve o çocuğa bir iyilik yapmış olacaktı.

Kral bu gelişmeyi öğrenirse kafasını uçururdu. Zavallı Danika, kralın asla çocuk sahibi olamayacağını bilmiyordu. Bebeği düşürmeli miydi?

Ama sonra başını salladı. Danika'nın rızası olmadan böyle bir karar veremezdi. Uyandığında ona gerçekten bazı açıklamalar yapması gerekecekti. Şimdilik, onun hayatını kurtarmaya odaklanacaktı.

Baski, otları dövmeyi bırakıp Danika'nın kanlar içindeki bedenine baktı. İnsanların birine böyle bir şey yapması gözlerini yaşlarla doldurdu. Hamile bir kadına.

Şimdilik hayatını kurtarmaya odaklanacaktı, Baski kararlı bir şekilde karar verdi.

Daha sonra, uyandığında, kralı aldatıp başka bir adamın çocuğunu taşıdığı için ona gerçekten kızabilirdi.

Birkaç saat geçti. Gece çökmüştü.

Chad, kralının yanında Danika'nın yatak odasının önünde duruyordu. Kral Lucien, Danika'ya o okunamaz ifadesiyle bakıyordu ve çok uzun bir süredir orada duruyorlardı. Bir saatten fazla. Yüzü okunamaz olsa da, Chad onun gözlerinde birikmiş öfke olduğunu yemin edebilirdi.

Kral, prensesle yürüyüşünden dönerken ona doğru yürüdü ve pazarda olan biten her şeyi anlattı. Kral Lucien görünürde hiçbir tepki göstermedi, ama Chad kaslarının gerildiğini görmüştü. Birini yumruklamak ister gibi görünüyordu. Danika'ya olanları duyduğunda gözlerindeki şiddet ve öfke çok açıktı ve bu Chad'i şaşırtmıştı.

"Chad." Kral Lucien'in derin sesi onu yakın geçmişten kopardı.

"Kralım." Yanında duran heybetli adama baktı. gözleri hala yatağa uzanmış, vücudunun her yeri bandajlı kırılgan kadına bakıyordu.

"Sen de gümüş kaselerden yedin, değil mi?" diye sordu sakın bir sesle.

"Evet, Majesteleri. Birçok kez." Chad, hala kendini kötü hissederek inledi. Kral Cone'un kızına karşı hiçbir zaman düşmanlık hissetmemişti, hatta ilk gün bile. Ve bugün, birkaç metre ötede hayat mücadelesi veren bu masum kadına zarar vermemiş olduğu için rahatlamıştı.

Kral, boğazını sıkıca yutkunarak hareket ettirdi. Chad, kralın aklından ne geçtiğini merak etti. Her ne olursa olsun, son yarım saattir Danika'ya bakmaktan vazgeçmemişti.

"İki kadın mı?" diye sordu Kral Lucien.

"Zenia ve Coria, failler mi? Zindandalar, kralım."

Kral başını salladı. "Kalabalık?" diye sordu, aynı sakinlikle.

Chad yatak odasının penceresine yürüdü ve dışarı baktı. Kalabalık hala kapıda duruyordu. Neredeyse tüm insanlar sarayda oturuyordu ve oradan ayrılmayı reddediyordu — onu dövmeye katılanlar ve dövmeyenler.

Danika'nın iyiliği ve masumiyeti hakkında bilgiler kasabada yayılmıştı ve insanlar ona olanlardan dolayı kendilerini kötü hissediyorlardı. O iyileşene kadar oradan ayrılmayı reddettiler. Saatler geçmişti. Kimse kalabalığı terk edip yemek yemeye ya da başka bir şey yapmaya gitmemişti. Salem halkı açlığa alışkındı, bu yüzden yemek sorun değildi. Kalabalık azalmak yerine giderek artıyordu. Çocuklar ebeveynlerinin yanında oturuyordu ve çoğu hala ağlıyordu.

Chad kralın durduğu yere geri döndü ve başını salladı. "Kalabalık hala burada, majesteleri."

Kral sessiz kaldı. Zaman geçiyordu. Çok uzun bir zaman.

Chad nasıl soracağını bilmiyordu, ama sormak zorundaydı. "Gitme zamanı gelmedi mi, Majesteleri?" Kral hiçbir şey söylemeyince aceleyle devam etti. "Bu, kur yapma haftası ve sizin burada olmanız iyi görünmez. Prenses bunu saygısızlık ve hakaret olarak algılayabilir; bu dönemde boş zamanlarınızın sadece ona ait olması gerektiği için bunu yanlış anlayabilir."

Kral Lucien hiçbir şey söylemedi. Hiçbir şey yapmadı. Söylediklerini duyduysa bile, gözünü bile kırpmadı.

Chad, kralın iki saatten fazla bir süredir burada durduğundan neredeyse emindi.

Kral hala ayaktaydı. Kral, Danika'ya bakmayı da bırakmamıştı.

"Chad?" diye sordu

sonunda. "Evet,

Majesteleri."

"Artık görevine dönebilirsin. Beni arayan herkese şu anda meşgul olduğumu ve rahatsız edilmemem gerektiğini söyle."

"Evet, Majesteleri."

"Vetta ne durumda? Sabahtan beri ondan haber aldın mı?"

"Hayır, Majesteleri. Ama bugün uzaklarda yaşayan bir kız arkadaşını görmek için şehir dışına çıktığını duydum. Her an geri dönebilir."

"Bana bundan hiç bahsetmedi," dedi soğuk ve boş bir sesle. "Arabayla mı gitti?"

"Korkarım hayır, Majesteleri."
Bir duraklama. "Gidebilirsin."
Chad başını eğdi ve uzaklaştı.

Baski'nin başı çok ağrıyordu. Yatak odasındaki yatakta yatarken gözyaşları sel olan Remeta'yı izledi. Kızını teselli etmeye çalıştı ama Remeta teselli edilemezdi.

Sürekli hıçkırarak, "O gidiyor. O gidiyor. Çok huzursuz. Çok huzursuz. Acı çekiyor. O gidiyor." diye mırıldanıyordu.

Baski çok üzgündü. Remeta'ya açıklaması veya detay vermesi için uğraşmıştı, ama Remeta başka bir şey söylemiyor, sadece aynı kelimeleri tekrar tekrar söylüyordu.

Sally'ye verdiği gibi ona da uyku otu vermeli miydi? Ama Remeta'nın bunları almayacağını biliyordu. Kızına ne olduğunu merak ederken, aynı zamanda Danika için de endişeleniyordu.

Aldığı dayak hafif değildi ve morlukları da hafif değildi. Sally'yi uyutmak için sakinleştirici vermek zorunda kalmıştı; Danika'nın durumu yüzünden ağlayarak hasta olacaktı.

Başından geçenleri... Baski hayal bile edemiyordu.

Hamile bir kadın için, tüm o dayaklardan sonra hala hayatta olması bir mucizeydi. Yine de, zar zor ayakta duruyordu. Bebeğin hala orada olup olmadığından emin değildi. Danika'nın düşük yaptığını ve bebeğin artık içinde olmadığını düşünüyordu.

Kanamayı durdurmayı başarmıştı, ama Danika çok kan kaybetmişti. Ayrıca, şifacı geldiğinde, Angie'ye Danika'nın hamileliği konusunda gizlilik yemini ettirmeye hazırdı — en azından Danika'dan haber alana kadar.

Ancak şifacı, her bir kesik ve çürüğü tedavi ettiği saatler boyunca, Angie'nin bebeği ya da hamileliği tespit etmedi.

Bebeğin artık orada olmadığını söylemek güvenliydi.

Baski bu bilgiye nasıl tepki vereceğini bilmiyordu. Zihninden uzaklaşmaya başladığında, her yerin sessizleştiğini fark etti. Başını yatağa doğru çevirdi. Remeta uykuya dalmıştı. Bu manzarayı görünce, farkında olmadan tuttuğu nefesini rahat bir şekilde bıraktı. Artık gece yatmadan önce Danika'yı tekrar kontrol edebilirdi.

Baski ayağa kalktı ve yatak odasından çıktı, kapıyı olabildiğince sessizce kapattı.

Bugün Vetta'nın hayatının en güzel günüydü.

Eve giderken, bir kadına pazarda ne olduğunu sordu ve kadın ona her şeyi anlattı, Danika'nın acımasızca ve merhametsizce dövüldüğünü. Vetta, kadın konuşmasını bitirmeden, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle saraya dönmeye devam etti.

Ancak sarayın kapısına vardığında yüzündeki gülümseme silindi.

Kapının hemen içinde oturan bir kalabalık gördü. Kadınların çoğu dua ediyordu; bazıları taptıkları tanrılara, diğerleri ise göklerdeki tanrıya dua ediyordu. Diğer kadınlar ise uyuyan çocuklarını kucaklarına alıp sessizce oturuyorlardı. Erkekler de oradaydı.

Vetta kadınlardan birine seslendi. "Neler oluyor?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Köle prenses. Onun iyi olduğunu duyana kadar buradan ayrılmayacağız!" dedi kadın heyecanla.

NE!? Vetta inanamadı. Kesinlikle kadını iyi duymamıştı.

Kadın ağlamaya başladı. "Yaptığımız şey çok yanlış! Çok yanlış! Geri dönüp onun için dua etmeye devam etmeliyiz!"

Vetta kadına aklını kaçırıp kaçırmadığını soramadan, kadın çoktan ondan uzaklaşmaya başlamıştı. Kalabalığa geri döndü, yerine oturdu ve tekrar dua etmeye başladı.

Ne oluyordu böyle? Neler oluyordu? Bu planın bir parçası değildi! Bu insanlar burada ne arıyorlardı? Evlerinde olmalı, mutlu olmalı ve Kral Cone'un kızına intikamlarını kutlamalıydılar. Peki, burada ne arıyorlardı?

Ve neden ağlıyorlardı? Neden dua ediyorlardı?

Vetta, saray binasına girerken kafası karışık bir şekilde öfkелendi. Sakinleşmek için, mutluluğunun kaynağının nereden geleceğini biliyordu.

Doğruca Danika'nın yatak odasına gitti.

Koridora döndüğünde, Baski'nin pencerenin dışında durup yatak odasının içine tutkulu bir bakışla baktığını gördü.

Gözlerinden bir damla yaş düştü. Dönüp Vetta'nın yaklaştığını gördü ve başını hafifçe eğdi ama uzaklaşmadı.

Vetta yaklaştı ve kapının içeriden kilitli olduğunu fark etti.

Baski sadece onun için pencereden uzaklaştı.

Pencerenin önünde durdu, içeriye baktı ve gördüğü manzara karşısında donakaldı.

Danika'nın vücudunun neredeyse her yeri bandajlıydı. Berbat görünüyordu, gözleri acıtan bir manzaraydı. Çok acı çekiyor olmalıydı ve durumu kritik görünüyordu.

Gerçekten de planı mükemmel bir şekilde işe yaramıştı. Ama Vetta hiç de mutlu görünmüyordu.

Çünkü Danika'nın yatağının yanında Kral Lucien oturmuş, ona bakıyordu. Kimsenin onu izlediğini bilmediğı için gardını düşürmüştü. Onun için çok endişeli ve kaygılı görünüyordu. Aslında, gözlerinde o kadar çok duygu vardı ki, Vetta bunların ne olduğunu anlayamadı.

Ama bunların hiçbirinin nefret olmadığını kesin olarak biliyordu. Tam tersine.

Vetta, Lucien elini kaldırıp Danika'nın küçük elini kendi eline alıp hafifçe sıktığında, gözleri yoğun bir şekilde kapalıyken, hala onu izliyordu.

Elini ağzına götürüp uzun uzun öptüğünü izledi.

Sonra başını Danika'nın karnına eğdi ve oraya koydu. Dokunmaktan nefret eden bir adam için, Danika'nın elini bırakmamıştı.

Aslında, bir daha asla bırakmak istemiyormuş gibi elini tuttu.

.
.

BÖLÜM 20. KAFA UYUYOR, KALP UYANIK OLDUĞU ZAMAN

Vetta gözlerinin önündeki manzaraya inanamıyordu. Pencerenin yanındaki duvara dayadığı eli yumruk haline geldi.

Kral hareketsizdi. Başını kaldırmamıştı. Sanki bir bağ onun başını Vetta'nın karnına tutturmuş gibiydi ve o da hemen çekilmeye niyetli değildi.

Bu manzara Vetta'nın gözlerini çok acıtıyordu. Yatak odasının kapı koluna uzandı, ama Baski elini tuttu. Bu, onu Baski'nin yüzüne bakmaya zorladı ve yaşlı kadın başını sallıyordu. Baski konuşmak istiyordu ama orada konuşamazdı, yoksa kral tarafından görülme riski vardı. Bu yüzden Vetta'yı pencereden ve Danika'nın yatak odasından uzaklaştırdı, sarayın diğer tarafındaki koridora ulaşana kadar.

"Hayır, oraya giremezsin, Vetta. Danika'nın derin bir dinlenmeye ihtiyacı var ve şu anda rahatsız edilmemesi gerekiyor," dedi Baski.

Vetta neredeyse burnunu çekecekti. Danika için endişelendiği ya da başka bir şey için oraya girmeye niyeti yoktu. Kralın onu görmesini ve Danika ile tüm fiziksel temasını kesmesini istiyordu.

"Olanları duydum, o nasıl?" diye sordu, umursuyormuş gibi endişeli davranarak.

"Durumu iyi. Dayanıyor. Ağır bir tedavi görüyor, rahatsız edilmemesi gerekiyor."

"Oh. Durumu çok kötü olmalı."

"Öyle," diye itiraf etti Baski. "Ama en azından iki fail yakalandı ve zindanda tutuluyorlar, bu iyi bir şey."

Vetta'nın kalbi durdu. "Ne!?"

Baski başını salladı. "Evet. Böylece başına gelenler için bir tür adalet sağlanmış olacak."

"Oh. Ben... Ben buna sevindim," diye zorla söyledi.

"Evet, ben de. Eğer olanların arkasında bir beyin varsa, o kişinin kafasının bedeninden ayrılmış olarak bir direğe asılı olduğunu görmekten başka bir şey istemem." Baski'nin gözleri öfkeyle parladı.

Vetta rahatsız bir şekilde bir ayağından diğerine ağırlığını verdi.

"Her neyse, bu gece onu rahatsız edemezsiniz, hanımefendi, endişeleniyor olsanız bile," dedi Baski.

"Anlıyorum, Baski. Sabahleyin gidip onu kontrol edeceğim. Ona olanlar çok kötü..." Elleri hâlâ yumruk şeklindeydi. O yatak odasına gerçekten girmek istiyordu. Ama Baski, yaşlı bir köle için her zaman çok zeki olmuştu. Hayır, herkes gibi endişeleniyormuş gibi davranmaya devam etmeliydi.

Vetta dönüp yatak odasına doğru yürümeye başladı. Kralın birkaç dakika önce Danika'yı nasıl tuttuğunu düşünmeden edemiyordu. Dışarıda karşılaştığı kalabalığı düşünmeden edemiyordu. İki kadının hapiste olduğunu ve Karandy'yi ispiyonlayabileceklerini, Karandy'nin de onu ispiyonlayabileceğini unutamıyordu.

Her şey felaketti. Her şey.

Öfkeyle yatak odasına girdi ve kapıyı çarptı. Masasından çiçek vazosunu aldı ve öfkeli bir çığlık atarak duvara fırlattı. Vazo parçalanarak her yere dağıldı. Öfkesi hâlâ içini yakıyordu. Ve korku.

Bir an için, bu gece doğrudan zindana gitmeyi düşündü, ama bunu yapamazdı, yoksa herkes şüphelenirdi. Hayır, bu sorunu kimseye görünmeden nasıl çözeceğini biliyordu.

Gözlerini sıktı ve kralın Danika'ya sarıldığı görüntü beynine kazındı. Saray haftasıydı ve kral umursamıyordu bile! Onun yanına gelmiyordu ama odasından çıkıp bir kölenin yatak odasına gidiyor, hasta yatağının başına oturuyor ve gecenin karanlığında elini tutuyordu!

Vetta'nın bile ona uzun süre dokunmasına izin vermiyordu, lanet olsun!

Penceresi dikkatini çekti ve ona doğru koştu. Kalabalık orada yatıyordu. Hepsi hala oradaydı.

Çoğu sessizce dua ediyordu, diğerleri ise soğuk, sert zeminde uykuya dalmıştı. Bir zamanlar köle olanların bir daha asla yapmak istemeyeceği bir şeyi, Cone'un kızı için yapıyorlar!

Vetta kıyafetlerini çıkardı ve yatağına uzandı. Gözleri öfke, kızgınlık ve acı dolu gözyaşlarıyla doldu.

Yüzünü yastığa gömdü ve hıçkırarak ağlamaya başladı.

Kral Lucien, başının altındaki bedenin kıpırdadığını hissettiğinde uykuya dalmıştı. Uyanarak başını Danika'nın karnından kaldırdı ve ona baktı. Eli hâlâ Danika'nın elini sıkıca tutuyordu. Kral Lucien, gece yarısını çoktan geçtiğini biliyordu, ama bunu düşünmedi.

Danika'nın şişmiş gözleri yavaşça açıldı ve ona baktı. Gözleri çok yorgun görünüyordu.

"Kralım," diye uykulu bir sesle fısıldadı.

"Ben burada değilim," diye inledi. Danika uyanana kadar burada kalmayı hiç beklemiyordu.

Danika'nın onun orada olduğunu bilmemesi gerekiyordu.

Gözleri yavaşça kırıştı. "Hayır. Burada olduğunu biliyorum."

Gözlerini kaçırıldı. "Önemli değil. Ağır ilaçlar ve iksirler aldın; sabah hiçbir şey hatırlamayacaksın."

"Son seferini hatırlıyorum." "Öyle mi?"

"Evet. Sen, gülmenin nasıl bir şey olduğunu unuttuğunu söylemiştin."

Sessizlik. Gözleri, Danika'nın uyluğundaki bandajı inceliyordu. "Önemli değil. Bu sefer daha fazla ilaç verdik."

Danika'nın gözleri, onun elinin tuttuğu tarafına kaydı. "Muhtemelen haklısın." Gözlerini tekrar onun yüzüne çevirdi ve ilaçların etkisiyle bile, onun elini tuttuğu eline dikkatini çekmek istemedi, böylece elini çekmesin diye.

"Şimdi nasıl hissediyorsun?" diye sordu. Gözleri eskisi kadar soğuk değildi. Yüzü boş değildi ve kaşlarını çatmamıştı. Uyuşturulmuş zihninde Danika, onu ilk kez bu şekilde gördüğünü biliyordu.

"Böyle... çok yakışıklısın." Sesi kısılmıştı, zar zor konuşabiliyordu.

Adam bunu beklemiyordu. Başını salladı. "Ben yakışıklı değilim, Danika. Aklın başında olsaydın böyle düşünmezdin."

"Ama ben... bunu... her zaman... düşünüyorum... Çok yakışıklısın... güzelsin... yara izin olsa bile... özellikle yara izin olsa bile."

Hiçbir şey söylemedi. Ama gözleri onu dikkatle izliyordu.

"O yara izi nasıl oldu?" Gözleri onun yanağına odaklanmış, yanağından aşağı uzanan yara izini kastettiğini belli ediyordu.

"Cone düz çizgi çizmeyi öğrenmeye karar verdi ve pratik yapmak için bir yer arıyordu. Ateşe batırılmış demir bir çubukla yüzümü çizdi," dedi düz bir sesle, gözleri anıyı hatırlayarak karardı.

Danika'nın vücudu çok acıyordu; vücudunu parçalayan acıdan korkarak hareket etmeye cesaret edemiyordu.

"Nasıl hissediyorsun, Danika?" diye tekrarladı, onu dikkatle izleyerek.

"Vücudum ağrıyor," diye inledi, sesi boğuktu. "Çocuğum.

"

Kral hiç tereddüt etmeden cevap verdi: "O iyi. Baski ile uyuyor." Danika'nın Remeta'dan bahsettiğini sandı.

Aralarında sadece birkaç yaş fark olmasına rağmen, Danika'nın Remeta'dan kendi çocuğu gibi bahsettiğini defalarca fark etmişti. Saraydaki herkes, Danika'nın o kıza ne kadar düşkün olduğunu biliyordu.

"Oh," diye rahat bir nefes aldı, başını yana eğdi. "Vücudum ağrıyor."

"Şifacı iyi olacağını söyledi. İyi olmak zorundasın." Sesi sert bir emirdi. Elini sıkıca tuttu.

Kız sessiz kaldı. Sadece sertçe nefes alıyordu, yüzünden tatlı bir ifade akıyordu. Çok acı çekiyordu. Kral bunu fark etti. Elini bıraktı, ayağa kalktı, masaya yürüdü ve tahta bardağa içme suyu doldurdu. Bardağı ona geri götürdü ve başını hafifçe kaldırdı. "Al, bunu iç."

Sonra, bardağı yanına bıraktı.

"Sabaha kadar başka bitki alamazsın. Acıya katlanmalısın, geçecektir." Gözlerinde hatırladığı acı bir anlık parladı.

Ellerinizi birbirine yakındı, bu yüzden Danika elini onun eline ulaştırmak için kendini zorlamasına gerek yoktu. Elini hareket ettirerek, onun çok daha derin olan eline kaydırıldı. "Senin için işe yaradı mı...? Geçti mi?" diye sordu, zihni çok bulanık, başı zonkluyordu.

Bir süre hiçbir şey söylemedi. Gözleri, Danika'nın elinin eliyle buluştuğu noktaya sabitlenmişti ve elini Danika'nın elinin etrafına sıkıca sardı. "Dışarıdakiler sonunda geçer." Boğazı hareket etti. "Şanslıysan, içeridekiler de sonunda geçer."

"Şanslı mıydın?" Sözleri zar zor çıkardı. "Hayır, şanslı değildim. Asla şanslı değilim."

"Üzgünüm."

"Şu anda kendin için endişelenmelisin, Danika. Başkaları için değil." Sandalyesini yaklaştırdı ve boş elini kızın başına koydu. Ona sert bir bakış attı. "Ateşin var."

Kızgın bakıyor olabilir, ama gözlerinde altta yatan endişeyi gördü.

"Çünkü hastasın. İyileşmelisin." Bir süre durdu. "Birçok insan senin iyileşmeni bekliyor."

"Evet." Başını eğdi ve terli alnına bir öpücük kondurdu. Sonra geri çekildi ve ayağa kalktı. "Odama dönmem gerek. İyi uykular, Danika."

Adam dönüp ona baktı. Bir an için gözlerinde kararsızlık belirdi, ama hemen kayboldu. "Daha fazla kalamam. Bu uygun olmaz."

Sadece bu gece. Fısıldadığı sözler, anıları da beraberinde getirdi — onun aynı cümleyi kullandığı tüm anıları. Onunla ilgili olarak, onu sarsan o kadar çok olağandışı dürtüyü beslemek için kaçış yolu olarak aynı sözleri kullandığı anıları.

Birlikte geçirdikleri tüm samimi anların hatıraları, onun yanında daha uzun süre kalma konusundaki garip açlığını daha da besledi. Onu biraz daha uzun süre kendine yakın tutma konusundaki başka bir garip açlığı besleyen hatıralar.

Kafasından geçenleri pek belli etmeyen gözlerle onu izlerken, Danika alt karnında tekrar kramp hissetti. Sisli zihninde, onun yatak odasında olmaması gerektiğini herkesten daha iyi anlıyordu, ama bu, onun yanında olma hissini özleyen büyük bir kısmını durdurmuyordu. Sanki içindeki bir şey, onun gece boyunca onu kollarında tutmasını istiyordu.

[illegible]

O, başından beri giydiği kraliyet kıyafetini çıkarmaya başladı. Süslü tunikasını çıkardı, altın işlemeler yorgun gözlerini yakaladı, sonra yavaşça yüzüne geri döndü. Surcoatını çıkardı, ardından altın kemerini.

İç çamaşırlarıyla duran adam, kadına yaklaştı. Kramplar durdu ve kadın kendini biraz daha iyi hissetti.

O yanına uzandığında yatak çöktü ve Danika başını çevirip, uyanık sayılmayacak gözlerle ona baktı. Gözlerini açık tutmak zordu ama yine de tuttu.

Sonra yanına uzandı ve onu kollarına aldı. Hareket acı verdi, ama Danika, Danika onu göğsüne yatırıp yüzünü saçlarına gömdüğünde buna katlandı. Gözlerini kapattı ve ona sokulurken memnuniyetle nefes verdi. Onu saran kolu, omzunu yatıştırıcı bir şekilde okşadı. "Sabah uyandığında burada olmayacağım, Danika."

"Biliyorum. Sadece uykuya dalarken senin... yanımda olmanı istiyorum," diye fısıldadı.

Gece yarısı çoktan geçmişti. Aşıkların zamanı. Bir erkeğin kafası uykuya dalarken, kalbi uyanık kaldığı zaman.

Kral Lucien, Danika'nın başını kaldırdı ve dudaklarını buldu, sonra onu tutkuyla ve yoğun bir şekilde öptü.

Sanki o gün erken saatlerde kadının acımasızca dövüldüğü haberi verilmiş bir adam gibi.

Sargılarla sarılmış kadının hayat mücadelesini saatlerce izleyen bir adam gibi.

Omuzlarında çok büyük bir yük taşıyan ve teselliye, sığınağa ihtiyaç duyan bir adam gibi.

Öpücük aç ve açgözlü bir öpücükten, nazik ve saygılı bir öpücüğe dönüştü. Sonunda, dili onun diliyle yavaşça ve derinlemesine dolandı, dudakları ısrarla onun dudaklarını emdi. Sonunda geri çekildiğinde, Danika ağır ağır nefes alıyordu. Vücudundaki acı bir an için unutuldu ve soğuk kalbini çevreleyen korumalar bir an için indi. Kalbinde büyük bir çatlak vardı ve bu, düzensiz nefes alışında yansımıştı.

Öpücükten saniyeler sonra Danika kollarında uykuya daldı, vücudu gevşedi. Kral, Danika'nın başını göğsüne yasladı.

Danika'nın başka bir parçası ona seslendi. Elini Danika'nın giysilerinin içine soktu ve düşünmeden, yatıştırıcı bir şekilde onun pürüzsüz karnını okşadı.

Belki de vücudunda morluk ve bandaj olmayan tek yer orası olduğu içindi.

Büyük bir huzur duygusu onu sardı ve ağır yükü omuzlarından kalktı.
Onun da uykuya dalması uzun sürmedi.

.

BÖLÜM 21. KRAL CONE'NİN BİYOLOJİK OLMAYAN ÇOCUKLARI.

Kral Lucien zindana girdi. İki yeni mahkum ayağa kalkıp selam vermek için önünde diz çöktü.

"Majesteleri," dediler hep bir ağızdan, seslerinde gerginlikleri belliydi.

Kral Lucien girişinde durdu ve Coria ile Zenia adlı iki kadına baktı. Mombana'da Coria'yı gördüğü anı bir anlığına hatırladı. Onun kötü biri olduğunu hiç bilmiyordu. Yaptıkları beklenmedik bir şeydi. Gözlerini kapattı ve zihni, bandajlarla sarılmış ve acı çeken Danika'nın orada yatışını gösteren görüntüyle doldu.

Halkının davranışları. Hayvaniydi.

Sadece iki kadını izliyordu, ifadesi her zamanki gibi sert ve soğuktu.

Bu, ikisini de her zamanki gibi gerginleştirmişti. Sessizliği, durumlarını hiç de kolaylaştırmıyordu. Konuşmasını beklediler, ama o tek kelime bile etmedi.

"Çok üzgünüz! Lütfen! Çok üzgünüz!" Zenia ciddi bir şekilde ağlamaya başladı.

Coria'nın gözleri yaşlarla doldu ve sessizce hıçkırarak, Zenia kadar pişman görünüyordu. İki yaşlı kadın hala başları eğik bir şekilde diz çökmüş durumdaydı.

"İkinizden de çok hayal kırıklığına uğradım." Sesi çok sakindi, ama onlar yine de bağırılan sözler kadar yoğun bir ses duyuyorlardı.

Daha da çok ağladılar, çünkü gerçekte kendilerinden daha çok hayal kırıklığına uğramışlardı. Kral Cone'un kızını, onları hayatta tutmak için elinden gelen tek şeyi yaparken, onlara yardım etmek için yapabileceği şeyleri yaparken, nefret etmek için çok zaman harcadıklarını düşünmek.

Eski köle eğitmeni ile asla anlaşmamalıydılar. Onun parasını asla almamalıydılar, hatta gizlilik yemini etmemeliydiler. Cone'un kızının masum olacağını hiç beklemiyorlardı ve bu zindanda olacaklarını da hiç beklemiyorlardı.

Coria ve Zenia'nın kalpleri kırılmıştı. Onlar Kral Cone'dan daha iyi değillerdi. Buna göre cezalandırılmaları gerekiyordu.

"Majesteleri, vereceğiniz her türlü kararı kabul etmeye hazırım," diye fısıldadı Zenia pes etmiş bir şekilde.

"Ben de." Coria, kral onlara hak ettikleri ölüm cezasını verse bile, çocuklarının iyi bakılacağını biliyordu.

Başlarını eğmiş olarak, kadınlar kralın kararını beklediler. Uzun bir bekleyişti.

Sessizlik kulakları sağır ediyordu.

Kral tekrar konuştuğunda, verdiği karar değildi. "İkiniz tek başınıza mı hareket ettiniz?"

Korku içinde birbirlerine baktılar, krala göz attılar ve başlarını yere eğdiler. Eski köle eğitmeni korkutuyordu onları. Onlara gizlilik yemini ettirmişti. Bunun dışında, çok tehlikeli bir adam olduğu söyleniyordu. Kendileri için değil, çocukları için korkuyorlardı.

"Tek başımıza hareket ettik," diye gergin bir şekilde yalan söylediler. Coria, sade elbisesine ellerini sıkıca bastırdı.

Krala yakın olanlar onun sessizliğine alışamamışlardı. Sözlerini dikkatlice düşünerek tek tek kurmasına alışamamışlardı. Suçlu olan ve ölüm cezası alabilecek iki kadından bahsediyordu.

Kadınlar, kralın bir şey söylemesini beklerken neredeyse altlarına işeyecekti. Sessizliği o kadar sinir bozucuydu.

Sonra arkasını dönerek onlara sırtını gösterdi. "Neredeyse öldürdüğünüz kadının size hükmü vermesi adil olur. Danika kaderiniz hakkında karar verecek. Eğer ölümünüzü talep ederse, yarın gün batmadan önce kafalarınız direklere asılacak."

Arkasını dönüp zindandan çıktı. Üç adım attı ve durdu. "Ondan önce, geri dönüp kimin beyni olduğunu soracağım. Tekrar. O zaman bana gerçeği söylemeye karar verebilirsiniz."

Muhafızlarıyla birlikte uzaklaşırken ayak sesleri duyulmuyordu.

Coria ve Zenia birbirlerine baktılar. Sessizce, yine hüznle ağlamaya başladılar. Sadece çocuklarının hayatlarının tehlikede olması değil, merhum Kral Cone'un kızı da kesinlikle ikisini de ölüm cezasına çarptıracaktı.

Danika bilinçini kaybedip geri kazanıyordu. Sally tüm bu süreç boyunca onun yanındaydı.

Danika tuvalete gitmesi gerektiğinde Sally ona yardım etti, banyo yapması gerektiğinde de ona yardım eden yine Sally'di. Danika sırt ağrısından şikayet etti ve sık sık tuvalete gitti. Sally hiç şikayet etmeden sabırla ona yardım etti. O sadece prensesinin tekrar iyileşmesini istiyordu.

Gün ilerledikçe Baski geldi ve ona şifalı otlar verdi. Danika'nın bandajlarını yenileriyle değiştirdi ve ona daha fazla uyku hapi verdi. Baski, Danika ile konuşmak için can atıyordu, ama bunu yapamamıştı. Sally onun yanındaydı ve Danika'ya verilen anestezipler onun bu konuşma için yeterince uyanık kalmasına izin vermiyordu.

Ayrıca Baski, Danika'nın yaşadıklarını ve durumunu göz önünde bulundurarak, ona baskı yapmanın iyi bir fikir olmadığını herkesten daha iyi bildiği için tereddüt ediyordu.

Tabii hala hamile olsaydı. Ama artık hamile olmadığı anlaşılıyordu.

Bu yüzden bekledi. Her saat başı Danika'ya ilaç, hap ve şifalı otlar vermek için odasına geldi. Ama akşam olunca yatak odasına geri döndü ve Sally'ye bir görev verdi.

"Peki prensesimle kim kalacak?" diye sordu Sally, Danika'ya endişeyle bakarak.

"Ben kalacağım," dedi Baski, kızın endişelerini yatıştırmak için.

Sally dudaklarını ısırdı. "Öğle yemeğini yemedi. Aç olmadığını söyledi."

"Bir şeyler yemesini sağlayacağım. Çıkarken Uyah'ı çağır ve mutfaktan biraz yiyecek almasını söyle."

"Teşekkür ederim, Madam Baski," diye fısıldadı Sally minnetle.

Baski sadece başını salladı, üzüntüsünü içinde sakladı. Sabahın erken saatlerinde kralın odasına döndüğünü görmüştü. Kimse onun dün gece Danika'nın yanında kaldığını bilmiyordu ve önceki gece kralın Danika'nın elini tutup onu şefkatle öptüğünü görmüştü.

Baski, kralın Kamara prensesinin kendisi Danika'nın yatak odasında onu görse bile umursamayacağına yemin edebilirdi.

O halde Danika ona bunu nasıl yapabilirdi? Başka bir adamla onu aldatıp, o adamdan çocuk sahibi olabilecek kadar?

"Ah, Danika. Ne yaptın sen?" diye mırıldandı, yatakta uyuyan morarmış figüre bakarak.

Masaya doğru büyük adımlarla yürüdü ve yeni otları öğütmeye başladı. Bir süre sonra, Uyah bir tepsi yemek getirdi.

Baski, Uyah'tan yemeği aldı ve Danika'nın yanına doğru yürüdü, sonra yatağının yanına oturdu.

"Yemek yemelisin, Danika." Onu nazikçe ve dikkatlice uyandırdı.

Vetta önceki gece uykusuz bir gece geçirmişti, çok huzursuz bir geceydi.

Sabah boyunca saraydan çıkamadı çünkü odası temizleniyordu ve o saatte dışarı çıkıp uzun süre kalırsa hizmetçiler şüphelenirdi.

Sabırsızlıkla bekledi; öğleden sonra, endişesi neredeyse onu yiyip bitiriyordu. Hizmetçiler hanımefendinin odalarındaki tüm odaları iyice temizlediklerinde, onları gönderdi. Sonra saraydan çıkarken yüzünün görünmemesi için sarı, iyi işlenmiş bir korse ve ona uyan çok uzun bir peçe giydi.

Her zamanki gibi, araba kullanamadığı için çok uzun bir yürüyüş oldu. Bu da şüphe uyandırırdı.

Vetta nihayet vardığında Karandy'nin kapısını çaldı. Dışarısı çok soğuktu ve kapıyı açmasını sabırsızlıkla beklerken içi karmakarışık.

Birkaç dakika geçtikten sonra kapı açıldı ve Karandy dışarı çıktı.

"Beni burada beklettin!" diye tısladı ve onu iterek eve girdi.

"Üzgünüm hanımefendi, ama geceyi benimle geçiren kadını göndermek zorunda kaldım. Onun sizi burada görmesini istemeyiz, değil mi?"

Bu onu sakinleştirdi. "Her gün evine fahişeler getiriyorsun." Tiksintisi belliydi.

"Erkeklerin iştahı vardır," diye cevapladı Karandy kapıyı kilitlerken.

"Kullandığımız iki kadın yakalandı ve sarayın zindanına kapatıldı." Vetta doğrudan konuya girdi.

"Biliyorum. Dün her şeyi duydum." Karandy onun yanından geçip küçük mutfağına girerek içecek bir şeyler hazırladı.

"Ne yapacağız?" Vetta artık sakinliğini koruyamayıp patladı. "Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

Karandy başını salladı ve o anda Vetta onun endişesini de gördü. "Sizden daha endişeliyim, hanımefendi," diye itiraf etti. "Bu kadınların tanıdığı kişi benim. Onlarla anlaşma yapan ve onlara para veren benim."

"Onlara gizlilik yemini ettirdiğini söylemişsin!" Ona sert bir bakış attı.

"Söyledim. Ama kral tarafından sorguya çekilmenin ne kadar zor olduğunu herkesten daha iyi sen bilirsin. Lanet olsun, onun karşısında durmak bile insanı sinir bozucu bir hale getiriyor. İnsan içini döküyor." İçkisini bir dikişte içti ve tahta bardağı eski masaya sertçe vurdu.

Vetta onun sözlerinin doğruluğunu biliyordu ve bu onun sinirlerini yatıştırmaya yetmedi. Karandy'nin kral tarafından sorguya çekilirken kendini nasıl suçlu gösterdiğini çok net hatırlıyordu. Ceza olarak kırbaçlanmış ve rütbesi indirilmişti.

Kendini neye bulaştırmıştı böyle?

Asıl planına sadık kalmalıydı. En azından o plan sadece Karandy'yi içeriyordu ve daha temiz bir iş olacaktı.

"Orişinal planımızı uygulamamız gerektiğini düşündüğünü biliyorum, değil mi?" Ses tonundaki kendini beğenmişliği gizlemeye çalışmadı.

Kabul etmek zorunda kaldı, başını salladı, sonra haksız çıkmaktan hoşlanmadığı için ona üstünlük taslayarak baktı.

O anda Karandy umursamadı. "Daha hızlı ve temiz bir iş olurdu. Gözlerimi bağlar, ikinizi pusuya düşürür, onu karanlık bir köşeye götürür ve beynini sikerdim. Sen de bunu izler ve krala anlatırdın, böylece o da bunu saklayamazdı. Çok basit." Yanındaki sefil tezgahdan bir sigara ve çakmak aldı, sigarayı yakıp uzun bir nefes çekti.

Onun huzurunda sigara içerek ona saygısızlık ediyordu. Normal şartlarda, Vetta böyle açık bir saygısızlık için ona kırbaçlanmasını emredebilirdi. Ama bu normal bir durum değildi.

"Peki, şimdi ne yapacağız?" diye sordu, onun sigara içmesini görmezden gelerek.

Adam bir nefes daha çekti. "Ben halledebilirim. O kadınların sorguya çekilseler bile benim hakkımda tek kelime bile etmemelerini sağlayabilirim."

Gözlerinde umut parladı. "Yapabilir misin?"

Adam bir kez başını salladı. Bu kısmı halletmek çok kolaydı.

"Nasıl yapacaksın?"

"Bağlantılarım var. Bilmenize gerek yok, hanımefendi. Bunu halledebilirim, ama büyük bir ödöl istiyorum." Her iki kadının çocuklarını kaçııp hapishanedeki annelerine mesaj göndermek niyetindeydi. Onlara bir seçim sunacaktı.

Ya sessizlikleri ya da çocukları.

Anneler çok tahmin edilebilir. İçinden gülümsedi ve sigarasından bir nefes daha çekti.

"Para asla sorun değildir." Vetta korsesinin içine elini soktu, içinde bozuk paralarla dolu küçük, sarılmış bir bez çıkardı ve masanın üzerine bıraktı. "Sadece işi hallet."

Karandy her zamanki gibi parayı açgözlülükle aldı.

Ama bu sefer başka bir şey daha istiyordu.

.

.

BÖLÜM 22. AĞLAMAYACAK. AĞLAMAYACAK.

Karandy'nin gözleri, metresinin vücudunu şehvetle süzdü. Metres, üzerine birkaç kat dantel işlenmiş pahalı sarı bir korse giymişti. Yüzündeki endişeli ifade dışında, metres güzel bir kadındı — kara kalpli güzel bir kadın, diye düşündü Karandy, gözleri onun üzerinde yavaşça dolaşırken.

Ama kara kalbi onu daha da çekici yapıyordu. Onu istiyordu. Uzun zamandır onu istiyordu. İsteddiği şeyi talep etmenin zamanı gelmişti.

Karandy bitmemiş sigarayı masanın üzerine bırakıp ona baktı. "Ben de başka bir şey istiyorum, Hanımefendi."

Kadın ona kaşlarını çattı. "Ne istiyorsun?"

Sormaya çekiniyordu, ama çekinmesi için bir neden yoktu. Tehlikeli bir durumdaydılar ve kadın bunu krala söyleyemezdi, çünkü bu onu da tehlikeye atardı. Her zaman kralın yediği tabaktan yemek istemişti ve en çok istediği kadın eski Prenses Danika olsa da, şimdilik metresi ile yetinmek zorundaydı.

Karandy ayağa kalktı ve kadına yaklaştı, gözlerinde şehvet vardı.

Vetta bunu gördü ve gözleri öfkeyle karardı. "Düşündüğüm şeyi söylemesen iyi olur," diye tısladı.

"Sana zevk verebilirim, hanımefendi," diye homurdandı.

Elini kaldırıp kadının yüzünü okşamak istedi, ama kadın elini itti. "Bana bir daha asla elini sürme! Asla! Yatağı kirletmeyeceğim! Nasıl böyle bir niyetin olabilir? Ben kralın kadınıyım!" Gözleri ateşle doldu, ama hain vücudu tepki verirken, onunla asla yatmayacağına kararlıydı. Nasıl cüret eder?

Niyetleri artık açıkça belli olduğu için Karandy daha cesur davrandı. "Kral asla bilmeyecek. Ve bu sadece bir kerelik."

"Vücuduma dokunmayacaksın," dişlerini sıkarak konuştu. "Parayı al ve bizi bu karmaşadan kurtar!"

Karandy, bu planı uygulamak onun fikri olduğunu hatırlatmak üzereydi, ama yapmadı. Bunun yerine, cesurca elini kadının koluna kaydırdı. "Bu karışıklık

büyük bir bela, hanımefendi, ve yakalanırsak durumumuz hiç iyi olmayacak."

"O kadınlar sadece seni tanıyor. Sadece seni ispiyonlayacaklar." Üstünlükle gülümsedi.

"Ve ben de seni ispiyonlayacağım," diye utanmadan bildirdi.

Gülümseme yüzünden kayboldu. Vetta'nın gözleri öfkeyle kısıldı. "Beni tehdit mi ediyorsun?"

Suçlulukla kızardı ama yine de çenesini kaldırdı. "Öyle olmak zorunda değil, hanımefendi. Sadece seks."

"Eğer kralın kadınlarından biriyle yatacaksan, o Danika olmalı. Ben değil."

"Ama ben seni daha çekici buluyorum." Arzusu gerçekten bedenine hakim olduğu için yalanını ustaca söyledi.

Vetta'nın gözleri parladı. İçindeki, Danika'nın kendisinden daha iyi olduğunu her zaman hissetmiş olan kadın, büyük bir memnuniyet duydu. Boğazını temizledi ve gözlerini kaçırdı. "Yine de, pis ellerini bana sürmene izin vermeyeceğim."

Omuz silkti ve uzaklaştı, sonra masadan para çantasını alıp ona geri verdi. "O zaman o kadınlar beni ispiyonlamak zorunda kalacaklar. Ağzımı kapalı tutacağımı garanti edemem, hanımefendi."

"Aptal olma ve kafanla düşün, pis köle. Öldürüleceksin!" diye ona tısladı. "Gerçekten hayatınla kumar oynamak mı istiyorsun?"

Omuz silkti. "Hayatımın hiçbir anlamı yok. Ve seni de benimle birlikte götüreceğim."

Vetta'nın öfkesi sınır tanımıyordu, çünkü yenildiğini biliyordu. *Bu ASLA olmamalıydı!* Bir daha hayatında ayrıcalıklı olmayan bir erkeğin kendisine dokunmasına izin vermeyeceğine yemin etti. Artık o köle değildi!

Ama yine aynı şey oluyordu. Bu piç kurusu onu yine kendi seviyesine çekmek istiyordu! Bunu ona asla affetmeyecekti!

Vetta nefretini iyi sakladı ve kollarını kavuşturdu. "Bitki mi içiyorsun? Çünkü senin pis tohumunu içimde taşımayacağım!" diye bağırdı.

Karandy, onun hakaretlerinden hiç alınmadan zaferle gülümsedi. Ne de olsa, kralın kadınıyla yatmak üzereydi. "Evet, hanımefendi. Sizi hamile bırakamam." O, sürekli ucuz fahişelerle yatan bir adamdı, bu yüzden belirli aralıklarla yolun aşağısındaki şifacı kadından otlar satın almak zorundaydı.

Vetta başını salladı ve kıyafetlerini çıkarmaya başladı. Dışarıdan bakıldığında soğukkanlı ve sakin görünüyordu, ama içten içe öfke ve hiddetle doluydu.

Sadece ne olacağını düşünmek bile tüylerini diken diken ediyordu.

Ama önce öncelikli olan şey: bunu yapıp bu karmaşadan kurtulacaktı. Sonra pişman olacaktı; bunu sağlayacaktı! Soyunurken içinden yemin etti.

Baski, Danika'yı tekrar nazikçe salladı. "Uyanmalısın, Danika. Yemek yemelisin."

"Aç değilim," diye gözleri kapalı inledi.

"Yine de yemek yemelisin. Aç karnına devam edemezsin," diye ısrar etti Baski, bandajlanmamış koluna dokunarak.

Ama Danika tekrar uykuya dalmıştı.

Baski yemek tepsisine baktı ve Uyah'ın su getirmediğini fark etti. Uyah her zaman küçük şeyleri unuturdu. Baski iç geçirdi ve Danika'dan uzaklaştı. Geri dönüp onu uyandırmadan önce su getirecekti.

Baski tepsiyi yatağın yanındaki yere nazikçe bıraktı, sonra sessizce yatak odasından çıkıp kapıyı kapattı. Döndüğünde kızını gördü.

"Remeta. Nasıl..."

"Prens orada." Remeta yaklaşp annesine komplo kuruyormuş gibi fısıldadı. "Orada dayanıyor ama huzursuz. Yaralı; zar zor ayakta... babasına ihtiyacı var, ama orada. Babası gibi güçlü bir prens!"

Baski, yüzünde acı dolu bir ifadeyle kızını izledi. Remeta'nın söylediklerini anlayamıyordu ve Remeta'dan ne kadar açıklaması için ısrar etse de, kızı bunu asla yapmadı.

Baski boğazındaki yumruyu yuttu ve sordu, "Lütfen, bana açıkla Remeta. Lütfen, kızım?"

Remeta sadece heyecanlı bir çocuk gibi kıkırdadı ve uzaklaştı.

Baski'nin gözleri yaşlarla doldu ve aniden şiddetli bir baş ağrısı başladı. Gözlerini sıkıca kapattı ve acının kendisini sarmasına izin verdi. Sanki çocuğu gün geçtikçe daha da deliye dönüyordu. Ama bunu kime anlatabilirdi ki? Remeta aklını kaçırıyor olabilir, ama büyük bir iyileşme göstermişti. Baski, eskiden olduğu 'hayalet' halinden bu Remeta'yı tercih ettiğini itiraf etmekten acı duyuyordu.

Çocuğu iyi olacaktı; Remeta'nın koridorda heyecanla ellerini çırpmasını izlerken kendini teselli etti.

Su ve yemek hazırdı ve Baski Danika'yı uyandırdı. Bu konuda ısrarcıydı. Sonunda Danika isteksizce gözlerini açtı.

Baski başının arkasına geçip onu kaldırdı ve kollarında yatmasına yardım etti. Danika'nın başını göğsüne yasladı. "Güçlü kalmak için yemek yemelisin. Yaraların da daha hızlı iyileşir."

"Tamam, Baski," diye mırıldandı Danika uykulu bir sesle.

Baski ona nazikçe kaşıkla yemek yedirdi ve Danika itaatkar bir şekilde yedi. Ardından gelen sessizlikte Baski, tepsiden yemeğin ilk kursunu ona yedirdi. Tabak boşaldığında Baski onu yatağın yanına bıraktı ve domates çorbası dolu bir tabak aldı. Kaşıkla Danika'ya çorbayı yedirdi. Danika ne kadar çok yerse, o kadar iyi hissetmeye ve uykusu o kadar azalmaya başladı. Baski'nin vücudunda rahatsız bir şekilde kıpırdadı ve yaşlı kadın onun kalkmak istediğini anladı.

"Tamam, hadi bakalım." Baski ona oturmasına yardım etti. Arkasına geçip başını başlığa yaslamasına yardım etti.

"Teşekkür ederim, Madam Baski," diye fısıldadı Danika boğuk bir sesle.

"Bana bu şekilde teşekkür etmene gerek yok, genç bayan. Hızlı bir şekilde iyileşip, kusursuz vücudunda hiçbir yara izi kalmadan ayağa kalkarak bana teşekkür et. Bana teşekkür etmenin yolu budur," dedi sert ama enerjik olmayan bir sesle.

Danika dudaklarının hafifçe gülümsediğini hissetti. "Tamam, Madam Baski," diye fısıldadı yine.

Baski dudaklarını büzdü ve çorba bitene kadar ona yemek yedirmeye devam etti. Tepsie uzanıp üçüncü tabağı çıkardı. "Doydum," diye itiraz etti Danika.

Baski ona sert bir bakış attı ve başını salladı. "Sabahtan beri hiçbir şey yemedin. Hepsini yiyeceksin."

Danika tekrar itiraz etmek istedi, ama yaşlı kadının inatçı bakışını görünce nefesini boşa harcamaya gerek görmedi. Akli önceki geceye döndü, ama hafızası bulanıktı. Danika, kralın da orada olduğunu yemin edebilirdi. Hatırlamaya çalıştı, ama hafızası bulanık kalmaya devam etti. Net olarak hatırlayabildiği son olay, pazarda feci şekilde dövülmesiydi. Sally'nin pazardaki kadınlara bağırması. Remeta'nın onun üzerine ağlaması. Aniden alt vücudunu saran çok şiddetli kramplar...

"Bebeğim!" Danika aniden yüksek bir çığlık attı.

Baski tabağı kaldırırken durakladı. Yüzündeki tüm kan çekildi ve Danika'ya baktı.

Danika'nın yüzü daha da solmuştu. Gözleri Baski'ye yalvarırcasına bakıyordu. "Bebeğim. Bebeğimi kaybettim, değil mi?"

"Hamile olduğunu biliyor muydun?" Baski'nin sesi şaşırtıcı derecede tarafsızdı, ama gözleri aniden... soğuk bakıyordu.

Danika gözlerini kapattı ve acı onu sararken başını salladı. "Dün sabah öğrendim."

Demek hamileydi ve bebeğini kaybetmişti. Danika üzülmecekti. Ağlamayacaktı. En iyisi böyleydi. Kral öğrenirse Danika'nın kafasını uçururdu. Bir köle, efendisinden hamile kalamazdı. Ve o sadece bir köle değildi, Cone'un kızıydı.

Ağlamayacaktı. Ağlamayacaktı. En iyisi böyleydi.

Ama Danika'nın kapalı gözlerinden yaşlar süzülerek yanaklarından aşağıya doğru aktı. "Korunduğumu sanıyordum. Hamile kalacağımı hiç bilmiyordum," diye fısıldadı.

"Tabii ki bilmiyordun." Baski'nin sesi soğuktu. "Hadi, ağzını aç ve yemeğini bitir. Yapmam gereken işler var." Kalbinin bir köşesi, Danika'nın böyle bir şey yapacağına asla inanmamıştı. Ama bunu kabul etmemişti, çünkü bunu yapmak saçma olurdu.

Ama şimdi, Baski acıyı bir kenara itti. Buradan uzaklaşmak istiyordu çünkü zavallı kalbinin Danika'nın ihanetini kaldıramayacağını düşünüyordu. Bu ona çok acı veriyordu çünkü Danika'yı kendi çocuğu gibi seviyordu, tıpkı kralı sevdiği gibi.

Danika'nın gözleri kendi dünyasında kapalı kaldı. Acı dolu bir dünyada. "Her şeyin en iyisi bu. Böylelikle, onun çocuğunu taşıdığımı asla öğrenmeyecek. Bu suçtan dolayı bu kadar aşağılayıcı bir şekilde ölmek zorunda kalmayacağım. Kasaba halkı benim bu şekilde ölmemi izlemekten büyük zevk duyacaktır. Kraldan hamile kalacak kadar aptal olduğum için." Dudaklarından fısıldayan sözlerle sessizce ağlıyordu.

Baski yatakta donakaldı. Elinden tabağı düşürdü ve yere parçalandı; çorba her yere sıçradı. "N-Ne!?"

Baski'nin bağırması Danika'nın gözyaşlı gözlerini açmasına neden oldu ve Danika, Baski'ye tamamen şaşkın bir şekilde baktı. "Ha?"

"Az önce ne dedin?" Kesinlikle onu net olarak duymamıştı. Tabii ki net olarak duymamıştı. Yaşlılıktan dolayı kulakları işitmiyor olmalıydı. Onu net olarak duymuş olması imkansızdı.

"Ağlamanın aptalca olduğunu ben de biliyorum," diye devam etti Danika, ıslak yanaklarını silmek için elini kaldırarak. "Mutlu olmam gerekirdi—kralın çocuğunu taşımak

kralın çocuğunu taşımak; aptalca. Çocuk artık içimde olmadığı için iyi oldu." Ama bunu söylerken bile, gözyaşları akmaya devam ediyordu.

.

.

BÖLÜM 23. UMUT SEPETİ.

Baski'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. Buna inanamıyordu! Bu imkansızdı! "O çocuk kimin, Danika?" diye patladı.

Danika hem şaşkın hem de şaşkın görünüyordu. "Madam Baski?"

Baski elini uzattı ve Danika'nın elini tuttu. Heyecanla elini sıktı. "Bana gerçeği söyle. Seni asla ele vermeyeceğimi biliyorsun, değil mi? Kral asla öğrenmeyecek! Onu buraya gömeceğiz ve hiç olmamış gibi davranacağız! Bir daha asla olmayacağına söz verirsen, kral asla öğrenmeyecek! Ama bana kimin çocuğunu taşıdığını söylemelisin!" Danika şok içinde ağzını açtı, ama Baski, açıkça telaşlı ve heyecanlı bir şekilde devam etti. "Tecavüze mi uğradın? Kim yaptı? Neden bunu örtbas etmeye çalıştın?" Danika'nın elini tekrar sıktı. "Bana her şeyi anlat, Danika. Bilmem gerek! Lütfen!"

Danika suskun kaldı. Gözlerindeki yaşları silerek Baski'yi net bir şekilde görebilmek için ve Baski'nin az önce söylediği her kelimeyi tekrar etti. Sonra, yaşlı kadının kral olmayan bir adamın onunla yattığını düşündüğünü fark etti.

Baski, onun başka bir erkeğin çocuğunu taşıdığını düşünüyordu.

"Hayır!" Danika, bu şok edici gerçeği fark edince elini Baski'nin elinden çekti. "Hayır! Asla! Başka hiçbir erkek benimle o şekilde birlikte olmadı, Madam Baski! Asla!" Başlı zonklamaya başladı, kalbi hızla atıyordu, ama bu hisleri görmezden geldi ve Baski'ye yoğun bir bakış attı. "Her zaman kraldı! Benimle yakınlaşan tek erkek o, Baski! Bekaretimi alan adam oydu ve o zamandan beri hep o! Neden başka bir erkekle birlikte olmak için kendimi bu şekilde küçük düşüreyim ki?"

Gerçekte çenesini kaldırdı, gözleri ateşle doldu. "Şu anda bir köle olabilirim, Baski. Sıradan kıyafetler giyip ev işleri yapıyor ve her türden insanla kaynaşıyor olabilirim. Ama krala ait olduğum halde başka bir erkeğin bana dokunmasına izin verecek kadar kendimi asla küçük düşürmem! Asla bu kadar alçakça bir şey yapmam ve benim hakkımda bu kadar kötü düşündüğün için çok üzülüyorum." Sözlerini bitirip gözlerinden yaşları tekrar sildi ve Baski'ye küstahça baktı.

Baski titrek ellerini ağzını kapatmak için kaldırdı. Danika'nın gözlerindeki o yoğunluk, o masumiyet ve tiksinti sahte olamazdı. "Oh, Tanrım! Hayır..." Baski inanamıyormuş gibi başını salladı. "Hayır. Olamaz."

Bu sefer Danika, Baski'nin ellerinden birini tutup kendi göğsüne koydu. Gözleri birbirine kilitlendi ve fısıldadı, "Hayatım üzerine yemin ederim. Annemin mezarı üzerine yemin ederim."

"Hayır!" Baski ellerini çekip aldı ve gözyaşları dalgalar halinde akmaya başladı. "Tanrım! Hayır, oh Yaratıcı! Onun çocuğu mu? Onun çocuğu mu!? Oh, Tanrım! Tanrılar! Yaratıcı!"

"Baski?" Danika, onun tepkisine şok olarak adını seslendi. Neden böyle davranıyordu?

Baski ona bakmıyordu. Bunun yerine, gözleri fal taşı gibi açılmış, haykırmaya devam ediyordu. Yataktan kalktığında, Danika onun yatak odasından çıkmak istediğini sandı, ama Baski içtenlikle ağlamaya başladı. "Onun çocuğu mu?" diye ağladı, sesinde çok fazla acı vardı.

"Baski, ne oldu?" Danika korkmaya başlamıştı. Baski'nin yanına gitmek için hareket etmeye çalıştı, ama vücudu ağrıyordu ve harekete karşı çıkıyordu.

Baski, çocuğunun öldüğünü duyan bir kadın gibi hıçkırıyordu. Göğsünü tuttu ve bacakları tutunamadı, yere düşüp ağlamaya başladı. "Kralın çocuğu mu?"

"Lütfen, beni korkutuyorsun. Lütfen ağlamayı kes, Madam Baski. Yemin ederim, ben yanlış bir şey yapmadım. Lütfen, kes şunu," diye yalvardı Danika, yaşlı kadının hıçkırıklarla ağlamasını duyunca çok kötü hissederek.

Baski ona doğru sürünerek yaklaştı ve elini tuttu. "O bebeği kaybedemezsin, Danika! Kaybedemezsin!"

"A-ama..." Danika anlamamıştı. Güçlü Baski'nin bu şekilde yıkıldığını görmek ona acı veriyordu. "Lütfen bana ne olduğunu söyle, sana nasıl yardım edebileceğimi söyle."

Baski üzüntüyle başını salladı. "Bana sadece o çocukla yardım edebilirsin, Danika. Oh, Yaradan, lütfen! Neden!? Neden!? Danika, lütfen bana yardım et," diye ağladı.

"Nasıl!? Sana nasıl yardım edebilirim? Lütfen, ne yapmam gerektiğini söyle!" Danika, vücuduna yayılan acı parçalarını görmezden gelerek yataktan kalktı. Baski'ye uzandı, yaşlı kadının başını göğsünün altına itti ve orada başını okşadı. Onu nazikçe sallamaya başladı. "Sorun yok. Lütfen, ağlamayı kes."

Baski başını Danika'nın karnına kaydırды ve daha da fazla ağlamaya başladı. "Bu nasıl olabildi? Tanrım!?"

Danika pek bir şey anlayamıyordu, ama Baski'yi olabildiğince nazıkçe sallarken onu sakinleştiren sözler söyledi. "Sorun yok, Baski. Lütfen, ağlamayı kes."

Bu, Baski'nin daha da fazla ağlamasına neden oldu.

Vetta dikkatlice ve sessizce giyindi. Karandy bunun ne kadar iyi olduğunu ve kendini ne kadar iyi hissettiğini anlatıp duruyordu. O hiçbir şey söylemedi. Evden çıkarken, Vetta alt vücudunun her yerini abartılı bir şekilde kapatan büyük korselerine tanrılara şükretti. Kimse onun neredeyse topalladığını ve bacaklarının titrediğini görmeyecekti.

O piç Karandy, onu neredeyse öldürüyordu. Onu çok sert bir şekilde dövmüştü ve bir an için, adamın onu öldürmeyi planladığını düşünmüştü. İlk başta, aslında bundan zevk almıştı — sert sevişmeye yabancı değildi. Ama sonra, vücudundan zevk alan kişinin kim olduğunu hatırladı — pislikten de aşağı bir adam — ve hemen soğudu. O zaman adam onu insan değilmiş gibi dövmeye başladı ve bu çok acı vericiydi.

"Hayvan!" diye tısladı, bir taşa takılıp düşerken. Düşüşünü zar zor durdurdu, ayağa kalktı ve arkasındaki kapıya öfkeyle baktı. İyi tarafı, önce onu bu karmaşadan kurtaracaktı. Sonra onu bu duruma zorladığı için acımasızca hesaplaşacaktı. Vetta onu bırakmayacaktı! Onu kendi seviyesine indirdiği için asla onu bırakmayacaktı!

Şimdilik, Vetta onu aklından çıkarmaya zorladı. Saraya geri dönmek için uzun bir yürüyüş vardı.

Sarayın kapısından girdiğinde, Danika'nın sağlığı hakkında bilgi almak için ara sıra gelen kalabalıkları gördü. Görünüşe göre, halk o kaltağı sevmişti. Saray binasına doğru yoluna devam ederken tısladı. Tanrıya şükür, günlerdir Prenses Kamara'yı görmemişti. Hizmetçilerden birinden, prensesin en sevdiği eğlencenin yatak odasında kitap okumak olduğunu duymuştu. Vetta için bu bir artıydı. O korkunç kadına rastlama şansı azalmıştı. Prensesin yanağına attığı sıcak tokatları hatırladı ve öfkesini bastırmak için elinden geleni yaptı.

Prensesle uğraşmak küçük bir meseleydi. O anda sadece zamanı yoktu.

Saray binasının içinde, Vetta kraliçenin odasına doğru ilerlerken, kralın saraydan çıktığını gördü. Kalbi birkaç saniye durdu.

birkaç kez atlamıştı.

Oh, hayır! Oh, hayır! Şu anda kralın karşısına çıkamazdı. Ya kral cinsel zevk talep ederse? O piç kurusu, bacaklarına bulaştırdığı menisi sayesinde onu kesinlikle fark edecekti. Üstelik henüz temizlenmemişti bile! Vetta, yatak odasına gidip vücudundaki pisliği yıkamaktan başka bir şey istemiyordu.

Kral ona doğru büyük adımlarla yaklaşıyordu ve onu görünce durup selam vermek için eğildi: "Kralım."

"Odama gel, Vetta." O, acele etmeden, elleri arkasında, onun yanından geçerek odasına doğru yürüdü.

Vetta'nın kalbi üç kez atlamıştı. Onu odasına kadar takip etti ve içeri girince kapıyı kapattı. "Bir sorun mu var, Majesteleri?" Neyse ki sesi sakindi.

Kral ona dönerek kaşlarını çattı. "Son zamanlarda çok dışarı çıkıyorsun, Vetta. Ve yanına ne araba ne de muhafız alıyorsun. Güvenliğini önemsemiyor musun? Yoksa emirlerime itaat etmek istemiyor musun?"

Ne? Bunu beklemiyordu.

"Hayır, hayır, elbette hayır, Majesteleri. Ben sadece... sadece yalnız kalmaya ihtiyacım vardı. Tehlikeli bir yer değil; sınırın hemen dışında yaşayan bir arkadaşım."

Sessizlik. Prens bunu düşünüyormuş gibi görünüyordu. "Ve bu arkadaşını, senin statünün gerektirdiği gibi, herhangi bir koruma almadan mı görmeye gidiyorsun?" diye sordu o saçma sapan sakin sesiyle. Sanki hava durumundan bahsediyor gibiydi.

Vetta ne diyeceğini bilemedi, bu yüzden hiçbir şey söylemedi.

Aralarında sessizlik uzadı. Keşke onu hiç görmemiş olsaydı, en azından banyo yapıp Karandy'nin kirli ellerini yıkayana kadar. Şimdi, onun önünde duruyor ve kendini çok kirli hissediyordu. Hiç de iyi bir his değildi. Ona baktı, her zamanki gibi ifadesiz bir yüzü vardı.

Onun aklından ne geçtiğini hiç bilmiyordu.

Kral Lucien ona doğru yürümeye başladı. Önünde durdu ve eliyle çenesini kaldırarak çenesini kaldırdı. "Son günlerde seni anlamıyorum, Vetta. Sanki burnumun dibinde bir şeyler oluyor ve ben bundan haberdar değilim."

Onun sezgileri onu her zaman ürkütmüştü. "Bana bir şey olmuyor, kralım. Yemin ederim," diye aceleyle söyledi.

"Sadece benim talimatlarıma uymamayı seviyorsun." Onu bırakıp yanından geçerek masasına doğru yürüdü. "Bana bu kadar açıkça itaatsizlik ettiğin için seni beş gün ev hapsine alıyorum."

"Kralım!" Ceza o kadar beklenmedikti ki, Vetta'yı şaşırtmış ve dehşete düşürmüştü.

"Muhafızlar," diye seslendi, sesini yükseltmeden.

Kapı açıldı ve iki muhafız içeri girdi. Diz çöküp başlarını eğdiler. "Majesteleri."

"Hanımı odasına götürün." Gözleri, dehşete kapılmış gözlerle buluştu. "Sen kendi güvenliğini düşünmüyorsun, ama ben düşünüyorum. Yalnız başına dışarı çıkıp, gün batımından sonra geç saatte geri dönüyorsun. Benden izin almıyorsun. Bana haber vermiyorsun. Başına birçok şey gelmiş olabilir, ama belli ki bunu düşünmüyorsun." Masasına doğru yürüdü ve ona hitap etmeye devam ederken, güzel yazılmış parşömenini eline aldı. "Bu düşüncesizlik. Birkaç gün yatak odanda kal ve kafanı boşalt, Vetta. Yatak odandan çıkma."

Onun sözleri tartışmaya açık değildi. Ve sırtını dönüp kütüphanesine doğru kararlı adımlarla yürüdüğü için, onu kovduğu açıktı.

Ne oldu böyle? Vetta şok ve dehşet içinde kendine sordu.

Danika ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu. Baski'nin kendini tekrar kontrol altına alması uzun zaman aldı.

"Tüm umutlar kaybolmadı!" diye haykırdı Baski, Danika'dan uzaklaşırken. Danika, yaşlı kadın sanki planlar yapıyormuş gibi kendi kendine konuşmaya başlayınca onu dikkatle izledi.

"Bebeğin öldüğünden emin değiliz, bu yüzden henüz bir sonuca varamayız. Bu arada, ben şimdi ormana gidip Albaress'i arayacağım. Evet, Albaress! Hamilelikler, rahimdeki bebekler için iyidir. Anne ve fetüsü sakinleştirir. Vücudu onarır. Kanamayı durdurur. Bebek herhangi bir yerinde ağrıyorsa, Albaress onun yaralarını iyileştirebilir. Evet, o bitkileri bulmalıyım. Ve daha birçok bitki! Bir liste yapmam lazım..."

"Baski! Ne yapıyorsun?" Danika ihtiyatla sordu. Zaten çok yorgun ve uykulu idi.

"Oh, Danika, hala hamile olma ihtimalin varsa, o bebeği kurtarmalıyız," diye Danika'ya haber verdi.

"Ama..." Danika boğazındaki yumruyu yuttu. "En iyisi bu değil mi? Bebeği kaybetmem? Kral..."

"Hayır! Hayır, Danika, asla böyle düşünme! Asla! Bu en iyisi değil. Bebeğini kurtarmalıyız! Bir şans varsa, o çocuğu kurtarmalıyız!" Danika bir şey söylemek için ağzını açtı, ama Baski başını salladı. "Tanrım, seni çok strese soktum. Çok üzgünüm. Stres senin için hiç iyi değil."

Baski Danika'nın yanına gitti ve onu yatağa yatırdı. "Hadi, biraz uyu ki daha sonra kendini daha iyi ve daha güçlü hissedebilesin. Prenses Kamara bugün seni görmek için defalarca buraya geldi, ama sen uyuyordun ve henüz ziyaretçileri kabul edecek kadar güçlü değilsin. Şimdilik sadece iyileşmeye odaklan, ben sana çok iyi bakacağım."

Danika çok yorgundu, bu yüzden tartışmaya girmede. Baski bugün ona karşı çok garip davranmıştı, ama Danika bunu düşünmemeye çalıştı.

Baski masaya koştu, iksirlerini getirdi ve Danika'nın onları yutmasına yardım etti. "Bu, uzun süre iyi uyumanı sağlayacak. İyi bir uyku, sağlığını için en iyisidir."

Danika, yaşlı kadın onunla ilgilenirken sersemlemiş gözlerle ona bakıyordu. Sonunda Baski, Danika'nın üzerine battaniyesini örttü ve yanaklarından öptü. "Çok, çok, çok teşekkür ederim Danika," diye fısıldadı.

Danika'nın zihni zaten yarı uykulu durumdaydı, ama yine de "Ne için?" diye mırıldandı.

"Her şey için." *Halkımıza bir güneş ışığı ve umut kaynağı olduğun için.* Ama Baski bunu yüksek sesle söylemedi.

Danika yumuşak bir uykuya dalarken, düşünceleri Kral Lucien'deydi: Kralı ne kadar özlediğini. Onunla birlikte olmak istediğini. Ona yaslanmak istediğini.

Bilinçli zihni önceki gecenin olaylarını hatırlamıyor olabilir, ama uyuşturulmuş bulanık zihni hatırlıyordu.

Uykuya dalarken, kralın bu gece yine ona gelip gelmeyeceğini merak etti.

.

BÖLÜM 24. BİLİNMEYEN ADAM.

Prenses Kamara uykuya dalamamıştı. Penceresinin yanında durmuş, karanlık geceye bakıyordu. Aklında, gelecekteki kocası olmayan bir adamın görüntüsü vardı. Callan, aklını meşgul ediyordu.

Her gece, kralın onu yatağına çağırıp görevini yerine getirmesini düşünmekten korkuyordu. Bakire olmasa da, ahlaksız bir kadın da değildi.

Ve şimdi aşık olmuştu, bu yüzden başka bir erkeğin ona o şekilde dokunması düşüncesi bile onu dehşete düşürüyordu.

Normalde, kralın yanına gidip o dönemde onun yatağında olma hakkını talep etmesi gerekirdi. Ama zaman geçip kral onu çağırmadığında rahatlamıştı.

Prenses Danika için de endişeleniyordu. Aldığı dayaklar acımasızdı. Danika bir prenses için her zaman cesur olmuştu, bu yüzden böyle bir acıya dayanabilmişti. Kamara bunu düşünemiyordu bile. Bu düşünce onu ürpertirdi.

Danika'yı sayısız kez ziyaret etmeye çalışmıştı ama onu her zaman uyurken bulmuştu. Aldığı iksirler çok fazla olmalıydı.

Bir kuş pencerenin önünden uçtu ve Kamara'nın dikkatini üzerine çekti. Birkaç kelime yazıp Callan'a haberci kuşla gönderdiği günün anıları zihnini doldurdu. Gözlerini sıkıca kapattı ve anıların tadını çıkardı. Callan ona cevap yazmıştı, bu onu şaşırtmıştı. Callan bir köylüydü ve köylüler okuma yazma bilmezdi. Ama görünüşe göre Callan çok farklıydı, çünkü ona kısa, özlü kelimelerle ve çok erkeksi bir el yazısıyla cevap yazmıştı.

Anıları gülümsetmişti. Kendisine ve yaralarına baktığı için kibarca teşekkür etmişti. Kendisi gibi bir köylüye bakması için Henna'yı gönderdiği için teşekkür etmişti.

Ona karşı her zaman çok kibar davranmıştı ve onun kendisine karşı beslediği duygulardan habersizdi.

Anıları izleyen bir acı gözlerinin arkasında hissedildi. Aralarındaki dünya farkı çok acı vericiydi. Kral

Lucien ile evlenmese bile, Callan ile birlikte olmak dünyadaki en imkansız şeydi.

Uzun süre orada durdu.

Sonunda, gözlerindeki yaşları sildi ve pencereden uzaklaştı. Yatağa doğru yürürken, merak etti...

Callan da beni düşünüyor mu?

Madam Baski, öğleden sonra olanlardan hala çok etkilenmişti. O gün öğrendiği yeni şeyler. Danika, kraldan hamile kalmıştı. O çocuk, kralın bebeğiydi.

Gece, yatak odasındaki sandalyeye oturdu ve günün olaylarını yeniden yaşadı. Danika, halkı için farklı bir ışık gibiydi. Kraldan hamile kalmıştı, başka hiçbir kadının başaramadığı bir şey.

Baski'nin en büyük acısı, bebeğin hala orada olup olmadığından emin olamamasıydı. Onu en çok inciten şey buydu.

Tanrım, o bebek orada olsun. Her şey yolunda olsun.

Birkaç hafta boyunca kesin olarak bilemeyecekti. Anneye ve bebeğe zarar vermeden doğal yolla tekrar kontrol edemezdi. İkisi de şu anda çok hassas durumdaydı; bunu göze alamazdı.

Baski o kadar sevinmişti ki, neredeyse koşarak kralın yanına gidip ona şok edici haberi vermişti, ama Danika'nın hala hamile olduğunu öğrenene kadar bunun söz konusu olamayacağını biliyordu.

Kral, bir kadını hamile bırakabildiğini ama çocuğun öldüğünü öğrenirse, ölçülemeyecek kadar acı çekecekti. Anlaşılmaz bir acı olurdu.

Bu yüzden, evet, şimdilik bunu kendine saklaması gerekiyordu. Tanrım, o bebek iyi olsun!

Baski kalkıp yatmaya hazırlanmak üzereyken yatak kıpırdadı ve Remeta uykulu bir şekilde Sally'nin yanında kıpırdadı. Sally'yi Remeta ile yatmaya zorlamıştı çünkü Danika'nın yatak odasında uyuyup onu gözetlemeyi planlamıştı.

Remeta yatakta tekrar kıpırdadı ve yavaşça kalktı. Uykulu gözlerini ovuşturdu. "Anne?"

Mırıldanan sözler üzerine Baski sandalyeden kalktı ve Remeta'nın onu net bir şekilde görebileceği bir yere doğru yürüdü.

"Remeta? Tatlım, buradayım. Uyu hadi."

Remeta uykulu gözlerini ovuşturdu, "Endişeliyim anne."

"Neden canım?"

Remeta gözlerini ovmaya devam ederken sessizlik çöktü. "Gerçekten endişeliyim anne."

"Neden?"

"Kraliçem. Prens. Ben..." Sanki kendi düşüncelerini toparlamaya çalışır gibi durakladı. "Kral Lucien'e gerçekten çok acıyorum."

Baski, Remeta'nın söylediklerini anlamaya çalışırken sessiz kaldı. Kraliçesi... Prens... Kral Lucien...

Prens... Prens mi? Prens mi!?

"Aman Tanrım!" Baski, her şey birdenbire anlam kazandığında haykırdı. "Oh... ürpertici!" Gözleri tabak gibi açılmıştı ve kızına sanki onu ilk kez görüyormuş gibi bakıyordu.

"Başından beri bunu kastediyordun! Tam da bunu kastediyordun! Ben de senin aklını kaçırdığını sanıyordum! Aman Tanrım! Bunu başından beri anlamalıydım!"

Remeta annesini tek kelime etmeden izledi. Baski olayı anlamaya çalışıyordu. Dün çalılarda ot topladıklarını hatırladı. Kızı, uzaktan bile Danika'nın acısını hissedebilmişti. Remeta'nın yaptığı her şeyi bırakıp Danika'nın yanına koştuğunu hala hatırlıyordu.

Bu, kızının özel bir yeteneği olduğu anlamına mı geliyordu? Baski, Remeta'nın endişeli olduğunu söylediğini fark edince bunu aklının bir köşesine kaydetti.

Baski, Remeta'nın elini güven vermek için tuttu. "Söyle bana, canım. Neden bu kadar endişelendiğini söyle."

"Prens yüzünden. Gelecek..." Aniden sözünü kesti. "Hâlâ kalıp kalmayacağını bilmiyorum," diye fısıldadı.

Kral Lucien, zonklayan başını yatırıp uyumaya çalıştı, ama uyku ona çok uzak kalmıştı. Buna şaşırمامıştı, ama yine de denedi. Sonunda uykuya daldığında, rüyaları her zamanki kabuslardı. Declan'ın anıları kafasında birbiri ardına canlanıyordu.

Ter içinde ve nefes nefese uyandı. Gece yarısıydı ve her yer sessizliğe bürünmüştü. Declan'ın anıları

onu yıkmaktan çekinmedi. Sevgili kuzenini göğsünü sıkıştıran bu yoğun acı olmadan hatırlayacağı bir gün gelecek miydi? Declan böyle korkunç bir ölümü hiç hak etmemişti. Hiç hak etmemişti.

Başı zonkluyordu. Yataktan kalkıp yatak odasından çıktı. Aklında bir hedef yoktu, ama bacakları onu Danika'nın yatak odasına doğru götürdü. Bekçiden anahtarı aldı ve bekçiye gönderdi.

Kral kapıyı açtı ama yatak odasının içine girmeye hiç niyetli değildi. Kollarını kavuşturup yüzünde hiçbir ifade olmadan, onun uykusunu izledi.

Büyük yatakta çok küçük görünüyordu, sarı saçları her yere yayılmıştı. Sunak üzerinde kurbanlık kuzu gibi bandajlanmış olsa bile, bir melek kadar güzel ve günah kadar yasak görünüyordu.

Kral, yakalanmayı planlamıyordu. Danika'nın buraya geldiğini bilmesini istemiyordu.

Müstakbel gelini saraya geleli üç gece olmuştu ve kral onu yatağına çağırmamıştı. İşler böyle yürümemeliydi. Nişan dönemi, kralın kraliçesini tanımak, tüm boş zamanını onunla geçirmek ve kraliçenin kralın yatağını ısıtıp cinsel arzularını tatmin etmek içindi.

O ise bunların hiçbirini istemiyordu. Zihninin derinliklerinde, gelecekteki kraliçesinden daha çok Danika ile vakit geçirmek istediğini kabul ediyordu.

Ama yine de, bir erkek görevini yerine getirirken, onu sevmek zorunda değildi. Bu, hoşuna gitse de gitmese de, bir zorunluluk olduğu için görev olarak adlandırılıyordu.

Gözleri, bandajlı kollarını gördü. Durumu daha iyi miydi?

Bir süre onun uyumasını izledi. Nefes alıp verirken karnının inip kalkması onu büyüledi. Yatak odasına girdi, ona yaklaştı, sonra hafifçe eğildi ve elini karnına koydu.

Sadece tüy kadar hafif bir güven duygusu. Öyle miydi?

Biraz kaşlarını çattı ve tüm boyunu dikleştirdi. Orada durup göğsünün, karnının inip kalkışını izlerken ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu.

Sonunda, gözlerini ondan ayırdı.

Danika'nın mesanesi onu aniden uyandırdı. Gözlerini kapalı tutarak yataktan kalkıp tuvalete gitme hissini ertelemek istiyordu, ama baskı birdenbire dayanılmaz hale geldi. Kıpırdadı ve biraz gerindi. Bilincine ilk adımını attığı anda, onun varlığını hissetti.

Kral Lucien buradaydı. Bu gece gerçekten gelmişti.

Gözlerini açtı ve onun, yatağın yanında durduğunu gördü.

NAVIA KRALLIĞINDA

Gecenin bu saatinde kimse uyanık değildi. Sadece nöbetçi muhafızlar vardı. Kasabanın تنها bir köşesinde küçük bir ev vardı. Karanlık evi sarmıştı; gece yarısı çoktan geçmişti.

Aşıklar için zaman. Kabuslar için zaman.

O evin içinde, sahibi yatakta yatıyordu ve kabuslar görüyordu. Ağır ağır nefes alıyor ve yatakta çırpınıyordu, kabuslarının sıkı pençesinde kaybolmuştu.

Uzun zaman önce hafızasını kaybetmişti ve bu yüzden kabusları ona bir anlam ifade etmiyordu. Tek bildiği, huzurlu bir uyku uyumanın onun için zor olduğu ve kabuslarının pek bir şey açıklamadığıydı. Kabusları sadece eksik görüntülerle doluydu. Anlamadığı korkunç acılar.

Ama o gece, kabuslarında ilk kez kelimeler duydu.

Birisi bir isim haykırıyordu. O kişinin sesi acı ve çaresizlikle doluydu.

"Declan! *Hayır*, onu rahat bırak! *Declaan!!*" Ses çok yüksek bir şekilde bağırıyordu.

Callan yataktan fırladı, terden sıırılsıklamdı. Nefes almaya çalışırken nefes alışını düzensizdi.

Ses ona seslenmeyi ve onun adına yalvarmayı bırakmıyordu. Ses, Callan yerine Declan diye seslendi.

BÖLÜM 25. BAŞKA BİR BİRLİKTE.

Danika'nın mesanesi onu aniden uyandırdı. Gözlerini kapalı tutarak yataktan kalkıp tuvalete gitme hissini ertelemek istiyordu, ama baskı birden dayanılmaz hale geldi.

Kıpırdadı, biraz gerindi. Bilincine ilk adımını attığında onun varlığını hissetti.

Kral Lucien buradaydı. Bu gece gerçekten gelmişti.

Danika gözlerini açtı ve onu yatağın yanında dururken gördü.

"Kralım..." Danika uykulu bir sesle fısıldadı.

"Biraz uyu, Danika. Ben burada değildim." Derin sesi geceyle karışarak, yaralı vücuduna titreme gönderdi.

"Evet. Burada değildiniz." Her şeyi kolaylaştırmak için ona kolayca katıldı. Zihni düzinelerce iksir ve hapla bulanıklaşmıştı. Ama zihni ne kadar bulanık olursa olsun, kralın orada durduğunu biliyordu. Ve onun gitmesini istemiyordu.

"Nasıl hissediyorsun?" Kollarını göğsünde kavuşturmuş, rahat kıyafetleriyle yatmaya hazırlanmıştı.

Uyumuş gibi görünmüyordu. Bütün gün meşgul olmuş olmalıydı.

"Daha iyi hissediyorum... Dün yaptığımdan daha iyi," Danika dürüstçe söyledi.

Baski ona ne veriyorsa, onu daha iyi hissettiriyordu.

Bir kez başını salladı ve ayrılmak için döndü.

Mesanesi onu daha da zorluyordu. Yataktan kalkmak için harekete geçti, vücudu tepki gösterdiğinde yüzünü buruşturdu.

Adam ona döndü ve yataktan kalkmaya çalıştığını fark edince kaşlarını çattı. "Ne yapıyorsun?"

Sakin sorunun derin emri onu durdurdu ve ona ihtiyatla baktı. "Tualeti kullanmak istiyorum..."

Adamın kaşları daha da çatıldı. "Yanında kimse yok mu? Baski burada olmalı. Ya da eski kişisel hizmetçin."

"Bütün gün benimle birlikteydiler. Madam Baski, Remeta'yı uyutmak için bir süreliğine dışarı çıkmış olabilir..." Danika, onun onlara kızmaması için savunmacı bir tavırla aceleyle konuştu.

öfkelenmemesi için aceleyle savunmaya geçti.

Adam kıpırdamadı, ama Danika onun vücudundaki gerginliğin biraz azaldığını fark etti. Adam, Danika yataktan kalkmaya çalışırken hala kaşlarını çatıyordu.

Sonunda kapıdan uzaklaştı ve Danika onun dışarı çıkacağını sandı. Ama o, ona doğru yürüdü ve kolunu nazikçe tuttu. Onun yardımı Danika'yı şaşırttı. Onun şaşkın bakışını fark ettiyse de, bu konuda hiçbir şey söylemedi. "Bana yaslan."

O, onun yumuşak emrini yerine getirdi, vücuduna ağırlığını vererek, ağırlığının çoğunu ona yükledi.

O kadar güzel kokuyordu ki, derin bir nefes aldı ve bir an nefesini tuttu, sonra nefesini verdi.

Kararlı adımlarla banyoya doğru ilerlediler. Adam, Danika'nın geceliğini yukarı çekti ve iç çamaşırlarını çözmeye başladı.

Danika kızardı ve o, keten şortunun bağlarını çözene kadar ona bakakaldı. Adam şortu aşağı çekti ve ona anlamlı bir şekilde baktı.

"Teşekkür ederim, kralım." Danika işini yaparken yüzü kıpkırmızıydı. Adam sabırla onu bekledi ve ağırlığının çoğunu üstlendi.

Sonra, onu giydirip düğmelerini ilikledi ve banyodan çıkardı. Ona yatakta oturmasına yardım etti ve bir adım geri çekildi.

Danika yorganın altında yatarken, onun görüntüsünü doya doya içlerine çekiyordu. Onun çocuğunu taşımış ve kaybetmişti. Bu anı, gözlerine yaşlar getirmişti.

"İyi misin?" diye sordu gözyaşlarını görünce.

Hızla başını salladı. "Evet. Yaralarım acıyor." İç yaraları artık dış yaralarından daha çok acıyordu.

Çenesindeki bir kas seğirdi. "İyi olacaksın."

"Teşekkür ederim, kralım," diye fısıldadı. Danika onun gitmesini istemiyordu. Kaçınılmaz olsa da, onu mümkün olduğunca yanında tutmak istiyordu... ne kadar az olursa olsun.

"Bir şey sorabilir miyim...?"

Ellerini çözdü, ona doğru yürüdü ve yatağın kenarına oturdu. "Sorabilirsin."

"Günün nasıl geçti?"

Kral Lucien, soru beklenmedik olduğu için ona bir bakış attı. Aniden, hafızasını araştırdı ve onun bunu soran ilk kişi olduğunu fark etti

Baski, izin verilseydi sorardı, Chad da öyle. Metresi ise sormazdı. Bu düşünceyle kaşlarını çatı.

Kız bunu fark etti ve başını salladı. "Soru sorduğum için çok özür dilerim..."

"Günün çoğunu mahkemede geçirdim. Yapacak çok iş vardı. Alınacak çok karar vardı. Oldukça yorucu bir gündü," diye cevapladı sonunda.

"Çok üzgünüm..."

"Kontrolün dışında olan şeyler için özür dilemeyi bırak," diye azarladı, ama sesi alışılmadık derecede yumuşaktı.

Onun sesindeki yumuşaklık ona cesaret vermiş olmalıydı. Yoksa son zamanlarda ona karşı davranışları mıydı? Ya da vücudu büyük bir çürük olduğu için onu cezalandırmayacağı gerçeği mi?

Cesaretinin nereden geldiğinden emin değildi, ama fısıldadı: "Gel ve beni kucakla..."

İsteğine sessizlik karşılık verdi—o, hiçbir şey belli etmeyen mavi gözleriyle ona bakarken, sessizlik uzayıp gitti.

"Bana emir verebileceğini sanma," dedi sonunda, çenesindeki kaslar seğirerek.

"Asla... böyle bir şey düşünmem," diye fısıldadı kısık bir sesle.

"Bana ne yapmam gerektiğini söyleyebileceğini sanma."

"Tanrı korusun, ben asla... böyle bir şey yapmam," diye yumuşak bir sesle karşılık verdi.

Sessizlik. Sonra, o başka yere baktı. "Seni tutarsam, burada seninle kalmak isteyeceğim. Bu uygun değil."

"Oh..." Yüzü düştü. Dün olduğu gibi, onun neyin uygun neyin uygun olmadığını unutmasını diledi.

Danika'nın zihni tek sorunlu zihin değildi. Kral da kendi iç dünyasıyla mücadele ediyordu.

Onunla orada olmak uygun değildi, ama yatak odasına döndüğünde de uyuyamayacaktı. Ve uyuyabildiğinde, kabuslar bilinçaltını rahatsız ediyordu — sevgili küçük kardeşinin anıları.

Onunla yatıp kaçmak... sadece bir süreliğine... o kadar yanlış mı olurdu? Vücudu onu çok istiyordu. Tuvalete gitmesine yardım ettiğinden beri penisi sertleşmişti ve bu durum onu kendine kızdırıyordu. Ağır şekilde dövülmüş ve iyileşmeye çalışan bir kadına kendini kaptırmak mantıklı değildi. Bu onun yapacağı bir şey değildi.

Danika, onun yüzüne bu kadar derin bir kaş çatışmasına neden olan şeyin ne olduğunu merak etti. Dudaklarını ısırıldı. Ondan gelip onu kucaklamasını istememeliydi. Bu saçma ve ona hiç yakışmayan bir şeydi.

Ağzını özür dilemek için açtı, ama sonra onun özür dilemeyle ilgili sözleri onu durdurdu. Özrünü kabul etmeyecekti. Gözlerini kaçırdı ve önündeki boşluğa bakmaya başladı.

Yatak çöktüğünde, nefesi kesildi. Başını çevirip kralın yanındaki yatağa tırmanışını gördü.

"Sabah uyandığında burada olmayacağım, Danika." Derin sesi sessiz odada yankılandı.

Mutluluk, yaralı bedeninin içinden yayıldı. Dışarıdan, başını salladı. "Senden bunu asla istemeyeceğim, kralım."

Danika ilk kez kralın onu gerçekten nefret edip etmediğini, aylar önce olduğu kadar hala nefret edip etmediğini merak etmek zorunda kaldı. Bulanık zihninde, onun hiç beklemediği birkaç şeyi yapabildiğini düşünebiliyordu. Gözlerini kapattı ve onun bir efendinin kölesini cezalandırdığı gibi onu en son ne zaman cezalandırdığını hatırlamaya çalıştı...

Çok uzun zaman oldu, diye fısıldadı zihni, kral yanına yaklaşırken. Protesto eden bedenini görmezden gelerek kendini kralın kollarına attı. Kralın büyük eli bedenini sardı ve onu kendine çekti. Danika yüzünü buruşturmak yerine, tamamen kralın kollarına eridi.

Onu alt vücudunda hissetti. Onun için sertleşmişti.

Başını kaldırıp ona baktı.

"Biraz uyu, Danika. Senden hiçbir şey talep etmeyeceğim. Senin durumunda değil," dedi düz bir sesle.

Kalbi hızla atıyordu ve zihni dönüyordu. O, Danika uykuya dalana kadar onunla kalacak, sonra da odasına geri dönecekti. Ya onu tatmin etmek için metresini çağırırsa? Ya da Prenses Kamara'yı...?

Danika'nın kalbi göğsünde sıkıştı, bu düşünce ağzında kötü bir tat bıraktı. Onu tatmin eden kişi olmak istiyordu. O, onun yüzünden böyleydi. Onun başka bir kadının vücudundan zevk alması ya da başka bir kadının onu cinsel tatmine ulaştırması düşüncesi, ona hiç de hoş gelmiyordu.

Danika başını onun geniş, rahatlatıcı omzuna yaslarken, böyle hissetmeye hakkı olmadığını kabul etti. O sadece onun kölesiydi, diğer kadınlar ise onun metresleri ve gelecekteki kraliçeleriydi. Onu bu şekilde sahiplenmemeliydi, ama kendini tutamıyordu.

Dürtüsüne göre hareket ederek yüzünü kaldırdı ve dudaklarını onun dudaklarına bastırdı. Cesaretinin nereden geldiğini bilmiyordu. Ama korkmadı ya da

tereddüt etmedi, o ona karşı sertleşse bile.

Gözlerini kapattı ve onun dudaklarının ona öğrettiklerini yaptı, dilini onun dudaklarının kıvrımlarına yumuşakça dolandırdı. Onu tüm kalbiyle öptü.

Zaman geçti, ama o ona karşılık vermiyordu. O zaman utangaç bir şekilde geri çekilmeye başladı. Sonra, o açık ama duyulmaz küfürler mırıldandıktan sonra elini onun başının arkasına doladı ve onu kendine doğru çekerek aşağı inen dudaklarıyla buluşturdu. Onu sıkıca tutarak onu derinlemesine öpmeye başladı. Dili onun diliyle dolandı ve nefesleri bir oldu. Onun alt dudağını emdi ve o nefes nefese inledi.

Onun ağzının şiddetli baskısını hayranlık ve zevkle hissetti. Erkeklik ve erkek kokuyordu ve dudakları yıkıcı bir ustalıkla hareket ediyordu. Kolları onun kollarına dolandı ve ellerini geniş omuzlarındaki gergin kasları okşadı.

Danika ona sarıldı, vücudu onu korkutan bir tür zevkle titriyordu, onun sert ağzı ise onunkinden istediği her şeyi alıyordu.

Sonra eli uzandı, onun cüppesini yukarı çekti ve iç çamaşırlarını çözmeye başladı.

Prenses Kamara, uykuya dalamayınca uyumayı bıraktı. Cüppesini giyip yatak odasından çıkarak gece yürüyüşüne çıktı. Arkadaşa ihtiyacı vardı.

Kralın da uyanık olup olmadığını kontrol edecekti. Belki birlikte yürüyüşe çıkarlar.

Baski, bitki hazırlarken kendini o kadar kaptırdığı için Danika'yı bu kadar uzun süre kontrol etmeyi unuttuğu için zihinsel olarak kendini ölümüne suçladı.

Danika'nın yatak odasına giderken yumuşak ağlama sesleri ve bir erkeğin homurtusu duydu. Kral, Danika ile birlikte oradaydı.

Kralın odaları hafif ses geçirmezdi, yatak odasından sadece çığlık veya kükreme duyulabilirdi. Ancak diğer odalar öyle değildi, Danika'nın yatak odası da dahil.

Kulakları kızardı ve Baski aniden, olmaması gereken bir yerdeymiş gibi hissetti. Endişe onu sardı. Ya kral Danika'dan bir şey talep ediyorsa? Fiziksel olarak onun gibi bir adamla yakınlaşacak durumda değildi.

. Çürüklerinin yanı sıra, hala belirsiz ama savunmasız bir durumdaydı.

Tam o sırada Baski, kralın odasına doğru gelen ayak sesleri duydu. Dönüp baktığında Prenses Kamara'nın kralın odasına yaklaştığını gördü ve gözleri fal taşı gibi açıldı. Biraz daha yaklaşırsa Kral ve Danika'yı duyacak, yatak odasına girerse onun orada olmadığını anlayacaktı!

Baski hemen ona doğru koştu. Daha fazla mesafe kat etmek için adımları hızlı ve çabuktu. "Prensesim?"

Prenses Kamara durdu ve "Uyuyamadım. Biraz yürüyüş yapmaya çalışacağım..." dedi.

"Size uyumanıza yardımcı olacak bir şey vereceğim, Prenses. Endişelenmeyin, emin ellerdesiniz. Haydi, haydi," diye ısrar etti ve prensesi hedefinden uzaklaştırdı. "En iyi şifalı bitkileri ben yaparım, bu krallıktaki herkese sorabilirsiniz. Size bebek gibi uyumanıza yardımcı olacak bir şey vereceğim."

"Oh. Tamam." Prenses Kamara, yaşlı kadının kendisini uzaklaştırmasına izin verdi.

.
.

BÖLÜM 26. BARIŞ TEKLİFİ VE HEDİYELER.

"Danika," diye fısıldadı kadının kulağına.

"Lütfen, izin ver." Elini içeri soktu ve sıcak bedenini avuçladı. O, onun tüm uzunluğunu okşarken, nefesini tuttu.

Nefesi kesildiğinde, kadının ondan uzaklaşmasını —ona dokunmasını engellemesini bekledi. Ama öpücükleri daha da ateşli ve yoğun hale geldi.

Nefesini tuttuğunu fark etmeden nefesini bıraktı ve elini çekti. Öpücükleri onun için bir uyuşturucu gibiydi; vücudundaki elleri ve dudakları dışında hiçbir şey yoktu.

Danika elini arkasına doğru masaya uzattı ve Baski'nin vücudunda kullandığı jeli aldı. Öpüşmeyi kesmeden kapağı açtı ve elini içine daldırdı. Eli ıslak ve damlayan bir şekilde çıktı. Elini onun kalın sertliğine doladı ve ellerini kararlı bir şekilde kullanmaya başladı. İki sevgili birbirlerinin kollarında kendilerini kaybederken, dengesiz nefesleri havayı doldurdu.

Kral Lucien öpüşmeyi bıraktı ve eli pamuklu geceliğinde biraz dengesizce çalışıyordu. Göğsünü geceliğinin sıkışıklığından kurtardı, başını daha aşağı eğdi ve arayan ağzı onun dik meme ucunu buldu ve onu ateşli bir şekilde emmeye başladı. Danika çığlık attı. Sırtını ona doğru kavisleyerek vücudunu saran acıyı, zevk parçaları bastırdı. Göğüsleri o kadar hassastı ki, ağzının sert aciliyeti ona hem acı hem de zevk veriyordu. O, onun kalın ve geniş başını daireler çizerek okşadı ve o, dengesiz bir şekilde homurdandı, onu kendine çeken elleri yumuşak bir şekilde kasıldı.

"Danika!" Sesi kırıldı, ama onun dokunuşu onun çekingenliği üzerinde kaçınılmaz bir etki yarattı. Onun kendisine karşı titrediğini hissetti, ağzıyla onu eğittiği sırada işkence çekiyormuş gibi nefes alıp verişini duydu.

Dudaklarının her çekişinde, bunu bacaklarının arasında hissetti. O kadar ıslaktı ki, aşağısı tamamen sıvılaşmıştı. Ona yaptıkları, onu doruğun eşiğine getirmiş, ama düşmesine engel olmuştu.

yumuşak ellerinin hareketleri sarsıntılı bir şekilde arttı ve kendini tamamen ona teslim ederek, çekinmeden ona teslim oldu.

Adam titreyerek, ecstasy içinde çılgılık attığında, kız kızarmış, tahrik olmuş gözlerini kaldırıp ona bakmaya zorladı. Adamın kollarında böyle parçalanmasını izlemek inanılmazdı.

Kral Lucien, onun kollarında çaresiz, kör, sağır, içinden geçen şiddetli zevkten başka hiçbir şeye duyarlı değildi. Kırmızı meme ucundan ağzını çekip başını kaldırdı, sonra ağzını yalayıp yuttu. Onu ateşli bir şekilde öptü, dudakları sert ve hızlıydı; nefesini kesti. Son damlası da döküldüğünde, Danika, ateşli öpüşmelerini kesmeden, Baski'nin vücuduna sıcak su basmak için kullandığı havlulardan birine uzandı. Havluyla onu temizledi, sonra nihayet öpüşmeyi bıraktı.

Gözleri onu inceledi, sersemlemiş masum gözlerindeki harcanmamış arzuyu ve vücudunun hafif titremesini algıladı. Diğer göğsünü de serbest bıraktı ve başını eğerek diğerine yaptığı gibi ona da aynı muameleyi yaptı. O, tüm bunların hassasiyeti ve yoğunluğu karşısında çılgılık attı; neredeyse çok acı vericiydi. Elini onun başının arkasına koyarak onu uzaklaştırmaya çalıştı, ama bu sanki hareket ettirilemeyen bir duvarı hareket ettirmeye çalışmak gibiydi.

Sonra elinin sırtının arkasına doğru kaymasını hissetti. Onu incitmemek için kasıtlı olarak morluklarına dokunmadı. Büyük eli arkadan iç çamaşırlarının içine girdi ve kadının küçük, hassas klitorisini okşadı. Danika ona sarıldı ve ona yaptığı şeylerle onun için yumuşak bir müzik yaptı. Adam onun vücudunu bir anahtar nota gibi çaldı ve o da yumuşak bir müzikle karşılık verdi. Onunla ilk kez böyle bir şey yaptığını, bulanık zihninde fark etti. İlk kez eliyle ona bu kadar açık ve bariz bir şekilde dokunmuştu.

İki parmağını içine soktu, vücudu gerildi ve titreyerek nefes alıp vererek orgazm oldu. Kendine zarar vermemesi için ısrarcı olmadan onu yatıştırıcı bir şekilde okşadı.

Sonunda geri çekildi ve onu kollarına sardı. O şekilde uykuya daldılar. Bütün gece onu kucakladı. Şafak sökene kadar ayrılmadı.

Günler geçtikçe Danika iyileşmeye başladı. Yavaş ve istikrarlı bir adımdı, ama başardı. Sally ve Baski ona yardım etmek için

Sally'nin yaklaşan düğünü için iyi ve güçlü olmaya kararlıydı ve bu, onun çok çabalamasının en büyük nedeniydi. Tüm bitkilerini aldı; alması gereken hiçbir ilacı atlamadı.

Remeta da onun yanındaydı, ama her zamanki gibi neşeli, çocuk gibi davranışlarına geri dönmüştü, her zaman mutluydu ve circır böceklerini kovalıyordu. Onu tanıımıyorsanız, onun öngörü yeteneği olduğuna asla inanmazdınız.

Bir hafta geçti ve Danika artık yardım almadan yürüyebiliyordu. Çoğu morluğu kırmızı lekelerle dönüşmüştü ve yaraları neredeyse tamamen iyileşmişti.

Sally, düğünü yaklaşırken sandaletlerini alamadığı için çok endişeleniyordu. Prensesine olanlardan sonra köye gidememişti. Şimdi prensesinin durumu düzeliyordu, ama yine de onu bir dakika bile yalnız bırakmak istemiyordu.

Danika olanları öğrendi ve dehşete kapıldı. "Düğünün yaklaşıyor ve bir gelin olarak sandaletlerin yok mu? Ne giyeceksin?"

"Bir gün dışarı çıkıp bir çift alacağım," diye itiraf etti Sally, yüzü kızararak. "Çok güzel ayakkabılar alacak param var."

"Öyle mi?" Danika, en iyi arkadaşı için mutlu olarak sordu.

Sally başını salladı ve heyecanla sırrını paylaştı. "Kral, iyi hazırlıklar yapabilmemiz için Chad'e büyük bir miktar para verdi. Ona çok minnettarım!"

Danika da mutlu ve minnettardı; Sally'ye pazara gidip ona ayakkabı alacağını söylemişti. Yeni bir gelinin hiçbir şeyi almayı beklememesi gerektiğini söylemişti.

Sally dehşete kapıldı. Köyde son gittiklerinde olanları unutmamıştı. Prensesinin bu çileyi zar zor atlattığını nasıl unutabilirdi? İtiraz etmeye çalıştı, ama Danika sadece başını salladı ve reddetti.

"Sırf suçlanıp dövülmekten korktuğum için, hayatımın geri kalanını sarayda, istediğim gibi dolaşma özgürlüğüm olmadan geçiremem. Bu yaşamak değil, Sally," diye şiddetle konuştu.

Sally sessiz kaldı çünkü prensesinin haklı olduğunu biliyordu. İki hafta önce, o gün, prenses, halka bağırdığı şeyleri duyamadan bayılmıştı.

Prenses, nasıl kurtarıldığının farkında değildi ve sarayın kapısında onun iyi olmasını isteyen kalabalığın uyanık kaldığını duyduğunda da buna inanmamıştı.

"Başka bir nedenden dolayı orada olmuş olmalılar. O insanlar benden çok nefret ediyorlar. Öyle olamaz," demişti Sally'ye.

Bu yüzden, saraydan birlikte çıktıklarında, Sally yorgun düştüğünde ve ona yaslanmaya ihtiyaç duyduğunda yardım etmek için hemen yanında duruyordu.

Danika yürürken sendelediğinde, Sally onu yakaladı ve dengeledi, sonra onu yalnız bırakarak kendi başına yürümeye devam etmesini ve güçlenmesini sağladı. Bu, Danika'ya üç ay önce Sally'nin krallar tarafından tecavüze uğrayıp vahşice dövüldüğü günü hatırlattı. İyileşme sürecinde de bu yoldan yürümüşlerdi.

Zaman ne çabuk geçiyor. Sanki yıllar önceymiş gibi geliyordu.

Saraydan çıkar çıkmaz, tüm gözler Danika'nın üzerine çevrildi. Yoldan geçenler onu görmek için durdu, diğerleri ise sadece ayakta durup dikkatle izledi. Danika, bu bariz bakışları fark etti - bu kadar açıkken nasıl fark etmesin ki? - ve bu onu rahatsız etti. Ama omuzlarını dik tutmaya ve Sally ile yürümeye kararlıydı. Bu insanlar iki hafta önce onu neredeyse öldürüyorlardı, şimdi ise ona tamamen yabancı birini görür gibi bakıyorlardı. Yüzlerine attığı birkaç bakışta, her zamanki kötülük, her zaman yaydıkları saf nefret yoktu.

Altı yaşından büyük görünmeyen küçük bir kızın yanlarına geldiği bir noktaya geldiler. Kız tereddütle ona bir hediye uzattı. Danika durdu ve küçük kızın uzattığı elindeki çikolataya baktı. Bu küçük kızın ona böyle bir hediye vermesi onu çok etkiledi. Düşük sınıftan veya daha az ayrıcalıklı oldukları için, yemek yiyip kendilerini geçindirmek için zar zor yeterli paraları vardı. Şimdi, bu küçük kız ona sahip olduğu az şeyi sunuyordu.

Danika, çocuğun göz hizasına indi. "Çok teşekkür ederim," diye fısıldayarak hediye kabul etti.

Çocuk ona gülümsedi ve koşarak uzaklaştı. Danika bir adım daha atmadan, diğer çocuklar da ona doğru yürümeye başladı ve çikolata ikram ettiler. Çok sayıda çocuk vardı, hepsi içten gülümsüyordu, etrafını sarıp barış ikramında bulunuyorlardı. Hepsini kabul edip teşekkür ederken gözlerinden yaşlar süzüldü.

Sonra kadınlar, erkekler ve yaşlılar ona doğru yürüdüler ve ona yaptıkları şey için sesli olarak özür dilediler. Bu o kadar beklenmedik bir şeydi ki, Danika

gözyaşlarını tutamadı. Sally oradaydı ve Danika hepsini kendisine saldırıp dövdükleri için affederken ara sıra sırtını okşuyordu.

Salem halkı onun bu kadar kolay affedeceğini beklemiyordu ve bu affetme, onları daha da suçlu hissettirip vicdanlarını ağırlaştırdı. Gerçekten de masum birini avlamışlardı. Gerçekten de kendilerini besleyen eli ısırmışlardı.

Eski Prenses Danika, babasına hiç benzemiyordu.

Danika ve Sally almaya geldikleri şeyleri almaya devam ederken, insanlar ona çok iyi davrandılar ve çoğu kadın ona dükkanlarından bir hediye bile verdi. Sally'nin sandaletlerini indirimli fiyata satın aldılar.

Danika saraya girdiğinde, herkes onun taşıdığı hediyelere bir bakış attı ve bunların ne olduğunu anladı. Barış teklifi ve hediyeler. Danika halkın gözüne girmişti.

Hizmetçiler, Mombana'da köle oldukları dönemde Danika'nın yaptıklarını öğrendikten sonra ona kötü davranmayı bıraktılar. Elllerine baktılar, halkın hediyelerini gördüler ve ona minnetle gülümsediler.

"Bunu hak ettin." Yüzlerinde adeta böyle yazıyordu.

Hizmetçi kızları ve hediyeleri görünce ona sert bir bakış atan tek kişi hanımefendi idi. Vetta ona hiçbir şey söylemedi, ama söylemesine de gerek yoktu. Gözleri ve sert duruşu öfkesini ve kızgınlığını gösteriyordu. Neyse ki, Danika'nın yanından geçip doğrudan odasına gitti.

Ama diğer insanlar, her biri, Danika'ya şefkat ve takdirle baktılar. Danika çok duygusal hissetti ve iki haftadır ilk kez, acısının buna değdiğine karar verdi. Dayak da buna değdi. Eğer insanların onu kabul etmesi ve onu babası gibi görmemesi için bunun gerekliyse, o zaman kesinlikle buna değdi.

Yine de, bir parçası, içindeki bebeğin iyi olması için yaratıcıya dua ediyordu. Böyle bir dua etmemeliydi, çünkü o çocuk ona daha fazla sorun çıkaracaktı. Birincisi, kral bunu öğrenirse onu idam ettirebilirdi. İkincisi, kralın metresi veya "kraliçesi", diğer krallıklardaki çoğu kraliçe ve metresin yaptığı gibi, ona kırbaçlanmasını emredebilir veya onu vücut yıkayıcı almaya zorlayabilirdi.

Kamara Prensesinden özellikle korkmuyordu, çünkü o iyi bir insandı. Ama kralın metresi diğerlerinden daha kötüydü; ona bunu ve daha fazlasını yapabiliirdi.

Vücut temizleyiciler de bazı durumlarda aşırı dozda kadını öldürüyordu. Çoğu insan bunun için çok tehlikeli bitki karışımları kullanıyordu.

Bir köle, kralın çocuğunu taşımazdı; bu kesinlikle yapılmazdı. Yine de, bebeğinin onu terk etmesini ne kadar çok istese de, Danika yine de aksini dilediğini fark etti.

"Oh, Danika, ne yaptın?" diye akşam yatak odasında tek başına fısıldadı.

Şimdi bunun için endişelenmemeliydi. Yine de, hamilelik belirtileri hala devam ediyordu. Baski, bu akşam ilk muayenesini yapana kadar emin olamayacaklarını söyledi.

Bu arada, zihnini bu konudan uzaklaştırmaya çalıştı ve elindeki güzel hediyelere odaklandı.

Birkaç dakika sonra, kral onu çağırdı.

.

BÖLÜM 27. AFFETME.

Vetta, kalbi güm güm atarken yatak odasında idi. Bugün, Danika'yı mahvetmek için tuttuğu kadınların kaderinin belirleneceğini duymuştu. Yerinde duramıyordu, yatak odasında bir aşağı bir yukarı dolaşıyordu. Karandy, o kadınların ağzından bir şey kaçırmayacağından emin olacağını söylemişti ve Vetta, onun bu işi halletmesi için yüklü bir bedel ödemişti.

Sadece hiçbir şeyin ters gitmemesini umuyordu. Bu işin içine girmeden bu işten kurtulması gerekiyordu. Sonra da onu tehdit etme cüretini gösteren ve vücudunu saygısızca kullanan o piç kurusuyla hesaplaşacaktı. Vücudunun iyileşmesi birkaç günden fazla sürmüştü ve ev hapsinde olduğu için ağrıyla dindirecek ilaçları alamamıştı.

Vetta, kralın tohumunu taşımaya devam etmeden önce, o aptalın tohumunun kök salmamasını sağlamak için doğurganlık haplarını bir kenara koymuştu.

Kral ile yaklaşmasını geciktiren şey, kur yapma haftasıydı. Kral, aptal kur yapma haftası yüzünden onu zevk vermek için çağırmamıştı.

İki hafta olmuştu; keşke bir an önce bitsin diye düşünüyordu. Bittiğinde haplarını alacak, kralın yanına dönecek ve hamile kalacaktı. O vahşi kadın, Prenses Kamara ile evlenmeden önce onun çocuğunu taşımalıydı!

Danika kralın odasına girdi ve başını eğdi. "Beni çağırdınız, kralım."

Kral Lucien kraliyet kıyafetlerini giymişti. Elinde bir kitapla kütüphaneden çıktı ve doğrudan masasına yürüdü. "Seni zindana götürme zamanı geldi," dedi soğukkanlılıkla.

Danika'nın kalbi göğsünden fırladı. Yanlış bir şey mi yapmıştı? Zindan mı? Ağzını kapattı ve sadece başını salladı. "Emriniz başım üstüne."

Kral, onun yanından geçerek önünden gitti. Danika, görevini yerine getirerek onu takip etti ve bu sırada zindana gitmenin ne anlama geldiğini merak etmekten kendini alamadı.

Kraliyet odalarından çıkıp hizmetkarların odalarına doğru yürüdüler ve yeraltı sarayına giden gizli kanada girdiler. Zindanın kapısında, muhafızlar koşarak geldiler ve zincirleri açtılar. Kral içeri girdi ve Danika'ya döndü. Danika onun hemen arkasında içeri girdi ve iki hafta önce pazar meydanında gördüğü iki kadını tanıdı. Onlar onu çok kötü dövmüşlerdi.

"Onları neredeyse öldüren kadının, onlara hüküm veren kişi olması çok uygun," dedi kral.

"Majesteleri?" Sesi, kafasının karıştığını yansıtıyordu.

"Bu kadınlar, pazarda dövülmenizin arkasındaki beyinlerdi. Kolyeyi çaldılar ve çantanıza koydular, böylece dövülmenizi sağladılar," dedi, soğuk gözlerini kadınlara dikerek.

Danika, hem üzgün hem de boyun eğmiş görünen iki kadına baktı. Gözlerinde kurumuş gözyaşları vardı ve ifadelerinden, kendilerini çoktan ölüme mahkum ettikleri anlaşılıyordu. Sadece onun sözlerini söylemesini bekliyorlardı.

Dört çift göz ona baktı ve sonra utançla başlarını eğdiler.

Danika, kralın yanından geçerek hücrenin derinliklerine doğru yürüdü. Onların tam karşısına durdu. "Kalkın."

Onun yumuşak ama kararlı fısıltısıyla, iki kadın da yorgun bir şekilde ayağa kalktı. Coria, Zenia'ya, bunun onu son kez göreceği bilinciyle ve boyun eğmiş bir ifadeyle baktı. Cone'un kızı, onlara yaptıklarını hak etmemişti ve Danika'nın onları ölüme mahkum etmemesi çok olası değildi.

Bekledikleri ve tahmin ettikleri gibi, eski köle eğitimci sessizlikleri karşılığında çocuklarını esir almıştı. Bu haberi zindanda almışlardı. Kaderleri çoktan belirlenmişti, bu yüzden sırf yaşamak istedikleri için kendi çocuklarını da öldürmelerine gerek yoktu. Bu yüzden, ağızlarını sıkıca kapatıp kaçınılmaz sonu beklemişlerdi.

"İkinizi de affediyorum." Danika bu sözleri o kadar yumuşak bir sesle söyledi ki, kadınların bu sözleri sindirmeleri biraz zaman aldı. Anladıklarında, gözleri fal taşı gibi açıldı ve şok içinde ona baktılar. Kralın gözleri bile bir anlığına şaşkınlıkla parladı, ama sadece bir saniye sürdü. O bunu daha iyi gizlemeyi başardı. Danika gözlerini onların gözlerine dikti ve devam etti. "İkinizi de affediyorum, ama umarım gelecekte

insana bana davrandığınız gibi davranmayacağınızı umuyorum. Gelecekte. İnsanlara bir şans vermeyi öğrenmelisiniz."

Yumuşak bir sesle söylenen her kelime kadınların en derinlerine dokundu ve Danika henüz bitirmemişti. "Benim tek suçum babamın kızı olmak, ama başka seçeneğim yoktu. Babamın kim olacağı konusunda seçim şansım yoktu. Bir gün reşit oldum ve ailemin kim olduğunu anladım. Lütfen, işlemedikleri günahlar için insanları nefret etmeyin ve cezalandırmayın, böylece masumların kanını dökmeyin."

"Evet, prenses! Çok, çok özür dilerim!" Zenia ağlıyordu. Danika'nın affediciliği o kadar beklenmedikti ki, sanki göğsüne bir ok saplanmış gibiydi. Diz çöküp ona teşekkür etmeye devam etti ve aynı zamanda affını diledi. Konuşma şekli, giydiği paçavraları unutturup prensesin sözlerinin otoritesini duymalarını sağladı.

İki kadın da yere çöküp ağlayarak ona teşekkür edip özür dilerken, Danika yere eğilip ikisini de kucakladı. "Önemli değil. Sizi affediyorum," diye fısıldadı.

Danika ve kral odasına geri döndüler. Sessizlik rahatsız ediciydi. Kral onu uğurlamasını beklerken, gergin bir şekilde elbisesinin eteğini çekti. Zindandan beri tek kelime etmemişti ve bu onu endişelendiriyordu. Kadınları serbest bıraktığı için kızgın mıydı? Onlara yargılama hakkını vermişti. Rahatsız bir şekilde bir ayağından diğerine ağırlığını verdi.

"Danika." Ona seslendiğinde sırtı ona dönüktü. O ses tonu. Sesinin tonu, Danika'nın omurgasından aşağı bir titreme geçirdi. Bu, yatakta birlikte olduklarında kullandığı ses tonuydu. Onun bedeninden zevk alırken ona seslendiği ses tonuydu.

"E-evet, Majesteleri." Elbisesi ile oynadı; sesi fısıltıdan öteye geçmiyordu.

"Seninle ne yapacağım ben?" Bu beklenmedik soru, onu suskun bıraktı. Ağzını kapattı ve ona kızgın olmaması için dua etti. "Affetmeyi çok kolaylaştırıyorsun. İnsanlar sana saldırdı ve seni neredeyse öldürecek kadar dövdü, ama sen orada durmuş, sanki yalan söylemek gibi basit bir suç işlemişler gibi onları affediyorsun," dedi.

Danika, onun kızgın olup olmadığını anlamak için yüzünü görebilmeyi diledi. Yutkunarak, "Unutmak istedim, Majesteleri," dedi. "Neden?"

"Bütün dünya kör ve acımasız bir iradeyle hareket ediyor. Bu iradenin sınırlarını aşmak için, unutmayı öğrenmeliyiz. İlerlemek için tek yol bu."

Sessizlik, sanki onun sözlerini düşünüyormuş gibi, onun sözlerine karşılık verdi. Ona ihtiyacı olan tüm zamanı verdi. Sonunda, ona döndü ve yüzünü iyice görebildi. Nefret ya da öfke yoktu. Sadece... sıcaklık. "Artık gidebilirsin, Danika," dedi.

Ona başını eğdi ve ayrılmak için döndü, ama elini uzatıp onun elini yakaladı. Onu kendine doğru çekti ve öptü.

Adam onu sert, hızlı ve açgözlü bir şekilde öperken, kızın dudaklarından şaşkınlık dolu bir inilti kaçtı. Adam, kızın ağzını öperken eliyle kızın başının arkasını tuttu. Kız gözlerini kapattı ve ona karşılık verdi. Son iki haftadır ona aç kalmıştı, kırıntılara bile sarılıyordu, adamın ona verebileceği her şeye ihtiyaç duyuyordu.

Öpücük sonsuza kadar sürdü, sonra o geri çekildi. Geri adım atarken gözleri ateş gibi parlıyordu. Birkaç saniye önce onu adeta yiyip bitiren bir adam gibi görünmüyordu.

Danika, ona tekrar eğilip yatak odasından çıkarken ayakları titriyordu.

Gecenin geri kalanı düzenli bir şekilde geçti ve Danika sayamayacağı kadar çok kez gülümsedi.

Gülümseme, gece yatak odasında Baski tarafından muayene edilene kadar sürdü.

Vetta, hizmetçiler ona o kadınların serbest bırakıldığı haberini verdiğinde çok mutlu oldu. Zindana giden koridorların gölgesinde duruyordu ve Danika ile kral oradan geçerken de orada duruyordu. Ağlayan iki kadın serbest bırakıldığında da oradaydı. Artık o bölüm kapanmış ve bitmişti. Vetta derin bir nefes aldı ve Danika ile kralın izlediği yolu izledi.

Plan mükemmel bir şekilde işleyecekti, ama Danika ve işe yaramaz hizmetçisi Sally her şeyi mahvetmek zorundaydı. Şimdi halk Danika'nın tarafında!

Peki, gümüş kaselerden yemek yemişse ne olmuş? Ne olmuş yani? Hepsi geçmişte kalmıştı ve şimdi ise şimdiki zamandı!

Vetta, Mombana'da gümüş kaseden çoğu insandan daha fazla yediğini kendine itiraf etti. Her zaman rekabetçi ve çok açtı; yemek getirildiğinde gümüş kaseyi kapmak için hiç tereddüt etmezdi. Ama hepsi geçmişte kalmıştı! Danika onlara yemek verseydi de fark etmezdi! Babasının onlara verdiği acı ve cezaları silmeye yetmezdi! Yemek, kırbaçlamaların yanında hiçbir şeydi! Zorla seks!

Vetta arkasını döndü ve uzaklaşmaya başladı. Planının beklendiği gibi gitmemiş olması önemli değildi. Vetta, Danika ile başa çıkmanın başka bir yolunu bulacaktı. Bu sefer, en iyi yolu bulacaktı çünkü Karandy ile de başa çıkmak istiyordu. Onunla uğraştıkları için pişman olacaktı...

Aniden bir el arkadan elini tuttu. Vetta irkildi ve arkasını döndü. Remeta elini tutuyor, önüne bakıyor ve robotik bir şekilde konuşmaya başladı.

"Bu sefer paçayı kurtardın, ama ya bir dahaki sefere? Yapma. Aklına geldiğinde, görmezden gel. Yapma." Sonunda Vetta'nın gözlerine baktı. "Yapma. Kraliçeye zarar vereceksin. Prense zarar vereceksin. Babasına zarar vereceksin. Ve sen de zarar göreceksin. Bu sefer paçayı kurtardın, ama bir dahaki sefere zarar göreceksin. Düşmanın bir insan şeklinde geliyor."

Sonra aniden Vetta'nın elini bırakıp uzaklaştı.

.
.

BÖLÜM 28. KARARSIZLIK VE BELİRSİZLİK.

Prenses Kamara, babasının krallığından Navia'da bir sorun olduğu için bir süre Mombana'da kalması gerektiği haberini aldı. Babası kabinesinde bir casus olduğunu fark etti ve casus bulunup ortaya çıkarılana kadar prensesin geri dönmesi güvenli değildi.

Bu, Kamara'yı hem kızdırdı hem de üzdü. Evini özlemişti. En önemlisi, Callan'ı görmeyi özlemişti. Geri döndüğünde, Callan'ı görebilmenin bir yolunu bulmaya çalışacaktı. Aradan aylar geçmişti; bu, vücudunda bir ağrı gibi hissediyordu.

Son iki haftadır çok şanslıydı; kral onu görevlerini yerine getirmesi için çağırmamıştı. Onu yatağını ısıtması için çağırmamıştı. Ama şansının ne kadar süreceği konusunda emin değildi. Bu düşünce onu huzursuz ve temkinli hale getiriyordu.

Kamara ve Henna akşam yürüyüşünden dönüyorlardı ki Kamara biriyle çarpıştı.

"Bakmıyor musun?" Vetta, biri ona çarptığında öfkeyle bağırdı. Başını kaldırıp baktığında, onun Prenses Kamara olduğunu gördü.

Henna, prenses ile hanımının çarpışmasını engelleyecek kadar zamanında fark edemediği için elini ağzına götürdü. Vetta ise Remeta'nın kendisine söylediği şeyleri derinlemesine düşünmekteydi. Hiçbir şey anlamamıştı ve açıkçası bu onu çok da rahatsız etmiyordu. Remeta'nın deliliğinin giderek kötüleşmesi talihsiz bir durumdu. Gerçekten çok yazık. Ama Vetta, deli kızın "prens" ve "kraliçe" ile onlara zarar vermemekten ne demek istediğini merak etmişti. Vetta'nın kafası karışmıştı çünkü Remeta'nın Danika'yı kraliçe olarak adlandırdığını ve Prenses Kamara'nın da kralın gelecekteki kraliçesi olduğunu biliyordu. Öyleyse ne demek istemişti?

Vetta'nın kafasından geçen düşünceler bunlardı, ta ki prensesle çarpışana kadar.

Prenses Kamara, Vetta'dan geri çekildi ve ona sanki bir böcek görmüş gibi baktı. Eli, metresini tekrar tokatlamak için kaşınıyordu, ama onu tutan tek şey

onu engelleyen tek şey, kralın metresini dövmemesi konusunda verdiği kibar uyarıydı.

"*Bana* çarptın." Kamara dişlerini sıkarak ona sert bir bakış attı.

Vetta prensesi gerçekten nefret ediyordu, ama yerini de biliyordu. Yanakları tokatları unutmamıştı. "Özür dilerim, Prens. Size çarpmak istemedim." Özür dilemek ağzında acı bir tat bıraktı, ama başka seçeneği yoktu.

Prens Kamara, metresin birkaç hafta önce Prens Danika'yı ona çarptığı için dövdüğünü hatırladı. O metres çok kötü bir kadındı. Tıpkı babasının baş metresi Donna gibi.

Prens Kamara, Vetta'ya yaklaştı ve aniden babasının metresine karşı her zaman hissettiği öfkeyi hissetti — sadece bir köylüye aşık olduğu için babasına onu evlendirmesi için tavsiyede bulunan aynı kaltak.

Kamara'nın eli uzandı ve Vetta'nın saçını yakaladı. "Ah! Bırak beni!" Vetta beklenmedik tepki karşısında çığlık attı.

Prens Kamara'nın eli siyah saçlarını daha da sıkı tuttu. "Biraz hafta önce ona çarptığın için eski prensesi dövdün ve şimdi de burada, *sadece bir* metres olarak, prenses olan *bana*, gelecekteki kraliçene çarpıyorsun!"

"Zaten özür diledim, değil mi?" Vetta, uzun süredir kraldan başka kimseye hesap vermeyi alışkın olmadığı için sertçe cevap verdi.

Kamara saçını sertçe çekerek birkaç telini kopardı. "Bana karşı kullandığın üsluba dikkat et, *metres*, yoksa bu küstahlığın için seni kırbaçlatırım," diye tısladı.

"Özür dilerim, Prens." Vetta yine dişlerini sıkarak konuştu.

Kamara birkaç saniye daha saçını tuttu, sonra bıraktı ve geri çekildi. Omuzlarını dikleştirdi ve hanımefendinin yanından geçti. "Yolumdan çekil!"

Vetta, koridordan kaybolana kadar onun arkasını dik dik izledi. Bu muamele yüzünden kafa derisi yanıyordu ve kanında öfke kaynıyordu.

O kötü kalpli kaltak!

"Aman Tanrım! Hâlâ hamilesin, Danika!" Baski, bacaklarının arasından Danika'ya bakarken yüzünde yeniden beliren neşeyle haykırdı.

Danika'nın yüzü, Baski'nin vücuduna soktuğu küçük şeyin verdiği acıdan buruşmuştu. "Lütfen çıkarın. Alt karnım ağrıyor," diye fısıldadı.

Baski, Danika'nın uyluklarını güven verici bir şekilde tutarken yüzü ıslıl ıslıl parlıyordu ve küçük test tüpünü çıkarmaya başladı. Tüpü çıkardığında hala gülümsüyor ve mutluydu. Danika'ya sanki güneş onun başında doğup batıyormuş gibi baktı. "Çocuğun sağlıklı ve güçlü ve her şeye rağmen hala orada mükemmel bir şekilde duruyor!"

Danika'yı heyecan ve korku aynı anda sardı. "Yaratıcı, ne yapacağım ben!?"

"Krala söyleyeceksin! Yapman gereken şey bu..."

"Asla!" Danika ateşli bir şekilde konuştu, "O öğrenemez!"

"Ne!? Ama bilmesi gerekiyor. Danika, o bir çocuk babası! Bilmesi gerekiyor..."

"Hayır." Danika kararlı bir şekilde başını salladı. "Hayır, lütfen. Beni öldürecek! Bunu biliyorsun! Beni cezalandıracak! Neden ona söylemek için bu kadar heyecanlısın, Madam Baski? Benim idamımı emretmesini mi istiyorsun!?"

Baski düşüncelere dalarak bir an durdu. Danika'nın neden böyle düşündüğünü anlıyordu, ama Danika kralın durumunu bilmiyordu. Kralın kısır olduğu düşünülüğünü bilmiyordu ve ona bunu söyleyemezdi. Kral çok gizli bir insandı ve bu, birinin öylece açıklayabileceği bir sır değildi. Vetta bile bunu bilmiyordu.

"Danika, canım, bu konuda çok mutlu olabilir. Denemeden asla bilemezsin," dedi tereddütle.

"Olabilir mi?" diye fısıldadı Danika. "Ona yaklaşıp 'olabilir' diye hayatımı riske atmalı mıyım? Bunu yapamam Baski. Yeterince güçlü değilim."

"Ama hamilelik bir kadının saklayacağı bir şey değil, Danika! Er ya da geç, o da öğrenecek. Özellikle senin hamileliğin gizlenmemeli, çünkü çok dikkatli olunması gerekiyor. Çok ama çok dikkatli!" diye açıkladı Baski.

"Yapamam. Hayır, o bunu öğrenmemeli!" Danika, çocukken babasının, onun çocuğuna hamile kalan iki köleyi ölüm cezasına çarptırdığını hatırladı.

O köleler ne kadar yalvarsalar da, vücut temizleyicileri kullandıklarını söylese de, babası onları

"Olmaz, asla!" diye daha kararlı bir şekilde tekrarladı ve ellerini koruyucu bir şekilde karnının etrafına doladı.

"Ama..."

"Eğer ona söylersen, en yakın çalılağa koşup Alka çiğneyeceğim," diye ateşli bir şekilde yemin etti.

Baski şoktan ağzı açık kaldı. "O, en zehirli bitkidir!"

"Ben de öyle düşünüyorum."

Baski çaresizce dudaklarını ısırdı. Danika'nın sıkı çenesi, bu konuda çok inatçı olduğunu gösteriyordu — en cesur prenseslerin miras aldığı o meşhur inatçılık. Krala böyle bir şeyi söyleyecek cesareti yoktu, çünkü onun tepkisinin ne olacağını kendisi bile bilmiyordu.

Ama yine de, onu bu konuda bilgilendirmemek çok tehlikeliydi. "Eğer öğrenmezse, seninle yakınlaşmaması gerektiğini nasıl bilecek?"

"Ha?" Danika bu kısmı anlamadı.

"Hamileliğin çok hassas bir aşamada, Danika. Daha önce yaşadıklarına ek olarak, kral önümüzdeki birkaç hafta boyunca seninle yakınlaşmamalı. Ve o haftalar geçtikten sonra bile, ikiniz yakınlaştığınızda sana karşı son derece nazik davranması gerekecek." O kısmı sindirmesi için bir süre bekledi.

Danika'nın yanakları kızardı ama bu onu bir şeyi belirtmekten alıkoymadı. "Kral, o şey... şey... o şey yaparken nazik değil..."

Baski başını salladı. "Kral nazik bir adam değil; bunu benden çok daha iyi biliyorsun. Bu bilgiye sahip olması gereken tek neden bu, aksi takdirde onunla yatağa girdiğinde bebeği öldürecek ve kendi hayatını tehlikeye atacaksın."

"Oh." Başında bir baş ağrısı başladı. Danika kararsızlıkla başını avuçladı ve üzgün bir şekilde başını salladı. "Onu reddedemeyeceğimi biliyorsun."

"Biliyorum. Bu yüzden gelecekte seni yatağına çağıracağı için endişeleniyorum."

Birkaç dakika geçti sonra Danika seslendi. "Baski?"

Baski yaklaştı ve anne şefkatiyle başını okşadı. "Canım?" "Beni bulursa öldürmeyeceğinden yüzde yüz emin misin?"

" diye mırıldandı.

Baski ağzını açtı. Kapattı. Tekrar açtı. Sonunda, gerçekten cevabı bilmediği için ağzını kapattı. Kral, tanıdığı en öngörülemez adamdı ve büyük olasılıkla çocuğun kendinden olduğuna inanmayacaktı. Asla inanmayabilirdi.

Danika, Baski'nin düşüncelerini kelimelere döktü. "Sen, Baski, nedenini bilmediğim sebeplerden dolayı kraldan hamile olduğuma inanmakta zorlandın. Peki ya kral? Oturup, ağzından çıkanları sorgulamadan, hamile olduğum haberini

sadece sözde kabul edecek mi? İnanmayacak ya da sorgulamayacak mı?" Baski'ye baktı. "Bana açıklamam ve yemin etmem için bir şans verdin, ama kral bana inanmazsa bu şansını vermeyecektir. Çok ağır bir bedel ödeyeceğim."

Baski de onun haklı olduğunu biliyordu. Orada çok fazla şey tehlikeyeydi. Kralın, herkesin düşündüğü kadar kısır olmadığını bilmesini istiyordu, ama aynı zamanda Danika ve bebeğinin hayatını da riske atmak istemiyordu.

"Çok endişeliyim anne, çünkü prensin kalıp kalmayacağından hala emin değilim." Remeta'nın sözleri kulaklarında yankılanıyordu.

Bu hatırlatma Baski'yi titretmişti. "Biliyor musun? Adım adım ilerleyeceğiz. Şimdilik bunu sır olarak saklayacağız ve hayatını tehlikeye atmadan ona bunu nasıl söyleyeceğimizi arayacağız. Hamilelik uzun süre saklanabilecek bir şey değil, Danika. Çok yakında zamanın dolacak."

Danika dizlerini göğsüne çekip sıkıca sarıldı. Endişelenmekten kendini alamadan sallanmaya başladı.

Kral Lucien yazdığı son dilekçeyi bitirip parşömeni kapattığında gece çok geç olmuştu. Parşömeni bir bantla kapattı ve diğer parşömenlerin yanında tuttu.

Artık erteleyemeyeceğini biliyordu. Görevi.

Uzun zamandır gecikmişti.

Kapı çalındığında her zamanki gibi sakin bir sesle "Kim o?" diye seslendi. Sandalyesinden kalkıp masadan parşömenleri aldı.

Kapı açıldı ve Zariel odasına girdi. "Majesteleri!?"

Parşömenleri iç yatak odasına götürdü ve sabahları daha kolay çıkarabileceği kütüphaneye yerleştirdi, sonra yatak odasına geri döndü ve neredeyse güç ve otoriteyi haykıran o kararlı, asil adımlarıyla masasına doğru yürüdü.

Gözleri Zariel'i buldu ve "Prenses Kamara'ya onu çağırdığımı söyle" dedi.

.

.

BÖLÜM 29. GELİNİ.

Navia krallığında, Callan artık uyuyamadığı için yataktan kalktı. Az önce gördüğü kabustan dolayı ter içinde kalmıştı. Anlamsız görüntüler, çılgınlıklar ve insanlara işkenceyle doluydu. Bunun köleliğin doruk noktası olduğunu biliyordu ve kendisi hakkında kesin olarak bildiği tek şey şuydu: O bir köleydi ve ölüme terk edilmişti.

Genç bir kadın onu bu krallığa getirerek bir şekilde kurtarmıştı. Bu krallığın ayrıcalıklı bir kadını ona bakmaya kendini adanmıştı. Onu "Leydi" olarak tanıyordu. Adını bilmediği için ona "Leydi" diye hitap ediyordu. Kişisel hizmetçisiyle sık sık buraya gelerek ona yiyecek ve şifalı otlar getiriyor, ona yardım ediyordu.

Onu uzun süredir görmemiş olmasına rağmen, ona sonsuza kadar minnettar kalacaktı. Bir gün gelmeyi bıraktı ve ancak yakın zamanda onun bu krallığın prensesi olduğunu öğrendi. Talibiyle evlenmek için başka bir krallığa gitmişti.

Pencereye doğru yürüdü ve karanlığa baktı. Gürültü ve rahatsızlıktan hoşlanmadığı için evi diğer evlerden uzaktaydı. Beş yıl önce bu küçük evi buraya inşa etmiş ve çok sevmişti.

Kollarını kavuşturarak geceyi izledi ve zihninin daha önce hiç izin vermediği yerlere dalmasına izin verdi. *Hanımefendi*. Nasıl olduğunu merak etti. Ona iyi bakacak iyi bir talipli var mıydı? O iyi bir kadındı, ayrıcalıklı kadınlar arasında gördüğü en iyisiydi ve onun bir prenses olduğunu öğrendiğinde çok şaşırmıştı.

Duyduğu diğer prensesler gibi şımarık, kötü ve zalim değildi. Aksine, soğukkanlı, çekingen ve zarif bir hanımefendiydi. Daha güzel bir kadın görmemişti. Uzun zaman geçmişti, ama hala onun nasıl görüldüğünü ve gülümsemesinin nasıl olduğunu unutamıyordu.

Onun gibi bir kadının neden kendisi gibi biriyle arkadaşlık ettiğini defalarca merak etmiş, ama hiçbir zaman bir cevap bulamamıştı. Beş yıl önce, geçmişini, adını ve kimliğini hatırlamayan, yol kenarında ölmek üzere olan bir köylüyü görmüştü. Yine de, insanları onu bir barınağa taşımaları için ikna etmiş ve o zamandan beri ona bakıyordu.

Üç kadın ona yardım etmiş ve hayatını kurtarmıştı: onu ölüme terk ettikten sonra su içiren kendi krallığından genç bir kadın; arabasına saklanıp krallığından buraya kadar sürdüğü yaşlı kadın; ve Navia krallığının tek prensesi, yakında Salem kralıyla evlenecek olan prenses Kamara.

Callan pencerenin önünde durmuş, onun nasıl olduğunu ve sağlığının nasıl olduğunu merak ederken, zihninde o ismi tekrar duydu.

Declan.

O gece, bir adam kabuslarında bu ismi haykırdığından beri bu ismi duyuyordu. *O*, Declan mıydı?

O adam kimdi? Neden onu aramaya çalışmamıştı? Aramış ama bulamamış mıydı?

O adam kimdi?

Prensес Kamara uykuya dalmışken, uyanıp kralın çağrıldığı haberini aldı. Kalbi göğsünden fırlayacak gibiydi. Şansını tükettiğini ve görevini yerine getirme zamanının geldiğini biliyordu.

Gözlerinin arkasında yaşlar birikti, kalkıp cüppesini giydi. Odasından çıktı ve kralın odasına doğru yola koyuldu.

Gece yarısı çoktan geçmişti. Uyuyan muhafızları ve görev başındaki birkaç muhafızı geçip kralın odasının kapısına geldi. Durup titrek bir nefes aldı. Sonra tereddütle kapıyı çaldı.

Yumuşak kapı çalmasına sessizlik karşılık verdi. Sabırla bekledi, çarpan kalbini sakinleştirmeye ve kendini yatıştırmaya çalıştı. Sinirleri gergindi ve gözleri yaşarmaya devam ediyordu.

"Girin," dedi kral derin sesiyle.

Kamara kapıyı açtı ve odaya girdi. İçeride kral masasının arkasında oturmuş, önündeki parşömene bir şeyler yazıyordu. Bu, ona, saray ve halkının işleriyle uğraşmadığında, annesiyle birlikte olmadığında veya Mistress Donna'nın tavsiyelerini dinlemediğinde hep yazan babasını hatırlattı.

"Beni çağırдыңız, Majesteleri." Neyse ki, sesi hissettiğinden daha sakindi; içini saran titreme sese yansımamıştı.

Kral Lucien parşömeden başını kaldırıp ona baktı. "Bana bir dakika ver." Bu kısa sözler, her şeyden çok, onun korkularını doğruladı: Kral bu gece onu yatağına götürecekti.

"İstedığınız kadar zaman ayırın, kralım," diye fısıldadı. Prenses Kamara kendini toparlamaya çalıştı. Bu sadece bir çiftleşmeydi, daha önce yapmadığı bir şey değildi. Bu geceyi atlatabilirdi. Tek yapması gereken gözlerini kapatıp kabullenmekti.

Titrek adımlarla yatağı doğru yürüdü ve üzerine uzandı. O otururken, kral yazmaya devam etti, vücudu gerginlikten titriyordu. Eğer daha iyi bilmiyor olsaydı, kralın da birleşmeyi geciktirmeye çalıştığını söyleyebilirdi.

Aralarındaki sessizlik uzadı. Ara sıra sadece gecenin serin esintisi duyuluyordu.

Sonunda kral, mürekkepli tüyü nazıkçe kapağın içine geri koydu ve kapattı, parşömeni aldı ve metodik bir şekilde sarmaya başladı, sonra masanın üzerine koydu.

Sonra kral ayağı kalkıp masasının etrafında dolaşmaya başlayınca, sandalyenin geri çekilme sesi gecenin sessizliğini bozdu. Kollarını kavuşturup masasına yaslandı. "Giysilerini çıkar, Kamara."

Kamara yataktan kalktı ve kıyafetlerini çıkarmaya başladı. Elleri titriyordu, ama endişesini belli etmemek için elinden geleni yapıyordu. Cüppesini çıkararak, ince geceliğiyle ayakta durdu ve ona baktı.

Kral, onu masaya çağırıp kendisine geri vermesini emretmekten başka bir şey istemiyordu. Hızlı ve çabuk olmasını, bir an önce bitmesini istiyordu. Ona dokunmak ya da onun kendisine dokunmasını istemiyordu. Kimsenin kendisine dokunmasını istemiyordu.

Ama o bir prensesdi ve gelecekteki kraliçesi olacaktı. Ondan böyle bir muameleyi hak etmiyordu. Bu yüzden kendini zorlayarak masasından kalktı. Ona doğru büyük adımlarla yürüdü ve arkasına geldi. Elini omzuna koydu ve kız hafifçe sıçradı.

"Sorun yok. Rahatla," dedi yumuşak bir sesle.

Kafasını tereddütle salladı ve bekledi, eli iç çamaşırlarına sıkıca tutunmuştu. O, omzuna bir öpücük kondurdu ve bu, ağzında acı bir tat bıraktı. Kral Lucien onu kendine doğru çevirdi. Bunu gizlemek için elinden geleni yapıyordu, ama gözlerindeki korku gizlenemezdi.

Gözleri kadının yüzüne kaydı ve Danika'yı gördü. Gözlerini sertçe kırıp tekrar baktı. Ama o Kamara'ydı. Neden böyle bir zamanda Danika'yı düşünsün ki?

böyle bir zamanda Danika'yı düşünürdü ki? Düşüncelerini bir kenara bırakarak, bundan sonra olacıklardan korkuyordu, ama bu onu bunu yapmaya çalışmaktan alıkoymadı. Ne kadar çabuk olursa o kadar iyi.

Başını eğdi ve dudaklarını onun dudaklarına değdirdi. Onun iniltisini yutarken, elini omzuna gevşekçe koyarak dudaklarını kendi dudaklarıyla okşadı. Kamara gözlerini sıkıca kapattı ve belirsizliğini göstermeye çalışmadı. Elleri yanlarında işe yaramaz hissediyordu, bu yüzden onları onun giyinik omzuna koydu. Adam anında sertleşti. Vücudunun her yeri onun önünde taş gibi dondu ve geri çekilerek öpüşmeyi sonlandırdı.

Kaotik zihni bunu işlemek istemedi ve o anda bu adamın dokunulmaktan hoşlanmadığını hatırlattı, çünkü sinirleri altüst olmuştu.

"Kamara," diye fısıldadı.

"Evet, Majesteleri." Sesi titriyordu.

"Buna hazır değilsin, değil mi?"

Onun bunu sormasına şaşırdı. Onların asla sormadıklarını ve umursamadıklarını biliyordu. Prenseslerin toplantılarında, birbirleriyle konuşur ve sırlarını paylaşırlar, evli olanlar ise evlilik yatağının bazı sırlarını anlatırlar. Krallar, senin isteyip istemediğini umursamazlar ve bu asla hoş bir şey değildir. Sadece orada yatıp, bebek yapabilmek için bunu kabul edersin.

"Hayır. Hazır değilim." Neredeyse, hiç hazır olmayabileceği için onun devam etmesi gerektiğini ekleyecekti, ama şansını zorlamak istemiyordu. O kadar cesur değildi.

Adam geri adım attı ve Kamara'nın eli omzundan düştü. Kamara, adamın gözlerinde rahatlama gördüğüne yemin edebilirdi, ama adam gözlerini kırıp ona o kendine özgü boş bakışını attı. "Yatağa uzan," diye emretti aniden.

Bu emir karşısında gözleri fal taşı gibi açıldı; kendi rahatlaması bir anda yok oldu ve yerini korku aldı. Sarsarak başını salladı ve yatağa doğru yürüdü. Yatağa uzandı ve kendini koruma içgüdüleriyle bir top gibi kıvrıldı, uzun kirpiklerinin altından ona bakmaya başladı. Ama adam onu takip etmedi. Bunun yerine, ondan uzaklaşıp masasına geri döndü. Orada oturdu ve kullanılmamış bir parşömeni açtı.

Kamara onu ihtiyatla izledi. Bu, onu rahatlatıp hazır hale getirme yöntemi olmalıydı. Yatak çok yumuşak ve rahattı, ama gergin sinirleri bunu hissetmesine izin vermiyordu. Tutsak bir fare avcı kediye izler gibi onu izledi.

Adam yazmaya başladı. Zaman yavaşça akıyordu.

O kadar çok zaman geçti ki, Kamara uykulu hissetmeye başladı, ama gözlerini açık tutmak için elinden geleni yaptı. Uykulu olduğunu görürse, parşömenini bırakıp gelip işi bitirebilirdi. Sinirleri yavaş yavaş tükenirken bile gözlerini açık tutmaya zorladı. Esnek ve uykulu bir şekilde yatıyordu.

Kral Lucien, onun uykuya daldığı anı tam olarak biliyordu. Durdu ve ona baktı.

Kamara ellerini ona koymuştu ve bu dokunuş o kadar garip ve rahatsız ediciydi ki, tüyleri diken diken olmuştu. Bu yeni bir his değildi, çünkü herkesin dokunuşu ona bu hissi veriyordu.

Danika hariç.

Danika, onun dokunuşunu neredeyse... beklediği. Arzuladığı. Sadece varlığıyla bile penisini sertleştiren ve kalınlaştıran. Dudaklarını uzun süre öpebileceği. Danika, yatağında istediği, kendini kaybetmek istediği kişiydi.

Parşömeni aldı ve katladı. Zihninin mahremiyetinde, bunu kendine itiraf edebilirdi.

Yeterince çabalarsa, ürkek müstakbel gelini için sertleşip görevini yerine getirebileceğini biliyordu. Ama.

Yeterince çaba sarf etmek istemiyordu. En azından, bu gece için.

Bu gece onun ellerinin üzerinde olmasını istemiyordu ve ona dokunmak da istemiyordu.

Başka bir zaman tekrar deneyebilirlerdi.

.

BÖLÜM 30. SALLY'NİN MUTLULUĞU.

Kral, iki gün sonra Sally'yi çağırdı.

Kralın kendisini çağırdığını duyduğunda Sally'nin kalbi güm güm atıyordu. İlk kez kralın huzuruna çıkacaktı ve kapının önünde dururken bacakları titriyordu.

Kapıyı çaldı ve kralın derin sesi içeri girmesini emretti. Sally boş odaya girdi, ama iç yatak odasından gelen sesler kralın orada olduğunu gösteriyordu. Onu beklerken ellerini gergin bir şekilde sıktı.

Kapı açıldı ve kral iç odadan çıktı. Sally başını eğdi. "Beni çağırınız, Majesteleri."

Ona doğru yürüdü ve önünde durdu. Hiçbir şey söylemedi, ama gözleri onu baştan aşağı inceledi. Hiçbir şey belli etmeyen o gözler, onu neredeyse rahatsız edecek kadar rahatsız etti. Başını eğik tuttu ve heyecanla bekledi.

"Uzun zamandır Danika'nın özel hizmetçisiydin, değil mi?" diye sordu sonunda.

"E-evet, Majesteleri."

"Ve birkaç gün sonra güvenlik görevlilerimin şefi ile evleneceksin, değil mi?"

"Evet, Majesteleri."

"Neden?"

"Ha?" Bu beklenmedik soru Sally'yi şaşırttı.

Kollarını göğsünde kavuşturdu ve hiçbir şey belli etmeyen mavi gözleriyle ona baktı. "Neden onunla evleniyorsun?"

Sally bunu düşündü ve boğazını temizledi. "Onu seviyorum."

O, Sally'den uzaklaşarak masasına doğru yürüdü. Ona dönmeden konuşmaya devam etti. "Chad'in benim için güvenlik şefi, kişisel korumam ve asistanım olmaktan daha önemli olduğunu biliyor musun?"

"Evet, Majesteleri." Nişanlısından kral hakkında çok şey duymuştu ve kralın onu çok sevdiğini biliyordu.

"Köleleştirilmeden önce bile Chad benim için her zaman daha önemliydi. Sonra köleleştirildikten sonra benim için çok fazla fedakarlık yaptı." O

durdu ve arkasını döndü. "Ona iyi davranacak mısın, Sally?"

"Elimden geleni yapacağım, Majesteleri." O, Sire Chad'i seviyordu ve onun da kendisini sevdiğini biliyordu.

Onların dünyasında, onların zamanında, iki insan aşk için evlenmezdi. Evlilikler ayarlanırdı. Ayrıca, gelinler çok genç yaşta kocalarıyla nişanlanırdı. Aşk nadiren ortaya çıkardı ve ortaya çıktığında da çoğunlukla evlilikten sonra olurdu. Aşk için evlilik, onların dünyasında yağmur kadar nadirdi.

Bu yüzden, onların ilişkisi Kral Lucien'i hem büyülemiş hem de kalbini sevindirmişti. Böyle bir şans ve serveti hak eden bir adam varsa, o da Chad'di.

İyi arkadaşıyla evlenecek olan kıza döndü ve onu tekrar dikkatle inceledi. İkisi de zarar görmüş insanlardı. Kız onunla başa çıkabilir miydi? "Chad, o..." Kral durakladı. "Bazı sorunları var. Köleleştirildikten sonra, onu zarar gören bazı korkunç şeyler yaşadı. Bunu biliyor musun?"

Sally başını salladı, çünkü Chad ona her şeyi anlatmıştı. Onun uyurgezerlik sorunlarını ve kralların ona uyguladığı tecavüzleri biliyordu. Chad ayrıca, vücudunun yaşadığı korkunç şeylere alıştığı için bunun onu etkilediğini de söylemişti. Ne demek istediğini anlamamıştı, ama onun yanında olacağını biliyordu. Onu çok seviyordu.

Düğün gecesi düşüncesi onu çok gerginleştiriyordu, ama bunu önceden düşünmek zorunda değildi. Aklından çıkarmak için elinden geleni yaptı.

"Sana anlattı mı?" Kral şaşırmıştı. Chad çok ketum ve özel biriydi; tıpkı kral gibi insanlara pek güvenmezdi.

"Evet, söyledi, Majesteleri." Bu hatırlatma Sally'nin gözlerini yaşlarla doldurdu. Onun yaşadıkları, Chad'in yaşadıklarının yanında hiçbir şeydi.

Kral, Sally'nin gözyaşlarıyla mücadele ettiğini gördü ve yüzündeki soğukluk büyük ölçüde kayboldu. Çenesindeki bir kas seğirdi. "Son zamanlarda daha iyi görünüyor. Daha mutlu. Farklı bir adam görüyorum ve bu beni mutlu ediyor. Eğer bir adam mutluluğu hak ediyorsa, o adam Chad'dir."

Ve siz. Ama Sally düşüncelerini dile getirmemenin daha iyi olduğunu biliyordu. Keşke kral prensesine bir şans verse.

Sonra masasından kalkıp masanın etrafında dolaştı. Dolabı açtı ve küçük, paketlenmiş bir çanta çıkardı.

Kral Sally'nin yanına yürüdü. "Sen onu mutlu ediyorsun. Bu benim için yeterli. Al şunu."

Yumuşak ama kararlı emir üzerine, Sally iki elini uzattı ve sarılmış paketi aldı. Gözleri dayanılmaz derecede büyüdü. Küçük bir para çantasıydı.

"Düğün gününde bununla çeyizini ödeyebilirsin," dedi.

"Çok teşekkür ederim, Majesteleri! Çok teşekkür ederim!" Sally nefes nefese kaldı; kalbi minnettarlıkla doldu. Beklenmedik hediye, değerli bir hazineymişçesine iki eliyle tutarken elleri titriyordu. Bu parayı nasıl bulacağını çok merak ediyordu ve biriktirdiği paralar da asla yeterli olmuyordu. Prensesinin endişelenmemesi için parayı Danika'dan saklamıştı. Ve şimdi kral ona bu büyük miktarda para teklif ediyordu. Dizleri yere çöktü, başını eğdi. Krala defalarca teşekkür ederken, minnettarlık gözyaşları gözlerinden döküldü.

"Rica ederim, Sally. Evlenmeni ve iyi bir hayat sürmeni istiyorum. Ayrıca, bugünden itibaren saray kölesi olmaktan kurtuldun. Chad, bir köle değil, genç ve güzel bir sıradan kızla evleniyor. Ona sarayın hemen dışında küçük ama konforlu bir ev hediye ettim bile. Bu bir düğün hediyesi," dedi.

Sally'nin gözleri korkuyla büyüdü. Köle olmayı bırakamazdı, çünkü bu onu prensesinden uzaklaştırırdı. Artık sarayda kalmak için bir nedeni kalmazdı.

Kral, kızın yüzünü görünce ekledi: "Endişelenme. İstersen, daha sonra saray hizmetçisi olarak çalışabilirsin."

Sally'yi büyük bir rahatlama dalgası sardı. Ondan böyle bir nezaket beklemediği için ona çok teşekkür etti. Kralın iyi bir adam olduğunu hep biliyordu ve duymuştu, ama yaşadığı şeyler onu sertleştirmişti. Bugün, onun ne kadar düşünceli ve nazik olduğunu ilk elden gördü. Akli Danika'ya gitti. Zavallı prenses. Bir gün kralın kalbi tamamen iyileşir ve affeder diye diledi. Bir gün prensesinin de onun nezaketini ve merhametini görebilmesini diledi. Bir gün Danika'nın boynundaki tasmayı çıkararak onu da özgür kılmasını diledi.

Sally ona tekrar teşekkür etti ve kral kısa bir baş hareketiyle onayladıktan sonra gitmesini emretti. Sally çıkmak üzereyken kralın derin sesi onu durdurdu.

"Sally."

Döndü. "Evet, Majesteleri?"

Uzun süre sessiz kaldı. Sonra, "Sen iyi bir kızsın, sadık bir arkadaş. Özverili fedakarlığını takdir ediyorum. Chad da tam senin gibi. İkinizin de iyi bir hayatı olacağını biliyorum."

"Teşekkür ederim, Majesteleri." Uzaklaşırken kafası karışmıştı. Özverili fedakarlığı mı? O gün mahkemede prensesin yerini aldığı günü mü kast ediyordu? Kralların ona acımasızca davrandığı günü mü? Ama neden o gün için ona minnettar olacaktı ki? Danika'nın yerini aldığı için rahatlamış, hatta mutlu olmuş olabilir miydi?

Sally kapının önünde durdu ve şaşkınlıkla kapıya baktı.
Kralın prensesine karşı hisleri olması ihtimali var mıydı?

Baski, Danika'nın hala kralın çocuğunu taşıdığını doğrulamasının üzerinden beş gün, kralın Sally'yi çağırmasının üzerinden dört gün geçmişti, ama geçen zaman Danika'nın sorununu çözmeye, endişelerini gidermeye yetmemişti.

Danika, altıncı günün sabahı hasta hissederek uyandı. Bunun tek iyi yanı, tuvalete koşup kahvaltısını kusarken semptomlarının ne olduğunu zaten biliyor olmasıydı.

Krala bu çocuğu nasıl söyleyecekti? Ne yapmalıydı? Ya metres öğrenirse? Beş gün boyunca bu soruların cevabını bulamamıştı. Her şeyi aklının bir köşesine itti ve ağzını sildi.

Kraldan kaçınıyordu ve her gece, kalbi güm güm atarken yatağa giriyor, kralın onu gece çağırmaması için dua ediyordu. Onu çok özliyordu ve kollarında olmayı o kadar çok istiyordu ki, bu neredeyse fiziksel bir acı haline gelmişti. Ama şu anda çok şey tehlikede idi ve onunla birlikte olmak kendisi ve bebeği için tehlikeliydi.

"Hayır, Danika," diye mırıldandı, başını sallayarak. "Bugün bunu düşünecek bir gün değil. Bugün özel bir gün."

"Prensesim! Nasıl görünüyorum?" Sally, banyo kapısı açılır açılmaz mutlu bir şekilde bağırarak içeriye girdi.

Danika ona iyice baktı ve dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Çok güzelsin, Sally."

Sally yüzünde kocaman bir gülümsemeyle dönüp baktı. Bugün Chad ile evlenecekti ve Danika bu günün onun için çok güzel geçmesini istiyordu. Sally kral ile yaşadığı yüzleşmeyi anlatırken en mutlu anlarını yaşıyordu: kralın ona verdiği hediye, onu özgür bırakması ve sarayda çalışma fırsatı vermesi...

Duygular Danika'nın gözlerini yaşlarla doldurdu. Çok mutluydu. Sally dünyadaki tüm mutluluğu hak ediyordu ve Danika, bugünün onun için bu kadar güzel geçmesini sağlamak için kararlıydı.

Sally her zaman onu çok korumuştı; şimdi Danika'nın Sally'yi korumak ve sabah bulantısının gününü mahvetmemesini sağlamak sırasıydı.

"İyi misin prensesim?" diye sordu Sally endişeyle, Danika'nın az önce attığı kahvaltıya bakarak.

Danika hamileliğini kimseye söylememeye çalışmıştı ama Sally gece yarısı uyanıp onu ağlarken yakaladığında ona söylemek zorunda kalmıştı. Sally de onun kadar dehşete kapılmış ve çaresiz kalmıştı. Sally'nin cesaretlendirmeleri olmasaydı son birkaç günü atlatamazdı.

"Her şey yoluna girecek, prensesim. İyi olacaksın, prensesim. Çocuk sahibi olmak bir lütuftur, köle sahiplerinin gösterdiği kadar kötü bir şey değildir. İyi olacaksın, prensesim."

"Evet, iyiyim. Bu elbise sana çok yakışıyor, içinde çok güzel görünüyorsun." Sally'ye gülümsedi ve sorununu bir kenara itti.

Sally'nin yüzündeki endişe yerini bir gülümsemeye bıraktı. "Değil mi? Miden bulanıyor mu?"

"Biraz," diye itiraf etti. "Ama iyi olacağım. Hadi, düğün için hazırlanalım. Geç kalmak istemezsin."

Yaratıcının bugün ona yardım etmesi için dua etti. Son zamanlarda durumu nedeniyle sık sık baygınlık ve baş dönmesi hissediyordu ve Sally'yi birçok insanın önünde, hatta kral da katılırsa onun önünde de teslim edecekti.

Ya tören sırasında başı dönerse? Ya da daha kötüsü, bayılırsa?

Tanrım, lütfen bana yardım et, diye düşündü Danika, Sally'yi banyodan çıkarırken.

BÖLÜM 31. YARALAR İYİLEŞİR. YARA İZLERİ İYİLEŞMEZ.

Sally ve Chad yerel kilisede evlendi ve birçok kişi düğüne katıldı. Danika, Salem'in neredeyse tüm halkının onların yasal birleşmelerine tanıklık etmek için geldiğini görünce şok oldu. Mombana da geldi ve uzun zamandır ilk kez halkının çoğunun tanıdık yüzlerini gördü.

Danika'nın halkı yanından geçip ona selam verdiğinde gözleri doldu. Paçavralar giymiş olsalar bile, onu hala prensesleri olarak görüyorlardı.

Kral da oradaydı. Önde oturuyordu, arkasında muhafızları vardı ve Chad'in onun varlığından duyduğu mutluluk yüzünden okunuyordu. Kralın programının ne kadar yoğun olduğunu biliyordu, bu yüzden bu özel günde orada olmak için kralın ne kadar fedakarlık yaptığını biliyordu.

Prensес Kamara, kralın solunda nazik bir gülümsemeye oturuyordu ve Vetta, kralın sağında oturmuş, kilisenin kapısına dik dik bakıyordu. Gelin ve onun bakıcısı orada duruyordu.

Görünüşe göre, hanımefendi düğünleri sevmiyordu. Ama kapıya dik dik bakışlarından, bunu bir kez daha düşünmek gerekiyordu. Gerçekten düğünü mü sevmiyordu, yoksa gelinin refakatçisini mi?

Danika, kilisenin kapısında Sally'nin yanında duruyordu. Sally'nin başka ailesi yoktu, bu yüzden Danika, Sally'yi teslim edecek bakıcı rolünü üstlenmişti.

Sally, güzel ve abartılı beyaz bir balo elbisesi giymişti, Danika ise daha az abartılı kırmızı bir elbise giymişti. İkisi de çok güzel görünüyordu.

Sally'nin yüzünü ıslıl ıslıl yapan parlak bir gülümsemesi vardı, ama çok gergindi. Danika elini tuttu ve onu sakinleştirmek için gülümsedi. Onu koridordan geçirdi ve düğün töreni başladı.

Yaşlı rahip sonunda Sally ve Chad'i karı koca ilan edene kadar çok zaman geçti. Çiftin sevinci o kadar belirgindi ki Danika'nın gözleri doldu. Gözlerini yaşartan pek çok şey vardı. Sally evleniyordu ve bugünden sonra Sally artık her zaman onun yanında olmayacaktı çünkü evli bir kadın olmuştu ve kocası her şeyden önce gelecekti. Sally'yi çok özleyecekti.

Ve sonra, gözlerindeki aşk. Chad'in Sally'yi çok sevdiği belliydi; her zaman somurtkan olan muhafız, sıcak bir gülümseme takınmıştı. Keşke kral da onu bu şekilde sevseydi.

Gözleri kilisenin karşı tarafındaki krala kaydı ve bakışları kesiştiğinde gözleri büyüdü. Kral onu izliyordu. Gözleri onun gözlerine kilitlenmişti ve Danika onun neden ona öyle baktığını bilmiyordu. Hızla gözlerini kaçırdı, kalbi hızla atıyordu. Keşke dilekler at olsaydı, diye hayalperestçe iç geçirdi.

Ama dilekler değildi. Onun bu kadar çok sevdiği tek erkek, sahip olamayacağı tek erkekti.

"Gelinin danışmanından gelin hakkında kısa bir konuşma yapmasını rica ediyoruz." Rahibin sesi onu tekrar gerçeğe döndürdü.

Tüm gözler ona çevrildi.

Danika koltuğundan kalktı ve bir adım öne çıktı. Aniden gözleri bulanıklaştı.

Oh, hayır! Tanrım, lütfen burada olmasın! Şimdi olmasın! Bir adım daha attı ve bir başka baş dönmesi dalgası onu o kadar sarsdı ki, etrafındaki dünya bulanıklaştı.

Baski onun yanında oturuyordu ve Danika'nın neredeyse dengesini kaybettiğini fark etti. Yaşlı kadın hemen ayağa kalktı ve Danika'ya gidip onu tutarak dengede tuttu. "Yapamazsın, Danika. Burada olmaz!" diye Danika'nın kulağına heyecanla fısıldadı.

"Başım çok dönüyor, Baski. O sunağa kadar gidebileceğimi sanmıyorum," diye cevapladı Danika, titrek sesinde korkusu belirgindi.

"Kutsal Yaratıcı," diye fısıldadı Baski.

Danika gözlerini sertçe kırptırdı ve başını kaldırdı. Herkes onu izliyordu. Koridorda sendeleyerek durduğu ve Baski'nin onu tuttuğu için endişeli ve şaşkın görünüyorlardı. Danika'nın gözleri krala kaydı. Kral hâlâ onu izliyordu, ama bu sefer kaşları çatılmıştı.

Baski sesini yükseltti. "Bakıcının adına özür dilerim. Hepinizin bildiği gibi, bir hafta önce pazarda kötü bir şekilde dövüldü ve henüz tam olarak iyileşmedi."

Çoğu kişinin yüzündeki şaşkınlık kayboldu, ancak suçluluk ve üzüntü kaldı. Sally, Baski'nin müdahalesinden rahatlamış görünüyordu ve Baski'nin onu koltuğuna geri götürmesini izledi.

Kralın ifadesi değişmedi.

Danika tekrar oturdu ve nefesini düzenlemeye çalıştı. Yaşlı rahip, bakıcıyla ilgili kısımları atlayarak diğer faaliyetlere devam etti. Düğün, oradan itibaren ilerledi ve sonunda sona erdi. Danika, Sally'nin gününü neredeyse mahvedeceği için suçluluk duyuyordu. Kiliseden çıktıklarında yüzünde suçluluk duygusu yansıyor. Sally'ye sarılıyor ve gününü neredeyse mahvedeceği için özür diliyordu.

"Hayır! Asla böyle bir şey söyleme. Gnm mahvolmadı. Madam Baski'nin her şeyi örtbas edebilmesine çok sevindim. Durumun bu kadar aleni bir şekilde ortaya ıkmyı olsaydı ne kadar felaket olurdu, hayal bile edemiyorum. Senin için cehennem olurdu, prensesim."

Danika geri çekilirken i geçirdi. "Ben de aynen öyle düşünmüştüm, Sally."

"Bu gece için çok gerginim, prensesim," dedi Sally gergin bir şekilde, hafif makyajlı güzel yüzünde belirsizlik vardı.

Danika onu sakinleştirmek için elini tuttu. "Endişelenmene gerek yok, Sally. Sevdigin adamla birlikte olacaksın. Bu da her şeyin yolunda gideceği anlamına gelir."

"Haklısın, haklısın." Derin bir nefes aldı ve endişeli bir gülümsemeyle gülümsedi.

"Ah, Sally, seni çok özleyeceğim!" Danika, boğazı duygularla dolarken, ona tekrar sarıldı.

Sally gözlerini kapattı ve onu sıkıca sarıldı. "Ben de seni özleyeceğim prensesim. Madam Baski ve Remeta'nın yanında olduğuna sevindim. Onlar olmasaydı, seni burada tek başına bırakmaya nasıl dayanırdım bilmiyorum! Ben hala burada çalışacağım, yani neredeyse her gün görüşeceğiz!"

Bir süre öyle kaldılar, sonra ayrılmak zorunda kaldılar.

Danika, kralın arabasına doğru yürürken onu izledi. Uzaktan bile onun gergin omuzlarını ve vücudundan yayılan gerginliği fark etti. Ne değişmişti? Düğün sırasında çok rahattı. Ne oldu da bu hale geldi?

Sally, Danika'nın gözlerini takip ederek kralın arabasına binip saraya dönmeye hazırlandığını gördü. Sally, Danika'nın yüzündeki zlem ve hasret karşısında dudaklarını ısırđı. Prenses, krala baktığı her an yüzünde ona olan derin sevgisini gösteriyordu. Sally, bunun neden kimsenin farkına varmadığını merak etti. Kimsenin fark etmemesine sevindi. Bu, prenses için daha fazla sorun anlamına gelirdi.

Sally dudaklarını ısırdı. "Ona ne zaman söyleyeceksin?"

Danika, hamileliği kastettiğini biliyordu. "Bilmiyorum, Sally," diye dürüstçe cevap verdi. Kralın öğreneceği düşüncesi bile karnını düğümlerdi.

"Bunu sonsuza kadar saklayamazsın, prensesim."

"Biliyorum, Sally, biliyorum. Ama..." Düşüncelerini açıklamaya çalışarak ellerini belirsiz bir şekilde salladı. Sonunda ellerini yanlarına indirdi. "Çok korkuyorum. Nasıl yapacağımı bilmiyorum."

"Sir Declan bir keresinde bana evlilikten bahsetmişti, kralım. Eğer burada olsaydı, bugün benim için mutlu olurdu."

Kral Lucien gözlerini sertçe kırıştırdı ve Chad'in içten sözlerini zihninden uzaklaştırmak için başını salladı, ama sözler, gerginlikten gergin bir yay gibi gerilene kadar ona tekrar tekrar fısıldamaya devam etti.

Keşke Declan hayatta olsaydı. Chad, düğününden sonra, kralı özel gününe katıldığı için selamlayıp teşekkür ederken bu masum yorumu yapmıştı. Bu sözleri söyledikten hemen sonra ağzını kapatmış ve pişmanlıkla özür dilemişti.

"Declan öldü diye yasak bir konu değil. Sorun yok, Chad." Kralın cevabı buydu. Ama zarar verilmişti. Keşke Declan hala hayatta olsaydı. Keşke ailesinden biri hala hayatta olsaydı.

Dünyada yapayalnız kalmıştı. Annesi, babası, kız kardeşi ve sonra kuzeni. Hepsi tek bir canavar tarafından öldürülmüştü.

Ama gün ilerledikçe, bu sözler kralı rahatsız etmeye başladı. Declan ve onun korkunç ölümü, kralın başını zonklatacak kadar rahatsız etti. Omuzları ağırlaşmıştı. Huzursuzluk onu sarmıştı. Günün geri kalanını sarayda geçirdi ve akşam olduğunda, soğuk bir kalp ve sert bir yüzle odasına geri döndü.

Masasının arkasına geçti ve yeni bir parşömen açtı. Ertesi sabah Ijipt krallığına bir dilekçe göndermesi gerekiyordu.

Tam o sırada kapı açıldı ve Baski içeri girdi. Ona bir bakış attı ve adımları sendeledi. Yüzünde büyük bir kaş çatma vardı ve gerginliği dalgalar halinde yayılıyordu. Kaş çatma ona yabancı değildi, ama bu sefer biraz farklı bir şey vardı.

Soğukluk. Bir süredir yüzünde görmediği o ham soğukluk tam oradaydı.

Ona bir bakış attı ve taşıdığı tahta bardağı aldı. Hiçbir şey söylemedi, ama gözleri sorular soruyordu.

"Baş ağrısı ve rahatlama için size çay hazırladım, Majesteleri." Baski, hissetmediği bir cesaretle cevap vermeye zorladı kendini.

O, önündeki parşömene tekrar odaklandı. "O bitkilerin bana pek etki etmediğini biliyorsun, Baski."

"Biliyorum, kralım, ama bu kesinlikle işe yarayacak." Ona yaklaştımaya başladı. "Bugün denemeye karar verdiğim yeni bir tarif." Ona umutla ikram etti.

Kral durakladı, ondan tahta bardağı aldı ve bir hareketle içindekileri bir dikişte içti.

Sadece kral bu kadar acı bir şeyi bu kadar soğukkanlılıkla içebilirdi, diye düşündü Baski onu üzüntüyle izlerken. Boş bardağı ondan aldı ve kararsızlıkla ayakta durdu. Onu rahatsız eden bir şey olduğunu biliyordu; onda bu kadar soğukkanlılık ve gerginliğe neden olan çok korkunç bir şey.

Baski onu belirsiz bir şekilde izlerken, buraya gelme nedenini nasıl açıklayacağını bilmiyordu. Remeta'nın yeteneği ve öngörüsünü ona anlatmanın bir yolunu bulmak istiyordu. Baski, ona kızı hakkında her şeyi anlatabilir ve o da ona inanırsa, Danika'nın hamileliği haberini, bir kadının onun çocuğunu taşıdığı haberini ona kabul ettirmenin ilk adımı olacağını biliyordu. Geriye kalan tek şey, Remeta'yı ikna edip onunla çocuk hakkında konuşmasını sağlamak olacaktı. Bu kısmın kolay olmayacağını biliyordu, çünkü Remeta, yeteneği tarafından "zorlanmadıkça" konuşmazdı.

Bu sorunu daha sonra çözecekti. Önce önemli olan işleri halletmesi gerekiyordu.

Baski ona tekrar baktı ve konuşmaya başlamanın bir yolunu bulmaya çalıştı, ama Remeta mürekkepli tüyünü aniden düşürdü. Soğuk mavi gözleriyle ona baktı. "Gidebilirsin, Baski. Yalnız kalmak istiyorum."

"Elbette, Majesteleri." Onun ruh hali bu kadar karanlık ve korkutucu olmadığına başka bir gün tekrar deneyecekti. *Ah, o kafasının içinde ne dönüyordu acaba?* Baski ona eğildi ve kapıya doğru döndü. İki adım attığında onu geri çağırdı.

"Baski." Sesi soğuk ve sertti.

"Evet, kralım?" Bekleyişle döndü.

"Danika'ya onu çağırdığımı söyle."

Korku ve endiŖe yaŖlı omurgasından aŖađı kaydı. Böyle bir ruh halindeyken Danika'yı çağırmak iyi bir Ŗey olamazdı.

Baski hızlıca dŖünd. "Danika burada değil, kralım. O..."

Sadece ona bir bakıŖ attı. Tek kelime etmedi. Etmesine de gerek yoktu. Soğuk mavi gözleri her Ŗeyi anlatıyordu.

"Onu bulacağım, Majesteleri," diye fısıldadı Baski.

.

.

BÖLÜM 32. EFENDİM. KRALIM.

Sally ve kocası yeni evlerine vardılar ve yüzlerinde ve birbirlerine bakışlarında heyecan ve huzur dolu bir ifade vardı.

Arabada oturdukları andan itibaren el ele tutuşmuşlardı ve şimdi yeni evlerinin sınırları içinde, birbirlerini bırakmak istemiyorlardı.

Düğün kıyafetlerini çıkarıp dışarı çıktılar. Günün çoğunu kucaklaşarak plajda uzanarak geçirdiler. Birbirlerinin kollarında olmak onlara yabancı değildi, çünkü son birkaç ayı böyle geçirmişlerdi: her zaman birbirlerine sarılmış, her zaman masumca birbirlerine dokunmuşlardı. Ve şimdi, evliydi.

Sally, bu gecenin onlar için anlamı nedeniyle bütün gün gergindi. Ama şimdi, onun kollarında, hiçbir şeyin onu endişelendirmesine izin vermiyordu. Zaten birbirleriyle konuşmaya alışık oldukları küçük şeyler hakkında konuştular. Plajın huzur ve sükunetinin tadını çıkardılar. Önlerinde akan suyun sesi ve akşam havasının sıcak dokunuşu. Çok güzeldi.

Sally, kocasının zamanla sessizleştiğini fark etmeye başladı. "Bir sorun mu var?" diye fısıldadı, başını onun göğsüne yaslayarak, parmağıyla onun saçlarını okşayarak.

Chad karısına baktı. Onun sonunda kendisine ait olduğuna hala inanamıyordu. Bu kadını hak etmiyordu, ama sahip olduğu nimetlerin değerini biliyordu. Bu güzel kadının, güneş ışığı gibi parıldayan kadının, hayatlarının geri kalanında onunla evlendiğine pişman olmaması için elinden geleni yapacaktı. Chad, karısının her zaman mutlu olmasını sağlayacaktı.

"Birleşmemizden dolayı çok heyecanlandım. Korkarım krala söylememem gereken bir şey söylemiş olmalıyım," diye itiraf etti, kadının yumuşak kıvrık saçlarını okşayarak.

"Gerçekten mi?" Kadın endişeyle dudaklarını ısırdı. "O kadar kötü bir şey mi? Bize kızgın mı?"

Chad, karısının yüzündeki üzüntülü endişeyi görmekten nefret ederek başını salladı. "Hayır, canım. Bize kızgın değil, ama bu onu kötü bir ruh haline soktu. Umarım

iyi olur. Kralın kimsesi yoktu ve ben yıllardır hep onun yanıdaydım. Umarım iyi olur."

Sally de aynı şeyi düşünüyordu. Prensesinin kimsesi yoktu ve o uzun zamandır onun yanıdaydı. Danika'nın iyi olmasını diledi. "O güçlü bir adam. İyi olacak," dedi Sally, hafifçe güven vermek için göğsünü okşayarak.

Chad dalgın dalgın başını salladı. Kralın nasıl bir adam olduğunu biliyordu ve bu onu endişelendiriyordu. Her açıdan zarar görmüş bir adam olan kral, insanların kendisine çok yaklaşmasına izin vermektense onları uzaklaştırmayı tercih ediyordu. Eski Prenses Danika, kralın kalbini kazanmaya başlamıştı bile, ama kral bunun tamamen farkında değildi. Chad, bu durumun uzun sürmemesini diledi, çünkü hayatındaki herkesi çok acımasız bir şekilde kaybetmiş, çok inatçı ve kırılmış bir adamın, kabuslarının yaratıcısının kızına aşık olduğunu fark etmesi çok zor bir süreç olacaktı.

Chad, o zaman geldiğinde Danika'ya ve kendisine çok fazla zarar vermemesini umuyordu, çünkü eğer bir adam mutluluğu hak ediyorsa, o da kraldı.

Eğer bir adam tekrar gülmeyi hak ediyorsa, o da kral Lucien'di.

Baski, kalbi güm güm atarken kralın yatak odasından çıktı. Bu çağrı onu dehşete düşürdü.

Danika'nın yatak odasına gitti ve onu yatakta yatarken, nefes alış düzenli bir şekilde gördü. Ona doğru yürümesi ve kapalı gözlerini görmesi gerekmeden, onun uyuduğunu biliyordu. Uykusunda bile, endişe çizgileri Danika'nın yüzünü bozuyordu. Baski, zavallı kızın son zamanlarda yaşadığı her şeyden dolayı daha fazla stres altında olduğunu biliyordu. Ve şimdi de bu...

Danika'ya nazıkçe dokundu. "Danika, canım, uyanmalısın."

Danika anlaşılmaz bir şekilde mırıldandı ve tekrar uykuya daldı.

"Kral seni çağırıyor, Danika."

Gözleri birden açıldı ve yataktan o kadar şiddetle fırladı ki başı döndü.

Baski onu tuttu. "Sakin ol, sakın ol..."

Danika endişeli bir bakışla ona baktı. "Neden? Nedenini biliyor musun, Madam Baski?"

Yaşlı kadın başını salladı. "Bilmiyorum, Danika. Ama hiç de iyi bir ruh hali içinde değil."

Danika'nın yüzündeki tüm kan çekildi. "Sence bunun bugün kilisede olanlarla bir ilgisi var mı? Ya da..." Yutkundu. "Ya da o..."

"Bilmiyorum Danika, ama senin vücudundan cinsel zevk almak isteyeceği ihtimali çok yüksek." Kadın üzgün bir şekilde başını salladı. "Bu iyi bir fikir değil Danika. Ve şu anki haliyle, senin için endişeleniyorum."

Danika'nın kalbi göğsünden fırladı. "O kadar mı kötü durumda?"

Baski sakince başını salladı.

Yutkundu ve ellerine baktı. Danika son birkaç gündür sürekli bundan korkuyordu; endişeden hasta olmuştu. Onun kollarında olmayı özlüyordu, ama bu şekilde değil. Bu düpedüz korkunçtu.

"Ne yapacağım, Baski? Sanırım panikten öleceğim." Çaresizce yaşlı kadına bakarken sesi titriyordu.

"Gel..." Baski onu yatağın kenarına oturttu. "Beni burada bekle. Hemen döneceğim."

Danika başını salladı ve Baski'nin odadan aceleyle çıkmasını izledi. Aniden üşüdüğünü hissederek kollarını kendine doladı. Kral onu çağırmıştı ve keyfi yerinde değildi.

Onun ruh halini bozan şey neydi acaba? diye endişeyle sordu kendine. Eğer bunun babasının yaptıklarıyla bir ilgisi varsa, o zaman gerçekten endişelenecek bir şey vardı.

Kapı tekrar açıldı ve Baski, küçük bir taş gibi sarılmış küçük bir top ve biraz jel ile içeri girdi. "Bu bitki tohumunu yıllar önce, gençken ve hala büyükannemden bitkiler hakkında bilgi alırken okumuştum. Onun eski bitki kitaplarından birinde bu tohumla ilgili bilgiler vardı," diye başladı. "Bu tohumun, anne kaza geçirdiğinde veya başka bir zor durumda bile bebeği rahimde sağlam ve sağlıklı tuttuğu söyleniyor. Okuma yazma pek bilmediğim için tam olarak bilmiyorum, ama başka seçeneğimiz yok. Hamile olduğunu öğrendikten sonra tohumları topladım. Ne olur ne olmaz diye."

Danika dudaklarını ısırıp ve tuhaf görünümlü tohumlara baktı. "Sence işe yarayacak mı?"

Baski emin değildi. "Gerçekten bilmiyorum Danika, ama seni hazırlıksız olarak aslanın inine gönderemem."

"Korkuyorum, Madam Baski."

Baski elini tuttu ve hafifçe sıktı. "İyi olacaksın, canım. Sen Danika'sın ve her zaman güçlü ve cesur oldun. Hayatım boyunca en kötü türden köleliği gördüm, ama yine de çoğumuz en kötü koşullarda bile doğum yapabiliyoruz. Mombana'da, gardiyanlar her gün, hamile kaldıklarında bile taciz ettikleri birkaç kadın tanıyordum. Bazıları çok ağır işlere zorlanıyordu. Onlardan birkaçı da o güçlü çocuğu doğurmayı başardı ve sağlıklı bir şekilde dünyaya geldi." Baski ona güven verici bir şekilde gülümsedi.

"Birkaç mı?" Danika, boğazı kum kağıdı gibi kurumuş halde, sadece mırıldanabildi.

"Çok şey yaşıyoruz, Danika. Köleler. Çoğu hayatta kalamadı." Sesi hüzünlü bir tona büründü.

"Bu nasıl cesaret verici olabilir, Madam Baski?" diye bağırdı Danika.

"Oh!" Yaşlı kadın suçlulukla kızardı. "Şey, bir bakalım..." Birkaç saniye düşüncelere dalmış gibiydi. Sonra gözleri parladı. "Kral sana... oldukça düşkün ve sen de onu çok seviyorsun. Bu kesinlikle çok yardımcı olacaktır. İyi olacaksın, Danika."

Danika derin bir nefes aldı; Baski'nin kralı sevdiğini nasıl bildiğini sormasına bile gerek yoktu, çünkü endişelenmesi gereken daha büyük bir sorunu vardı. Ancak, şaşırtıcı bir şekilde, Baski'nin cesaretlendirmesi işe yaradı. Sözleri değil, onu gerçekten cesaretlendirmeye çalışması. Danika, bir sorun çıkarsa Baski'nin yanında olacağını biliyordu.

Bir kez daha derin bir nefes aldı. Danika, Baski'den tohumları aldı ve boğazına attı. Yaşlı kadın ona su verdi ve o da tohumları suyla yuttu. Sonra Baski ona küçük bir şişe jel verdi. Danika, minnettarlığını mırıldanarak şişeyi aldı ve açtı. Baski'ye açıklama için baktığında kafasının karıştığı belliydi.

Baski'nin kırıık yanakları biraz kızardı. "Vetta bir keresinde kralı önsözsüz bir adam olarak tanımlamıştı. Her ihtimale karşı... şey, hazırlıklı olmalısın."

Danika, hanımın fikrini çürütmek isterdi, ama çok heyecanlıydı. Gerçekten de kral ön sevişmeyi pek sevmezdi ve dokunulmaktan hoşlanmazdı, ama ona karşı farklıydı. Bu onu duraksattı. Ona karşı farklıydı. Elbette her şey yoluna girecekti. Bu, her şeyden çok onu sakinleştirdi.

Baski'den jeli aldı, banyoya girdi ve kullandı, bir dakika sonra çıktı ve kapıya doğru yürüdü.

"Danika?"

Baski'nin sesini duyunca döndü. "Hm?"

Baski tereddüt etti. "Kral çok zarar görmüş bir adam. Dışarıdan iyi görünebilir, ama içi parçalanmış durumda. Yardıma ihtiyacı var, ama bunu kabul edecek bir adam değil."

Danika bunların hepsini biliyordu, ama Baski'nin bunu söylemesi kalbini sıkıştırdı.

Yaşlı kadın hüznle gülümsedi, dudaklarını ıslattı ve devam etti. "Bazen cevap vermek veya emir vermek için çok uzun süre beklediğinde, bunun kafasındaki sesleri duymaya çalıştığı için olduğunu düşündüğümü biliyor musun? Kafası bir savaş alanı."

"Madam Baski..." Danika başladı.

Ama o yaklaşarak Danika'nın ellerini yine kendi yaşlı ellerine aldı. "Lütfen ona karşı sabırlı ol, tamam mı? Direnme. Onunla savaşıma. Eğer bir kadın ona ulaşır onu uçurumun kenarından kurtarabilirse, o da sensin. Bunu daha önce de başardın. Sana sonsuz güvenim var."

Danika gergin bir şekilde gülümsedi. Kralın incinmesi düşüncesi ona pek uymuyordu. Başını salladı. "Tamam, Baski."

Baski geri adım atarak teması kesti. "Git şimdi. Acele et. Onu bekletmek sadece ruh halini daha da kötüleştirecektir. O sakın tavrıyla kendini heyecanlandırır. Senin için iyi olmaz."

Danika tekrar başını salladı ve kralın odasına doğru yürüdü. Attığı her adımda, göğsündeki çekiç daha yüksek ve daha sert atıyordu.

Kapısına ulaştı ve tereddütle, kalbi çarparak kapıyı çaldı. Onun emrini bekledi. Beklemek onu öldürüyordu.

"Girin," dedi derin sesi.

Titredi. Aralarında kapalı bir kapı olmasına rağmen sesinin sertliğini ve soğukluğunu hissedebiliyordu.

Sakin ol, Danika. Sakin ol. Bu gidişle, onun karşısına çıkmadan önce burada paniğe kapılıp öleceksin. Kapıyı açıp içeri girdi ve kapıyı arkasında kilitledi. İçeri bir adım attı ve durdu.

Baski haklıydı. Kral çok kötü bir ruh halindeydi. En kötüsü.

Masasının arkasında oturmuş, ona bakmadan, tüm dikkatini önündeki parşömene vermiş olan adam, onu akşam yürüyüşüne çıkaran ve ona asla unutamayacağı anılar yaşatan Kral Lucien değildi. Önünde, güzel yazılmış parşömenlerini düzgün bir rulo haline getirmeye başlayan iri, heybetli adam, onu hasta yatağında ziyaret eden ve saatlerce uyumasını izleyen adam değildi. O

Onu kollarında tutup, deli gibi öpen ve bütün gece ona sarılan adam değildi.

Hayır. Önündeki adam, onun efendisiydi. Ondan nefret eden ve babasına duyduğu tiksintiyi ona da yansıtan adam. Onun bekaretini alan adam.

O benim efendim, kralım değil.

Soğuk, ürpertici gözlerini ona dikti ve tek bir kelime söyledi.

"Soyun."

.

BÖLÜM 33. KARIŞIK ZİHİN. KIRIK RUH. KAÇIŞ.

Bu kelime Danika'nın omurgasında bir ürperti yarattı ve kalbini göğsünden söküp aldı. Bu, son zamanlarda birlikte olduğu adam değildi ve ne olduğunu anlamıyordu. Ona nasıl ulaşacağını bilmiyordu; efendisine değil, kralına nasıl ulaşacağını bilmiyordu. Korku onu sardı, ama denemeye kararlıydı.

"Benim k..." diye başladı, ama onun soğuk gözleri ona dik dik baktığında aniden sustu. *Cesaretini kaybetme*. O gözler, ağzından çıkmayan sözleri söylüyordu.

"Soyun," diye tekrarladı, parşömeni kaldırarak.

Danika'nın kalbi deli gibi atıyordu, titrek ellerini kaldırıp soyunmaya başladı. Ona ne olmuştu? Ne ters gitmişti? Düğün sırasında soğukkanlı ve zarıftı, son zamanlarda her zamanki gibiydi. Düğünden sonra onu kızdıracak bir şey olmuş olmalıydı. Yoksa geçmişle mi ilgiliydi?

Danika, geceliğinin iplerini çözdü, onu yere bıraktı ve içinden çıktı. Kral ayağa kalkarken, sandalyesinin geri çekilme sesi odada alışılmadık bir şekilde yüksek sesle yankılandı.

Vahşi görünüyordu. Öfkeli. Hayvani. Kızgın.

Uzun zamandır görmediği soğuk mavi gözler, ona doğru büyük adımlarla yaklaşırken onu sabit bir şekilde izliyordu. Jartiyerini çıkarıp onu da çıkarmış, pamuklu iç çamaşırlarıyla kalmıştı. Ona bunları çıkarmak için zaman tanımadı. Bunun yerine, kolunu tuttu ve onu geri çekti, hemen onu döndürdü ve Danika birdenbire kendini yüzü duvara dayalı buldu. Dengesini sağlamak ve duvara çarpmamak için hemen kollarını iki yana uzattı. Adam hemen arkasına geldi. Nefesini kulağında hissetti.

"Lütfen," diye nefes nefese, korkusunu bastırmaya çalıştı. "Lütfen sakın olun, Majesteleri."

Büyük bir el boynunu kavradı ve Danika, onun kendisini boğacağını düşünerek donakaldı. Eli aşağı indiğinde rahatladı. Ancak rahatlaması kısa sürdü çünkü adam elini bırakmıyordu. Bunun yerine, yakasının düğmesini çevirmeye başladı.

Boynundaki, onu onun kölesi olarak damgalayan soğuk metali hiç unutmamıştı. Onun durumunda bir yaka şoku onu öldürebilirdi. Korku Danika'nın boğazını kapattı ve o şiddetle başını sallamaya başladı. "Lütfen, lütfen, yaka olmasın. Lütfen, basma!"

"Ben senin efendimim. Kralın değil." Sesi kesinlikle hayvaniydi, o kadar derindi ki, bir hırıltı gibiydi.

Danika'nın son zamanlarda tanıdığı kral Lucien artık orada değildi. Gözleri yaşlarla doldu. "Evet. Efendim." Fısıldadığı sözler ağzında acı bir tat bıraktı.

Birkaç saniye daha yakasının düğmesini okşadı, sonra elini beline indirdi. Rahatlama onu titretmişti, ama korku hala devam ediyordu. Vücudu gerginleşmiş, sırtına taş gibi yapışmıştı. Danika, belinde onun kalın ve sert ereksiyonunu hissettiğinde nefesini tuttu. Ama sadece bir saniye.

Bir saniye sonra, biraz geri çekildi ve elini sertçe çekerek, geceliğini vücudundan kopardı. Göğüsleri ortaya çıktı. Elini bir kez daha sertçe çekerek, alt vücudunu örten pamuklu pantolonunu yırttı ve onu önünde tamamen çıplak bıraktı. Onu hızlı ve kaba bir şekilde ele alması, paniğe kapılıp neredeyse hiperventilasyona girmesine neden oldu. Ve köle olduğundan beri ilk kez, ondan kurtulmak için mücadele ettiğini fark etti.

Adamın kas gücü ve kuvvetli hareketi onu korkuttu. O şekilde ona dokunursa, onu çok fena incitecekti. Akli bunu kaydetti ve bu, onun daha da fazla mücadele etmesine neden oldu.

Oh, Yaradan! Onun nesi var böyle?

Ama ne kadar direnirse, adam o kadar sertleşiyordu. Kollarını ona dolayarak, onu kolayca kontrol altına aldığı anda boğazından bir inilti çıktı.

"Lütfen. Oh, lütfen. Ben hamileyim," diye ağladı, gözleri yaşlarla doldu. Sözler, onu tutamadan boğazından döküldü. Akli artık çalışmıyordu; söylediği sözlerin farkında değildi. Ama sözleri ne olursa olsun, onu etkilemiyordu. Onu durdurmuyordu. Ne söylüyorsa, hiç işe yaramıyordu.

Kıyafetlerin hışırtısı, kulaklarında çınlayan gürültünün arasında uzak bir ses olarak duyuluyordu. Korkusunu aşmaya çalıştı. Düşünmesi gerekiyordu. Önemli bir şeyi kaçırmış gibi hissediyordu, ama zihni çok bulanıktı, net düşünemiyordu...

Çıplak sertliğı sırtına bastırdı ve onun kendisine samimi bir şekilde dokunmayacağını ya da vücudunu hazırlamayacağını anladı. Daha çılgınca mücadele etti.

"Lütfen dur, canımı yakıyorsun! Çocuğumuza zarar vereceksin! Lütfen, ben hamileyim!" Onun elinden kurtulmak için tüm gücünü kullanırken inlemeleri daha da yüksek sesle çıkıyordu, ama onun gücüne karşı onun gücü hiçbir şeydi.

Adam onu duymuyordu. O ne kadar çabalarsa, adam o kadar sertleşiyordu. Sanki o ne kadar kurtulmaya çalışırsa, adam o kadar hayvani bir hale geliyordu. Sanki onu bırakmak istemiyordu.

Hayatı ona bağlıymış gibi onu sıkıca tuttu. Bacağını onun bacaklarını ayırmak için tekmeledi, büyük eli onun uyluğunu kavradı ve bacaklarından birini kaldırarak onu kendisine açtı.

Kral Lucien'in iblisleri onu tamamen ele geçirmişti. Derin bir uçuruma sürüklendi; hiçbir şey göremiyor, hiçbir şey duyamıyordu. Geçmişinin iblisleri. Anıları. Ebeveynlerinin ölümü. Kuzeninin ölümü. Hamile kız kardeşinin ölümü, tam burada, kütüphanesinde, arkasında. Ona seslendiğinde çığlıkları ve onun cevap verememesi. Boşluğa bakarken, cansız, gözyaşlarıyla dolu gözleri.

Çığlıklar. Çok fazla çığlık.

Tecavüze uğrayan çocuklar. Kırbaçlanan erkekler. Declan'ın küremeleri. Vetta'nın çığlıkları. Baski'nin ağlamaları. Remeta'nın acı dolu çığlıkları. Chad'in acımasızca tecavüze uğradığı sırada attığı ulumalar. Cone'un şeytani kahkahaları. Ölüm kokusu. Cansız gözler.

Çok fazla ses. Ondan yardım isteyen sesler.

Kafasında çok fazla ses. Yardım edemedi!

Ölürken ona seslendiler. Son nefeslerini verirken, kralından onları kurtarması için yalvardılar.

O yapamadı. Hepsi öldü. Declan öldü. Ve hepsi onun suçuydu.

Kalbinde çığlıklar.

Kafasındaki

çığlıklar.

O kadar çok çığlık.

Kaç! Kaç!! KAÇ!!!

Onlardan kaçması gerekiyordu. Uzaklaşması gerekiyordu. Onları durdurması gerekiyordu.

Onlar onu alt ettiler. Onu ezip geçtiler. Kafası çığlıklar ve bağırışlarla doluydu.

Ama elini ona koydu ve durum düzeldi. Kim olursa olsun, çığlıkları daha yüksek ve huzursuz hale geldi. Rahatsız ediciydi. Onu yakınında tutmak zorundaydı. Onu yakınında tutmak zorundaydı. *Bırakmamalıydı!* Kulaklarındaki uğultudan başka bir şey düşünemiyordu. Önündeki yumuşak etin içine gömülmekten başka bir şey düşünemiyordu.

Kız ona bir şeyler söylemeye devam ediyordu ama o onu duyamıyordu. Kulaklarında çınlayan sesin ötesini duyamıyordu.

Kız çok güzel kokuyordu ve o onu çok istiyordu. Onu yutmak istiyordu. Onu hiçbir şeyin ayırmayacağı kadar derinliklerine gömmek istiyordu. Onun bedenini tamamen ele geçirmek istiyordu. Onu sahiplenmek istiyordu. Onun dışında başka hiçbir şey düşünemeyecek hale gelene kadar. Onun dışında her şeyi unutabilecek hale gelene kadar.

O benim.

Baski, karısı ebe ellerinde olan bir koca kadar huzursuzdu. Yerinde duramıyordu, bu yüzden kalktı ve odada dolaşmaya başladı.

Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu, ama artık Danika'nın yatak odasında kalmaya dayanamıyordu. Dışarı çıktı ve kızını aramaya gitti. Kim bilir? Kızınız çoktan öngörüye "itilmiş" olabilir ve elindeki büyük durum hakkında ona bir iki şey anlatabilir.

Baski arka bahçeye doğru yürüdü ama Remeta'yı bulamadı. Çocuğunun cırcır böceklerini krallığın o bölgesine kadar kovalayıp kovalamadığını görmek için nehre gitti ama Remeta'yı yine de bulamadı.

Sonunda saray binasına geri döndü. İçeri giren Baski, yatak odasına doğru yürüdü ve kapıyı açtı. Remeta, yatağın önünde sırtını ona dönmüş duruyordu, boyalı kırmızı saçları uyurken sırtında güzel bir şekilde duruyordu, belinin hemen önünde dinleniyordu.

"Remeta! Demek buradasın. Her yerde seni arıyordum!" Baski içeri girip kapıyı kapattı.

Remeta, annesinin sesini duyunca ona doğru döndü. Gözlerinde ve yanaklarında gözyaşları vardı.

Baski'nin içini panik ve rahatlama kapladı. Panik, gözyaşları yüzündendi; rahatlama ise bir şey sezdiği içindi. Remeta'nın kollarını tuttu ve hafifçe salladı. "Ne oldu, Remeta? Söyle bana ne oldu!" Baski'nin aldığı cevap, gözlerinden akan daha fazla gözyaşıydı. Gözleri ona bakıyordu

ama onu gerçekten görmeyen gözler. "Remeta!" Onu çaresizce salladı, "Sessiz kalmanın sırası değil!"

Remeta burnunu çekip sessiz kaldı.

"Tamam, bu kadar." Baski yeni bir amaçla ayağa kalktı. Danika'yı kurtarmak için kralın odasına gidiyordu. Bunu nasıl başaracağını bilmiyordu, ama şu anda aklında olan bu değildi. Hamileliğinin bu kadar erken bir aşamasında zaten pek çok komplikasyon yaşayan o hamile kızı kurtarmak zorundaydı!

Baski ayağa kalkarak Remeta'dan uzaklaştı ve kapıya doğru koştu. Bir el onu yakaladı. Dönüp baktığında Remeta'nın onu sıkıca tuttuğunu gördü.

"Çok geç. Yapma," diye fısıldadı Remeta boğuk bir sesle. "Hayır, ben..."

Remeta alçak sesle konuşmaya başladı. "Onları ondan alamazsın. Onları ondan alamazsın. Onları ondan alma. O sana izin vermez. Kimseye izin vermez. Onları ondan alamazsın. Onları ondan alırsan, ona ne olacak? Ona ihtiyacı var. Onlara ihtiyacı var. Yaralı. Gitti. Deli. *Yaralı. Yaralı. Yaralı.*"

Baski, kızına tamamen döndü ve onun söylediklerini anlamaya çalıştı. Remeta, onları kraldan almaması gerektiğini mi söylüyordu? Danika ve doğmamış çocuğunu mu? Zaten titreyip sessizce ağlayan kızının önüne diz çöktü. Remeta'nın anlaması için daha fazla şey söyleyip söyleyemeyeceğini anlamaya çalıştı. "Remeta? Bebeğim? Anlamıyorum."

Gergin bir sessizlik içinde tam bir dakika geçti, bu sessizliği sadece onun hıçkırıkları ve hafif ağlamaları bozdu. Ve Baski'nin yüksek kalp atışları. Sonra Remeta, Baski'nin gördüğü en hüzünlü gözlerle annesinin gözlerinin içine baktı. "Onun suçu değil. Çok acı çekiyor anne. Onu kaybediyoruz. Beş yıldır mücadele ediyordu, ama her insanın bir kırılma noktası vardır. Ona yardım edebilecek tek kişi o."

"Danika mı?" Baski'nin nefesi boğazında düğümlendi. Korku omurgasından aşağıya doğru yayıldı.

Bir kez başını salladı. "Sadece ona zamanında ulaşmasını umabiliriz. Yoksa ona çok zarar verecek. Ve onu tamamen kaybedeceğiz."

.

BÖLÜM 34. HAYVANSAL İÇGÜDÜLER.

Kaç! Kaç!! Kaç!!!

Onu yakınında tutmalıydı. Onu yakınında tutmalıydı! Bırakmamalıydı!

Kral Lucien, kafasını meşgul eden bu hayvani dürtülerin ötesini düşünemiyordu. Onların ötesini duyamıyordu.

Kız ona karşı direndi. Kızın ondan kaçmaya çalışması onu öfkeliendirdi. Kız, kız kardeşi gibi gitmeyecekti! Declan gibi gitmeyecekti! Onu yakınında tutmak için her şeyi yapacaktı!

Asla! Kız kaçamayacaktı! Onu bırakmayacaktı!

Uyluklarını avuçladı ve bacağına kaldırarak onu kendisine doğru çekti. Hayvani içgüdüler onu o kadar sert bir şekilde ele geçirdi ki, önündeki yumuşak eti derinlerine gömmek için titriyordu. Körü körüne pozisyonunu aldı, ona çarptı, ama kızın vücudu onun girişini engelledi. Hayvani bir hırıltı boğazından çıktı ve elini beline ve uyluklarına daha sıkı bastırdı.

"Al beni! İçine al!" Derin, boğuk bir hırıltı boğazından çıktı ve penisiyle kadının açıklığını daha sert ve acil bir şekilde itti. Onu biraz deldi ve ereksiyonunun başını kadının içine itti.

Danika acı içinde çığlık attı, acı dalgalar halinde vücudunu sardı. Onun vücudundan cinsel zevk almayalı çok uzun zaman olmuştu ve Baski'nin ona öğrettiği gibi kendini hazırlamaya çalışmıştı, ama içine nazikçe soktuğu parmak acı verdiği için bunu başaramamıştı. Birkaç denemeden sonra vazgeçmişti.

Onun ince narin parmağı, kralın sertliğine kıyasla hiçbir şeydi. Kesinlikle hiçbir şey.

"Oh, Yaradan! Lütfen! Lütfen!" O anda başka hiçbir şey düşünemeyen kadın, körü körüne ondan kurtulmaya çalıştı.

Boğazından bir başka vahşi hırıltı çıktı ve belindeki eli demir gibi sıkılaştı. Sarsarak geri çekildi, onu daha da genişçe açtı ve vücudunu parçalayacak kadar güçlü bir şekilde tekrar içine girdi ve kendini sonuna kadar gömdü.

Çığlık, onun uğultulu kulaklarına çok uzak gelerek havayı yırttı ve onun vahşi açgözlülüğünün saldırısı altında Danika'nın omurgası kavislendi. Hemen geri çekildi ve tekrar daha sert bir şekilde girdi. Ve tekrar, tekrar.

Danika *delinmiş gibi* hissetti. İçinden yanıyordu, çok şiddetli ve acı verici bir yanık. O, vücudunu tekrar tekrar delerken, o çok rahatsız edici hisse karşı tekrar çığlık attı ve ağladı. Her itişte, sanki onları birbirine damgalamak istercesine daha derine girmeye çalıştı. Sanki onu kendisine yapıştırmak istercesine, bir daha hiçbir şeyin onları ayırmaması için.

"Bırakmayacağım!" Her kelimeyle daha sert, daha sert itti, vücudu tamamen onun vücudunun üzerine geldi.

Kafasını önündeki duvara dayadı, her vuruşunda çığlık attı. İki sert duvar arasında sıkışmış gibi hissediyordu. Kralın gergin vücudundan yayılan gerginlik çok fazlaydı ve onu bu kadar sert bir şekilde alırken, sanki ruhunu da ele geçiriyormuş gibi hissediyordu. Her itişte boğazından hayvani zevk homurtuları çıkıyordu, başı kadının boynuna bastırılmış, nefesi düzensizdi. Gözlerinden yaşlar süzülüyordu, alnı duvara bastırılmıştı. Yere değen bacağı titriyordu, onu tutamıyordu. Boğazından inlemeler çıkıyordu.

Kralın eli Danika'nın saçlarına uzandı, saçlarını yakaladı ve sıkıca tuttu. Danika nefes almayı kesti. Vücudu gerildi ve gözleri kapandı, saçlarından çekildiğinde hissedeceği yakıcı acıya kendini hazırlamaya çalışıyordu.

O bekledi, ama adam saçını çekmedi. Bunun yerine, sadece onu tutarak içine girip çıkmaya devam etti. Adamın saçını çekmemesi ona büyük bir rahatlama verdi. Kralı orada olmayabilir, ama arkasında duran kişi ona açıkça fiziksel acı çektirmek niyetinde değildi. Hayır, sadece bedeniyle ona sahip olmak, sanki kendini ona damgalamak istercesine. Sanki o ona aitmiş gibi.

Onu bırakmaktan korkuyormuş gibi, onu terk etmesinden korkuyormuş gibi, onu çok sıkı ve çok yakın tutuyordu.

Ailesinin onu terk ettiği gibi. İçinde yankılanan ses onu ürküttü.

Aniden, Danika Baski'nin sözlerini hatırladı. "*Lütfen ona karşı sabırlı ol, tamam mı? Direnme. Onunla savaşıma. Eğer bir kadın ona ulaşır onu uçurumdan kurtarabilirse, o da sensin.*"

Baski'nin bahsettiği şey bu olabilir miydi? Onu gerçekten bu şekilde tutmasının nedeni, ailesinin yaptığı gibi onun da onu terk edeceğinden korkması mıydı?

Ona gerçekten ulaşabilir miydi?

Danika gözlerini sımsıkı kapattı ve birdenbire mücadele etme isteği kayboldu. Direnmeyi bıraktı ve onun sert vücuduna eridi. Gözlerini kapattı, başını teslimiyetle eğdi ve kendini ona teslim etti, kalbi çarparak bekledi.

O, vücudunu sertçe yere vurmaya devam etti. Eli saçlarını bıraktı ve gğslerini kavradı, sertçe sıktı. Korkusu tavan yaptı ve mücadele etme ihtiyacı onu boğmak üzereydi. Zorla bastırdı ve zihnini buna kapattı. Bunun yerine, sadece ona doğru geriye doğru eğildi.

Bu böyle devam etti. Arkasında, a bir panter gibi, göğsünden düşük bir hırıltı, daha çok bir titreşim gibi bir ses ıktı. Aniden, onun sert gerginliğinin bir kısmının azaldığını hissetti. Elini gevşetmedi, ama hareketleri biraz azaldı. Bu ona bir sonraki adımı atmak için umut ve cesaret verdi. Arkasına uzandı ve ona ilk kez dokundu. Öfkeli bir aslanı sakinleştiren biri gibi, çekinerek çıplak kalçalarını okşadı, onun elini çekip alacağını ya da ona zarar verecek bir şey yapacağını yarı yarıya bekliyordu.

O sertleşti. Vücudu titremeye başladı. O durmadı.

Onu tereddütle dokunan yumuşak bir el, sarhoşluğunun sisini dağıttı. Çok yumuşak ve çok rahatlatıcıydı.

Bu ona, annesinin kucağında oturan küçük bir ocuk olduğu zamanları hatırlattı. Annesi ona kitap okur, matematik öğretirdi. Doğru şeyi yaptığında onu vp, yumuşak buklelerini okşardı.

Uyluklarını ve şimdi de saçlarını okşayan küçük el, yaralı ruhuna yatıştırıcı bir merhem gibiydi. ılgına dönmüş kafasına.

şeytanları tek tek geri çekilmeye başladı. Karanlık anılar tek tek silinmeye başladı. Onun zerindeki şiddetli etkilerini gevşettiler. Sadece biraz.

İlk kez çevresinin farkına vardı. Duvara sıkıştırdığı, yumuşak titrek vücudun, vahşice ve ağzllkle ona girip çıktığının farkına vardı.

Danika.

Göğsünü tutan elini gevşetti, ama kontrolü hala paramparçaydı. Sadece hareketlerini yavaşlattı, ama durmadı. Durabilirdi. Terli başını kadının yüzünün yanına bastırdı. "Danika?" diye ilk kez nefes aldı.

Danika'nın içinde bir nehir gibi akan bir rahatlama hissetti. Ona dokunmayı ve saçlarını okşamayı bırakmadı. Elini kalçasının üzerinde yukarı aşağı gezdirerek, "Kralım" diye fısıldadı.

"Ben... duramıyorum..." Derin inlemesi kulağını titretti. "Sana ihtiyacım var."

Danika gözlerini kapattı ve bu üç kelime onu sardı. Ona ilk kez böyle bir şey söylüyordu. Onu istediğini söylemedi. Ona *ihtiyacı* olduğunu *söyledi*.

Aniden, bir güç ve aşk dalgası onu doldurdu ve onu şişirdi. Derinden sevdiği bu adam, bu kadar güçlü olan, hiç kimseye ihtiyaç duymayan bu adam, ona ihtiyaç duyuyordu.

Başını onun göğsüne yasladı ve parmaklarıyla onun kalçasını ve başının arkasını tuttu. Ona olan sevgisi o kadar saf ve derindi ki, kendini tamamen ona adadı.

"O zaman beni al. İsteddiğin her şeyi al. İhtiyacın olan her şeyi al," diye boğuk bir sesle fısıldadı.

Derin bir titreme vücudunu sardı. Yüzünü boynuna gömdü ve derin bir nefes aldı, bu da onu titretmeye neden oldu.

"Danika?" Sesinde belirsizlik vardı. Derin sesi, kadının boynuna sıcak bir nefes gibi geliyordu.

Eli kadının göğsünden ayrıldı ve karnını tutarak onu kendine daha da yaklaştırdı. Elini kadının pürüzsüz, düz karnında yukarı aşağı gezdirdi, nefesi kadının omzuna sıcak bir şekilde üflendi. Farkında olmasa da, çocuğunu kucağında tutuyordu.

"Sorun yok. Her şey yolunda. Ben buradayım. Seninle. Senin için. Sorun yok. Gitmeyeceğim. Buradayım. Ayrılmayacağım. Sorun yok." Bu fısıltı gibi sözler dudaklarından kontrolsüzce döküldü. Onun rızasının

—sözlerinin—onları nereye götüreceğini bilmiyordu, ama artık bunların hiçbiri onun için önemli değildi.

Onu ne kadar sıkı tuttuğunu, ne kadar vahşi hareketler yaptığını umursamadan, önümüzdeki günlerde onun izlerini taşıyacağını biliyordu, ama vücudunu ona yapıştırdı ve ona sıkıca sarıldı.

O zaman ondan çekildi ve onu döndürdü. Kız ona döndü ve o da ona yaklaştı. Kız güvenle kollarını onun boynuna doladı. O kızı kaldırdı ve bacaklarını kendine doladı. Tekrar içine girdi, kalın penisi daha derine bastırdı ve vücudu kızın vücudunu boğdu.

Dişlerini sıkarak bir kez daha itti. "Yavaş olamam. Benden yavaş olmamı isteme."

Danika başını salladı, sırtını okşadı, korku ve arzuyla heyecanlandı. Ve derin bir yatıştırma ihtiyacı duydu. "Beni istediğin gibi al." Bu sözleri söylerken gözlerini kapattı ve yaratıcıya, içindeki çocuklarını, yani kendi çocuklarını koruması için dua etti.

O anda, tüm şiddetli koruyuculuğu bebeğinin babasına odaklandı. Gerisini yaratıcıya bıraktı - ya da yukarıda onun duasını dinleyen her kimse. Yukarıda, onun durumunun imkansızlığını gören her kimse. Onu vücuduna yapışık tutan bu adamı ne kadar sevdiğini gören her kimse.

Başka bir erkeğin asla hayatta kalamayacağı bir şeyle mücadele ediyor gibi görünen bu adam, onun için en önemli öncelik haline geldi.

.
. .
.

BÖLÜM 35. KRALIN KALBI.

Vücudu ona bir kez, iki kez çarptı. Neredeyse insan olmaktan çıkıp tekrar hayvana dönüştü. Her şeyi bıraktı.

Kalçaları geri çekildi, sonra onun kalçalarına, kalbinde yankı uyandıran bir şiddetle çarptı. Onunla ilgili her şey, sahiplenici bir açgözlülüğe dönüştü.

Yüzü kapandı. Dudakları büzüldü. Ter damlaları belirdi.

"Danika," diye homurdandı, ona girerken. Adını bir can simidiymiş gibi tekrar etti ve ona tutunuyordu. Aklını kaybetmemek için ona tutunması gerektiğini hatırlatması gerekiyormuş gibi.

Penisinin her vuruşu sahiplenme iddiasıydı ve o gözlerini kapattı ve onun kendisini kaçırmamasına izin verdi. Onun içindeki ve onu çevreleyen sert ısısından başka hiçbir şey yoktu. Bacaklarını daha sıkı kilitledi ve onu acı verici bir şekilde derine çekti. O rahim ağzına çarptı ve o çığlık attı.

Gözleri yaşardı. Acı bu dünyadan değildi. Hemen geri çekildi ve onu biraz uzaklaştırdı. Ağzını boynuna yapıştırdı, emdi, ısırıldı. Altın ve gümüş kıvılcımlar kanında uçuşuyor, onu sarhoş ediyor, vücudunu kollarında canlandırıyor.

"Evet. Al beni," diye nefes nefese söyledi, Kral Lucien ona şiddetle girerken. Her itişinde kendini kaybetti, ta ki kollarında tuttuğu adamın kim olduğunu bilemez hale gelene kadar - efendisi mi, yoksa kralı mı?

O, elinden gelen her şeyi yaparken, kalçaları duvara çarptı. O haklıydı. Nazik değildi. Tatlı değildi. Kirli, acımasız ve kırıcıydı. Ama o hepsini kabul etti.

Elleri kalçalarına kondu, ritmini artırırken onu yerinde tuttu. Yüzü öfkeyle kıvrıldı. Kalbi artık atmıyordu, her itişinde içindeki derin gücü açığa çıkarırken bir sinek kuşu gibi vızıldıyordu. O adam üzerinde bir güç. Kaderinde bir güç. Üzüntüsü, mutluluğu ve geleceği üzerinde bir güç.

"Danika," diye tekrarlamaya devam etti.

Aşk, göğsünde bir tayfun gibi kabardı, gelişti, büyüdü ve her boşluğu ve boşluğu doldurana kadar büyüdü. Aşkın, içindeki yeni hayatı koruduğunu, Kral Lucien'e yayıldığını ve onu iyileştirdiğini hayal etti. Aşk, vücudunda daha fazla yer kalmayana kadar büyümeye devam etti ve

vücudunda yer kalmayana kadar büyüdü ve içinden dışarı patlayarak ikisini de duygularla kapladı.

"Ben... durduramıyorum." Geri çekildi, yüzü terden parlıyordu. "Sana acı çektiriyorum." Gözleri çılgındı, teni solgundu. "Beni durdur. Beni durdur." Dişlerini sıkarak ona özellikle sert bir şekilde girdi.

Sanki bunu yapabilirmiş gibi. Ona olan duyguları gözlerinde açıkça görülüyordu. Çocukları tam aralarında yatıyordu.

Derin bir rahatlama hissinin uçurumundan düşmek üzereydi.

Bu, onunla onun arasındaydı.

Yaşam ve ölüm.

Sahiplik ve mülkiyet.

Kafasını geriye attı. "Bana acı vermiyorsun. Ben..." *Seni seviyorum; seni seviyorum, senden hamileyim, senin çocuğunu taşıyorum, seni seviyorum, seni çok seviyorum!* "Sana güveniyorum."

O inledi, ritmini artırdı, ta ki kadın ikiye bölünecekmiş gibi hissedene kadar. Boğazından çıkan inilti göğsünde titreşti, ilk arzusunun dalgası penisine doğru yayıldı, yaklaşan orgazmının şiddetiyle kadını okşadı. Kadının vücudu kasıldı, gerildi ve büküldü, onu o stratosferden çıkarıp bir kayan yıldıza, her şeyin mutlu ve mükemmel olduğu, trajedi ya da üzüntünün olmadığı bir kuyruklu yıldıza yerleştirdi. Hiçbir anı yoktu. Kölelik yoktu. Acı yoktu.

Keder onu kollarından çalmaya çalıştı ve o gözlerini sıkıca kapattı, sadece onun sıcaklığına ve canlılığına odaklandı.

Danika kollarını onun omuzlarına doladı ve onu kendine doğru çekti. Vücudu yay gibi gerginleşirken inledi. Onu duvardan uzaklaştırdı, yere indirdi ve üstüne çıktı. Elleri başının iki yanına gitti, kalçaları onun tutunduğu pozisyonda kaldı, onu asla bırakmadı. Nefesleri karışmış, kontrolsüzce soluyorlardı.

Her vuruş lezzetliydi; her hareket onu hayatının en inanılmaz orgazmını yaşama yolunda daha da yükseğe çıkardı. Onun şiddetini, üstünde bulunan vücudunun mutlak hakimiyetini zevkle karşıladı.

Tam vücut teması. Tamamen yeni bir şey.

Onu kucaklamayı seviyordu.

Onun tarafından örtülmeyi seviyordu.

İlk titreme ve vücudunu titreten orgazm dalgası, ulaşamayacağı bir yerde sallanıyordu. Danika tırnaklarını onun kıkına geçirdi, ona doğru kıvrıldı, her

her itişine karşılık verdi. O, dünyadaki tüm işkenceyle haykırdı — zihnini altüst eden her neyse, ona kapılmıştı.

"Sana çok ihtiyacım var," diye bağırdı, her yeri şiddetle doluydu.

Bu, onun ihtiyacı olan tek şeydi. Onun kendisine ihtiyacı olduğunu bilmek, ona bilinmeyen geleceğe cesaretle bakma gücü verdi. Bu kırık adamı sevmeye devam etme cesareti verdi.

Danika yüksek bir çığlık atarak orgazm oldu. Bir anda çözüldü ve alev aldı. Orgazm sadece ıslak vajinasında değildi; her kan hücresinde, aldığı her nefeste, her yerinde vardı. Dalgalar, sarayın aşağısındaki nehrin çırpınan dalgalarını taklit ederek durmadan gelip gitti. Onun adını tekrar tekrar haykırdı, onun altında şişkinleşti.

Ağzı, dudaklarının savaşında onun dudaklarını buldu. Ağzı, onun ağzını yuttu, nefesini tamamen çaldı.

Danika kendini tamamlanmış hissetti. Ona her şeyini verene kadar çok şeyin eksik olduğunu bile bilmiyordu. Kendini tamamen kaybedip, onun kollarında yeniden bulana kadar. Ondandır asla kurtulamayacaktı, tıpkı onun da ondan asla kurtulamayacağı gibi. Bunu tüm varlığıyla biliyordu.

Onun penisini sıkıştıran kasılmalarla birlikte çığlık attı. O titredi ve daha sert itti. Ve tekrar.

Kral Lucien parçalandı.

İtmeleri düzgünlüğünü kaybetti, acımasızca devam etti, zevk arıyordu, boşalmak istiyordu.

Orgazmı sırtından aşağıya doğru yayıldı, güçlü bir dalga gibi kasları üzerinde dalgalandı. Derinlere fışkırdı, sıçrama üstüne sıçrama.

Onun boşalması devam etti, hayatları birbirine karışırken yoğunlaştı. Kısa bir saniye için sonsuz mutluluğu buldu.

Yavaş yavaş hızını keserek, nazikçe sallanmaya başladı. Sonra üzerine yığıldı ve tamamen hareketsiz kaldı.

Ama Danika'nın nefesi yavaşlamıyordu. Ne kadar nefes almaya çalışsa da, nefesi yavaşlamıyordu. Büyük miktarda hava yutuyordu, nefes nefese kalmıştı. Ağır ağır nefes alıyordu, göğsü hızla inip kalkıyordu. Nefes nefese kalmıştı. Baş dönüyordu ve etrafındaki dünya bulanıklaşmıştı. *Ve eğilmişti.*

Yine de onu tutmaya devam etti.

Dünya ona yaklaşıyordu. Bayılmaya çok yakındı. Ve hala nefes almaya devam ediyordu.

Boynunu sıkıca tuttu, sanki boynunu sıkıp nefesini kesen şeyi gevşetmeye çalışıyormuş gibi. Diğer elini onun yumuşak buklelerine koydu ve bilinçsizce onu yatıştırıcı bir şekilde okşadı.

Kral Lucien gözlerini açtı ve etrafına baktı. Odasındaydı. Kafası karışık ve çok yorgundu.

Daha da önemlisi, altında yatan yumuşak bedeni, göğsünün hızlıca inip kalkışını, nefes almaya çalışırken çıkardığı hırıltılı sesleri fark etti.

Danika, terli kaşları endişeyle çatılmış ve kırıkmış halde ona bakan kralı bulanık gözlerle izledi.

"İyi misin, Danika?" diye sordu, eliyle alnına dokunarak. "Nefes... alamıyorum!" diye soluk soluğa konuştu.

"Şifacı çağırırım..."

"Hayır!" Hala nefes nefeseyken, onun kolunu tuttu. Şifacı, krala söylemenin bir yolunu bulamadan önce, onun hamile olduğunu anlayacaktı.

Gözleri vücudunu inceledi. Gözlerinde acı ve pişmanlık belirdi, ama gözlerini kırptı ve bu duygu kayboldu. Yaşadıkları ve az önce yaptıkları şeyin ardından, sıcak bir parıltı ve yorgunluk kaldı. Başını ona eğdi ve alnını öptü. "Sen iyisin, Danika. Sorun yok. Derin nefes almaya çalış. Kısa nefesler değil. Bol bol nefes al, bir saniye tut ve nefesini ver."

Danika gözlerini kapattı ve onun yumuşak emirlerini körü körüne yerine getirdi. Ona söylenenleri yaptı.

"İşte böyle. İşte böyle," diye ekledi, sonra başını eğdi ve dudaklarını dudaklarına değdirdi. Onu öpmüyordu. Bunun yerine, ona hava verdi. Derin bir nefes aldı ve onu nazikçe ağzına bıraktı. O kendini çok daha iyi hissedene kadar bunu tekrar tekrar yaptı.

Danika'nın gözleri bu samimiyetten yaşardı. Nedense, o anda yaptığı şey, öpücüklerinden daha samimi geliyordu. Oysa öpücükleri her zaman samimi olmuştu.

"Şimdi daha iyiyim," diye fısıldadı, aynı zamanda onun durmamasını dilerken, ama zaten çok fazla hava almıştı.

Adam geri çekildi ve emin olmak için ona tekrar baktı. Danika, adamın kalkıp krallık görevlerinden birine geri döneceğinden korkmaya başladı. Adamın odasının zemininde, tam burada uzanmasını istiyordu. Birkaç dakika da olsa onunla birlikte olmasını istiyordu.

Adam vücudundan tamamen uzaklaştı, ama gitmedi. Bunun yerine, onun yanına yere uzandı ve başını göğüslerinin arasına koydu. Kolları su gibi hissediyordu, ama onları kaldırıp adamın başını sarabildi. Öylece sarıldılar. Nefeslerinin sesini dinlediler. Aralarındaki sessizliğin uzamasına izin verdiler, kral az önce olanların ayrıntılarını hatırlamaya çalışırken, Danika ise çocuğu için endişelenme duygusunu bastırmaya çalışırken, rahat bir sessizlikti.

Yapılan yapılmıştı. En azından bebeği kaybederse, kralın bunu öğrenmesi konusunda tüm stres ve endişeden kurtulmuş olacaktı, kendini böyle teselli etmeye çalıştı.

Kralın başının göğüslerinin arasında olduğu hissine odaklandı. Kralın eli, onun elinin kralın başına yaptığı gibi onun tenini okşuyordu. Neredeyse gerçek bir çift gibiydiler, diye düşündü Danika içinden hüzünlü bir gülümsemeyle. O anın tadını çıkarmak için gözlerini kapattı.

"Teşekkür ederim, Danika." Derin sesi sonunda sessizliği bozdu.

Gözlerini açtı ve ona baktı. Kral ona doğru döndü, gözleri onun yüzündeydi. Kral, ona hiç görmediği kadar rahat görüldüğü için, onun daha iyi bir versiyonu gibi görünüyordu.

"Seni korkuttum. Sonra seni çok vahşice ele geçirdim. Seni tuttuğum bazı yerlerin zaten kızarıyor," dedi ona.

Keşke vücudu en büyük sorunu olsaydı. Dışarıdan görünen rahatsızlığı, morlukları ve vücudu sorunlarının en küçüğüydü. İçindeki hayata veda edeceği düşüncesi, sorunlarının ana kaynağıydı.

"Ben iyiyim," diye fısıldadı ve bu düşüncesini vurgulamak için küçük bir gülümseme attı. Kafasını onun vücuduna yaslayarak, nefes alıp verme sesini dinledi. Birkaç dakika önce olanlar onu hâlâ sarsıyordu. Nasıl da kendini kaybetmişti. Ona çok ihtiyacı vardı. Onu asla bırakmak istememişti.

Her şeyin ne kadar ezici olduğunu hâlâ hatırlıyordu. Hiç kimseye, birkaç dakika önce ona ihtiyaç duyduğu kadar ihtiyaç duymamıştı. ona ihtiyacı olduğu kadar kimseye ihtiyacı olmamıştı.

Ve o oradaydı. Tam oradaydı. Ve hiç ayrılmadı.

Onu korkutmuştu. Onu çok incitmişti ve bu düşünce onu rahatsız ediyordu. Kız, dehşet ve ondan kaçma ihtiyacı ile boğulmuştu. Yine de gitmedi. Kendini tamamen ona adadı. Ona dokundu. Onu teşvik etti. Ona baktı. Gözlerini kapattı ve bu duygu onu sardı. Babası öldüğünden beri ilk kez, başka biriyle bağlantı kurduğunu hissetti. O, onu asla bırakmadı. Ve hayatında ilk kez, o

bu bağı korumaya istekliydi. Ona tüm güvenini vermek istiyordu. O asla onu ihanet etmeyecekti. Ya da terk etmeyecekti.

Değerli bir anı zihninde canlandı. Kendini bu konuda konuşmak için ağzını açarken buldu. "Ben çocukken, babam iyi bir prens olmakla ilgili her şeyi öğretirken çok katıydı."

Danika nefesini yavaşça bıraktı ve dikkatle dinledi. Ona dokunmaya karşı koyamadı ve dokundu. Parmaklarını kulak memelerine doladı, yanağındaki sakallara kaydırды ve orada bıraktı.

"Bana ok atmayı öğrettirdi. Avlanmayı ve balık tutmayı. Mahkemede karar vermeyi. Babam, en güçlü kralın halkının kralı olduğunu, halkı için kral olmadığını söylerdi." Konuşurken ilgiyle onun dolgun göğüslerine baktı. "Ondan her şey öğrendikten sonra, kendimi her zaman bombardımana tutulmuş ve bunalmış hissederdim. Annemin odasına koşar ve Melia ile hikayeleri dinlemek için en sevdiğimiz yeri kim alacağı konusunda kavga ederdik. Sonunda, herhangi bir yere otururduk ve o bize her zaman hikayeler okurdu. Bize birçok hikaye anlatırdı. Çocukken, o benim kaçış noktamdı. Zor bir günün ardından, ona giderdim ve o her şeyi unuttururdu." Boğazını sıkıca yuttu. "Ve sonra, bir gün, o artık orada değildi."

Danika ona dokunmaya devam etti. O, annesinin koluna daha da yaklaştı, böylece annesinin göğüsleri yüzüne bir nefes uzaklıkta kaldı.

"Üzgünüm," dedi, başka ne söyleyeceğini bilmeden.

O dilini çıkardı ve meme ucunu iki kez yaladı. "Zordu çünkü ailem öldüğü için birdenbire çok sayıda insanın sorumluluğunu üstlenmek zorunda kaldım ve yine de hepsini hayal kırıklığına uğrattım. Köleliğe düştük ve on yıl boyunca cehennemde yaşadık. Kafamın arkasında yaşayan, beni sürekli eziyet eden on korkunç yıl."

Birkaç kelime arasında yaptığı duraklamalar, Danika'ya bunun onun için ne kadar zor olduğunu gösteriyordu, ama yine de ona tüm bunları hiç zorlanmadan anlatıyordu.

Meme ucunu ağzıyla kavradı ve yumuşak çekişlerle emdi, Danika'nın omurgasından bir titreme geçti. Kendini itiraflarından uzaklaştırmak için göğüslerine odaklanmıştı.

Bir kolunu boynuna dolayan, diğer koluyla yüzüne tutunan Danika, bir kadının annesinin göğüslerinden emen bir çocuğu tutar gibi onu tuttu.

O, duyulmaz bir sesle meme ucunu bıraktı ve gözleri Danika'nın kollarıyla buluştu. "Declan'a onu o cehennemden kurtaracağıma dair söz verdim."

Bu sözümü tutamadım ve bu beni rahatsız ediyor. Declan'a bir can simidi gibi sarıldım çünkü o benim son akrabamdı. Geriye kalan tek kişiydi." Mavi gözleri kapandı ve onu tekrar ağzına çekti, bu sefer daha acil bir şekilde emdi, bu da onun yüzünü buruşturmasına neden oldu. Göğüsleri daha büyük ve daha hassastı.

Onun buruşuk meme ucunu isteksizce bıraktı ve onlarla oynamaya başladı. "Onun ölümü kolay olmadı. Sanırım bunu asla atlatamayacağım."

Danika, Danika'nın kendisine bu kadar açık davranmasına çok duygulandı. Boğazındaki düğümü yuttu. "Sevdiğimiz birinin ölümü asla kolay atlatılabilecek bir şey değildir, ama denemeye devam etmeliyiz. Çünkü biz hayattayız ve hayatta kalmalı, başımızı suyun üstünde tutmalıyız." Bir an durdu ve aklındaki bir sonraki şeyi söylemeli mi diye düşündü. Bu onu üzecek miydi? Körü körüne bir adım attı. "Babam öldüğünde, onun yasını tuttum. O benim için gerçek bir baba değildi, ama sahip olduğum tek şeydi. Bu, onun ne kadar hayvani bir insan olduğunu öğrenmeden önceydi. Onun, kendinden başka kimseyi sevmeyen bir canavar olduğunu öğrenmeden önceydi. Sally'den başka kimsem yok. Ve o beni ayakta tutuyor. Şimdi o evlendi." Boğazı düğümlendi ve gözyaşlarını tutmak için gözlerini sertçe kırptı. Arkadaşı evlenmişti ve mutluydu.

Başını çevirerek dikkatini göğüslerinden uzaklaştırdı ve yorgunluktan bitkin düşmüş güzel yüzüne baktı. Kral Lucien ona bu kadar yakın olmaktan hoşlanıyordu. Belki, sadece belki, bir şans verebilirdi. Belki, sadece belki, bir kişiyi daha hayatına alabilirdi; onu asla ihanet etmeyecek birini. Ona daha fazla güvenebileceği birini. Onu asla terk etmeyecek birini.

"Bana söz ver, Danika," diye boğuk bir sesle fısıldadı. "Ne, kralım?"

"Beni asla ihanet etmeyeceğine söz ver. Güvenimi asla boşa çıkarmayacağına söz ver." Sesi sertleşti.

Danika yutkundu. Bu, ona ikinci kez söylediği sözlerdi. Bu sözler, omurgasından aşağı bir titreme geçirdi. "Söz veriyorum," diye yemin etti alçak sesle.

"Söz ver bana." Yüzünü Danika'nın boynuna gömdü. "Asla yanımdan ayrılmayacağına söz ver bana."

Ona gösterdiği savunmasızlık onu çok şaşırttı. Onun gibi sert ve güçlü bir adamın bu son sözleri söylemesinin ne kadar zor olduğunu hayal bile edemiyordu.

Boğazı düğümlendi, ama kısık bir sesle "Söz veriyorum" diye fısıldadı.

Adam ona baktı. Yıllardır ilk kez gözleri sıcaklıkla doldu. Başını tekrar eğdi ve Danika'nın boynundaki küçük çürüğü öptü. "Bu sözlerden herhangi birini tutmazsan seni asla affetmem, Danika," dedi yumuşak ama kararlı bir sesle.

"Ben de kendimi asla affetmeyeceğim." Bu adamı asla ihanet etmeyecekti. Onu neden ihanet etsin ki?

On iki krallığın tüm kölelerinden daha fazla kalp kırıklığı ve duygusal acı yaşamış bir adamı neden ihanet etsin ki?

Derin bir nefes aldı ve Danika'nın boynunu yaladı. Sessizlik çöktü.

Ona hamile olduğumu söyleyebilir miyim? Danika düşündü.

Sadece bu düşünce bile kalbini ağzına getirdi. Ağzını açtı, "Ben... Ben... Ben..."

Adam başını kaldırıp ona baktı. "Ne oldu?"

Yutkundu, "Ben... Ben... Ben hamile..." Ama sözcükler boğazında takıldı.

"Ya hamile kalırsam?" diye patladı.

Adam bir anda kaskatı kesildi. Bir an önce erkek gibi hissederken, bir an sonra onun yanında taş gibi hissetti.

Ardından gelen sessizlik sinir bozucuydu.

Sonra, "Bunu asla dert etmemelisin. Seni başka bir erkeğe hiç vermedim. Seni daha önce hiç paylaşmadım ve kimseyle paylaşmayı da düşünmüyorum." Gözlerinin içine baktı. "Yani, bu mümkün değil Danika. Seni temin ederim."

.

.

BÖLÜM 36. KALBİNİ AÇIYOR.

Baski uyuyamıyordu; endişeden hasta olmuştu. Danika nasıl durumdaydı? O yatak odasında neler oluyordu? Çocuk iyi olacak mıydı? Pencerenin önünde durmuş, endişeden neredeyse hasta olmuştu. Danika'nın çığlıklarını duymuştu ve o andan itibaren kalbi boğazından çıkmak istemiyordu.

Baski kararını çoktan vermişti. Ertesi sabah, kral ile uzun süre görüşebilmek için elinden gelen her şeyi yapacaktı. Remeta'nın yeteneğini açıklamak için elinden gelen her şeyi yapacaktı. Kral Remeta'nın yeteneğini bilip ona inarsa, geriye kalan tek şey Remeta'yı kralın yanına götürüp ona haberi vermek olacaktı. Bu, Danika ve çocuğunu tehlikeye atmadan krala Danika'nın hamileliğini anlatmak için en iyi şanslarıydı. Ertesi gün, onunla konuşmak için cesaretini toplamalıydı.

Ama bu gece için. O odada neler oluyordu? Endişelendi. "Endişelenmeyi bırak anne. Yatağa gel. Korkuyorum," Remeta'nın uykulu sesi kulağına geldi.

Dönüp Remeta'nın uykulu bir şekilde gözlerini ovuşturduğunu gördü. "Geliyorum, çocuğum."

"Prens için endişelenmene gerek yok. O şimdi babasının kollarında güvende. Remeta'yı korkutan yakın gelecek için endişelen, anne. Üç W için endişelen," diye uykulu bir sesle fısıldadı.

Baski'nin kolu titredi. "Seni korkutan ne, çocuğum? Üç W ne?"

Remeta sadece yatağa uzandı ve hemen tekrar uykuya daldı.

Baski, huzur içinde uyurken onun zorlu nefes alıp verişini izledi. Sonunda, onun tavsiyesine uydu ve yatağa yanına uzandı.

Yarın da endişelenecek başka bir gün olacaktı.

Sally aynanın önünde durmuş, endişeli ve çok gergin görünüyordu, elleri terlemişti. Düğün gecesi idi ve ne yapacağını bilmiyordu. Bütün gün bunu düşünmemeye çalışmıştı, ama gece çökmüştü ve bir kedi kadar gergindi.

Madam Baski d n onu yatak odasına  a ırmıştı. Bir anne gibi onunla konuşmuş ve evlilik yatağında neler beklemesi gerektiğini anlatmıştı. Madam Baski, bunun kralların ona yaptıklarından ve Mombana'da kölelere yemek vermek için koştururken muhafızların ona yaptıklarından tamamen farklı olduğunu söylemişti.

"Nasıl farklı olacağını bilmiyorum, Madam Baski," diye fısıldayarak güvenle söylemişti.

"Göreceksin," diye cevaplamıştı yaşlı kadın.

Aynanın önünde duran Sally kendine bakıyordu. Madam Baski'nin hizmetçilere hazırlamalarını söylediğı kokulu suyla banyo yapmıştı. İnce geceliğini giymiş, kırmızı saçları belinin çok altına kadar uzanıyordu ve gözleri gerginliğini vurguluyordu. Ama kocasını uzun süre bekletmişti.

Banyodan  ıktı ve artık ikisinin olduğı yatak odalarından birine geri döndü.

Chad, yeni karısı odaya girdiğinde şortunu giymeyi yeni bitirmişti. Karısı çok küçük ve gergin görünüyordu, ama aynı zamanda çok da güzeldi. Hiçbir kadını bu kadar çok istememişti. Karısına yaklaştı ve elini tuttu. "Sana asla zarar vermeyeceğim, Sally. Sana asla zarar vermek istemiyorum. Çok korkmuş görünüyorsun. Belki de sen hazır olana kadar birlikte olmayız. Bekleyebilirim. Sana zarar vermek istemiyorum."

Onun samimi sözleri, kadının gerginliğini biraz azalttı. Onun endişeli gözleri, sanki o en güzel kadın, en çekici kadınmış gibi ona bakıyordu. Kadın başını salladı. "Hayır, seninle olmak istiyorum."

Elini nazikçe yanağına koydu. "Emin misin? Bekleyebilirim..."

"Evet. Çok eminim, kocacığım." Bu kelime ona garip ama çok tatlı geliyordu. Onu çok seviyordu.

Chad'in duymak istediğı tek şey buydu. Onu kendine çekti ve dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdu.

Danika'nın kalbi yerinden çıkacak gibiydi. Kral başını tekrar eğdi ve ağızını onun meme ucuna kapattı, emerek diğ r meme ucuyla oynadı.

Onun cevabı karşısında cesareti kaçtı ve onun bunu öğrendiğinde ne yapacağına dair korkusu iki katına  ıktı. Artık ona bunu s yleyemediğı için korkak olmalıydı.

En azından bugün için.

Baski ile konuşacak ve ona söylemenin başka bir yolunu bulacaklardı... başka bir gün. Bugün, sadece onunla birlikte yerde uzanmanın ve onun tamamen farklı bir yönünü görmenin huzurunu, yalnızlığını ve mutluluğunu yaşamak istiyordu. Bu anı mahvetmeye cesareti yoktu. Bu güzel anı hak etmişti. O onu nazikçe ısıtırken boğazından bir inilti çıktı.

"Hayal mi görüyorum yoksa göğüslerin büyüdü mü?" Geri çekildi ve dikkatle sordu. Parmağıyla diğer göğsünün sertleşmiş ucunu çimdikledi. "Ve meme uçların da koyulaşmış."

Bu soru onu şok etti. Şok olmamalıydı. Kralın çok gözlemci olduğunu hep biliyordu; sadece gözlemciliğinin vücuduna kadar uzanacağını bilmiyordu.

"Um. Hayal gücünüz olmalı, kralım." Kralın şüphelenmemesi için dua etti.

"Mm." Başını eğdi ve meme ucunun etrafını yaladı.

Ya hamile kalırsam?

Bu soru onu sarsmış ve kalbini acıtmıştı. Onu suçlayamazdı; sorması onun suçu değildi. O, kralın sağlık sorunlarından haberdar değildi ve kral, onun vücudundan çok fazla cinsel zevk alıyordu. Sorması kaçınılmazdı. Bu, acıyı azaltmıyordu.

Declan'ın ölümünden başka, onu bu kadar etkileyen bir diğer neden, babasının soyunun onun hükümdarlığı sırasında sona ereceğini bilmektir. Bu dayanılmaz bir acıydı. Onun nesli bin yıldan fazla bir süredir tahtta oturmuş ve soyunu devam ettirmişti. Ve birdenbire, kendi hükümdarlığı sırasında bu soy aniden sona ermek zorundaydı.

Erkek akrabalarından herhangi biri hayatta olsaydı, birçok kraliyet ailesinin yıllardır yaptığı gibi, soyunu devam ettirecek bir varis yapmak için kraliçesini ona verirdi.

Ama kimsesi yoktu. Akrabası yoktu. Ailesi yoktu. Çocuğu yoktu.

"Lütfen, bunu düşünmeyi bırak." Danika'nın yumuşak, melodik sesi havayı doldurdu. "Şu anda ne düşünüyorsan, lütfen bırak."

Gözleri onun gözlerine takıldı. Onun gözlerinde endişeyi, kendi gözlerinde ise derin acıyı gördü. Bir kez gözlerini kırptı ve düşüncesini bir kenara attı — onun için. "Seni yanımda tutmak istiyorum, Danika," diye fısıldadı.

Bu içten sözler karşısında gözleri yaşardı. Kral onu gerçekten seviyordu, diye sevindi. Onu sevmiyor olabilir, ama ona ısınmıştı.

Gözlerindeki yaşları sildi. Onu kölesi yaptığında ona karşı olan tavrına kıyasla bu büyük bir ilerlemeydi. "Ben de sana yakın olmak istiyorum, kralım."

Dudaklarına öptü; dili, zaman kadar eski bir şarkıda onunla birleşti ve dans etti. Kollarını boynuna doladı, ona sarıldı. Anı uzatmak için.

Sonunda, geri çekildi. "Navia krallığında casusluk faaliyetlerinden şüpheleniliyor, bu yüzden Prenses Kamara hala burada olacak. Kur yapma haftası devam edecek, bu yüzden sürekli seninle birlikte olamayacağım. Bu, ona ve ailesine saygısızlık olur ve ben bunu yapmak istemem."

Eskiden bir prenses olan Danika, onun ne demek istediğini çok iyi anladı. Üzülerek başını salladı, ama aynı zamanda içini bir rahatlama kapladı. Kur yapma haftası, kralın istediği zaman ondan cinsel zevk almasını engelleyecekti ve bu onun için iyi bir şeydi.

Kral başını Danika'nın göğsüne yasladı ve kulağının altında dolgun göğüslerinin hissini zevkle tadını çıkardı. "Ama kur yapma haftası bittiğinde, sen benimsin Danika."

Kalbi hızla çarptı. "Ben her zaman senin oldum, kralım." O her zaman kralın kölesi olmuştu.

"Evet, her zaman benim oldun. Ve benim olmaya devam edeceksin. Artık sana karşı kendimi kısıtlamayacağım, Danika. Beni tümüyle gören tek kadın sensin. Her şeyi gördün ve hala benimlesin. En çok ihtiyacım olduğunda bana sarıldın. Beni akıl sağlığımı koruyorsun," diye boğuk bir sesle inledi.

Her kelimenin kalbini, ruhunu titrettiğini hissetti. Duygular boğazını tıkadı.

"Yaklaşan evliliğim uzun zamandır bana ağır bir yük olarak geliyor. Bana dokunmak, benimle konuşmak, kişisel alanıma girmek zorunda kalacak bir kadın. Bu beni memnun etmiyor, ama bir kral halkı için yapması gerekeni yapmak zorundadır."

"Evet, bir kral yapmalıdır." Ona hak vermek ona çok acı veriyordu. Hayatındaki tek kadın olmak istiyordu. Ama görevin ağırlığının ne kadar zorlu olduğunu da biliyordu. Keşke hala bir prenses olsaydı.

Acıya karşı gözlerini kapattı. Artık kaderinin nasıl sonuçlandığını pişmanlık duymuyordu. Artık bu konuda acı çekmiyordu. Eğer köle olmasaydı, Kral Lucien'i asla tanımayacaktı. Onun gibi bir adamla birlikte olma şansını asla yakalayamayacaktı.

"Ama seni yanımda tutacağım, Danika. Beni tanıyorsun ve sana güvenebilirim. Güvenilir olduğumu kanıtladın. Kimse yoktu, ama şimdi sen varsın." Gözlerine baktı. "Seni bırakmayacağım."

Vetta kapının arkasında donakalmıştı. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve kalbi buz gibi soğuktu. O sözleri açıkça duymuştu. İlk tepkisi şok olmuştu.

Uyuyamıyordu, bu yüzden onu aramaya gitmişti. Kur yapma haftası canı cehenneme, diye düşünerek, onun odasına gelip onu baştan çıkarıp yatmaya niyetliydi.

.

BÖLÜM 37. AYDA BİR GECE. YENİ BİR ANI.

Chad'ın Sally'ye verdiği öpücük çok şefkatli ve tatlıydı. Onun dokunuşu onu sardığında düşünceleri durdu. Sinsi bir zayıflık vücudunu sardı. Gözleri kapandı ve ağzından hafif yudumlar alındığını hissedince vücudu titredi. Dudakları yanağına, alnına ve sonra kulağına doğru hareket etti. Yüzünün her yerini saygıyla öptü.

Nefesi kesildi. Elleri yavaşça geceliğini bıraktı ve onun başını okşamaya başladı. Uzun dakikalar boyunca öpüştüler. Eli, yumuşak göğsünü avuçladı ve nemli avucunda sertleşen meme ucunu hissedebilmek için hareket etti. "Çok güzelsin."

Sally normal nefes almaya çalıştı, ama başaramadı. Eli onun geniş göğsüne gitti ve istem dışı olarak kıllı kasların üzerinde hareket etti. Başını geriye eğdi ve onun ağzını davet etti.

Onun minyon bedenini kaldırdı. Neredeyse hiç ağırlığı yoktu ve onu yatağa taşıdı. Sözünü tutamayacağı ve ona zarar vereceği korkusunu hissetti. Bunu istemiyordu, ama o iri bir adamdı ve o ise minyon bir kadındı. Onu porselenmiş gibi çok dikkatli bir şekilde yatağa yatırdı, sonra kendini tutamayıp onu tekrar öpmeye başladı. Onu yatağa geri yatırdı ve yastığı kenara itti.

Biraz titrek ellerle kızın kıyafetlerini çıkardı. Kız da onun kıyafetlerini çıkarmasını izledi. Çıplak olarak kızın üzerine uzandı ve vücuduna bakıp daha fazla korkmamak için dudaklarını kızın dudaklarına yapıştırdı. Vücudunda yara izleri vardı ve Sally, kızın beklenmedik bir şekilde onu soyunurken yakaladığında bunları görmüştü. Yara izleri onun için bir önemi yoktu, tıpkı kızın yara izlerinin onun için bir önemi olmadığı gibi.

Yavaşça, kasıtlı olarak, onun yumuşak bacaklarının arasına diz çöktü ve bacaklarını genişçe ayırdı. Siyah gözleri, onun gözlerine saplandı. Onu sahiplenircesine aşağıya bakarken nefesi duyulabiliyordu. Onu samimi bir şekilde dokunmaya başladı, hassas kabarcığını okşadı ve o, onun kollarında titredi. Yumuşak kolları onu sardı ve onu kendine çekti, dudakları zaman kadar eski bir müziğe dans etti.

O, yavaş ve nazik hareketlerle onu okşarken, kız onun ağzına inledi. Öpüşmelerini keserek geri çekildi ve kızın tepkilerini izledi.

"Çok darsın. Bakire gibisin," diye yüzünü buruşturarak söyledi. "Sana acı vermek istemiyorum, ama korkarım ki öyle olacak. İçine girdiğimde bunu hissedeceksin."

"Seni çok seviyorum, kocacığım. Gerçekten seninle olmak istiyorum," diye ateşli ve cesurca fısıldadı, başını onun omzuna yaslayarak.

O da onunla birlikte olmak istiyordu, ama aynı zamanda olabildiğince yavaş ve nazik davranmaya kararlıydı. Saçlarını, alnını, boynunu öptü. Sonra başını eğdi ve pembe meme ucunu ağzına aldı. Kadın başını geriye atarak inledi. Adam ritmik bir şekilde emdi, kadının vücudunu nazikçe sevdi.

"Oh," diye ağladı kız, adam onun iki eldivenini de aynı şekilde muamele ederken, onu nazikçe okşayıp parmaklarken.

Adam, ıslak kılıfının içine parmağını sokabildi ve kız, parmaklarını ıslatana ve onun üzerinde kıvranana kadar onu parmağıyla okşadı.

"Lütfen, lütfen, sana ihtiyacım var," diye akılsızca haykırdı, daha fazla dayanamayacak hale geldiğinde ve ondan daha fazla vücut teması istediğinde.

Adam onun üzerine eğildi, ağırlığını bir dirseğine verirken eli, kadının vücudunun nemli bölgelerinde çılgınca dolaşmaya devam etti. "Seni orgazma ulaştıracağım. Orgazma ulaştığında, içine gireceğim. Sana zarar vermek istemiyorum."

Bu açık sözlü ifade, arzusu onu alt üst etmesine rağmen, yüzünü kızarttı. Şaşkın bir nefesle dudaklarını araladı.

"Sana çok ihtiyacım var," diye fısıldadı, göğüslerine eğilip tekrar öpmek için. "Sen beni tamamlıyorsun."

"Sen de beni tamamlıyorsun," diye utangaçça itiraf etti. Yatarken bayılabilir miyim diye merak etti. Vücuduna yaptığı şey yavaş bir işkence gibiydi. Zevk korkutucu bir şeye dönüşmeye başladığında, onu ikna etmek için bacaklarını daha da açtı.

Onun çaresizce attığı küçük zevk çılgınlıkları onu yoğun bir şekilde tahrik ediyordu. Ağzını göğsüne açtı ve dili sert meme ucunu emmeye başladı, eli ise vücudunda ısrarcı bir şekilde hareket ediyordu. O ritmik bir şekilde titriyor, kalçalarını kaldırarak onu cesaretlendiriyor, tahrik ediyor, ona zevk vermesini istiyordu. Baş yastıkta sallanıyordu.

"Chad?" diye korkuyla nefes nefese, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Ona ne yapıyordu?

Madam Baski'nin farklı olduğunu söylediğinde kastettiği şeyin bu olduğunu, akılsız bir zevkle fark etti. Hiç bu kadar iyi hissetmemişti. Kadınların erkeklerin kollarında böyle hissedebileceğini hiç bilmiyordu çünkü hiç öyle hissetmemişti. Erkeklerden sadece acı ve işkence görmüştü, bu yüzden bu gerçekten yeni ve korkutucuydu.

Göğsünden geri çekildi ve alnını öptü. "Güven bana, tatlı karım. Sevgilim. Sadece bırak kendini."

Elleri başının iki yanını kavradı. Dişlerini sıkarak sertçe inledi ve inanılmaz bir gerginlik sarmalına girdi.

Adam başını kaldırdı ve gerginliğin arttığını hissederek doğrudan gözlerine baktı. "Gözlerini aç ve bana bak," diye emretti.

Kadın zar zor odaklanabiliyordu. Vücudu, zevkin her atışında yükselip alçalıyordu. Ulaşamayacağı bir şey için can atıyordu. Zihni, çok yakın olan uzak bir hedefe odaklanmıştı. Her dokunuşta nefesini tutuyor, sersemlemiş gözleriyle adeta korkuyla ona bakıyordu.

"Artık bırakabilirsin, tatlım. Seni yakalamak için burada olacağım," diye sertçe fısıldadı, gözlerini kırpmadan. Kendi kalbi onu sarsıyordu.

Vücudunun ısrarla zonkladığını hissetti. Sözler anlamsız geliyordu, ama sonra anlam kazandılar. Uzanıyordu, uzanıyordu, neredeyse ulaşmıştı, neredeyse... ulaşmıştı...!

"Oh!" diye boğuk bir sesle bağırdı, tüm vücudu aniden o kadar yoğun bir zevk dalgasıyla sarsıldı ki, bundan öleceğini sandı.

"Evet," diye inledi. Elini onun ıslaklığından çekti ve aniden üzerine çıktı, ona olan ihtiyacının aciliyetiyle neredeyse titriyordu.

Onun arasına girdi ve aşağı doğru itti, onu deldi. Sally'nin gözleri dondu, keskin bir giriş hissetti, ama yanma hissi zevkin bir parçası oldu, vücudunu sarsan zonklayan sıcaklığın bir parçası. İnce elleri bileklerini kavradı ve ağırlığı onu yatağa bastırdı, kalçaları sertçe hareket ederken, vücudu acı veren bir ihtiyaçla deli gibi giriyordu. Sally, kasılmalarla onun gözlerine baktı, yüzünün sertleştiğini, gerildiğini, gözlerinin parlak siyah elmaslar gibi olduğunu gördü. Adam inliyordu, ritim ısrarcı, acil, şiddetle talepkar hale geldikçe vücudu titriyordu.

O, onu acı verici bir şekilde öpmek için eğildi, nefesleri, tatmin olmak için acı içindeki telaş içinde birbirine karıştı. Vücudu, onun vücuduyla aynı ritimde titriyordu, güçlü bacakları, ona girerken titriyordu. Onu çok istiyordu. Aylarca ona bu kadar yakın olup da ona dokunamamak kolay olmamıştı.

Ve Şimdi, o sonsuza kadar onundu. Bu gece, kontrolü ele geçirmek için çok mücadele etti ve kazandı.

Başını kaldırdı ve ritim  ılgınlı a ulaşırken, yayların sesi onların sert ve çılgın nefesleri kadar yüksekken, onun gözlerine yakından baktı. Aniden, ona doğru e ildi ve hareketsiz kaldı, gözleri geniş ve siyah, zayıf vücudu titremeye başladı.

"Sally," diye bo uk bir sesle söyledi. "Seni çok seviyorum," diye titrek bir sesle fısıldadı, dünya unutulmaya yüz tutarken gözlerine bakmaya devam etti.

Bu sözler ateşi daha da yükseltti. Tatmin onu üzerinde sarsarken, yüzü sertçe gerilmiş, gözleri kendi vücudunu sarsan tutku girdabında sonunda kapanırken onu izledi. Bu hayal edilemez bir şeydi. Onun içinde patladığını hissetti, tutkularının sıcaklığının patladığını hissetti. O haykırdı ve o, geniş, şok olmuş gözlerinde bulanıklaşana kadar onu izledi. Aniden gevşedi, onun son zayıf atışlarını boşaltırken onu daha da derine batırdığını hissetti.

Terden ıslak, titreyerek onun kollarına yı ıldı, tıpkı kendisi gibi. Onu zayıf bir şekilde tuttu, gözyaşları yanaklarından süzülürken, hâlâ tahrik olmuş vücuduna istem dışı hareketlerle yaklaşarak, ona zevk veren küçük heyecanlarla bıçak gibi saplanan tatminin yankılarını tutmaya çalıştı.

Evet, Madam Baski'nin kastettiği tam olarak buydu. G  s  inip kalkarken içini çekti.

O, onun üzerinde yatarken, vücudunun hareket ettiğini hissetti. Hayran kalmıştı. Hayatındaki hiçbir cinsel deneyim bununla kıyaslanamazdı. O kadar çok korku ve dehşet yaşamıştı ki, bu cennetin nihai tadıydı. Bunun yarısı kadar bile olacağını hiç beklemiyordu.

Yorgun bedenini kollarına çekti. " ok teşekkür ederim, Sally." "Hayır, teşekkür etmesi gereken benim, Chad," diye gözyaşları içinde fısıldadı.

"Sadece birbirimize teşekkür edelim," diye inledi, uykulu gözlerini izleyerek. "Kocam mı?" diye fısıldadı.

"Evet, karım?"

"Bu gece ya da başka bir gece uyurgezerlik yaparken, etrafta dolaşıp buraya, bedenime geri dönebilirsin. Seni çok sevinçle karşılayaca ım," diye utangaçça fısıldadı ve yüzünü onun g  s ne gömdü.

Chad, kalbinin g  s nde sıkıştı ını hissetti. Bu kızı asla hak edemezdi, ama onu asla bırakmayacaktı.

"Ben de bunu isterim," diye bo uk bir sesle inledi.

Vetta yatak odasından çıkarken kılıfını takıyordu. Aniden, oraya hiç gitmemiş olmayı diledi. Hiçbir zaman tutarsız mırıldanmaları duymamış olmayı ve söylediklerini anlamak için kulağını kapıya yapıştırmamış olmayı diledi. Hiçbir zaman meraklanmamış olmayı diledi.

"İyi geceler, hanımefendi." Bir hizmetçi, yanından geçerken ona selam verdi.

Vetta hizmetçiye sadece öfke dolu bir bakış attı ve yanından geçip gitti. Bu gecenin nesi iyiydi ki?

Bu gecenin iyi bir yanı yoktu, *kesinlikle yoktu!* Danika o yatak odasının içindeydi.

Kral, onun vücudundan cinsel zevk alıyor ve onunla doyuma ulaşıyordu. Hem de kur yapma mevsiminde. Sadece bu da değil, Danika'ya hiç beklemediği kadar saçma sapan sözler söylüyordu.

Kralın kendisine söylemesini umduğu sözler!

Vetta dönüp kralın odasına giden koridora sert bir bakış attı. Öfkeliydi. Yeni bir aciliyet hissi onu sardı. Onun cesedini çiğnemedi o cadıyı yanında tutmasına izin vermeyecekti. Aralarındaki her şeyi bozacak, onarılamayacak şekilde parçalara ayıracaktı.

Ve nereden başlayacağını biliyordu.

Dönüp koridordan çıktı. Bu sorunu çok iyi halledecekti.

Ve nereden başlayacağını da biliyordu. Prenses Kamara'nın yatak odasına doğru yöneldi.

Kral Lucien ve Danika orada uzanmış, hiçbir şey yapmadan, hiçbir şey düşünmeden yatıyorlardı. Sadece dünyadan uzaklaşmak için bir mola veriyorlardı.

Birbirlerine dokunarak ve birbirlerinin kollarında olmanın tadını çıkararak çok zaman geçirdiler. Geçmiş yaşamları hakkında konuştular, konuşup durdular — o kadar acı dolu olmayan kısımları.

"Çok yorgunum ve başım ağrıyor. Başım da dönüyor," dedi kral sonunda.

Danika, elini kralın geniş sırtında ve göğsünde tembelce gezdiriyordu. O da yorgundu ve çok uykulu. Yarın ne getireceğini bilmediği için gecenin hiç bitmemesini diledi. Kral ile geçirdiği bu anın sonsuza kadar sürmesini istedi. Ama gece yarısı yaklaştıkça, gözlerini açık tutmak zorlaşmaya başladı.

"Ben de uykum var," diye itiraf etti. Sonra tereddütle sordu, "Yatağa geçmek ister misin?"

Kral başını salladı ve Danika'nın göğsünün üst kısmını öptü. Yıllarını soğuk bir hücrede yatarak geçirmişti. Bu hiçbir şeydi. "Hayır. Buradan bir santim bile uzaklaşmak istemiyorum."

"Ben de," diye fısıldadı.

Elini uzatarak, yere atılmış çüppesini aldı. Büyük kürk kumaşı kaldırdı ve ikisini de sardı. "Kapıda muhafız yok, yoksa onları çağırırdım. Onları çağırmak için bağırman gerekiyor. Yapabilir misin?"

Çıplaklıklarını gizlemişti, bu yüzden kız başını salladı. O da onaylayarak başını salladı. "Muhafızlar!" diye bağırdı kız, kızarmış yüzünü onun göğsüne gömerek.

Bir dakika geçtikten sonra kapının arkasından anahtarın kilide girme sesi duyuldu. Kapı açıldı ve bir muhafız içeri girdi. Kralın kölesiyle birlikte yerde yattığını görünce yüzünde şok ifadesi belirdi. Şokunu çabucak gizleyip başını eğdi. "Kralım, beni çağırdınız."

"Yatağa uzan ve bana büyük çarşafı getir, Zariel."

"Emrinizle, Majesteleri." Hızlı adımlarla yatağa ulaştı ve yatağı süsleyen büyük çarşafı çıkardı.

Emri beklemesine gerek kalmadı, bunun yerine kralı ve eski prensesin cesedini büyük battaniyeyle örttü.

"Artık gidebilirsin," dedi kral.

Zariel tekrar eğildi ve dışarı çıktı, arkasından kapıyı kapattı.

Kral, çarşafın altından kürkünü çıkardı ve bir kenara attı. Onu kendine yaklaştırdı, bacağına kaldırdı ve kalçasına attı, onu kendine açtı. Onun içine girmeye başladı.

Gözleri fal taşı gibi açılmış, çığlık attı. Orası ağrıyordu.

"Sana daha fazla acı çektiirmezdim. Yavaş olacağım." Boynuna nefesini üfledi. "Senin içinde uyumak istiyorum."

Kalbi çarpıyordu. Ona söylediği şeyler her zaman bu etkiyi yaratıyordu. O da ona bu kadar yakın olmak istiyordu. Çok yakın, olabildiğince yakın.

"Ben de istiyorum. Seninle içimde uykuya dalmak istiyorum," diye utangaçça fısıldadı, ona bakmadığı için minnettardı. Onun yerine, boynunu ısıırıyordu.

Kalçaları geri çekildi ve yavaşça ilerledi. Onun sahip olduğunu hiç bilmediği bir nezaketle, kendini ona itti. Her santimi lezzetli bir şekilde. Ağrıyan kasları

kaslar yavaşça gevşedi, ona uyum sağlamak için gerildi. Nefesi kesildi; dudaklarını ısırđı. Ağrıyordu, ama onun hissi cennetseldi.

Sonunda, o kadar derine girdi ki, rahim ağzına tekrar çarpacağından neredeyse paniğe kapıldı. Ama itmeyi bıraktı ve ona karşı derin bir nefes aldı.

Kadın nefesini verdi ve kollarında gevşedi.

Birbirlerinin kollarında, odasının zemininde uzanmış, kralın başı onun göğsünde ve bir parçası onun içinde çok derine gömülü, uykuya daldılar.

Kalpleri huzur içinde olduğu için huzurlu bir uykuya daldılar.

.
.
.
.

BÖLÜM 38. KRALIN KADINLARI.

Vetta, Prenses Kamara'nın yatak odasının kapısını çaldı. Kapının açılmasını sabırsızlıkla bekledi. Tekrar tekrar kapıyı çaldı. Sonunda ayak sesleri duydu ve kapı açıldı. Prenses kapının arkasında duruyordu ve görünüşe göre uyuyordu.

"Yatak odamda ne arıyorsun?" Kamara, kapısının arkasında duran metresini görünce şaşırarak sordu.

"Gelip bir şeye bakman gerekiyor," dedi Vetta. Hanımefendi de biraz kendini beğenmiş görünüyordu.

Kamara kollarını kavuşturdu. "Neden gece yarısı seninle bir yere gitsem ki? Bildiğim kadarıyla sen kötü niyetli bir kadın olabilirsin ve bana zarar vermek isteyebilirsin."

"Neden böyle bir şey yapayım ki?" diye tısladı Vetta. Kötü niyetli bir kadın olarak nitelendirilmesinden hoşlanmamıştı.

—kötü niyetli bir kadın olarak adlandırılmaktan hoşlanmamıştı. "Bilmiyorum. Sen söyle."

"Dinle, sana sadece bir şey göstermek istiyorum. Yardımcı olmak istiyorum. Benimle gelmeyi kabul edebilir ya da etmeyebilirsin. Her halükarda, burada durup zamanımı boşa harcamayacağım ve hakaretlere maruz kalmayacağım." Vetta arkasını dönüp kapıdan çıktı. Yavaşça yürürken, göz ucuyla arkasına bakıyordu. Prensesin meraklanıp onu takip etmesini umuyordu. Birkaç adım daha attıktan sonra arkasında hafif, zarif ayak sesleri duydu. Kendinden emin bir şekilde döndü ve prensese bakarken kaşlarını kaldırdı.

Prenses Kamara, geceliğini örtmek için cüppesini giymişti. "Bu, zamanımı harcamaya değer olsa iyi olur, Hanımefendi Vetta. Boşa harcayacak çok zamanım yok."

Vetta kötücül bir şekilde gülümsedi. "Oh, zamanınızı harcamaya degecek. Söylesene prenses, saygısızlık edilmesini sever misin?"

"Bunu sorduğun için aptal olmalısın, Hanımefendi. Hiçbir prenses saygısızlık edilmesini sevmez."

"Ben de öyle düşünüyorum." Vetta kötücül bir gülümsemeyle yoluna devam etti.

Kamara, kadının neyin peşinde olduğunu merak ederek düşünceli bir şekilde başını eğdi. Kralın odasına varana kadar koridorlarda sessizce yürüdüler.

odasına ulaşana kadar koridorlarda sessizce yürüdüler.

"Burada ne yapıyoruz?" Kamara şaşkın bir şekilde sordu.

"Beni takip et." Vetta basitçe cevap verdi. Kralın Danika'yı göndermemiş olmasını gerçekten diledi. Kamara'nın bunu görmesi gerekiyordu.

Pencereye doğru yürüdü ve sessizce perdeyi açtı. İçeriye baktı ve kalbi öfke ve tatminle sıkıştı. Bu sefer durum daha da kötüydü. Kral hala yerde yatıyordu — *yerde* — Danika'yı sıkıca kollarının arasına almış ve üzerlerine battaniye örtmüştü.

Birbirlerini bulan ve bir daha asla bırakmak istemeyen iki sevgili gibi uyuyorlardı. Aptalca ve acınası bir durum!

"Ne yapıyorsunuz, Hanımefendi Vetta!?" Kamara sesini çok alçaltarak tısladı. Kralı gözetlemek çok ağır bir suçtu. Vetta öfkesini gizledi ve yüzüne bir gülümseme yapıştırdı. "Gelin ve görün,

Prenses."

"Bir adım bile kıpırdamayacağım," dedi

Kamara. "Güven bana, bunu kaçırmak istemezsin."

Kamara derin bir nefes aldı ve ona doğru yaklaştı. Vetta kenara çekildi ve kollarını kavuşturdu. Prenses pencereden dışarı baktı. Vetta, prensesin önündeki manzarayı kabullenmesini beklerken, kollarını kavuşturmuş, kendini beğenmiş bir şekilde bekledi. Kamara'nın yüzünü yakından izledi.

Çenesini gevşeten ve ağzını açık bırakan bariz bir şok, ilk tepkisiydi. Sonra yüzü kapandı.

Kamara pencerenin yanında kalarak, zaman geçtikçe içeriye bakmaya devam etti. Lucien Kralı ve Danika'nın yerde kıvrılmış, vücutları birbirine sıkıca yapışmış halde duran hallerine bakmaktan kendini alamıyordu. Kral dokunulmaktan hoşlanmazdı, bu gözlem, onu Danika ile o pozisyonda bulmasının onu bu kadar şok etmesinin ana nedeniydi.

"Oh," dedi sadece.

Vetta, uzun süre kalamayacaklarını biliyordu. "Başımız belaya girmeden buradan gitmeliyiz."

Kamara başını salladı ve pencereden uzaklaştı. Hanımı takip etti ve kralın odalarından uzaklaştılar.

"Söylesene prenses, zamanına değdi mi, değmedi mi?" Vetta kendini beğenmiş bir şekilde sordu.

Sonunda Kamara her şeyi anlamaya başladı. Kralın onu yatağına almakta neden bu kadar tereddütlü olduğunu. Neden iki hafta boyunca **o n u** bir kez bile çağırmadığını. Sonunda

Danika'nın krala baktığı her an yüzündeki ifadenin ne anlama geldiğini anladı. Elbette, bu aşktı. Bunu nasıl gözden kaçırabilirdi? Danika krala çok aşıktı. O kadar aşıktı ki, bunu yüzünde belli ediyordu. Peki ya kral? Onunla o pozisyonda olduğu için onu da seviyor olmalıydı.

Sonunda her şey anlam kazanmıştı.

"Hiçbir şey söylemeyecek misin?" Prenses dönüş yolunda sessiz kaldığında Vetta sinirlenerek homurdandı.

"Ne dememi istiyorsun?" diye sordu prenses sakın bir şekilde.

Ne? Bu Vetta'nın beklediği şey *değildi*. Prensesin şu anda çılgına dönüp öfkeleneneğini bekliyordu. Kralın odasına dalıp, ona bu şekilde saygısızlık ettiği için kraldan bir açıklama ve özür talep edeceğini. Danika'nın bu küstahlığı için kırbaçlanmasını isteyeceğini.

Prensesin bu kadar soğukkanlı davranması, Vetta'nın hiç de istediği bir şey değildi.

Vetta, uzaklaştıklarında ona döndü. "Bu hafta, kur yapma haftası. Sen yatak odanda yatarken, kral her gece açlığını gidermek için kölesini çağırıyor. O, sana tercihini kölesinden yana kullanıyor ve bu hafta senin haftan. Söylesene, kendini saygısızlığa uğramış hissetmiyor musun?"

"Çok saygısızlık edildiğini hissediyorum," diye kabul etti yumuşak bir sesle.

Bu da bir şeydir. Vetta memnuniyetle başını salladı. "Sana böyle davranması çok kötü. Danika senin arkadaşınmış gibi davranıyor, ama arkandan iş çevirip, *senin* kur yapma haftasında kral ile yatıyor." Kamara buna hiçbir şey söylemedi. Bunun yerine yürümeye devam etti. Vetta onu yakından takip etti. "Peki, bu konuda ne yapacaksın?" diye sordu Vetta.

"Bilmiyorum. Bu konuda ne yapacağım?" Yürümeye devam etti.

"Bu konuda yapabileceğin çok şey var. Kral sana bu kadar açık bir şekilde saygısızlık etti, ona gidip, dik durup, ondan bir şey talep edebilirsin. O yanlış yaptı, bu yüzden senin isteğini yerine getirecektir."

"Ondan ne talep edeceğim?"

"Danika'yı kralın kölesi yerine maden kölesi yapmasını. Ayrıca bu küstahlığı için onu kırbaçlatabilirsin."

Kamara ona döndü. "Peki bunu neden isteyeyim ki?"

"Ne?"

"Kral, kölelerini çağırma hakkına sahip tek kişidir ve onun emrine itaatsizlik edilemez. O onu çağırdı ve o da cevap verdi. Bunun onun suçu olduğunu anlamıyorum," dedi Kamara gerçekçi bir şekilde.

"Nasıl böyle bir şey düşünebilirsin?" Vetta buna inanamıyordu. Öyle sinirlenmişti ki neredeyse ateş püskürüyordu.

Kamara kollarını kavuşturdu. "Söylesene, hanımefendi. Hiç aşık oldun mu?"

Vetta, kralı sevdiğini haykırmak için ağzını açtı! Ve bu yüzden onu kendine saklamaya çalışıyordu! Ama kralın müstakbel kraliçesine kralı sevdiğini söylemek iyi bir fikir *değildi*. Ağzını kapalı tuttu.

"Tahminimce, hiç aşık olmadınız," diye devam etti Kamara. "Aşık olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsunuz, hanımefendi. Belki de bu yüzden bu kadar acımasısınız."

Vetta şaşırdı. "Neden *bana* hakaret ediyorsun? Bu *benim* hatam mı suçum!?"

Kamara düşünceli bir şekilde başını yana eğdi, bakımlı saçları önüne düştü. "Neden kralın kölesini bu kadar çok nefret ediyorsun? Kralın tek bir kölesi olmasına sevinmen gerekmez mi? Tek bir metresi? Diğer kralların yirmiden fazla kölesi var."

Evet, ama eminim kralın onlara bu kadar ilgi duymasını sağlayamıyorlar. Sanki Danika, Kral Lucien gibi güçlü bir adamı kontrolü altında tutuyor! Üstelik o, Kral Cone'un kızı! Vetta bu sözleri yuttu. Bunun yerine, "Ondan nefret etmiyorum" diye cevap verdi.

"Yalancı," diye fısıldadı Kamara.

Vetta yürümeye devam etti. "Her neyse, sana haksızlık olduğunu bildiğim bir şey gördüm, bu yüzden seni çağırmaya geldim. Açıkçası, sana bu saygısız davranışı haber vermeye çalışarak çok yanlış bir şey yaptım."

Kamara hiçbir şey söylemedi ve o da yürümeye devam etti.

Vetta küçük bir zafer hissetti. Prenses ne kadar kayıtsız görünürse görünsün ve hemen harekete geçmemek için ne kadar nedeni olursa olsun, Vetta prensesin saygısızlık hissettiğine yemin edebilirdi. Bu başlı başına bir zaferdi. Kadın bir cadalozdu. Danika'yı düşman olarak görürse, bu cadaloz için çok kötü bir şey olurdu. Vetta gülümsedi.

En azından Prenses Kamara'nın nefret ettiği tek kişi o olmayacaktı. Bu kadın, onun bile bilmediği nedenlerden dolayı ondan gerçekten nefret ediyordu. Ve en kötüsü, kral onunla evlenmeyi planlıyordu. Bu kadın kraliçe olduğunda ona ne olacaktı? Bir gün onun ölüm emrini vermek için bir neden bile bulabilirdi.

Belki de onunla arkadaş olmaya çalışmalıydı. Eğer kraliçe olacaktıysa - EĞER- belki de o cadaloz prensesle arkadaş olmaya çalışabilirdi. Prensес onun tarafında olursa, bu onun lehine de olurdu. Danika daha fazla acı çekecek ve birlikte Danika'yı uzaklaştıracaklardı. Sonra prensesi uzaklaştıracak ve kral tek başına onun olacaktı. Yine.

Bu düşünce kafasında yer edindiğinde, Vetta adımlarını yavaşlattı, böylece prenses ona yetişebilsin. "Eve dönüş nasıl geçti?" diye sordu, sohbet başlatmak için.

"Anlamıyorum," diye cevapladı Prensес Kamara, ona bakmadan.

"Yani, krallığınızda durum nasıl? Ben pek çok yer görmedim, anlarsınız ya. Bildiğim tek yer Salem ve sonra da köle olarak götürüldüğümüz Mombana. Çok acı çektik, bilirsiniz," diye itiraf etti.

Vetta'nın tahmin ettiği gibi, prensesin yüzündeki sert çizgiler biraz yumuşadı. Acıma, konuşmalardan her zaman daha etkili olurdu. Vetta içinden gülümsedi ve Kamara'nın odalarına giden başka bir koridordan geçerken konuşmaya devam etti. "Cone'un hükümdarlığı altında yaşamak kolay değildi. O..."

"Kral Cone."

"Ne?"

Kamara ona bir bakış attı. "O Kral Cone'du. Kötü ve acımasız olduğu ve öldüğü için kral olmaktan çıkmaz. O bir kraldı. O bir kraliyet mensubuydu. Ona öyle hitap et."

Vetta dişlerini sıktı. Bu prenses Danika'dan neredeyse daha sinir bozucuydu. Neredeyse.

"Kral Cone'un hükümdarlığı altında yaşamak kolay değildi. O acımasız ve kalpsiz bir adamdı. Biz köle olduğumuz için bize pislik muamelesi yapıyordu." Kamara'nın odasına vardıklarında konuşmaya devam etti. "O zamanlar bir günde kırbaçlanmak, dövülmek, tecavüze uğramak ve acımasızca muamele görmek benim için rutin hale gelmişti. Çok korkunçtu..."

"Yine de, şimdi kölelere aynı şekilde davranıyorsun." "Ne?"

Kamara durdu ve ona döndü. "Sen, köle olmanın ne demek olduğunu bildiğin halde, kölelere ayağındaki deri ayakkabılar kadar bile değmezmiş gibi davranıyorsun. Onlara daha nazik davranman gerekmez mi? Hizmetçileri dövdüğünü ve köleleri tokatladığını görüyorum. Eski prenses Danika'ya da, sadece statüsü düştüğü için kötü davrandığını gördüm. Daha iyi davranman gerekmez mi? Daha nazik?"

Prenses Kamara durakladı ve başını salladı. "İnsanlara böyle davrandığında, bir canavara dönüşüyorsun. Söylesene... Kral Cone'dan farkın var mı?"

Bunun üzerine Prenses Kamara onun yanından geçip yatak odasına girdi ve kapıyı kapattı.

.

.

BÖLÜM 39. DANİKA'NIN İKİLEMİ.

Danika'nın mesanesi onu gece birkaç kez uyandırdı. Her seferinde kralın kollarından kurtulup tuvalete gitmek zorunda kaldı ve geri döndüğünde, kral gözleri kapalıyken bile onu hemen kollarının arasına aldı.

Uyuyakalmışlardı. Ertesi sabah uyandıklarında, kralın odası gün ışığıyla dolmuştu. Danika kıpırdadığında, kralın gözleri de açıldı. Gün ışığında birbirlerine baktılar. Muhtemelen hayatın zamanın durduğu anlarından biriydi. Danika'nın zihni belirsizliklerle doluydu.

Günün ışığında şimdi ne olacaktı? Ona karşı yine soğuk davranmaya başlayacak mıydı? Önceki gecenin olaylarını unutmaya çalışacak mıydı?

"Günaydın, kralım," diye fısıldadı.

"Günaydın, Danika." Sesi soğuktan çok uzaktı, sadece iyi bir gece uykusundan sonra uyanmış bir adamın sesi gibiydi.

Sonra ona yaklaştı ve dudaklarını tatlı, baştan çıkarıcı ve nefes kesici bir öpücükle kapladı. Endişeleri rüzgâr gibi kayboldu ve yerini bu adama olan büyük sevgisiyle dolu kalbi aldı.

Geçen sefer onu neredeyse kaybetmişti. Geçmişe. Uykusunda dolaşan ve uyanık olduğu anlarda onu rahatsız eden şeytanlara. Eli omzunda sıkılaştı ve onun öptüğü kadar derin bir öpücükle karşılık verdi.

Uzun bir süre geçti sonra geri çekildi. Kral Lucien, onu tekrar yere yatırmak, kendini sonuna kadar gömmek ve sadece onun vücudunun verebileceği şekilde açlığını en üst düzeyde tatmin etmekten başka bir şey istemiyordu. Ama gün ışığında, önceki gece ona yaptığı hafif morlukları, kırmızı izleri ve çimdik izlerini gördü, bu yüzden onu bıraktı çünkü tüm bunlardan dolayı ağrısı olacağını biliyordu.

"Bugün yapacak çok işim var. Kraliyet reklamcım Lord Dumbleton'a göre mahkemede halletmem gereken bir dava var ve güvenlik departmanının yeni işe alınanlarıyla atış talimi yapacağım," dedi yerden kalkarken.

Danika, günün faaliyetleri hakkında ona güvenmesinden memnun olarak başını salladı. Dudaklarını ısırdı. "O zaman hazırlanmalısınız, lordum. Çok üzgünüm. Sanırım sizi uyutmuşum."

"Bunun için sana çok minnettarım." Gardırobuna doğru yürüdü ve beline bağladığı bir ipi çıkardı.

Danika onu tembel gözlerle takdirle izledi. O iri ve güçlüydü. Şişman değildi, asla şişman olmazdı. Varlığı, onu hiç tanımayan bir yabancıнын bile büyük saygı duymasına neden oluyordu. O, telaşsız ve verimli bir şekilde ipi sarmalarken onu izledi. O hiçbir şeyi telaşla yapmazdı. Adımları sağlam ve asil bir şekilde iç yatak odasına doğru yürüdü.

Yalnız kaldığında, vücudu şiddetle tepki gösterirken yüzünü buruşturarak yerden kalktı. Vücudunun her yeri, özellikle de iç organları, önceki geceki tutkunun yoğunluğunu hissediyordu. Ayağa kalktı ve cüppesini giymeye başladı. Banyoyu kullanmak için izin istemeye tenezzül etmedi, çünkü onun güne hazırlanmak için banyoya daha çok ihtiyacı olduğunu biliyordu.

Cüppesini giymeyi bitirdiğinde, onun kütüphanenin kapısına yaslanıp onu izlediğini görünce şaşırđı.

Yüzü kızardı. O gece onunla yatmıştı. Kızarıklık daha da şiddetlendi.

Kral gülme eğilimli bir adam olsaydı, onun bu mücadelesine gülerdi. Ama öyle değildi. Bu yüzden, bir adamın en sevdiği yemeği izler gibi onu izlemeye devam etti.

Kız ona döndü ve selam verdi. "Şimdi gitmeliyim, kralım."

Bir duraklama. Kapıdan uzaklaştı ve ona yaklaştı. "Dün gece konuştuğumuz hiçbir şeyi unutma. Bana verdiğin sözleri unutma."

Kalbi hızla çarptı. "Nasıl unutabilirim ki?"

"Asla unutma. Kur yapma haftası boyunca kendimi çoğunlukla dizginleyeceğim, ama bu hafta bittiğinde seni yanımda tutacağım. Seni bırakmayacağım." Mavi gözleri, önceki gece ona söylediklerini tekrar ederken kızın yüzünü süzdü.

O zaman gelmeden önce, ona hamile olduğunu söyleyebilmeyi diledi. "Ben seninim, kralım."

Elini yanağına koydu ve çenesini kaldırarak, gözlerini onun keskin hatlı yüzüne bakmasını sağladı. Bu adamın gülümsemesini görmek nasıl bir his olurdu? Bu beklenmedik düşünce, kalbini sıkıştırdı. Onun gülümsemesi için ne gerekiyordu? İçten, tam bir gülümseme?

"Buradan ayrılır ayrılmaz Baski ile görüş. Sana bir baksın ve şifalı otlarını kullanmasına izin ver. Ben..." durakladı. "Sana karşı bu kadar kaba davrandığım için özür dilerim."

Onun gibi bir adam için özür dilemenin kolay olmadığını bilmek, içini eritti. Yüzünü inceledi, ama anlaması zordu. Ona davranışından dolayı suçluluk mu duyuyordu?

"Suçluluk duymayın, Majesteleri. Madam Baski ile görüşeceğim, ama kendimi gayet iyi hissediyorum," diye onu rahatlattı. Ve bu yalan değildi.

Uzun zamandır hiç bu kadar iyi hissetmemişti.

Günün ilerleyen saatlerinde, temizlenip bir kez daha uyuduktan sonra Danika, Baski'yi aramaya çıktı. Onu Remeta ile birlikte ormanda, bir sepet dolusu ot toplarken buldu.

Hep birlikte saraya yürüdüler ve Baski'nin yatak odasına geri döndüler. Yaşlı kadın öfkeli ve endişeliydi, ama Danika hemen kralın odasında olanları açıklamaya başladı. Kral ile yaşadığı samimi anıları atlayarak, genel nedeni anlattı. Onlar özeldi ve sadece ona ait olan anılardı.

Baski'ye, kralın geçmişe o kadar gömülmüş olduğunu, onunla birlikte neredeyse aklını kaçıracağını ve ona hamile olduğunu söylemeye çok yaklaştığını ve kralın tepkisini anlattı.

"Ah, canım." Yaşlı kadın kırışık alnını avuçladı, "O anda geri çekildiğine sevindim. Ona söyleseydin ve o da bu haberi kötü karşılasaydı sana ne olacağını hayal bile edemiyorum. O gerçekten çocuk sahibi olamayacağına inanıyor ve kimse onu suçlayamaz."

"Haklısın. Devam edemedim. Cesaretim yoktu," dedi Danika üzüntüyle.

"Onun programının gevşemesini dikkatle bekliyorum, sonra ona gidip Remeta'nın hediyesini açıklamak için zaman bulacağım. Programı çok yoğun. Çok meşgul bir adam."

"Öyle."

"Oh, onu o uçurumdan kurtardığın için çok teşekkür ederim Danika. Bunu yapabileceğini biliyordum. Kendisiyle mücadelesini kaybederken ona ulaşabilecek tek kadın varsa, o da sensin diye umudumu hiç kaybetmedim." Baski vücuduna otlar koyarken gözyaşlarını tutamadı.

Danika etrafına bakındı ve Remeta'nın yine ortadan kaybolduğunu fark etti. Sabah boyunca ona tek kelime bile etmemişti, sadece bolca gülümseme ve mutluluk göstermişti. Geçen sürede Baski, daha önce hiç görmediği otlar ve sıvı karışımları ona sürdürdü, ancak yaşlı kadının otlar hakkındaki engin bilgisini sorgulamaktan kaçındı.

kadının bitkiler hakkındaki engin bilgisini sorgulamamanın daha iyi olacağını biliyordu.

Vücudu şimdiden daha iyi hissetmeye başlamıştı. Rahatlamıştı. Ağrılar azalmıştı.

Sonunda Baski'nin yüzünde endişeli bir ifade belirdi. "Midenizde herhangi bir rahatsızlık hissediyor musunuz? Dün gecedan beri vücudunuzdan kan gelmiş mi, az da olsa?"

"Hayır, kendimi gayet iyi hissediyorum. Bir damla bile yok," diye doğruyu söyledi.

Baski, farkında olmadan tuttuğu nefesini bıraktı, yüzünde rahatlamış bir ifade belirdi. "Tanrıya şükür. Keskin bir ağrı hissedersen ya da ne kadar az olursa olsun kan görürsen, bana haber vermelisin, duydun mu?"

Danika başını salladı.

Yedi hafta sonra, Danika Remeta'nın saray bahçesinde oynadığını izliyordu. Remeta koşarken kıkırdarak gülüyordu, yeni arkadaşı olan tilki her yere onu takip ediyordu. Hâlâ bunun beş ay önce gölgesinden korkan ve yaşlılarının asla yaşamaması gereken korkunç bir geçmişe sahip olan aynı kız olduğuna inanamıyordu.

Sanki bambaşka bir insandı. Aslında Remeta üç farklı insan gibiydi.

"Artık yatak yok" diye söz verdiği, üzgün ve hayaletli kız.

Ormanlarda koşarak cırcır böceklerini kovalayan, bir tilkiyi kucağında taşıyarak mutlu olan çocuk.

Ve ona büyük bir tehlikenin yaklaştığını sürekli uyaran kahin.

"Üç W'ye dikkat et." Bu, kahin Remeta'nın onunla her konuştuğunda söylediği yeni bir mantra haline gelmişti. Danika, üç W'nin ne olduğunu öğrenmek için çok uğraşmıştı, Baski bile denemişti, ama bunu öğrenmelerinin bir yolu yoktu. Remeta hiçbir şey söylemiyordu.

Kahin Remeta sessiz kalmaya karar verdiğinde, hiçbir şey söylemezdi. Ve bu, bir aydan fazla süredir yaşadıkları sorundu. "Gökyüzüne bakın, kraliçem!" Remeta, gökyüzünü işaret ederek bağırdı.

Düşüncelerinden sıyrılan Danika, gökyüzünde yükselen sarı güneşe baktı. Güneş, akşama ve bahçeye güzel, sakın bir parıltı veriyordu.

"Çok güzel," diye fısıldadı içtenlikle, sorunlarından uzaklaşıp güzel gökyüzüne daldı.

"Evet. Neredeyse sizin kadar güzel, kraliçem." Kız dönüp ona gülümsedi. "Neredeyse. Siz en güzel güneşsünüz. En parlak ay. Ve yeryüzünde ve gökyüzünde en çekici yıldız."

Danika'nın kalbi, uzun zaman önce kalbini çalmış olan on beş yaşındaki kıza olan sevgisiyle doldu. Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Çok teşekkür ederim, Remeta. Sen de en az benim kadar güzelsin."

Kız daha da geniş bir gülümsemeyle güzel çiçekleri koparmaya ve heyecanla koklamaya başladı.

"Remeta?" diye seslendi, sayısız kez şansını denemek için. "Evet, kraliçem?"

"Üç W nedir?" diye yumuşak bir sesle sordu.

Her zamanki gibi Remeta biraz kaşlarını çattı. Sonra ona gülümseyerek baktı ve yaptığı şeye devam etti. Bu sefer, önündeki gülü koparmaya devam etti.

Danika yenilgiyi kabul ederek iç geçirdi. Endişelenecek çok şey vardı. Düşünecek çok şey vardı. En büyük sorunu, üç aydan fazla hamile olması ve kralın onun çocuğunu taşıdığını bilmemesiydi. On üç haftalık hamileydi.

Baski sonunda kral ile bir an görüşme fırsatı buldu ve ona Remeta'nın yeteneğini ve soyunu anlattı. Krala, Salem'de yaşayan büyük ve korkutucu bir şaman olan büyük büyükbabası hakkındaki gerçeği anlattı. Soyunda şifacılar ve şamanlar vardı.

Kral ona tamamen inandı. Büyük Gunther'in hikayelerini duymuştu ve babasından, büyük Gunther'in Baski'nin büyük büyükbabası olduğunu öğrenmişti.

Bu yüzden kral, Remeta'nın öngörü yeteneğine sahip olduğuna inanmakta zorlanmadı.

Danika o günü hala hatırlıyordu. Çok mutluydular. Kralın onlara inandığı için çok mutluydular. Geriye kalan tek şey, Remeta'nın kralın yanına gidip ona durumunu anlatmasıydı.

Tüm sorunlar da buradaydı. Bugüne kadar.

Remeta'ya ne kadar yalvarsalar da, durumlarının ne kadar vahim olduğunu anlatsalar da, Remeta krala gitmekten bahsetmiyordu. Bir keresinde Baski, Remeta başka bir gelecek "gördüğünde" beklemelerini, o zaman ona yalvaracaklarını söylemişti.

Remeta yatak odasına gelip kıyafetlerini çekip ilk kez üç W'yi uyardığı güne kadar uzun süre beklemişlerdi. O zaman kıza krala gidip haberi kendisi vermesini, böylece kralın inanmasını rica etmişti, ama Remeta sadece başını sallamıştı.

"Henüz zamanı gelmedi," demişti robotik bir monotonlukla.

Danika bunun ne anlama geldiğini anlamaya çalışmıştı, ama kız sadece gözlerini kuvvetlice kırıp normal haline dönmüştü. Ona sırtmış ve yatak odasından çıkıp gitmişti.

Şimdi, bir dönüm noktasında bulunuyordu. O kadar endişeliydi ki artık düzgün uyuyamıyordu. Eli karnını okşayarak dokundu. Karnı eskisi kadar düz değildi. Hafif bir çıkıntı vardı.

Yediği bir şeyden kaynaklandığını kolayca geçiştirebilirdi, ama karnının sert yüzeyini nasıl açıklayacaktı?

Karama'nın Salem'de kalması onu uzun süre korumuştur. Kral ile açık havada vakit geçirmiş, yürüyüşlere çıkmış, onunla ata binmiş ve sokaklarda dolaşmıştı.

Bu anıyı hatırlayarak gülümsedi. Kralın odasında geçirdikleri o geceden sonra, kral ona karşı daha serbest davranmaya başlamıştı. Ona daha yakın olmuştu. Birlikte geçirdikleri her dakikayı özlemeye ve zevk almaya başlamıştı. O geceden sonra, kur yapma haftasına saygı göstererek, kral ondan cinsel yakınlık istememişti. Çok öpüşmüşlerdi ve hatta ara sıra onu ağzına alıp emmişti, ama o geceden sonra seks yapmamışlardı.

Gelecekteki kraliçesiyle kendini tatmin ediyor olmalıydı. Bu düşünce her zamanki gibi göğsünü sıkıştırdı. Bu konuyu düşünmemeye çalıştı. Düşünmezse başa çıkması daha kolay oluyordu. Kamara onun kraliçesi olacaktı. Bir gün Kamara onunla evlenecek ve yasal olarak onun eşi olacaktı.

Her prenses, bir prens veya kral ile kutsal evlilik bağıyla birleşmenin ne kadar önemli olduğu konusunda somut bir düşünceyle yetiştirilirdi. Karısı, metreslerinden her zaman önce gelirdi. Sonra da köleleri. Kamara, onun için her zaman ilk sırada olacaktı. Sonra da Vetta.

Danika gözlerini sertçe kırıştırarak acıyı uzaklaştırdı. Şu anda düşünmesi gereken başka pek çok sorun vardı. Mesela, kur yapma haftasının ertesi gün sona ereceği ve Prenses Kamara'nın krallığına geri döneceği gerçeği gibi.

Kral, sabah Madam Baski'nin ona götürmesi için verdiği çayı servis ettiğinde ona bir şey söylemişti. Onu kendine yaklaştırmış,

gözleri açgözlülükle vücudunu süzdü. Başını Danika'nın şişmiş göğüslerine koydu ve inledi. "Yarın geceyi benimle geçireceksin, Danika. Burada, benim yatağında. Bütün gece."

Bu sözleri hatırlayınca, vücudunu bir heyecan ve korku titremesi sardı.

Çimlerden kalkıp Remeta'ya doğru yürüdü. Kızın kolunu çekerek çiçek koparmayı bırakıp ona bakmasını sağladı.

"Remeta?"

"Sevgili kraliçem," diye cevapladı saf bir gülümsemeyle.

Danika, onunla göz hizasına gelmek için diz çöktü. Nazik, ikna edici bir ses tonuyla konuşmaya başladı. "Lütfen, Remeta, beni kurtarmalısın. Çocuğumu kurtar. Senin deyimimle 'prens'. Kur yapma haftası sona erdi ve kralın, kendi başına öğrenip, ondan saklayarak ona ihanet ettiğimi düşünmeden önce, onun çocuğunu taşıdığımı bilmesini istiyorum. Tabii ki, çocuğun babasının kendisi olmadığı fikri aklına gelirse ne olacağını düşünmek bile istemiyorum. O zaman bana ne olacağını düşünmek bile beni ürpertir." Remeta'nın kollarını hafifçe sallayarak yalvarışlarının şiddetini gösterdi. "Lütfen Remeta, ona gidip söylemelisin. Bu sırrı taşımaktan yoruldum, ama çok ağır. Beni bunaltıyor, çok stres yapıyorum. Başka ne yapabilirim bilmiyorum. Lütfen Remeta?"

Yalvarışlarına sessizlik karşılık verdi. Çimlerin üzerinde dizleri zaman geçtikçe ağrımaya başladı; sanki sonsuza kadar sürecekmış gibi geliyordu.

Sonra Remeta elini yanağına koydu. "Güzel kraliçem." "Evet, Remeta?" diye cevapladı hazır ve umutlu bir şekilde.

"Üç W'ye dikkat et," diye fısıldadı ve dönüp kaçtı.

BÖLÜM 40. TEHLİKELİ ZEMİNLER.

Danika, bahçede geçirdikleri zamanın ardından Remeta ile el ele yürüdü. Remeta'dan anlamlı bir cevap ya da herhangi bir şey alamamıştı. Bu onu endişelendirdi ve gözyaşlarına boğulmak üzere hissettirdi. Zamanı dolmuştu. Yakın gelecek onun için pek parlak görünmüyordu.

Sarayın ön tarafına vardıklarında Kamara ve kişisel hizmetçisi Henna'yı gördü. Kraliyet odalarından çıkıyorlardı.

Kamara onu gördü ve adımları sendeledi. Danika prensesi dikkatle izledi. Kamara son birkaç haftadır çok az görünüyordu; her zamanki gibi tipik bir prenses gibiydi, hep odasında kalıyor, okuyor, okuyor, yiyor, daha çok okuyordu. Durum bu muydu, yoksa başka bir neden mi vardı?

Danika, Kamara'nın oval yüzüne bir kez daha baktı ve ilk seferinde gözden kaçırdığı, neredeyse görünmez birkaç ayrıntıyı fark etti. Kamara'nın gözleri donuktu ve yorgun görünüyordu. Fiziksel olarak değil. Duygusal olarak yorgun ve üzgündü.

"Bana bir dakika ver, Henna," dedi Kamara omzunun üzerinden bakarak.

"Evet, prensesim," dedi Henna başını eğerek. Döndü ve geldikleri koridordan geri yürüdü.

Danika, Remeta'ya da izin vermesi için dönmek istedi, ama Remeta çoktan sarayın diğer tarafına koşmuştu, muhtemelen annesini aramak için.

Kamara yaklaşmaya başladı ve Danika onunla ortada buluştu. Danika başını hafifçe eğdi. "Prensес Kamara."

"Sana benim adımları kullanmanı söylemişim, Danika." Yürümeye devam etti ve Danika'yı onunla birlikte yürümeye bıraktı.

Danika adımlarını ona uydurdu. Yürürken aralarında sessizlik çöktü. Sessizlik rahatlatıcı olmalıydı, ama nedense Danika gergin hissediyordu.

"Bana bir şey için kızgın mısın?" diye sordu aniden, bu düşünce aklına gelir gelmez. Bu, Kamara'nın son birkaç haftadır onu aramamasının nedeni gibi birçok şeyi açıklardı. Ve koridorda karşılaştıklarında, sadece başını eğip durmadan yoluna devam etmişti.

Bu korkunç düşünceyle göğsü sıkıştı. "Bana kızgınsın." Bu sefer soru değildi.

Kamara hiçbir şey söylemedi, sadece yürümeye devam etti.

Danika içten içe endişeliydi, ama dıştan soğukkanlılığını korudu. Her adımında Kamara'nın zarafetini ve sofistike alçakgönüllülüğünü yansıtıyordu ve ikisi kardeş gibi görünüyordular.

"O gece seni ve kralı gördüm. Odasında. Yerde. Birbirinizin kollarında, uyurken," diye sakın bir cevap geldi sonunda.

Danika, zihninde o görüntüyü canlandırmak için fazla düşünmesine gerek kalmadı. Görüntü zihninde canlandığında, kanı dondu. Kral ile geçirdiği samimi geceyi gördü. "Oh," diye mırıldandı Danika suçlulukla. Bu konuda ne söyleyeceğini bilmiyordu. Bir zamanlar kendisi de prenses olan Danika, Kamara'nın hissettiği saygısızlığı anlayabilirdi. Öfke ve hatta incinmişlikten bahsetmeye bile gerek yoktu.

Kamara derin bir nefes aldı. "Sana kızgın değilim. Kırgın da değilim, yoksa son birkaç haftadır bir şeyler yapardım."

"Öyle değil misin?" diye sordu Danika, emin olamadan ve şaşkın bir şekilde.

"Hayır, değilim. Ne yazık ki, gördüklerim birçok şeyi anlamamı kolaylaştırdı. Bununla barıştım."

"Anlamıyorum."

Kamara Danika'ya döndü. Dudakları hafifçe kıvrıldı, gözleri onu izliyordu. Her şeyi çok iyi biliyordu. Onun keskin bakışları Danika'yı tedirgin etti, ama bunu belli etmedi. Onun zayıf ve tedirgin olduğunu görebilen tek kişi kraldı.

Kamara öne döndü ve yürümeye devam etti. "Sana bir hikaye anlatacağım. Navia'da, krallığımıza aniden ortaya çıkan bir adam vardı. Ona bir bakış attım ve hemen Navia'dan olmadığını anladım." Danika dikkatle dinledi; başka bir köşeyi döndüler. "Köydeki kadınlar, adamın kıyılarıımıza nasıl sürüklendiğini, neredeyse boğulduğunu, susuz kaldığını ve ağır yaralandığını anlattılar. Onu ilk gördüğümde, mahsulün büyümesini ve pazar faaliyetlerini not almak için köyde dolaşıyordum. Onun mavi gözleri, onda ilk fark ettiğim özelliklerdi."

"Mavi gözler mi?" Danika merakla sordu.

Kamara başını salladı, gözleri anıların etkisiyle dalgınlaşmıştı. "Çok maviydi. Deniz gibi derin maviydi. Birçok insanın gözleri mavidir, ama çok azının gözleri bu kadar derin ve büyüleyicidir."

"Kralinki gibi."

"Ha?"

Danika omuz silkti. "Kralın gözleri de aynı derin mavi."

"Evet. Onun huzurunda durduğumda hemen fark ettim. Ama kralın aksine, o adam kalbimi çaldı."

"Ne?" Danika şaşırdı. Bu tamamen beklenmedik bir şeydi.

Kamara'nın dudakları hüznle kıvrıldı. "Ona aşık oldum, Danika. Statüsü yüksek bir adam değildi; kasabanın تنها bir köşesindeki küçük bir kulübede yaşıyordu ve çoğu zaman çok hastaydı. Henna ve ben çoğu zaman ona baktık ve onu sağlığına kavuşturduk."

"Baban buna izin mi verdi?" diye sordu şaşkınlıkla. Kendi babası böyle bir şey için onu ağır bir şekilde cezalandırırdı.

Kamara sarı saçlarını salladı. "Hayır, o yapmadı. Onu gizlice ziyaret ettim."

Danika her şeyi anlamaya başladı. "Dur tahmin edeyim, baban bunu öğrendi ve seni kral ile evlendirdi."

Kamara başını salladı. "Evet."

"Çok üzüldüm." Danika, *Kamara'nın neden kendini yatak odasına kapattığını* şimdi anlıyordu. Kamara'nın durumunu çok iyi anlıyordu.

"Demek öyleymiş. Aşık olmanın nasıl bir şey olduğunu anlıyorum. Krala aşıksın."

Danika'nın ağzı açıldı ve kapandı. Çenesi düştü. Kamara'nın onu bulacağını hiç düşünmemişti. Endişeyle dudaklarını ısırırdı. Bu iyi bir fikir değildi.

"Endişelenme. Bu konuda 'cadalog' gibi davranmaya niyetim yok. Bu yüzden sana hikayemi anlattım." Bir süre durdu. "Bir köylüye aşık olmak, krala aşık olmak kadar tehlikelidir. Babam beni yakaladı ve bunun bedelini ödüyorum. Metresin bunu asla öğrenmemesini umuyorsun. Bunu, kafanı kazığa geçirmek için mükemmel bir fırsat olarak kullanabilir."

"Biliyorum. Teşekkürler, Kamara. Metresi vebadan kaçır gibi kaçınıyorum. Beni pek sevmiyor," dedi Danika yumuşak bir sesle.

"Hayır, sevmiyor. Kralı sevmek tehlikelidir; birçok şey ters gidebilir." Başını salladı. "Ayrıca, ben daha eklemeyen de zaten yeterince sorunun var."

Danika'nın adımları sendeledi. Başını çevirip Kamara'ya baktı.

Yüzünde endişe belirdi. "Bir kölenin yapabileceği en tehlikeli ikinci şey, efendisine aşık olmaktır. Birincisi ve en önemlisi ise efendisinden hamile kalmaktır."

Danika şiddetli bir baş dönmesi hissetti. Kamara hemen elini ona uzatarak onu dengeledi.

"Aman Tanrım." İcini bir soğukluk kapladı. Bunu hep biliyordu, ama Kamara'nın bunu yüksek sesle söylemesi, ne kadar tehlikeli bir yolda olduğunu ona hatırlattı.

Kamara, Danika ayağa kalktığında onu nazikçe bıraktı. Tamamen ona dönerek, "Belki de bu yüzden eve dönmekten biraz rahatsızlık duyuyorum. Hanımefendi, durumunu öğrenirse seni canlı canlı yiyip tükürecek. Tabii henüz öğrenmemişse. Kral tarafından öldürülmekten kurtulursan, hanımefendi kesinlikle bu işi halledecektir. Tehlikeli bir yolda ilerliyorsun, kardeşim."

"B-biliyor musun?" Danika inanamıyordu. *Kamara hamile olduğunu biliyordu. Biliyordu.*

Kamara ciddiyetle başını salladı. "Farkına varmamak aptallık olurdu. Seni uzaktan izledim. Belirtiler yüzünden okunuyordu. Yorgunluk. Uykusuzluk. Arka bahçede kusmak zorunda kaldığın gün." Bir süre durdu. "Biliyorum, Danika."

Danika suskun kalmıştı; ne söyleyeceğini bilmiyordu. Bu onu şok etmiş ve korkutmuştu. "Sen... kızgın değilsin? Bu konuda?" Sonunda kendini zorlayarak sordu.

Kamara başını salladı. "Hayır. Callan'ı çok seviyorum ve onun çocuğunu her zaman taşımak isterim," diye gururla söyledi. "Kralı seviyorsun. Hayatın onun yüzünden resmen pamuk ipliğine bağlı olsa bile, onun çocuğunu kendinden uzaklaştırmaya gönlün elvermiyor, bu çok normal. Aylardır görmediğim Callan'ı tekrar göreceğim için çok mutluyum, ne kadar mutlu olduğumu bilemezsin." Kamara devam etti. "Ama senin için endişeleniyorum, Danika. O metres, öğrenirse hayatını cehenneme çevirmek için elinden geleni yapacaktır. Ona karşı dikkatli ol."

"Danika kralın çocuğunu taşıyor. Hamile," dedi Vetta aldatıcı bir sakinlikle.

Karandy, odanın diğer tarafındaki tahta sandalyede oturan kadını izledi. Kadın, hiçbir şey belli etmeyen soğuk bir ifadeyle ona bakıyordu. Kralın metresini görmeyeli iki ay olmuştu ve o sabah kapısını sabırsızca çalması onu özellikle şaşırtmıştı. Bir başka sürpriz de kadının ağzından dökülen sözlerdi.

"Onun için hamile kalması mümkün değil. Neden kendini bu kadar tehlikeye atsin ki? Eski prenses akıllı biridir," diye ekledi.

"Oh, o çok akıllı. Bu yüzden kraldan hamile kaldı. Bu tehlikeli bir oyun. Ya kral onu bu yüzden öldürecek ya da kabul edecek. İkincisi olursa, statüsü daha iyiye gidebilir ve kralın hayatında çok önemli bir kişi olabilir. O akıllı," diye kabul etti Vetta, sonra da ekledi, "Ama çok aptal."

"Hamile olduğunu nereden biliyorsun?"

"Hizmetçim ona göz kulak oluyor; bana her şeyi rapor ediyor. O hamile," diye kesin bir şekilde tekrarladı.

Karandy kralın metresini izledi. Onun öfkeli ve deli gibi kızgın olmamasına şaşırdı. Sakinlik, hem fiziksel hem de duygusal olarak tanıdığı bu kadın için garip bir durumdu.

"Bu konuda sakinsin. Bu, senin için sorun olmadığı anlamına mı geliyor?" diye sordu Karandy dikkatlice.

Vetta o anda güldü. Karandy'nin kollarına bir ürperti yayıldı. Ses boş ve yankılıydı.

"Bunu kabul etseydim burada olmazdım, değil mi?" diye homurdandı sonunda.

Hayır, olmazdı. Karandy, alçakgönüllülüğünün ardında aldatıcı bir sakinlik barındıran güzel kadını izledi. Hayır, gerçekten kabul etseydi burada olmazdı. O gün onun vücudundan cinsel zevk aldıktan sonra, kadın ortadan kayboldu. Bu iki ay önceydi. Onu özlüyordu; vücudunu özlüyordu. Kralın yediği tabaktan yemek yemek kesinlikle tahrik ediciydi. Bu duygu, metresin onu hiç sevmemesi ve onun statüsünü dişleriyle parçalaması nedeniyle daha da yoğunlaşıyordu. Yine de, onun için bacaklarını açmıştı.

Sikini pantolonunda seğirdi, kendini düzeltti ve ona olan tepkisini gizlemek için küçük kulübesinin diğer tarafına yürüdü. Bu konuda bir şey yapmaya niyeti yoktu. Bugün değil. Metresi, onu öfkeyle çılgına çevirip aya bağırmasına neden olacak bir bulgu karşısında bu kadar sakın davranırken değil.

Babası ona her zaman, *sessiz kaldıklarında ölümcül olurlar* derdi. Vetta ayağa kalktı. "Gitmeliyim. Şifacı ile randevum var."

Neden bir şifacı ile randevusu olsun ki? Hasta mıydı? Ona bir plan sunmayacaksa neden gelmişti ki?

Onu dikkatle izledi ve onda farklı bir şey olduğunu fark etti. Daha soğuk, daha acımasız görünüyordu.

"Kur yapma haftası yarın sabah sona eriyor. Yarın gece kralın yatağında olmayı planlıyorum," diye bilgilendirdi Vetta.

"O zaman o zamanı Danika ile geçirmek istemez mi?" Daha önce kralın Danika'nın yatağını kendisinininkine tercih ettiğini ona söylemişti. Kralı suçlamayacaktı. Prenses Danika, hayatında gördüğü en güzel kadındı, her gittiği yerde etrafını saran asil havasından bahsetmeye bile gerek yoktu.

Neredeyse bir yıldır köle olarak yaşıyordu, ama bu hiçbir şeyi değiştirmede. Zarıflığı ve asil sofistike tavırları, pahalı giysilerini giyiyormuş gibi hala göze çarpıyordu.

"Kral yarın geceyi Danika ile geçirmek istemez mi?" diye tekrarladı.

"Ona seçim şansını vermeyeceğim," diye cevapladı Danika, saçlarını toplayarak, ortaya çıktığında kendini sakladığı siyah başlığa koymaya başladı.

Eli arkasında başlığını buldu ve kendini onunla örttü. Adam, Danika kapıdan çıkarken onu izledi.

Sessiz kaldıklarında daha ölümcül oluyorlar.

.

.

BÖLÜM 41. KİM OLDUĞUN ASLA DEĞİŞMEYECEK.

Danika, kralın çocuğunu taşıyordu. Ondan hamileydi.

Vetta şifacının evine doğru adımlarını atarken, bu sözler kulaklarında çınlamaya devam ediyordu. Elleri yumruk haline gelmiş, gözleri öfke ve birikmiş öfkeyle parlıyordu.

Böyle bir şey nasıl olabilirdi?

Aylardır kralın çocuğunu taşımaya çalışıyordu ve deniyordu. Bunu başaramamıştı.

Bunun yerine, Karandy'nin tohumunu karnında taşıyordu.

Bu, hatırlamaktan hoşlanmadığı bir düşünceydi. Son birkaç hafta onun için iyi geçmemişti, Danika gelip her şeyi mahvetmişti.

Bir köle olarak, bir hayvandan daha aşağı muamele gören Danika, bir daha oraya asla dönmeyeceğine yemin etmişti. Ve bir daha o kokuşmuş hayatla hiçbir bağlantısı olmayacaktı.

Şehrin yukarısındaki yeni şifacıdan hamile olduğunu öğrendiğinde, aklına birkaç düşünce geldi, örneğin çocuğu krala bağlamak ve hayatta istediği her şeyi elde etmek gibi.

Ama bu onu çok rahatsız ediyordu. Ortaya çıkmaması değil, içinde bu kadar kirli bir şey taşıması.

Kraldan olmayan hiçbir çocuğu taşımak istemiyordu. O pis piçin pis çocuğu, onun cesedini çiğnemedi onun içinde kalamazdı.

Bu yüzden, on iki krallığın en iyi şifacısı olan Monah adında başka bir şifacıya gitti ve bebeği kendinden uzaklaştırmak için bir bitki aldı. Planı basitti. Çocuk gittiğinde, şifacıya geri dönüp yeni doğurganlık hapları alacaktı.

Bir dahaki sefere, bunun işe yarayacağından emindi. Hizmetçisi Talia'ya göre, köydeki birçok kadın bu şifacının otlarının etkisini doğruluyordu.

Şifacı ona otları vermiş ve işe yarayacağını söylemişti. Monah'a göre sadece bir gün kanaması olması gerekiyordu. Ancak, beş günden fazla aralıksız kanadı. Bu iki hafta önceydi.

Altıncı gün, şifacıya geri dönmeye hazırdı, ama kanama durdu. Bu yüzden, her şeyi bir kenara itti.

Şimdi Monah'tan doğurganlık otları toplaması gerekiyordu. Ertesi gece kral ile yakınlaşmak için onlara ihtiyacı vardı. Danika ondan önce hamile kalmıştı ve eğer doğum yaparsa, o çocuk kralın ilk çocuğu olarak tanınacaktı.

Tabii ki o çocuğu doğurmayacaktı.

Vetta, şifacının evine giden köşeyi dönerken bu düşünceyle gülümsedi. Danika bu sefer aptallık etmişti.

Kamara kapısına ulaştığında, Danika yanında duruyordu. Dönüp Danika'ya baktı.

"Yarın sabah babamın krallığına geri döneceğim. Seni özleyeceğim, Danika."

"Ben de seni özleyeceğim, Kamara." Danika, uzun süre ayakta durmaktan yorgun düşmüş, ayaklarını yerinden oynattı. "Callan'la mutlu olmanı dilerim."

"Ben de kendime şans diliyorum. Kral Lucien gelip benimle evlenmek isteyeceği bir sonraki adıma geçmeden önce, onunla birkaç haftam daha var." Kamara'nın dudakları hüznle kıvrıldı. "Bir mucize olsun ve Kral Lucien yerine Callan'la birlikte olayım isterdim. Ama dilekler hiçbir zaman gerçek olmadı."

"Evet, hiç gerçekleşmediler," diye tekrarladı Danika, şu anki durumunu hatırlayarak. Başını salladı. "Ben de prenses olduğum zamanları hatırlıyorum."

"Böyle bir şeyi asla unutmamalısın, Danika. Sen kraliyet ailesindensin. Kraliyet ailesinden olduğunu asla unutma. Metresi, seni ve bebeğini ortadan kaldırmak için elinden gelen her şeyi yapacaktır. Seni o kadar çok nefret ediyor ki, kralı da istediği için onu suçlayamazsın." Kamara bir adım öne çıktı ve elini Danika'nın yanağına koydu. Gözlerine bakarak, yoğun bir şekilde devam etti. "Ama bir zamanlar otorite olduğunu unutmamalısın. Bir zamanlar prenseslerden oluşan bir orduya komuta ediyordun. Cesurdun! Çok cesur ve atılgandın! O kadını unutma, Danika. *Kimsenin* ezemeyeceği o prensesi."

Danika o kadını çok net hatırlıyordu. Bir zamanlar olduğu prensesi düşünmek bile canını acıtıyordu. Ama artık bir köleydi. Mutsuz bir şekilde başını sallamaya başladı.

Ama Kamara sadece başını salladı. "Artık bir köle olduğunu ve seçeneklerinin sınırlı olduğunu biliyorum. Hayatta kalmak zorunda olduğunu biliyorum, kardeşim. Bu kadar uzun süre hayatta kaldın ve seninle gurur duyuyorum. Bunun için sana saygı duyuyorum. Her prenses seninle gurur duyacak ve sana saygı duyacaktır, çünkü hepimiz kölelikte bir hafta bile hayatta kalamayız. Ama Prenses Danika'yı unutmanı istemiyorum. İhtiyaç duyduğunda her zaman sesini yükselten o cesur, zarif ve sofistike prensesi unutma!" Kamara omuzlarını tuttu ve onu sıkıca salladı. "Diğer prenseslere emir veren bir prenses! Bu sefer, sadece sen hayatta kalmaya çalışmıyorsun, aynı zamanda çocuğunu da korumak zorundasın. Elinden gelen her şekilde.

Kral ile evliliğimin asla yürümeyeceğini dua etmeye devam ediyorum. Eğer evlilik başarılı olursa ne yaparım bilmiyorum, Danika. Çünkü yasaya göre, sen ve çocuğun ya öldürüleceksiniz ya da saraydan sürülüp gideceksiniz... çünkü kraliçenin çocuğu her zaman tahtın varisi olacaktır. Daha büyük bir çocuk olmamalıdır. Bu, on iki krallığın hepsinde geçerli olan bir yasaydı. Nefret ettiğim bir yasa, ama kraliçe olursam kabul etmek zorunda kalacağım bir yasa."

Danika da bunu biliyordu ve böyle bir yasanın Kamara'yı kendisine karşı çıkmaya zorlayacağı bir anın asla gelmemesini diliyordu. O sadece kralın yanında olmak istiyordu. Tek istediği buydu. Taht ve tahtın varisi onun için hiç önemli olmamıştı.

Kamara onu bırakıp kapısına doğru döndü. "Kraliçe olmak bile istemiyorum, Danika. Hayatım boyunca bu sorumluluğu üstlendim. Artık bunu istemiyorum." Kamara üzgün bir şekilde başını salladı. "Callan'la normal bir hayat yaşamak istiyorum. Büyük sorumlulukların olmadığı, daha basit bir hayat. Omuzlarımda dünyanın yükü olmadan. Onunla birlikte olmak istiyorum. Taçın yükünü taşımak istemiyorum."

Danika, onun sözlerini daha kişisel bir düzeyde çok iyi anladı. Prenses olmak bazen çok yorucu olabilirdi. "Umarım sonunda her şey yoluna girer, Kamara. Mutlu olmayı hak eden biri varsa, o da sensin." Başını saygıyla eğdi. "Sen iyi bir kadınsın ve seni daha kişisel bir düzeyde tanıyabildiğim için mutluyum, Prenses Kamara."

Kamara gülümsedi — güzel, samimi, içten bir gülümsemeyle Danika'yı kendine çekip kucakladı. "Çocuğun için ve kendin için, elinden gelen her şekilde mücadele etmeyi unutma."

"Unutmayacağım." Kamara, geleceğe cesurca bakması için ona güç verdi. Gelecek ne olursa olsun.

"Sizi daha yakından tanımak güzeldi, Prenses Danika," diye fısıldadı Kamara geri çekilirken.

"Ben artık prenses değilim..."

"Kıyafetler değişir. Statü değişir. Ama sen asla değişmeyeceksin, Prenses Danika." Bunu söyledikten sonra Kamara dönüp yatak odasına girdi.

Vetta, Monah'ın kapısını çaldı ve sabırsızlıkla bekledi. Dışarıdaki soğuk hava ona pek uygun değildi.

Kapının açılması uzun sürdü ve yaşlı kadın kapısından çıktı. Ziyaretçisine bir bakış attı ve selamlamak için başını eğdi. "Her şey yolunda mı, hanımefendi?"

"Burada olmam için nedenlerim var, yoksa burada olmazdım," diye öfkeyle tıslayan Vetta, küçük eski eve fırtına gibi girdi. Dönüp kadına sert bir bakış attı. Monah elli yaşından fazla olamazdı. Küçük ve zayıf görünüyordu, ama söylentilere göre görünüşü aldatıcıydı.

Monah onu içeriye kadar takip etti. "Böyle aptalca bir soru sorduğum için özür dilerim, hanımefendi. Beni affedin."

Vetta başını salladı ve odanın diğer tarafında oturdu.

"Üç hafta önce sana verdiğim otlar nasıldı?"

"Bir gün kanamam olacağını söylemiştin, Monah." Kollarını kavuşturdu ve kadına sert bir bakış attı. "Beş gün kanamam oldu. Beş çok acı verici gün."

"Oh, bu çok garip." Kadın düşünceli bir şekilde kaşlarını çatı. "Emin misin?"

"Bu ne biçim bir soru? Bu kadar önemli bir konuda yalan söyleyeceğimi mi sanıyorsun?" Vetta dişlerini sıkarak öfkeyle konuştu.

Monah başını salladı. "Lütfen masaya uzanın. Sizi muayene etmem gerekiyor."

"Muayene edilmeye ihtiyacım yok. Elinizdeki en iyi doğurganlık haplarını vermenizi istiyorum. Bugün buraya gelme sebebim bu."

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum, hanımefendi. Çok kötü bir durumdan yeni çıktınız ve bu kadar kısa sürede tekrar hamile kalmayı düşünmemelisiniz. Vücudunuz çok stres altında kaldı..."

"Vücudum," Vetta aldatıcı bir sakinlikle sözünü kesti, "...benimdir. Şimdi, sana söylediğim şeyi aynen yapacaksın."

Monah tereddüt etti. Ama o akıllı bir kadındı ve kralın metresinin, kendi iyiliği için olsa bile, ona itaatsizlik etmeye devam ederse onu cezalandıracağını biliyordu.

"En iyi hapları alacağım, hanımefendi," dedi Monah sonunda, bitkileri sakladığı iç yatak odasına doğru dönerek.

"Beni bekletme," diye emretti Vetta. Yapacak çok işi vardı. Yapacak çok şey vardı.

Monah iç yatak odasına girince, Vetta sabırsızlıkla bekledi, ayağıyla yere vurarak. Danika kraldan hamileydi. Danika kralın çocuğunu taşıyordu. Bu sözler kulaklarında çınlamaya devam ediyordu. Boş bir kahkaha attı.

Danika o çocuğu ancak Vetta'nın cesedi üzerinden alabilirdi. Bir daha Karandy'nin evine gitmek istemiyordu, ama çok önemli bir şey keşfettikten sonra, eninde sonunda gitmesi gerektiğini biliyordu. Onun yardımına ihtiyacı vardı.

Artık bir planı vardı. Bir taşla üç kuş vuracak çok iyi bir plan.

Monah daha sonra dışarı çıktı ve ona hapları verdi. "İşte burada. Adı Door-ga. Çok güçlü ve çok etkilidir. Yirmi kadın kullandı. Yirmi kadın bu sayede çocuk sahibi oldu."

"Güzel. Ben de bunu istiyordum." Vetta hapları aldı ve parasını ödedi.

"Ama en azından sizi muayene edebilir miyim? Vücudunuzun durumunu ve kapasitesini bilmem gerekiyor, hanımefendi, çünkü Door-ga kadar güçlü bir hap alacaksınız."

"Vücudum güçlü ve kapasiteli, Monah. Düşük yapalı iki hafta oldu. Artık sağlıklıyım ve tekrar deneyebilirim, bu sefer doğru kaynaktan." Vetta kapıya doğru döndü. "Gitmem gerek."

Monah onun gitmesini izledi. Endişeliydi. Door-ga çok güçlü bir hapdı ve hanımefendi, komplikasyonlara neden olabilecek kötü bir düşük geçirmişti. Beş gün kanama normal olabilir ya da iyiye işaret olmayabilir. Sonra Monah omuz silkti ve kapısını kapattı. Hastası ilk düşüğünü geçirdiği için iyi olacaktı.

BÖLÜM 42. KARANLIK TÜNELİN ÖNÜ.

Akşamüstü, Danika yatak odasında saçını tararken Baski içeri girdi.

"Kral, akşam yemeğini odasına senin getirmeni istiyor," diye endişeli bir gülümsemeyle ona haber verdi.

Danika'nın kalbi üç kez atlamıştı. "Baski?"

Yaşlı kadın yaklaşp tarakını elinden aldı. Aynadan, uzun sarı saçlarını tararken onu izledi. "Canım?"

"Zamanım kalmadı," diye fısıldadı, eliyle hafif şişkinliğini okşayarak.

"Biliyorum." Baski titreyerek nefes verdi. "Biliyorum, Danika. Ama gökler seninle. Seni yönlendirecekler."

"Flört haftası yarın bitiyor. O geceyi benimle geçirmek istiyor." "Onu da biliyorum. Belki de birlikte gidip ona durumunu anlatmalıyız senin durumunu anlatmaya birlikte gitmeliyiz diye düşündüm. Seninle gidersem, felaket gerçekleşmeden ona ulaşabilirim." Danika başını çevirip yaşlı kadına baktı. "Belki," diye düzeltti Baski.

Danika derin bir nefes aldı ve tekrar aynaya döndü. "Artık ne yapacağımı bilmiyorum. Remeta bizim en iyi şansımızdı."

"Görenlere ne yapmaları gerektiği söylenemez. Onlar kendilerinden bekleneni pek yapmazlar. Annem büyük dedem Gunther hakkında bana o kadar çok şey anlattı ki, bunu çok iyi biliyorum."

Danika ellerine baktı. Parmakları karnında sinirli bir şekilde birbirini tırmalıyordu.

"Birlikte bir zaman bulacağız ve ona gideceğiz, tamam mı?" Baski alçak sesle onu teselli etti.

Danika, Sally'nin orada olmasını diledi. Sally'yi çok özliyordu. "Tamam," diye cevapladı yumuşak bir sesle.

"Ona gitmeliyim."

Baski saçlarını topladı ve arkasına tutturdu.

Karandy akşam dışarı çıkmaya hazırlanırken kapı çalındı. Paltosunu, çoraplarını ve ayakkabılarını giydi, sonra kapıya yöneldi ve kapıyı açtı. Hanımefendi her zamanki gibi kapının arkasında duruyordu, sabırsız ve kızgın görünüyordu.

"Hanımefendi." Selam vermek için başını eğdi.

"Kapıyı açmak çok uzun sürdü. Dışarıda donuyordum." İçeri girip küçük şömineye doğru yürüdü.

"Sizi beklediğim için özür dilerim, hanımefendi." Onu dikkatle inceliyor, yüz hatlarını gözlemliyordu.

Kadın eski sandalyeye doğru yürüdü ve oturdu. Kollarını kavuşturdu, bakışları yavaşça onun üzerinde dolaştı. "Bir yere mi gidiyorsun?"

"Evet. Şehir merkezindeki genelevine gitmek istiyorum." Niyetini gizlemeye çalışmadı.

Kadın tiksintiyle burnunu çektirdi. "Gece için bir fahişe mi seçeceksin?" "Planım o."

"Şey, şimdi kirli fahişelerle yatmak için uygun bir zaman değil. Bir planım var. İstersen katılabilirsin, istemezsen katılmayabilirsin," dedi oldukça isteksiz bir şekilde.

Karandy düşünceli bir şekilde kaşlarını çatı. Bu planı, ona katılmak ya da katılmamak arasında bir seçim hakkı veriyordu, bu kesinlikle onun lehine olacaktı. "Tahmin edeyim, ana planımız mı? İlk plan mı?" İçinde dolaşan heyecanı bastırmaya çalıştı.

Kadın bir kez başını salladı. "Küçük bir değişiklikle."

Değişiklik mi? "Aklında ne var?"

"Danika'yı sarayın arkasına çıkaracağım, sen de onu yakalayacaksın. Orada küçük bir kulübe var. Onu içeri götür ve onunla istediğin her şeyi yap. Bir hizmetçi tesadüfen ikinizi samimi bir pozisyonda yatarken görecektir. Gidip krala rapor verecek."

Karandy en yakın sandalyeyi buldu ve oturdu. Bunu hayatta kaçırmak istemiyordu.

Vetta, onun hevesini görünce içinden gülümsedi. "Bu, madenlerde köle eğitmeni olduğun zamandan beri çok uzun zamandır istediğin bir şey."

"Hiç bilmiyorsun. Onu çok uzun zamandır istiyorum. O kaltak beni sadece rütbemden düşürdü ve bana acı verdi." Gözleri kısıldı. "Sonunda

sonunda bedelini ödeyecek."

"Ödeyecek. Yarından sonra, Danika'yı alacaksın. Uyuşturulmuş ve senin merhametine kalmış olacak. İstedğin her şeyi yapabilirsin; kendini kontrol etmene gerek yok. Ne yaptığın umurunda değil, ama onu öldürme ve görünür yerlerinde morluklar bırakma. Sevgilinin ısırtığı sorun değil."

Karandy ona şüpheyile baktı. "Her şeyi planlamışsın."

"Evet," dedi sakın bir şekilde. "Öyleyse, bu fırsatı değerlendireceksin, yoksa başka birini mi bulayım?"

"Tabii ki kabul ediyorum. Başından beri seninle uğraşmamın ana nedeni bu, Hanımefendi. Bana Danika'yı verebileceğine söz verdin."

Dudakları bir gülümsemeye dönüştü. "O sözü yerine getirmek üzereyim."

Danika kraliyet mutfağına gitti. Aşçı, kralın yemeğini tepsisine koymuş ve masayı onun için hazırlamıştı.

"İşte burada," dedi aşçı işaret ederek.

"Teşekkür ederim." Danika, yemek tepsisini mutfaktan çıkarıp kralın odasına doğru götürdü. Hizmetçi odalarının önünden geçerken, Remeta'yı merdivenlerin basamaklarında oturmuş, boşluğa bakarken gördü.

"Remeta? İyi misin?" Danika adımlarını yavaşlatarak endişeyle kıza baktı.

Elinde tilkisi vardı ve kızıl kahverengi vücudunu okşuyordu. Tilki, Danika'yı onu ürküten gözlerle izliyordu. Danika, o tilkinin sıradan bir hayvan olmadığına şaşırırmazdı. Onu o kadar ürkütüyordu.

"Remeta endişeli, kraliçem." Gözleri Danika'nın kollarıyla buluştu. "Remeta korkuyor."

"Neden?" Danika, yanında oturan kıza duyduğu endişeyle, taşıdığı yiyecekleri unuttu. "Bir şey mi oldu?"

Remeta tereddüt etti. Sonra başını salladı.

"Tamam, annenin yatak odasına git. Krala yemeğini vermem gerekiyor. Ben geri döneceğim."

Remeta ona küçük bir gülümsemeyle başını sallayarak onayladı. Danika da ona gülümsedi ve yanından geçip

gitti. "Kraliçem?"

Danika döndü, "Mm?"

"Üzgünüm, kraliçem, ama böyle yazılmış. Ama tanrılar size lütufta bulunuyor. Gökler size lütufta bulunuyor. Etrafınız karanlık, ama önünüzde göz kamaştırıcı parlak bir ışık var. Sadece biraz ulaşılamaz. Dayanın, kraliçem." Ona hüzünle gülümsedi. Sonra döndü ve uzaklaştı.

Danika bir dakika boyunca orada durdu, kızın az önce söylediklerini anlamaya çalıştı.

Sonunda vazgeçti ve kraliyet dairesine doğru yolculuğuna devam etti.

Danika kralın odasına ulaştı ve kapıyı çaldı. Sabırla bekledi.

"Girin," diye kralın derin sesi geldi.

Önceki günden beri kralın sesini duymamıştı ve bu ses omurgasında bir titreme yarattı. Kalbi de hızla çarpmaya başladı. Ona karşı kötü bir his besliyordu. Bu, onun için yeni bir şey değildi, ama bu bilgi onu her zaman incitmeye devam ediyordu. Aşkın aynı anda hem yatıştırıcı hem de incitici olması gerekmezdi, ama onunki öyleydi.

Kapıyı sessizce açtı ve odasına girdi. Kral, güzel yazılmış bir parşömeni sarıyor ve mürekkepli kalemını masanın üzerine bırakıyordu. Başını kaldırıp ona baktı.

"Yemeğinizi getirdim, kralım." Başını eğdi.

Kral, tek kelime etmeden başını masaya doğru çevirdi. O da başını salladı ve odanın diğer tarafında bulunan küçük yemek masasına doğru yürüdü. Masadaki parşömenleri ve kağıtları kaldırdı ve kralın yemeğini düzenli bir şekilde masaya dizmeye başladı. Son birkaç gündür durum böyleydi. Kral, yemeğini her zaman onun getirmesini istiyordu. Ya da giyinmesine yardım etmesini. Ya da yazmasına ve çevirmesine yardım etmesini.

Kral, onun bedeninden cinsel zevk almamasına rağmen, kadın krala karşı daha samimi hissediyordu. "Yemeğiniz hazır, Majesteleri," diye yumuşak bir sesle duyurdu ve işini bitirince krala döndü.

Gözleri üzerindeydi. Bu onu tedirgin etti ve yanakları kızardı.

Kral Lucien ona bakmaktan kendini alamıyordu. Son birkaç hafta, onun bu kadar yakınında olmak kolay olmamıştı, ama ona olan açlığını dizginlemek zorunda kalmıştı. Kontrolünü kaybettiğinde, onu çağırır ve onu seksi küçük ağzının derinliklerine alırdı. Bu, çoğunlukla ona yetiyor ve onu tatmin ediyordu, çünkü masum Danika ağızıyla çok iyiydi. Onunla olmanın en iyi yanı

onunla olmanın en iyi yanı, onu memnun etmek için özverili ve içten bir istek duymasıydı. Onu hayatına soktuğuna pişman değildi. Ona güvendiğine pişman değildi.

Belki, sadece belki, başka birine tekrar inanabilecekti.

Belki, sonunda iyileşebilirdi.

"Ekselansları?" diye kekeledi yumuşak sesiyle, ayakları üzerinde gergin bir şekilde hareket ederken.

Tuhaf bir dürtü, tıpkı son birkaç haftadır olduğu gibi, yine ortaya çıktı. Yanaklarını gülümsemeye zorlayan tuhaf bir dürtü. Kaşları karışık bir şekilde çatıldı. "Geliyorum," diye cevap verdi, zihnini bu düşünceden uzaklaştırarak.

Ayağa kalktı, masasının etrafından dolaştı ve masaya doğru yürümeye başladı. Danika tekrar başını eğdi ve kapıya doğru döndü. "Gitmeyin." Sözleri sert ama aynı zamanda nazikti.

Döndü ve kral için yapılmış şık sandalyede oturan, gözleri önündeki yemeğe bakan adama baktı. "Majesteleri?"

Başını kaldırmadan şöyle dedi: "Gel, yanıma otur. Yalnız yemek istemiyorum. Gitmeni istemiyorum."

Karandy hala o planı düşünüyordu. "Bizi krala ihbar edecek hizmetçi, benim adımlı söylemeyecek mi? Bu beni öldürecek," diye düşündü.

"O seni tanımıyor. Tek bildiği, kralın kölesini sarayın depo odasında bir adamla oynasırken yakaladığı."

"Danika sorgu sırasında beni ihbar etmez mi?"

Vetta kendini tutamadı ve onun saflığına gülümsedi. "Böyle bir suçtan sonra kralın ona sorguya çekilme şansı vereceğini düşünüyorsan, kralı hiç tanımıyorsun demektir. En iyi tahminim, kralın onu hemen idam ettireceği yönünde. Krala göre ihanet, cinayetten daha kötü bir suçtur."

Karandy şaşırmamıştı. Kral Lucien ile uğraşılmayacak biriydi.

Vetta devam etti. "Sence neden ona hamileliğini söylemedi? Kralın buna nasıl tepki vereceğinden çok korkuyor. Ben hala köle olsaydım, kral gibi bir efendiden hamile kalmaktansa ölmeyi tercih ederdim," dedi şiddetle. "Bir köle olarak Danika en tehlikeli yolda yürüyor."

"Öyleyse neden kralın yanına gidip kölesinin hamile olduğunu söylemiyorsun? Bu senin için de bir kazanç, onun içinse bir kayıp olur."

Koltukta geriye yaslandı. "Bu, bir taşla üç kuş vurmak olmaz."

"Anlamıyorum." Kafasının karıştığı belliydi.

Kadın eliyle onu uzaklaştırdı. "Anlamayacaksın. Kralın, Danika'nın başından beri bir sevgilisi olduğuna dair kavramsal inancından daha büyük bir kazanç olamaz. Bu en kötü türden bir ihanettir. O zaman hamileliğini öğrenecek ve bu onun için felaket olacak. Kralın kendi elleriyle kendi çocuğunu öldürmesini görmek için sabırsızlanıyorum."

Karandy yüzünü buruşturdu. Bu plan mükemmel ve çok acımasızdı. Bu, ona metresinin ne kadar kötü olduğunu hatırlattı. Onu kendisiyle yatmaya zorladığından beri ilk kez korku onu sardı. Güvende miydi?

"Planın başka bir kısmı daha var mı?" diye sordu, şüphelerini bastırmaya çalışarak.

Kadın dudaklarını büzerek başını salladı. "Hayır. Hepsi bu kadar. Merak etme, bu mükemmel bir plan. Sen ve ben istediğimizi alacağız."

Heyecanı yüzünden okunuyordu ve kadın gülmekten kendini zor tuttu. İşe yaramaz herif.

Hiçbir fikri yoktu.

BÖLÜM 43. İYİLEŞTİREN KRAL.

"Gel, yanıma otur. Yalnız yemek istemiyorum. Gitmeni istemiyorum."

Danika, onun derin bariton sesine doğru döndü, kalbi takla attı. O, onun gitmesini istemiyordu. Onun kendisiyle kalmasını istiyordu. "Nasıl isterseniz, Majesteleri," diye cevapladı boğuk bir sesle.

Yemek masasına geri döndü ve onun yanına oturdu. O, önündeki çorbayı kaşıkla alıp ağzına götürdü. Danika, onun sessizliğini ne kadar sevdiğini bildiği için sessizce onun yemek yemesini izledi. Önünde yemek yoktu, ama o gerçekten aç değildi. Onun yemek yemesini izlemek, içindeki açlığı gidermek için yeterliydi. Onu o kadar çok seviyordu.

Ellerini kucağında birleştirerek, bebeğini okşamak için duyduğu dürtüye direndi. Son birkaç hafta içinde geliştirdiği kötü bir alışkanlıktı bu, kralı düşündüğü her an gizlice karnını okşamak ve dokunmak. Durumunu göz önüne alırsak kötü bir alışkanlıktı, ama durduramıyordu.

Kral başını kaldırdı ve onu izlediğini fark etti. Yakalandığı için yanakları kızardı ve hızla gözlerini indirdi.

"Muhafızlar," dedi o sakın sesiyle.

Birkaç saniye geçti. Kapı açıldı ve Zariel içeri girdi. "Beni çağırıdınız, efendim?"

"Mutfağa git ve fazladan bir tabak yemek getir. Bir leğen su ve keten havlu da getirmeyi unutma," diye emretti, ağzındaki eti yavaşça çiğneyerek.

"Emriniz başım üstüne, Majesteleri," diye cevapladı Zariel hemen ve odadan çıktı.

"Ben aç değilim, kralım," diye Danika yumuşak bir sesle itiraz etti. O günlerde iştahı tatile çıkmıştı. Baski'nin umurunda değildi. Yaşlı kadın, çocuğuna iyi geldiğini söyleyerek her zaman ona her şeyi yedirmeye zorluyordu. Yemekleri yemeye elinden geleni yapıyordu ama iştahı çok azdı.

Kral ona bir bakış attı. "Biraz zayıflamışsın. Yemek yiyeceksin."

Onun doğuştan gelen gözlem yeteneği karşısında nefesini tuttu. Kilosundaki çok küçük bir farkı bile fark etmesi neredeyse ürkütücüydü. Son zamanlarda durumunu gizlemek için büyük çift korseler giydiği için aniden minnettar oldu. Aksi takdirde fark ederdi.

Yarın geceyi onun kollarında çıplak geçireceksin, Danika. Kesinlikle öğrenecek.

Korkutucu düşünceyi zihninden uzaklaştırdı ve sessizce kralın yemek yemesini izlemeye odaklandı. Kralın küçük patatesleri kaşıkla alıp ağzına götürmesini izledi.

Kapı açıldı ve Zariel, kralinkiyle aynı tepsiyle içeri girdi. Kral, onun kraliçeye layık bir tabakta yemek getirdiğini fark etse de, hiçbir şey söylemedi. Bunun yerine, şarabı eline alıp içti.

Zariel masanın etrafından ona doğru yürüdü ve yemek tepsisini önüne bıraktı. Bir dakika sonra, yemeği önüne gerektiği gibi yerleştirdi, krala selam verdi ve odadan çıktı.

Vetta, yemek için ona teşekkür etti ve tabaklarına daldı. Rahat bir sessizlik içinde yemek yediler.

Vetta, Karandy'nin evinden dönüyordu. Sarayın kapısına giden köşeyi döndüğünde çok güzel bir gün geçiriyordu. Sonra, küçük bir vücut ona çarptı ve onu düşüncelerinden kopardı. Aşağı baktığında, yedi yaşından büyük olamayacak küçük bir çocuğun kendisine baktığını gördü.

"Nasıl bana böyle pis bir vücudu atarsın? Seni kırbaçlatmamı mı istiyorsun?" diye öfkeyle tısladı ve çocuğu sertçe itti.

Çocuk düştü ve ağlamaya başladı. Hamile bir kadın onlara doğru koştu ve çocuğunun kime çarptığını görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ö-özür dilerim, hanımefendi. Lütfen oğlumu affedin! Özür dilerim!" diye ağladı kadın, kralın metresinin öfkeli ve tahammülsüz olduğu söylentilerini bildiği için korku içindeydi.

"Nereye gittiğine bakmalıydı, yaramaz!" diye tısladı Vetta.

Kadın, hanımefendinin sesindeki öfkeyi görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. Diz çöküp ağlamaya ve yalvarmaya başladı. Oğlunun saraya götürölüp kırbaçlanacağından korkuyordu.

Vetta, hissettiği kirden nefret ederek elbisesini temizledi. Çocuğa döndü ve gözlerini kısıarak ona baktı. "Bir dahaki sefere nereye gittiğine dikkat et!"

ocuk daha da ağlamaya başladı ve annesine koşarak ona sıkıca sarıldı.

Vetta, diğer insanların dikkatini çekmeye başladığını fark etti, bu yüzden dönüp öfkeyle uzaklaştı. "irkin, pis, aştıgılık insanlar!" diye öfkeyle yürüdü.

Saraya vardığında, düşünceleri Karandy'ye döndü ve yanaklarına bir gülümseme kondu, birkaç dakika önce sarayın dışında yaşanan çirkin olayı silip süpürdü. İşe yaramaz piç gerçekten hiçbir şeyden haberi yoktu. Planında onun bildiğinden çok daha fazlası vardı. Bir taşla  kuş vuracaktı. Buna Danika, çocuğu ve aptal Karandy de dahildi.

Vetta, birkaç haftadır ilk kez gülümseyecek bir şey bulmuştu. Gerçekten harika bir şey. Kralın odasına doğru yöneldi.

Kapıya ulaştığında Zariel onu durdurdu. "Kral akşam yemeği yiyor. Rahatsız edilmeyi sevmez."

Tabii ki, yemek yerken rahatsız edilmeyi sevmediğini biliyordu. Böyle yaparak onun öfkesini uyandırmak gibi bir niyeti yoktu. "Daha sonra tekrar gelirim." Dönüp gitmek üzereyken, kapalı pencereye gözü takıldı ve durdu.

İki gölge oturmuş yemek yiyordu. Kral ve Danika.

Vetta hissettiği öfkeyi bastırdı. nemli değildi; zaten gelecekte birlikte geçirecekleri zaman sınırlıydı.

Danika'nın o anı yaşamasını sağlasın.

Dönüp uzaklaştı. Etek altına elini soktu ve Monah'tan aldığı doğurganlık haplarını çıkardı. Yarın gece onun olacaktı; bunu sağlayacaktı.

Danika, kralın sıkıntılı olduğunu fark etti. Yemek ilerledikçe bu, yüzünden okunuyordu.

"Sizi rahatsız eden ne, kralım?" diye sordu Danika, endişeyle kaşlarını çatarak.

Kral Lucien sorunlarını paylaşmaya alışık değildi. Hiçbir şey söylemedi.

Onun savunmacı tereddütünü fark etti ve ısrar etmedi. Onu, kendisini olduğu gibi tanıyabileceği kadar uzun süre hayatına almıştı — insanlarla konuşmaktan çok kendi içine kapanık bir adamdı. Ama o zaten ona güveniyordu

güvenini kazanmıştı. Adam onu zaten iç dünyasına almıştı. Hazır olduğunda ona anlatacaktı, daha önce değil.

Yemekten sonra, ayağa kalkıp tabakları toplamaya başladı. Onun yanına gelip tabaklarını topladı. Onu taşımak üzereyken, adam aniden kolunu onun beline doladı.

"Yapma. Arkanı dönme," diye emretti, onun ani hareketini durdurdu.

Danika donakaldı. Kralın kolu karnının üzerinde olduğu için kalbi güm güm atıyordu. Çocuğunu hissedebiliyor muydu?

Kralın başı Danika'nın beline yaslandı. "Bir an için böyle kalalım. Sadece bir an için."

O fark etmedi. Danika titreyerek rahat bir nefes aldı.

Uzun süre öyle kaldılar. Elindeki tabakları masaya bıraktı. Sonra ritmik bir şekilde kralın ellerini okşamaya başladı. Kralın derin nefesleri Danika'nın poposunu okşuyordu. Kralın gözlerinin kapanışını hayal etti. Sonunda kral kollarını Danika'dan çekti ve başını kaldırdı. Danika bunu ona dönmek için bir işaret olarak aldı. Kral, baş ağrısını dindirmek istercesine alnını ovuşturdu. Danika arkasındaki sandalyeye oturmaya izin verdi.

Sonunda, adam düşük bir sesle inledi. "Şehir merkezinde, mahsuller ölüyor. Son zamanlarda alt pazarda satışlar iyi gitmiyor. Bu durum yılın başından beri böyle, ama ben işlerin değişeceğini düşünmüştüm. Değişmedi."

Danika bunu daha önce hizmetçilerden duymuştu. Mahsullerin artık yetişmemesi nedeniyle şehir merkezinin küçük bir bölümünün beslenme sorunu yaşadığını söylüyorlardı.

"Mahsuller ölüyor. Bu krallıkta iki yıldır yağmur yağmadı. Bu rahatsız edici, ama diğer krallıklarda da oluyor. Salem, Kral Cone'un elinde yaşadıklarımızdan dolayı savunmasız durumda. Hâlâ ayağa kalkmaya çalışıyoruz. Bu yüzden krallığım için durum daha zor. Çiftçiler çabalıyor, ama yapabilecekleri çok sınırlı."

Danika, kralın içini döktüğü sırada sessizce dinledi. Konuşma tarzından, bu durumun ona çok ağır geldiğini anlayabilirdi. Bu kadar yorgun görünmesine şaşmamak gerek.

"Zaman geçtikçe durum daha da kötüleşiyor," diye devam etti Kral Lucien. "Son birkaç haftadır, saraydan, hizmetçilerin mutfağından yiyecek alıyorlar. Aşçılara şehir merkezine yiyecek göndermelerini söylüyorum, ama bu uzun süre böyle devam edemez."

Danika onu teselli etmek zorunda hissetti. "Salem halkı çok güçlüdür, kralım. Uzun zamandır kendi başlarına hayatta kalmayı başardılar. Şehir merkezindeki insanlar düşük sınıftan olabilirler, ama hayatta kalmayı başaranlardır. Bu kadar endişelenmeyin."

"Endişelenmeden edemiyorum," diye inledi.

Dudaklarını ısırdı. "Bir öneride bulunabilir miyim, Majesteleri?" Elini yüzüne sürdü. "Olur."

"Sarayın buradaki toprağında çok fazla su var. Neden saraydan şehir merkezine bir boru hattı çekmiyoruz? Bu, oraya en azından ekinleri yetiştirmek, beslemek ve satmak için yeterli miktarda su sağlayacaktır. Yağmur yağana kadar halkı idare edebilir," diye yumuşak bir sesle önerdi.

Kral Lucien bunu daha önce düşünmemişti. Başını kaldırıp karşısındaki kadına baktı. Omuzlarından ağır bir yük kalkmış gibi hissetti. "Bu çok iyi bir fikir, Danika," dedi içtenlikle.

Danika başını salladı, içten içe kendinden memnun hissediyordu. Yardımcı olabildiği için mutluydu.

"Yarın sabah ilk iş olarak Zariel'e bunu yapmasını söyleyeceğim." Bir süre durdu. "Mümkün olduğunda oraya gidip projeyi denetlemeni istiyorum."

Danika'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. Bu genellikle kraliçelerin veya ayrıcalıklı konumdaki kişilerin işi olurdu. Kesinlikle bir kölenin işi değildi.

"Ama..." diye başladı.

Ayağa kalktı, gardırobuna doğru yürüdü ve kraliyet kıyafetlerini çıkarmaya başladı. "Her evin ihtiyaç duyduğu suyu alabilmesini sağlayabilirsin."

Ağzını kapattı, ama gelecekteki kraliçesi ve metresi varken ona böylesine büyük ve önemli bir projenin sorumluluğunu verdiği için kalbi mutlulukla doldu. Gözleri yaşardı. "Sizi hayal kırıklığına uğratmayacağım, kralım," diye fısıldadı.

Sessizlik çöktü. İç çamaşırlarıyla yatakta uzandı. Gözlerini kapattı ve alnında küçük daireler çizmeye devam etti.

"Çok yorgunum." Bir süre durakladı. "Gel ve beni kucakla, Danika." Bu istek kalbini hoplattı. Tereddüt etti. "Kur yapma haftasını dert etme. Seni becermeye çalışmayacağım. O, yarın gece olacak. Şimdi uyumam lazım. Senin kollarında en iyi uyuyorum," gözlerini açmadan mırıldandı.

Kralın ona bu kadar önemli bir şeyi açıkça itiraf etmekle kalmayıp, bir de zayıflığını gösterdiğini fark etti. Kral, onun kollarında en iyi uyuyordu. Ona bu kadarını söyleyecek kadar güveniyordu.

Bacakları onu ona taşıdı ve yatağa yanına uzandı. Kral ona ihtiyaç duyuyordu. Uzun zamandır ilk kez, gerçekten mutlu hissetti. Onu sevmiyor olabilir, ama ona karşı bir şeyler hissediyordu. Güzel bir şeyler. Onu hayatına alabilmesi ve hayatında tutabilmesi için öyle olmalıydı.

Gözleri, onun arkasındaki kütüphanenin kapısını buldu — kız kardeşi Prenses Melia'nın babası tarafından öldürüldüğü yer. O gün, ona o kütüphaneye asla girmemesi konusunda uyardığını hala hatırlıyordu. O kadar kızgındı ki, onu o kütüphanede bulduğu gün öldüreceğini söylemişti. O günden beri, oraya hiç girmede. Bu da, ondan uzak tuttuğu bir parçasıydı.

Onu kütüphaneye alacağı gün gelecek miydi? Son zamanlarda ona karşı davranışlarından, umutluydu. Zamanla, ona tamamen güvenecek kadar güvenecekti.

Otomatik olarak onu kendine çekti ve kollarıyla sardı. "Böyle daha iyi."

"Evet." Gözlerini kapattı ve ona sokuldu, dudaklarından zevk dolu bir iç çekiş çıktı. Onun kollarında olmayı seviyordu. Son birkaç haftadır bunu çok arzulamıştı.

"Daha iyi bir şey biliyorum." Geri çekildi ve korsesinin iplerini çözmeye başladı. Sonunda ipler çözüldü. Korsesini aşağı çekti ve dolgun, kremi göğüslerini serbest bıraktı. Memnuniyet dolu bir inilti dudaklarından döküldü, sonra da dik meme ucunu hevesle ağzına aldı.

Danika dudaklarından kaçan iniltiyi tutamadı. O bölgesi her zaman hassas olmuştu. Hele şimdi hamile olduğu için daha da hassastı. Dudaklarının her çekişinde, kadınlığının o gizli yerini hissediyordu. O hissi bastırdı, gözlerini tekrar kapattı ve onun kısa siyah buklelerini okşamaya başladı.

Zaman geçti.

Görünüşe göre ihtiyacı olan tek şey buydu. Nefes alışsı düzelip uykuya dalması çok uzun sürmedi.

BÖLÜM 44. MANİPÜLASYON KRALİÇESİ.

Ertesi gün, Danika ve Baski, günün yoğun geçmesi nedeniyle kralı göremezler.

Kralın dediği gibi, ertesi sabah Zariel'e sulama ve halka su dağıtım planını anlattı. Ayrıca Zariel'e Danika'nın bu işten sorumlu olduğunu söyledi.

Böylece sarayı terk edip onlarla birlikte şehre gitti ve orada suyun paylaşılmasını denetleyip yönetti. Şehrin dışına çıkmak, yıllardır yanında olan eski hizmetçisi Sally'yi hatırlattı. Sally'yi çok özliyordu, ona ara sıra mektup yazsa da. Sally'ye yazmayı öğretmiş olması karşılığını vermişti.

Sally mükemmel olmayabilir ve kelimelerin çoğunu yanlış yazabilir, ama Danika için önemli olan, mesajlarını geri gönderebilmesi ve Sally'nin mesajlarını birkaç kez dikkatlice okuduktan sonra anlayabilmesiydi. Bir gün sarayı terk edip en iyi arkadaşını ziyaret etmek için zamanı ve izni olmasını umuyordu.

Kasabada, görevine kendini adadı ve suyun paylaşımının iyi ve düzgün bir şekilde yapıldığından emin oldu.

İnsanlar su konusunda çok mutluydu; bu mutluluk yüzlerinden, tavırlarından ve büyük kovalarıyla her geçtiklerinde ona gülümsemelerinden belliydi. Suyu alırken ona ve krala teşekkür ediyorlardı. Her ailenin payına düşeni aldığından emin oluyordu.

Danika hala görevini yerine getirirken, küçük bir çocuk ona çarptı. Çocuğu tutarak dengede kalmasını sağladı, böylece çocuk düşmedi. Ona göre altı yaşından büyük görünmüyordu. "İyi misin?" diye sordu endişeyle, çocuğun kıyafetlerine ve pek temiz olmayan saçlarına bakarak.

Çocuğun yüzünde korku yazıyordu. "Özür dilerim! Çok özür dilerim! Lütfen bana zarar verme!"

"Sana zarar verme niyetim yok canım. Lütfen ağlama. Adın ne?" diye sordu yumuşak bir sesle.

Çocuk hala ağlayarak ondan iki adım uzaklaştı. Tereddüt etti.

Danika onu sakinleştirmek için saçını okşadı ve ona güzel bir gülümseme gösterdi. "Sorun yok. Sorun yok."

"Ben Corna," diye mırıldandı sonunda.

"Ağlama Corna, tamam mı? Sana zarar vermeyeceğim."

Hamile bir kadın elinde kendi kovasıyla hemen koşarak geldi ve önündeki manzarayı görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. Kovasını sanki ısırmış gibi hemen düşürdü. Danika'ya koştu ve önünde diz çöktü. "Oh, lütfen! Lütfen, ona merhamet edin, lütfen! Corna çok sakar ve dikkatsizdir, her zaman etrafına bakmadan koşar. Lütfen, merhamet edin, lütfen!" genç kadın acı acı ağladı.

Danika çoktan başını sallamıştı. Hamile kadına ayağı kalkmasına yardım etti. "Panik yapmayın. O sadece insanlara çarpıyor, kimseye zarar vermiyor. Bu kadar kafanıza takmayın."

"Corna kendini hiç kontrol edemiyor. Dn, hanımefendiye çarptı ve bunun için neredeyse kırbalanacaktı. Lütfen merhamet edin, lütfen! Onu elimden geldiğince tutmaya çalışacağım."

"Elinden geleni yapabilirsin, ama sorun değil. O sadece bir ocuk ve zaten çok korkmuş durumda." Küçük ocuğ bir bakış attı ve onun korkudan titrediğini gördü. Bu manzara onun kalbini kırdı. Çocuğın kirli halini umursamadan, onu kucağına aldı. Oldukça ağırdı, ama onu tuttu. Danika onu yatıştırıcı sözlerle teselli ederken, zavallı anne yanlarında durup ona bakakaldı. Kadın, bir zamanlar ayrıcalıklı bir statüye sahip olan, bir canavarın babası olan bir kadından böyle bir muamele beklemiyordu.

Zaman geçti ve ocuk ağlamayı kesti, ancak Danika'nın kollarından inmeyi reddetti. Bunun yerine, başını Danika'nın omzuna gömdü, elini ağızına soktu ve emmeye başladı.

Annesi onu Danika'dan uzaklaştırıp çalışmasına izin vermesi için ne kadar uğraşsa da, ocuk kulak asmadı. Sonunda Danika sadece gülümsedi ve ocuğ kucağında taşıyarak uzaklaştı.

ocuğ kucağında tutarken içine devam etti. Zariel ve muhafızlar birkaç kilometre uzakta pompaları çalışır hale getirirken, köydeki yaşlıların da yeterince su aldığından emin oldu.

Kral Lucien mahkemede işini bitirdiğnde akşam olmuştu. Her zamanki gibi, mahkemede geçen uzun bir günün ardından çok yorgundu. O gün, ayrılmak isteyen bir

ayrılmak isteyen bir çift ve Salem yetimhanesindeki küçük çocuklarla ilgilenmek zorunda kalmıştı. Bu çocuklar, kölelik döneminde Kral Cone'un elinde ebeveynlerini kaybetmişlerdi. Bu hatırlatma, kralın başını ağrıtıyordu.

Kral odasına varmak üzereyken, bir hizmetçi nefes nefese koşarak ona geldi. Kral ona döndü ve konuşmasını bekledi.

Hizmetçi yere çöküp başını eğdi. "Benim adım Kaya. Hanımefendinin özel hizmetçisiyim. Hanımefendi çok hasta, Majesteleri! Çok, çok hasta ve sizi çağırıyor."

Bu, kralın kaşlarını endişeyle çatmasına neden oldu. "O nasıl? Ne oldu? İyi mi?"

"Hayır, kralım. Durumu pek iyi değil. Beni korkutuyor." "Beni ona götür."

Hizmetçi şiddetle başını salladı ve yerden kalktı. Kralı hanımın odasına götürdü.

Kral içeri girdiğinde, Vetta'yı yatakta yatarken gördü. Metresini görmeyeli çok uzun zaman olmuştu ve kendini suçlu hissediyordu. O ve Vetta birlikte çok şey yaşamışlardı; son birkaç haftadır ona bu kadar ilgisiz davranması haksızlıktı.

Kral Kaya'ya döndü. "Bizi yalnız bırak."

"Emredersiniz, Majesteleri." Hizmetçi başını eğerek cevap verdi, sonra dönüp odadan hızla çıktı.

Vetta'nın gözleri biraz açıldı. "Kralım," diye fısıldadı boğuk bir sesle.

Yatağın kenarına doğru yürüdü ve oturdu. "Nasıl hissediyorsun?"

Vetta onu anlamaya çalıştı, ama bu yağmur yağdırmaya çalışmak kadar imkansızdı. Yüzü granitten oyulmuş gibi sertti, ama gözleri o kadar soğuk değildi.

"Çok kötü hissediyorum." Onu tam istediği yere getirmişti. Kara borsadan vücudu zayıflatıp yüzü şişiren hapları satın almak kesinlikle buna değmişti. Bu ona içten bir mutluluk verdi. Dışarıda, onu izlerken gözleri yaşardı. Satıcı, yasadışı hapın insanı duygusal olarak dengesiz hale getirdiğini söylemişti. Bu kısmı da onu memnun etmişti. Elinden gelen her şeyi yapması gerekiyordu.

"Neyin var?" diye sordu adam sakın bir sesle.

"Karnımda çok şiddetli ağrılar ve halsizlik başladı. Ağrıyı kontrol edemiyordum, çok şiddetliydi." Bu tam olarak yalan sayılmazdı.

"Baski'ye bir baktırmalıyım. O yardımcı olabilir."

"Hayır. Baski olmaz." Başını salladı. "Ona yük olmak istemem. Kaya zaten şifacı Angie'yi aradı ve o da beni muayene etti. Bana içmem için bazı otlar hazırladı."

Gözleri yanındaki masaya kayd, kralın gözleri de onu takip etti. Gerçekten de masada ilaçlar vardı, ama bunlar onun doğurganlık hapları ve vücuda enerji veren iksirleriydi.

Kral başını salladı. "İyi olacaksın, Vetta."

"Teşekkür ederim, kralım. Sadece çok korkuyorum." Korkmuş bir şekilde yutkundu. "Hasta olmaktan nefret ediyorum. Bana o korkunç yeri hatırlatıyor. Kafamda o iğrenç geçmişin düşünceleriyle yaşamak istemiyorum."

Elini kaldırdı. Tereddüt etti. Sonra elini kadının koluna koydu, çenesindeki bir kas, dokunulmaktan hoşlanmadığını gösteren bir işaret olarak seğirdi. Ama elini çekmedi. "Bunu düşünmemeye çalış. Biz özgürüz, Vetta. İlaçlar seni delirtebilir ama o korkunç anılara gömülmemeye çalış." Gözleri bulutlandı. "Onlara boğulmanın nasıl bir his olduğunu biliyorum. Hiç iyi bir his değil."

O, geçmişlerinin onun için ne kadar korkunç ve işkence dolu olduğunu bildiğini biliyordu, bu yüzden de bunu kullanıyordu. Gözleri yaşlarla doldu ve taşı. Delirmiş gibi davranmak en iyi stratejisiydi.

"Kendimi çok yalnız

hissediyorum," diye ağladı.

"Yalnız değilsin."

"Lucien?" diye fısıldadı, bunun için onu cezalandırmayacağını bilerek.

O sertleşti. Kölelik döneminde, ağır bir işkence seansından sonra ona birkaç kez böyle seslenmişti. "Mm?"

Daha fazla gözyaşı. "Lütfen bu gece benimle kalır mısın? Çok korkuyorum. Yalnız kalmak istemiyorum. Yalnız kalmaktan çok korkuyorum."

Danika, proje bittiğinde yorgun ve bitkin düşmüştü.

Corna'yı annesinin evine geri götürdü ve onu ön verandaya bıraktı. Çocuğun göz hizasına inerek, yine saçlarını okşadı. "Her şey yoluna girecek, Corna. Uslu bir çocuk ol, tamam mı?"

Corna itaatkar bir şekilde başını salladı. "Sen iyi bir kraliçesin. Çok güzel bir kraliçe." Danika, küçük çocuğun Remeta'nın kendisine hitap ettiği şekilde hitap etmesinin nedenini merak etse de ona gülümsedi. "Ben kraliçe değilim.

prensesim, Corna. Ama artık değilim."

Çocuk isteksizce parmağını ağzından çıkardı. Yaklaşarak küçük elini Danika'nın karnına koydu. Bir doktor muayene yapar gibi karnının her yerini dokundu. Danika'nın şaşkın yüzüne bakarak gülümsedi. "Rwain prensesi. Her şey yoluna girecek."

Danika, onun kesik kesik sözlerinin çoğunu anlamamasına rağmen gülümsemesine karşılık verdi. Kapı açıldı ve annesi sıcak bir gülümsemeyle dışarı çıktı. Danika'ya her şey için teşekkür etti.

"Sen ve kral sayesinde, yine bol bol yiyeceğiz. Yine suyumuz var. Çok teşekkür ederim. Babandan çok farklısın. Onun yüzünden nefret edilmen çok üzücü. Sen iyi bir kadınsın, Prenses Danika." Kadın ona gülümsedi ve Corna'yı küçük eve götürdü.

Danika, evden uzaklaşırken kalbi mutlulukla doluydu. Bugün güzel bir gündü.

Mutlu hali, yatak odasına girene kadar sürdü. Baski, kralın geceyi metresiyle yatak odasında geçireceğini söyledi.

Rahatlaması gerekirdi... Bu, krala hamileliğini söylemek için daha fazla zaman kazandıracaktı. Baski ile birlikte bunu ertesi sabah yapmaya karar vermişlerdi. Kral geceyi onunla geçirmezse, kendi başına öğrenip onu ihanetle suçlaması gerekmeyecekti.

Rahatlamış ve mutlu olmalıydı. Ama tek hissettiği üzüntüydü. Göğsü sıkıştı ve gözleri yaşardı. Baski'nin gözyaşlarını görmemesi için ondan uzaklaştı. "Benim için iyi bir şey. Bu fırsatı, çok ihtiyacım olan uykuyu uyumak için kullanabilirim. Çok stresliydim, dinlenmeye ihtiyacım var ve..."

Baski önüne geldi ve onu sıkıca kucakladı. "Üzülmen normal, Danika. Kimse, kendisine ait olması gereken bir erkeğin başka bir kadınla birlikte olmasına alışamaz."

Danika gözyaşlarını sildi. "Kral benim değil."

"Haklısın, öyle değil. Kralın sahip olduğu tek kadın sen değilsin. Kralın birkaç metresi ve kölesi var, ama kral kraliçesine aittir."

Bu cevap onu daha da incitti. Asla sahip olamayacağı şeyleri, kaybettiği eski statüsünü hatırlattı.

"Kralımızın gelecekteki kraliçesi zaten var, ama tahmin et kime karşı hisleri var?" diye ekledi Baski.

Danika sertleşti ve yaşlı kadının yüzünü net olarak görebilmek için geri çekildi.

Baski başını salladı. "Bu duyguların ne olduğunu bilmiyorum ve eminim ki o da bilmiyor. Ama sana karşı hisleri var, Danika. Nefret olmayan hisler. Ona ait olan diğer kadınlara karşı hissetmediği hisler."

Baski gülümsedi ve kapıya doğru yürümeye başladı. "Neden çok ihtiyacın olan uykuyu almaya çalışırken bunu aklında tutmuyorsun? Ve o uykuya çok ihtiyacın olacak. Yarın büyük bir gün. Ve ne getireceğini bilmiyoruz."

Baski gittikten sonra Danika yatağa doğru yürüdü ve oturdu. Kalbi hafif ve umutla doluydu.

Kral gerçekten ona karşı hisler besliyor muydu?

Baski bir konuda haklıydı. Yarın büyük bir gündü. Birlikte gidip krala hamileliğini haber vereceklerdi. Artık geri dönüş yoktu.

Yarın ne getirecek?

Hayatı daha iyiye doğru değişecek mi? Hayatı daha kötüye doğru değişecek mi? Yarın hayatı sona erecek mi?

Danika banyosunu yaptı ve yatak odasına geri döndü. Basit bir gecelikle yatakta uzanırken, içini kaplayan kötü hissi bir türlü atamıyordu.

Neden yarın hayatının sonsuza dek değişeceğini hissediyordu?

.

BÖLÜM 45. PARLAK YILDIZIN ÜZERİNDEKİ KARANLIK GÜNEŞ.

Vetta, gecenin yarısını esaret günlerini anarak geçirdi. Bu, kralı gerginleştirdi ve saatler geçtikçe, saldırmaya hazır bir yılan gibi gerginleşti.

Bu tam da Vetta'nın istediği şeydi. Neden yaşadıklarını unutmak istesin ki? Neden onu bugünkü haline getiren şeyleri unutmaya çalışsın ki?

Vetta, gece yarısı civarında doğurganlık haplarını aldı; kemik zayıflatıcı hapların etkisi, kadının söylediği gibi çoktan geçmişti. Hapları aldıktan bir saat sonra, çok azmış ve kralı kendine ait hissetmeye hazırды.

Kral, gergin ve uyumaya hazır bir şekilde arkasında yatıyordu. Ama o her zaman uykuya yatkın olmayan bir adamdı, bu yüzden Vetta, kral ateşler içinde yatarken bile uyanık olduğunu biliyordu.

Ona doğru döndü ve cesurca ona uzandı. Onun daha gergin olmasının mümkün olmadığını düşünüyordu, ama elini göğsüne koyduğunda bu oldu.

"Bu gece olmaz, Vetta." Adamın derin inlemesinin titreşimini hissetti.

"Sana ihtiyacım var, kralım. Sana çok ihtiyacım var," diye fısıldadı ve ipi çözdü.

Elini durdurdu. Cehennemin dipsiz çukurları gibi mavi gözleri onun yüzüne baktı. "Sen hastasın. Buna ihtiyacın yok."

"Evet, ihtiyacım var. Lütfen. Çok uzun zaman oldu. Danika geldi ve artık beni istemiyorsun. Beni kirliymişim gibi davranıyorsun, artık beni istemiyormuşsun gibi. Bu bana acı veriyor," dedi üzgün bir sesle.

"Vetta..."

Yataktan kalkıp kıyafetlerini çıkardı. Bu geceye hazırlanmıştı, bu yüzden üzerinde pek bir şey yoktu. Çıplak bir şekilde onun yanında otururken, üzgün bir şekilde başını salladı. "Ben senin metresinim, kralım. Artık sana layık olmadığımı hissediyorum, belki de kraliyet kanı taşımadı ğ ı m içindir. Belki de yaşadığımız her şeyi unuttuğun içindir.

Belki bana baktığında pisliği hatırlıyorsundur." Gözleri yaşlarla doldu ve hıçkırarak ağladı. "Kral Cone'un senin gözünün önünde zihnimi ve bedenimi tecavüz ettiğinde yarattığı pislik gibi."

Kral Lucien gözlerini kapattı; bu anı, günün erken saatlerinde sıcak olan kalbini soğuttu.

"Bir hamburger düşürdü. Ellerimin ve dizlerimin üzerinde emekleyip onu yerden ağzımla yememi istedi. Bir köpek gibi." O olaylardan birini hatırladı.

"Senin için çok aşağılayıcı ve küçük düşürücü bir şey," diye fısıldadı.

Başını sallayarak onayladı. "Ben yapmadım, o da beni    gün aç bıraktı. Sonra geri gelip on iki kölenin önünde yine aynı aşağılayıcı şeyi yapmaya zorladı. Ben yapmadığım için senin önünde acımasızca tecavüz etti."

Utanç verici anıyı hatırlayarak gözlerini kapattı. Gözyaşlarını taklit etmek zorunda kalmadı; kendiliğinden akmaya başladılar.

"Hâlâ d n gibi hatırlıyorum.  ığlıklarını. Kanı. Asla unutmadım, Vetta. Bazı şeyler asla unutulmaz," dedi sessizce.

"Bu anılar benimle kaldı," diye itiraf etti, elini yine onun göğsüne koyarak. "Son birkaç haftadır beni bu kadar uzak tuttuğunda, kendimi kirlenmiş hissetmekten başka bir şey yapamıyorum. Artık beni istemiyorsun."

Kalkıp elini kızın yanağına koydu. "Bu doğru değil. Seni istiyorum. Ve ge mişinle ilgili olarak, geçmişin seni tanımlamıyor, Vetta. Seni tanımlayan şey, bugünün ve geleceğin."

Kız başını eğdi ve onun dudaklarını öptü. Elini belinde sıkılaştırdı, küçük bir tepkiydi, ama kral için daha büyük bir tepki göstermedi. Kız geri çekildi ve burnunu çekti. "Gördün mü? Seni tiksindiriyorum. Beni öpmek bile istemiyorsun, ama Danika'yı sürekli  p yorsun. O prensesdi. Dokunulmamış. Tecavüze uğramamış. Saf. Masum. Ben ise sadece pisliğim."

"Danika'yı bu nedenlerle  pm yorum, Vetta," diye onun acıklı ağlamasına işaret etti. "Ve sen pislik değilsin. Böyle bir değerlendirmeyi sevmiyorum. Dayak yemek pislik yapmaksa, o zaman ben  amurum."

"O zaman beni  p. Beni yatağa götür, eskisi gibi.  zl yorum: acıyı, zevki, baskıyı, her şeyi. Seni  zl yorum." Bu fısıltıyla, onu tekrar öptü.

Birkaç saniye boyunca tepkisiz kaldı. Sonra kontrolü ele aldı. Onu öperek soyundu. O da çıplak olduğu gibi, masadaki kayganlaştırıcıyla elini ıslattıktan sonra onun penisine dokundu. Onun penisini kavradı ve onu tahrik etmek için okşadı.

Yan yatarak, sırtı ona dönük pozisyonda durdular. Bacağını kaldırdı ve o, sonuna kadar içine girdiğinde inledi. Sanki bedeni onunla birlikteymiş de zihni değilmiş gibi, hareketleri ölçülü ve kontrollüydü.

Kadın arkasına uzanıp adamın boynuna sarıldı, sırtını ağrıtarak adamı daha derine itti. "Bırak kendini," diye inledi. "Beş yıldan fazla süredir beni sıkmış olan adamı bana bırak. Acı, zevk, hayvani dürtüler, hepsini istiyorum."

Bu, ona o günün hatırlattı, Danika'ya karşı *tüm* kontrolünü kaybettiği gün. Daha önce metresinden bu kadar sınırsız cinsel zevkler almıştı, ama onunla gerçek kontrolünü kaybetmemişti.

"Dilediğine dikkat et," diye tiz bir sesle söyledi.

"Senin de bunu istediğini biliyorum," diye ısrar etti, onun hoşuna gittiğini bildiği şekilde kalçalarını onun üzerinde döndürerek. Adam düşük bir inilti çıkardı. Kadın devam etti. "O adam her zaman senin içinde olacak. Aynı anda acı ve zevk vermeyi seven adam. Ben acının karşısında pes etmem, bunu sen de biliyorsun. Bu, Danika'nın sana asla veremeyeceği şeylerden biri."

"Onu tanıdığını iddia etme. Tanımıyorsun."

"Onun hoşlandıklarını biliyorum." Başını çevirip omuzlarının üzerinden ona bakarken, nefes nefese kaldı. "Acıtacak kadar sert becerirken saçlarını çekmeni ister miydi? Boynunu iz bırakacak kadar sert ısırmanı ister miydi? Zevk vermek için değil, acı vermek için meme uçlarını sertçe sıkmanı ister miydi?" Sesi bir oktav daha alçaldı. "Kıçından becermene izin verir miydi?"

"Vetta..."

"O bunu istemez. Yapamaz. Sen de biliyorsun, ben de biliyorum." Nefesi hızlandı, onun da hareketleri hızlandı. "O, içindeki o kırık adamı asla tatmin edemez. Babasının yarattığı canavarı." Gözleri donuklaşırken, ona tekrar tekrar bastırdı. "Ben o canavarı istiyorum. Onu besleyebilirim. Yapabileceğimi biliyorsun..."

Onun düzensiz nefes alış, onun sözlerine tek yanıt oldu ve doruğa yaklaşırken itişleri hızlandı.

Ertesi sabah Vetta, her zamanki gibi telaşsız bir şekilde giyinen onu tembelce izledi. Gözleri onu açgözlülükle takip etti, yüzünde bir gülümseme vardı. Bir kısmını kendine saklamasına rağmen, bütün gece onunla birlikte olmuştu. Bu onun için çok önemli değildi, çünkü ona ulaştığını biliyordu ve onun bir kısmı her zaman ona ait olacaktı.

"Bugün eğitim alanına gidip yeni muhafızları eğiteceksin, değil mi?" diye sordu, çıplak ve doymuş bir şekilde yatakta uzanarak. Giysilerini giyme isteği yoktu.

Adam altın rengi cüppesini uzanıp başından geçirdi. "Haklısın."

"Hizmetçiler arasında bazı sessiz söylentiler var..." diye devam etti.

Dün ona geldiğinde giydiği kraliyet kemerini bağlarken ona bir bakış attı. "Ne oldu?"

Söylentilere göre, başka bir sevgilisi var."

En sert erkekleri bile dondurmaya yetecek kadar soğuk gözler, onun gözlerine kilitlendi. Hiçbir şey söylemedi, ama söylemesine gerek de yoktu.

Kadın onu çok zorlamıştı.

Vetta hemen geri adım attı. "Ş-şey, bunu söyleyen ben değildim. Bu, kulak misafiri olduğum bir söylenti..."

"Bir daha senden böyle bir şey duymak istemiyorum," diye sözünü kesti. "Kralım, ben öyle demek istemedim..."

O, ondan uzaklaştı. "Danika öyle bir kadın değil. O, bundan daha iyi yetiştirildi. Çoğu prensesten daha fazla ahlak ve ilkelere sahip. Bunu yapmaz, bunu aşağılayıcı ve statüsünün altında bulunduğu için."

Şaşkınlık içinde öfkeyle kekeledi. "O bir köle." "O bir prensesdi. Yirmi iki yıl boyunca."

Neden onu böyle savunuyordu? Bu Vetta'yı çok kızdırdı, ama kendini tuttu. Planı onun yanıldığını kanıtladığında, her şey daha eğlenceli ve ilginç hale gelecekti. Aslında, kral Danika'yı başka bir adamın kollarında bulduğunda onu idam edeceğine olan inancını daha da sağlamlaştırdı.

Zavallı Danika. Vetta geniş bir gülümsemeyle baktı.

Umut verici bir gündü. "Mahkemeye gitmem gerekiyor."

Kapıya doğru yürüdü.

"Dün gece çok eğlendim, kralım," dedi sert bir sesle. "Ne zaman isterseniz emrinizdeyim. Kırık ruhunuzu tatmin etmek ve... özel ihtiyaçlarınızı gidermek zorunda kaldığınızda bile. Ben sizinim."

Kral Lucien kapı koluna uzandı ve durdu. Dönüp ona doğru yürüdü ve karşısına dikildi. Onu izlerken gözlerinde hafif bir acıma vardı.

"İyileşmeye çalışıyorum, Vetta. Belki de senin de aynısını yapmanın zamanı gelmiştir." Bunun üzerine, dönüp yatak odasından çıktı.

Danika kendini iyi hissetmeden uyandı. Hamile kaldığından beri bu onun için alışılmadık bir durum değildi, ama bu gün diğerlerinden daha kötüydü. Tuvalette kusmaya başladı, koltuğun yanındaki yere çöktü ve biraz uyumaya çalışmak için başını yere koydu. O kadar uykulu hissediyordu.

Kapı çalındı, ardından kapı gıcırdadı. "Danika?" Baski'nin sesi geldi.

"Buradayım." Bağırmaya çalıştı, ama sesi bir mırıldanma gibi çıktı.

Birkaç saniye sonra Baski kapısında belirdi ve endişeyle ona baktı. "Yemeğin lavaboya gitti."

"Tutamadım. Bu sabah çok mide bulantısı var. Diğer günlerden daha fazla."

Baski yaklaştı ve onu yerden kaldırmaya yardım etti. Onu banyodan dışarı çıkardı. "Hamilelik böyle bir şeydir. Bazı günler diğerlerinden daha iyidir

—bazıları daha kötüdür." Onu sandalyeye götürdü ve oturtdu. Mide bulantısını yatıştırmak için Danika'nın sırtını ovmaya başladı. "Öğleden sonra tekrar gelip bir şeyler yemelisin. Şimdi tekrar yersen, mideni tutamazsın."

"Tamam. Zariel, aynı su ve mahsul sorunları yaşayan şehrin başka bir bölgesine su dağıtmamız gerektiğini söyledi. Onlarıki şehir merkezindeki kadar şiddetli değil, ama yine de su nedeniyle ekimde sorunlar yaşıyorlar," diye yumuşak bir sesle açıkladı.

"Bu iyi. Kralın sana bu kadar büyük bir görev verdiğine hala inanamıyorum. Hiç beklemiyordum. O çok tahmin edilemez biridir."

"Ben de hiç beklemiyordum. Şehre gittiğimde Sally'yi de görmeyi planlıyorum. Onu çok özledim."

"Onun da seni özlediğini biliyorum. Yeni evlendiğinde böyle olur. Aileni ve arkadaşlarını özlersin, ama bir süreliğine bu konuda bir şey yapamazsın

Yeni sorumlulukların var, yeni kocana bakmak, bir aile kurmak ve yeni hayatına uyum sağlamak gibi," dedi Baski ona öğretici bir şekilde.

"Anlıyorum. Çok teşekkür ederim, Baski. Her şey için." Danika başını kaldırdı ve minnetle ona gülümsedi. "Sen benim küçükken kaybettiğim annemsin. Benim için burada olduğun için teşekkür ederim."

Baski başını salladı, hala sırtını okşuyordu. "Sen iyi bir kadınsın, Danika. Kral seni yakaladıktan iki gün sonra zindanda seni görmeye geldiğimde bunu hemen anladım." Yaşlı kadın bu anıyı hatırlayarak gülümsedi. "Çok zarif görünüyordun. Bir prenses gibi çok güzel ve gururluydun. Ama o cesur tavrının arkasında, kendini içinde bulduğu yeni ve garip dünyadan korkan, savunmasız bir kadın gördüm. Baban yüzünden sana karşı hislerimi göstermedim."

"Ne değişti?" diye sordu Danika merakla.

"Gücün. Cesaretin. Kalbin. İçindeki iyilik. İçindeki ışık çok parlak; görmezden gelinemez," diye cevapladı hiç duraksamadan.

Danika'nın gözleri yaşardı ve bakışlarını kaçırdı. "Bana çok fazla değer veriyorsun."

Baski sadece gülümsedi ve ona son bir kez okşadıktan sonra ondan uzaklaşıp ayağa kalktı. "Kral bu sabah sarayda. Yapacak çok işi var. Akşam geri döndüğünde ona gideceğiz."

Danika başını salladı. "Tamam. Arka bahçeye gidip kurutmak için astığım çamaşırları toplayacağım."

Danika arka bahçeye çıkan köşeyi döndüğünde, aniden güçlü bir el onu arkadan yakaladı. Çığlık atmak için ağzını açtı, ama el, onu sert vücuduna sıkıca tutarken ağzını kapattı. Bir bıçak arkadan yanına saplandı. "Tek bir ses çıkarırsan seni bir bez gibi keserim."

Eski köle eğitmeni olan adamın derin, korkutucu sesi Danika'nın kulaklarında yankılandı. Adam onu depoya sürükleyip kapıyı çarparak kapattığında, Danika korkudan otomatik olarak donakaldı.

BÖLÜM 46. ŞAFAK ÖNCESİ ALACAKARANLIK.

Sally o sabah midesinde bir rahatsızlık hissiyle uyandı. Yaklaşan bir felaket hissi. Duvar saatine bakarak, dün gece ne kadar geç uyuduğunu düşününce geç uyanmış olmasına şaşırmadı. Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi, ardından yanaklarına yayılan bir kızarıklık. Chad çok talepkardı, ona karşı her zamankinden daha talepkardı. Bu çok güzeldi. Kocasını demişken. Boş yatak odasında etrafına bakındı, ama o odada değildi. Sonra

bir baltanın defalarca tahtaya vurduğu zayıf sesi duydu.

Kalkıp küçük banyoya girdi, yüzü parlıyordu, vücudundaki ağrılar önceki gece kocasının ona yaptıklarının mükemmel bir hatırasıydı. Hayatının aşkıyla evli olmayı seviyordu. Hayatının böyle olacağını hiç düşünmemişti.

Birkaç dakika sonra, sade sarı bir etek ve kafasında güzel, küçük, yuvarlak bir şapka giymişti. Mutfığa doğru büyük adımlarla yürüdü ve onlara yiyecek bir şeyler hazırlamaya çalıştı.

O kötü his yine içini kapladı — bu sefer daha güçlü, daha ölümcül bir şekilde. Prenses Danika.

Sebzeleri keserken bir an durdu ve prensesine duyduğu özlemi tadını çıkardı. Prensesini görmeyi çok özlemişti. Öyle ki, neredeyse fiziksel bir acı hissediyordu.

Sally bir süredir prensesini görmeye gitmeyi planlıyordu, ama kendisi ve kocası hala yerleşmeye çalıştıkları için bunu yapacak zamanı bulamamıştı. Boş zamanlarında evin etrafında çalışıyor ve tadilat yapıyorlardı.

Sally parmak uçlarına basarak mutfak penceresinden dışarı baktı ve Chad'in odun kesmesini izledi. Chad, onlara bir depo inşa etmek istediğini söylemişti.

Oh, Prenses Danika, seni çok özledim, diye düşündü Sally hüznle. Bugün, ne kadar az olursa olsun, zaman ayırıp saraydaki prensesini görmeye gitmeye karar verdi.

prensesini görmeye gitmeye karar verdi.

"Neden bu kadar endişeli görünüyorsun? İyi misin, canım?"

Sally, arkasından gelen kocasının sesini duyunca iç geçirdi. Kocasını elini beline doladı. Düşüncelerine dalmış olmalıydı ki, kocasının içeri girdiğini duymamıştı.

"Prensesim için endişeleniyorum. Uyandığımda içimde çok kötü bir his vardı," diye yumuşak bir sesle açıkladı. "Onu çok özleyorum."

"Ben de zaman zaman kralı düşünüyorum. Saraya bir ziyaret için zaman ayırmalıyız." Chad, yumuşak saçlarıyla oynayarak, onun alnını okşadı.

Sally başını salladı. Onun sözleri endişesini hafifletip kalbini sakinleştirmeliydi, ama öyle olmadı.

İçindeki mide bulandırıcı his daha da kötüleşti.

Callan evinin arka tarafında çalışıyordu. Barış ve huzur, tam da istediği gibi, onun tek arkadaşıydı. Sabahları kuşların cıvıltıları. Birkaç kilometre uzaktaki tepeden akan suyun sesi. Her an esen yumuşak rüzgar. Evi için yeni pamuk olarak kullanmak istediği çarşafları toplarken derin düşüncelere dalmıştı.

Ön kapısında yumuşak ama kararlı bir vuruş duyduğunda düşüncelerinden hızla sıyrıldı. Makası ve keten bezi düşürdü ve tahta sandalyeden kalktı. Arka bahçeden evine geri döndü ve oturma odasına girerek doğruca kapıya gitti ve kapıyı açtı.

Aylarca ortalarda görünmeyen, bir kral ile evleneceğini duyduktan sonra hiç beklemediği bir ziyaretçiydi.

"İyi günler, hanımefendi." Başını eğerek selam verdi ve kapıyı daha geniş açarak onun girmesini sağladı.

"Merhaba," diye selamladı Prenses Kamara. Neredeyse gergindi ve o, onun her zaman neşeli olduğunu bilirdi.

Kamara, bu yasak yolculuk sırasında kendini örtmek için kullandığı başlığını çıkardı. Babası bunu öğrenirse ona çok kızacaktı, ama artık daha fazla uzak kalamazdı. Onu görmesi gerekiyordu. Son birkaç aydır onu görmemek kolay olmamıştı, bir de Salem'de geçirdiği bir ay eklenince, dün döndüğünden beri tek düşündüğü şey oydu.

Gözleri, onun Kamara'yı izlediği gibi onu izledi. Lucien Kralı'nınkinden farklı olarak, çok etkileyici mavi gözleriyle, Kamara'nın tanıdığı en yakışıklı erkeklerden biriydi.

Kamara, çok gergin olduğunu itiraf etti. Onu gördüğü anda içini bir heyecan kapladı. Kalbi hızla atıyordu ve yanakları hafifçe kızardı.

Callan, onu her zaman bu duruma getiren tek erkekti. Ona karşı derin hislerini fark etmemiş olsaydı, kendinden utanırdı.

"Habersiz geldiğim için çok özür dilerim. Ben..." Ne diyeceğini bilemediği için durakladı. "Sadece seni görmek istedim."

"Sorun ya da zorluk değil, hanımefendi. Sizi hiç görmeyi beklemiyordum," diye kekeleydi, onun varlığından açıkça rahatsız olduğu belliydi.

"Oh, gitmeli miyim?" Onu kötü bir zamanda yakalamış olmalıydı. Yapmamalıydı...

"Hayır, hayır, öyle değil, hanımefendi." Kadının şüphelerini hemen giderdi. Arkasına bakarak bir şey arıyordu.

Kamara, *Henna'yı arıyor olmalı* diye düşündü. Daha önce hiç kişisel hizmetçisi olmadan onu ziyaret etmemişti. Aslında, hizmetçisi olmadan nadiren bir yere giderdi.

Saçlarını yüzüne doğru itti ve neredeyse utangaç bir gülümseme belirdi. "Bugün sadece ben varım. Yalnız geldim."

"Oh." Ağırlığını diğer ayağına verdi. Gözleri her yerdeydi, ama ona bakmıyordu. Arkasına işaret etti. "Arkada çalışıyorum."

"Çalışırken yanında kalabilir miyim? Seni rahatsız etmem, bağırmam, dikkatini dağıtmam. Ben..."

"Evet, lütfen," diye cevapladı, sözünü keserek.

Gözleri parladı ve onun yüzüne daha çok baktı. Onun da kendisi kadar telaşlı olduğunu görmek, onun gerginliğini büyük ölçüde yatıştırdı. Belki, sadece belki, o gelmeyi bıraktığında onun yokluğunu hissetmişti.

"Kalabilir miyim?" diye sordu, emin olmak için.

Adam kapıyı onun için daha fazla açtı ve gözleri sonunda onun gözleriyle buluştu. "Evet. İstedğin kadar kalabilirsin. Benim için sorun değil."

Kamara'nın onun mahremiyetini ihlal etme konusundaki son endişeleri rüzgâr gibi kayboldu ve eve girerken dudakları çılgın bir gülümsemeye dönüştü.

Karandy, Danika'yı kollarından bırakmadan önce kapıyı çarptı. Eski prensese bakarken dudaklarında kötücül bir zafer gülümsemesi belirdi. "Sonunda," diye memnuniyetle kendi kendine mırıldandı. "Sonunda... lanet olsun... sonunda."

Danika, aniden onu yakalayıp depoya kilitleyen adama baktı. Adamın yanında bıçak olması onu dehşete düşürdü. "Bırak beni!" diye bağırdı, sesinden sarhoş edici korkuyu mümkün olduğunca gizlemeye çalışarak.

"Hiçbir koşulda emir veremezsiniz, Prenses," diye alay etti adam, ona gülerek.

Danika derin nefesler aldı ve tekrar denedi, onun yanından geçip kapıya doğru yürüdü. "Lütfen, bırakın beni. Beni neden buraya getirdiniz?"

Adam onu saçından tutup kendine doğru çekti ve bıçağı tekrar beline dayadı. "Bir daha bunu yapma."

Danika donakaldı. "Kral bunun için seni öldürecek. Beni bırak, yoksa bunu krala bildireceğim!"

O şeytani kahkaha yine duyuldu. Sonra Danika, adamın elinin göğsünü kavradığını ve sertçe sıktığını hissetti. Dayanılmaz acıdan boğazından bir çığlık patladı ve adam elini ağzına kapatarak acı dolu sesini bastırdı. Danika, göğsünü ezip meme ucunun kopacağını düşünene kadar adam sıkmayı bırakmadı.

"Dur! Lütfen!" Onun yalvarışları adamın eli tarafından boğuldu ve Danika, kurtulmak için çabalarken adamın üzerinde kıvranmaya başladı.

"Bir şeyi açıklığa kavuşturalım, Prenses. Beni tehdit edemezsin. Bugün olmaz. Sadece tanrılardan, bugün beni daha iyi bir ruh halinde tutmalarını isteyebilirsin, böylece senden istediğimi defalarca aldıktan sonra seni boğmazım." Sonunda, eli onun istismar edilmiş dolgunluğunu bıraktı ve geri çekildi.

Gözleri yaşardı ve kaçmak için çılgınca etrafına bakındı. *Bu olamaz! Bu olamaz!!* "Ondan istediği şey" hakkında midesinde iğrenç bir his vardı ve boğazına safra yükseldi. Ölü bedeni üzerinden geçse bile buna izin vermezdi!

"Para! Beni bırakırsan sana para veririm!" diye bağırdı ona. Korkusu ve o cehennem gibi kaderden kaçma isteği, mantığını gölgede bıraktı ve tekrar kapıya doğru koştu.

Karandy ona ulaşamadan önce, önce şiddetli bir baş dönmesi onu yakaladı. Oda eğildiğinde çığlık attı. Dengesi bozuldu, ama onun iğrenç

el onu yakaladı ve ayağından kaldırdı.

"Bırak beni! Hemen bırak beni! *Yardım edin!!!!*" diye tekrar bağırdı.

Karandy onu depoda yaptığı samanın üzerine zorla yatırdı ve agresif bir şekilde üstüne çıktı. Elini yakalı boynuna doladı ve sıkıca sıktı, çığlığını ve nefesini kesti.

Boğulma sesleri çıkararak, nefes almaya çalıştı. Karandy, onun inatçılığına çoktan öfkelenmişti. Sahibesinin talimatlarını umursamadan, onu acımasızca dövüp boğarak öldürmek için gerçekten can atıyordu. Ama öfkesini yatıştırmak için derin nefesler alarak kendini kontrol etmeye çalıştı. O, uyuşturulmuşken, istediği kadar ve istediği şekilde onun vücudundan cinsel zevk alabilirdi. Ama onun cesediyle yatmak istediği bir şey değildi.

"Çeneni kapalı tutup istediğim her şeyi yapacak mısın, yoksa seni boğarak öldürmemi mi istiyorsun?" diye öfkeyle bağırdı, elleri kadının boğazını sıkıca kavradı.

Danika'nın ciğerleri hava alamadığı için yanıyordu; hiç nefes alamıyordu. Çaresizce gözyaşları gözlerinden kulaklarına ve onun altına serdiği beyaz kumaşa akmaya devam ediyordu. Başını şiddetle salladı, onun elini çekip ciğerlerine oksijen almak için altında debeleniyordu.

Sonunda, elini gevşetip ondan uzaklaştı. Kadın büyük bir nefes aldı ve tüm gücü tükenmişti. Aniden, her şeyden çok yorgun hissetti. Boğazı ağrıyordu. İçinde bir yanma hissi vardı. Göğüsleri çok acıyordu.

"Yararsız kaltak. Kendini çok mu üstün sanıyorsun?" Ona yaklaşarak çenesini tuttu ve ona bakmasını sağladı. "Senden tek istediğim şey vücudundu. İsteddiğim zaman seni almama izin verseydin, madenlerde teklifimi kabul etseydin, bunların hiçbiri olmazdı!"

"Lütfen, bırak beni. Kendimi çok kötü hissediyorum ve bana acı veriyorsun," diye ağlayarak, şu anda bulunduğu yerden başka her yerde olmak istediğini söyledi. "Ben h-hamileyim. Bana a-acı veriyorsun."

"Kralın çocuğunu taşıdığını biliyorum. Bol şans. Karnında öyle bir iğrenç şeyi taşıyarak ölüm arzusunda olmalısın." Giysilerine uzandı.

Sırtı duvara değene kadar geri süründü ve onun ulaşamayacağı bir yere kaçtı. "Hayır! Lütfen, bebeğime zarar verme. Bana zarar verme. Her şey için özür dilerim

ama lütfen, bunu yapma!"

Yeterince zaman kaybetmişti. Bu kadın, tüm erotik fantezilerinde yer almıştı ve şimdi bunları yaşama şansı vardı. Onu kapalı kapılar ardında, insanlardan uzak ve kendi merhametine bırakmak, ona sert ve acı verici bir ereksiyon yaşatmıştı. Kahretsin, onu keşfetmek için sabırsızlanıyordu. O çığlık atıp direnirken bedenini ele geçirmek istiyordu - bu düşünce onu çok tahrik ediyordu - ama bunu riske atamayacağını biliyordu. Plan, onu uyuşturup bilincini kaybetmesini sağlamaktı; saraya çok yakındılar.

Başının arkasındaki masaya uzandı ve onu kendi penisi için çok uçuracak hapi çıkardı, sonra da hanımefendinin göndereceği hizmetçi gelmeden önce istediği kadar onu sikebilecekti.

"Al şunu." Ona rahat bir şekilde uzattı.

Danika küçük kahverengi hapi dehşetle izledi. O hap neydi? Onu öldürecek miydi? Ona ciddi zarar verecek miydi? Her neyse, iyi bir şey olmadığı kesindi. Başını şiddetle salladı ve kendini duvara yasladı.

Karandy sabırsızca tısladı ve ona öfkeyle baktı. "Beni dinle. Ya bunu kendi isteğinle alırsın ya da seni ölümüne dövüp boğazını sıkarak zorla yuttururum. Hapları almak dışında başka seçeneğin yok."

Yanakları ağlamaktan ıslanmıştı ve çok başı dönüyor ve yorgun hissediyordu. "Lütfen dur. Bayılacağım," diye ağlayarak içtenlikle söyledi.

"Bu haplar sana yardımcı olacak. Enerjik ve mutlu olmanı sağlayacak. Seni çok mutlu edeceğim ve daha fazlasını isteyeceksin," diye kendini beğenmiş bir şekilde söyledi.

Gözleri, şişmiş penisiyle şişkinleşen pantolonuna kaydı. Ellerinin vücudunda olacağı düşüncesi bile onu çok tiksindiriyordu, o kısmı saymıyoruz bile. Onun vücuduna tecavüz ederse, bunu asla atlatamazdı. Paramparça olurdu. Onarılamayacak kadar kırılırdı.

"Hayır!" diye bağırmaya başladı. "Biri bana yardım etsin! Biri---"

Adam kadının saçlarını tutup onu kendine doğru çekti, nefesini kesti. Ağzını kendi ağzıyla kapattı ve onu acımasızca öptü, susturdu. Danika elinden gelen her şeyle adama ve mide bulantısına karşı savaştı. Ona karşı direndi, ama gücü onunla boy ölçüşemezdi.

Adam geri çekildi.

Danika tekrar çığlık atmak için ağzını açtı.

Adam hapları boğazına zorla soktu ve o anda kadının boynunu tuttu, böylece kadının hapları kusmaması için.

Ya hapları yutacaktı ya da boğulup ölecekti.

Danika yenilgi ve çaresizlik içinde gözlerini kapattı ve hapları yuttu.

.

BÖLÜM 47. TUZAĞI.

Vetta gülümsemeyi kesemiyordu. Çok güzel bir gün geçiriyordu ve bu yüzünden belliydi. Kralın çocuğunu taşıyor olabilirdi. Onun için hamile kalmış olabilirdi. Bu düşünce onu gülümsetmekten alıkoyamıyordu. Planının çoktan harekete geçtiğini söylemeye gerek bile yoktu. Danika arka bahçeye kıyafetlerini almaya gittiğinde ve geri dönmediğinde onu izliyordu. Vetta, Karandy'nin avını yakaladığını bilmek için kahin olmasına gerek yoktu.

Zavallı hamile kadın. Ve zavallı Karandy de.

Erkekler her zaman erkek kalacaklar, diye düşündü Vetta, dönüp kralı aramak için dışarı çıkmaya başladı. İşe yaramaz pislik, planında bir boşluk olduğunu fark etmiş olabilirdi, ama şehvet gözünü kör etmişti. Danika'nın vücuduna olan takıntısı, diğer her şeyi görmesini engelliyordu — kendi kaderini de dahil.

"Kralı gördün mü?" diye sordu Vetta, saray binasının dışında gördüğü ilk hizmetçiye.

"Onu eğitim alanında gördüm. Stajyerlere kılıç dövüşü öğretmeyi yeni bitirmişti. Sanırım gitmek üzere," dedi hizmetçi eğilerek.

Kısa bir baş sallama ile yolculuğuna devam etti. Büyük eğitim sahasının yakınına geldiğinde, onu ilk bakışta gördü ve bir an durup onu hayranlıkla seyretti. Vetta, o adamın kendisine ait olmasını her zaman sevmişti. O kadar güçlü ve diğer erkeklerden o kadar farklı bir adamdı ki, ona aitti, onu dinlerdi ve ona çok ihtiyaç duyardı. Sonra Danika gelip onu ondan almıştı. Danika, Vetta'nın altı yıldan fazla bir süredir çok çalışarak elde ettiği her şeyi mahvetmişti ve onu hak etmiyordu bile. O, kralın bugünkü halini yaratan canavarın kızıydı; Vetta'nın bugünkü halini yaratan canavarın kızı. Danika, şeytanın ta kendisinin dölüydü.

Ve bugün, o, tarif edilemez şekillerde bedelini ödeyecekti. Kral, Karandy bu işi yapmamış olsaydı, kendi çocuğunu kendi elleriyle öldürmek zorunda kalsa bile.

"Kralım!" diye bağırdı sahanın girişinden.

Kral Lucien dönüp başını eğerek ona selam verdi, sonra ona sırtını dönüp sahadan

Diğer uca doğru. Ona yetişmek için adımlarını hızlandırdı. Ona ulaştığında, onunla aynı hızda yürümeye başladı. "Eğitmcileri gördüm, kralım. Bugünkü eğitimi oldukça iyi yönetmiş olmalısınız."

"Çoğu kılıç kullanma konusunda hâlâ çok geride, ama zamanla ilerleyecekler," diye mümkün olduğunca sakin bir şekilde cevap verdi.

"Ben de öyle düşünüyorum. Sen her zaman en iyi kılıç ustasıydın. Tam bir savaşçıydın. Kral Cone'un en çok korktuğu şeylerden biri buydu ve bu yüzden seni sürekli kilit altında tutuyordu."

Kral Lucien, kollarını arkasında birleştirerek yürümeye devam etti. Saray çalışanları her dönüşte ona selam verip eğildiler, o da selamlarına karşılık olarak başını hafifçe eğdi.

"Burada ne yapıyorsun, Vetta? Pazarda terzine vereceğin yeni bir elbise seçmen gerekmiyor mu?" diye sordu kısa bir sessizlikten sonra.

Vetta, heyecanla onun yanında gülümsedi. Dün gece ona anlattığı, Leydi Mirabeth'in davet ettiği baloyu hatırladı. Yüzündeki gülümsemeyi silerek, üzgün bir ifade takındı. "Baloda giymek istediğim yeni elbisenin örneğini kaybettim, kralım."

Ona bir bakış attı. "Nasıl oldu bu?"

"Hiçbir fikrim yok, efendim. Sanırım yanlış yere koymuş olmalıyım, bu beni çok üzüyor."

"Bunun için özür dilerim. Belki hizmetçilere sana aramanda yardım etmelerini söylemelisin?"

Vetta başını salladı. "Bunu daha sonra için aklımda tutacağım, kralım. Şimdilik, sadece sizinle yürüyüşe çıkmak istiyorum."

Tarlanın çevresinden çıktılar ve kral aniden durdu. Vetta nedenini görmek için başını kaldırdı ve önlerinde Baski'yi gördü.

Yaşlı kadın bir şey arıyor gibi görünüyordu, ama kralı görünce onlara doğru büyük adımlarla yürüdü ve başını eğdi. "İyi günler, kralım."

"Endişeli görünüyorsun. İyi misin, Baski?" Sesi tarafsızdı, ama altında bir endişe vardı.

Baski'nin yüzü kendi endişesini ve kaygısını yansıtıyordu. Sanki koşmuş gibi nefesi kesilmişti. "Sabahtan beri Remeta'yı arıyorum. Bu sabah ağlayarak uyandı ve saraydan kaçtı. Şimdiye kadar onu göremedim."

"Bunu kafana takma, Baski. Remeta geri dönecektir. Onun vahşi doğada dolaşmayı ne kadar sevdiğini bilirsin," diye tahminde bulundu kral.

Baski biraz sakinleşti, ama hala tedirgindi. "Biliyorum, kralım. Ama saraydan kaçtı. Korkmuş ve acı çekiyor gibi görünüyordu. Onun için ne yapacağımı bilmiyorum."

Kral yavaşça yürümeye devam etti ve Baski de onlara ayak uydurdu. "Belki de ona biraz zaman tanınmalısın. Saraydan kaçtığına göre, ihtiyacı olan tek şey bu olabilir."

"Ben de öyle düşündüm. Su temini sırasında Danika'nın yanına gitmiş olabileceğini düşündüm," diye ekledi Baski.

"Zariel'in grubunun saraydan henüz ayrıldığını sanmıyorum. Zariel hala ihtiyaçları olan malzemeleri hazırlıyor."

Baski'nin adımları sendeledi. "Yani hala sarayda mı, Majesteleri?"

Kral başını salladı. "Bu sabah aldığım mesajda öyle yazıyordu."

Baski endişeyle kaşlarını çatı. Zariel'in ekibi o zaman ayrılmamışsa, Danika neredeydi? Remeta'yı aramak için yatak odasına gittiğinde ondan hiçbir iz görmeyince, Zariel'in ekibinin çoktan ayrıldığını düşünmüştü. Bu garipti.

"Bence onlar çoktan şehre gitmiş olabilirler, kralım," dedi Baski, krala bakarak.

Kral, başını sallayarak onun yanıldığını gösterdi. Sonra birkaç adım arkalarından gelen üç muhafızına döndü. "Zariel ayrıldı mı?"

"Hayır, Majesteleri. Hâlâ hazırlık yapıyorlar," diye cevapladı içlerinden biri, hepsi başlarını salladıktan sonra. Başka bir muhafız kralın kılıcını ve kılıcın kılıfını taşıyordu.

Kral başını çevirip yürümeye devam etti. Baski endişelendi. Danika neredeydi?

Vetta, kralın kendisi olmadan yaşlı Baski ile sohbet etmesinden hoşlanmamıştı. Bu yüzden gökyüzüne bakarak sesini duyurdu. "Ne güzel bir sabah, değil mi?"

"Sanırım öyle," dedi kral.

Baski onlarla birlikte yürürken, Danika'nın ortadan kaybolmasının birçok olası nedeni olduğunu düşünerek kendini sakinleştirmeye çalıştı. Bir köşede uykuya dalmış olmalıydı. Zavallı Danika her zaman ve her yerde uykuya dalma eğiliminde olduğu için bu olasılık en makul olanıydı. Ya da belki sabah söylediği gibi Sally'yi görmeye gitmişti.

Bir viraja geldiler—iki yol vardı: biri ormana, diğeri sarayın arka bahçesine çıkıyordu.

"Bu yolu kullanabilir miyiz?" diye sordu Vetta, arka bahçeye giden yolu işaret ederek. "Depoya uğramak istiyorum. Dün hizmetçime, köydeki yoksul kadınlara dağıtmak üzere depoya götürmesi için verdiğim bazı giysiler var. Sanırım bahsettiğim numuneleri yanlışlıkla o giysilerin arasına koymuşum."

"Tamam," diye yanıtladı kral.

Vetta'yı rüzgarda uçan bir kuş gibi memnuniyet kapladı. Depoya giden yolu takip etmeye başladılar ve Vetta yine gülümsemeden edemedi. Karandy, Danika'nın esnek vücudundan kısa sürede istediği kadar zevk almış olsa iyi olurdu, çünkü asıl gösteri başlamak üzereydi; onun ölümü, Danika'nın ölümü ve çocuğunun da ölümüyle sonuçlanacak bir gösteri.

Aniden Remeta'nın sözleri aklına geldi. Adımları sendeledi. *"Bu sefer kurtuldun, ama ya bir dahaki sefere? Yapma. Plan aklına geldiğinde, onu görmezden gel. Yapma. Kraliçeyi inciteceksin. Prensi inciteceksin. Onun babasını inciteceksin. Ve sen de incineceksin. Bu sefer kurtuldun, ama bir dahaki sefere incineceksin. Ve düşmanın bir insan şeklinde geliyor."*

Vetta'nın tüyleri, çok ürkütücü bir genç yetişkinin bu ürkütücü sözlerini hatırlayınca diken diken oldu.

Remeta her zaman deliydi, Vetta. Bu, kararlılığını pekiştirdi ve o sözleri zihninden uzaklaştırdı.

Remeta sadece deliydi.

Vetta'nın direnişi yüzünden çok zaman kaybetmişti. Çok fazla zaman. Karandy onu kaçırıp, uyuşturup, akılsızca becermeyi planlamıştı. Vetta'nın mevcut durumu yüzünden bu kadar direneceğini hiç hesaba katmamıştı.

Danika hapları yuttuktan sonra zaferle onu izlerken, boynunu bıraktı ve tuzağına fare yakalayan bir kedinin sevinciyle onu izledi.

Danika hıçkırarak ağlamaya başladı. Ondan uzaklaşmak için kendini onun elinden kurtardı ve o da ona izin verdi. Onun geri dönüp yalvaracağını biliyordu.

"Bana ne verdin?" diye sordu, iki kez boğulduğu için sesi kısılmıştı.

"Yakında öğreneceksin," diye kendini beğenmiş bir cevap verdi.

Danika orada olmak istemiyordu. Oradan uzaklaşmak istiyordu! Ayakları üzerinde sendeleyerek ayağa kalktı ve kapıya doğru yürümeye başladı, başı yana eğildi. Yatak odası etrafında dönüyordu. Vücudundaki haplar vücuduyla savaşıyor, midesini ağrıtıyordu. Çığlık attı ve karnını tutarak, kapıya doğru bir adım daha atarken dengede kalmaya çalıştı.

Karandy hafifçe kaşlarını çattı. Şimdi ilaçların etkisini hissetmesi gerekiyordu, hala uykulu hissetmemesi gerekiyordu. Onu enerji dolu hale getirmesi gerekiyordu. Satıcı, ilacın bir kadını seks yapmak istemesini sağlayacağını ve bunun için onu enerji dolu tutacağını söylemişti. Satıcı, söz konusu kadının hamile olduğunu bilmiyordu.

Karandy kollarını kavuşturdu ve kadının ayakları üzerinde dengesizce sendelemesini izlerken kaşlarını kaldırdı. Hamileliği ilacın etkisini değiştirir miydi?

Değiştirdi.

Gözlerinin kapanmasını izledi ve kadın düştü. Kolları hızla uzandı ve kadını yakaladı, kollarında ayağa kaldırdı. Kadın derin uykudaydı.

Karandy onun uyanık olmasını istiyordu, uyumasını değil. Gözleri kadının inanılmaz derecede güzel yüzünü, göğsünün yumuşak iniş çıkışlarını okşadı. Yanaklarının ıslaklığını. Uyurken bu kadar güzel bir kadın görmemişti. Ona sahip olmalıydı. Onu çok istiyordu.

Dönerek, bunun için hazırladığı samanın üzerine yürüdü ve onu üzerine yatırdı. Parmaklarını kızın yanaklarında gezdirerek gözyaşlarını sildi ve dudaklarını öptü. "Sonunda. Artık sen benimsin," diye zaferle inledi. Kızın uykusu planlarını değiştirmede. Hizmetçi onların seks yaptığını görmek zorunda kalmayacaktı; sadece birbirlerinin kollarında uyurken yakalaması yeterliydi — sevgililer gibi.

Hızla ayağa kalktı ve beyaz iç çamaşırını giymiş olarak tamamen soyundu. Sonra Danika'yı soyunmaya başladı. Korsesinden ve eteğinden iç çamaşırlarına ve iç külotuna kadar tüm giysilerini çıkardı. Geri çekilip ona baktı. Son iç çamaşırı olan ince beyaz pamuklu geceliği üzerinde kalmıştı. Geceliği kaldırarak beyaz pamuklu külotunu ortaya çıkardı. Kusursuz iç uylukları görünce ağzı sulandı.

Hatta metresinin gizli kısımları bile Danika'nınki kadar güzel görünmüyordu.

Beklenti ve sabırsızlık onu alt etti ve elini kadının külotuna uzattı, onu bacaklarından aşağı çekti ve kadının kadınlığını çıplak bıraktı. Kadının pamuklu iç çamaşırından görünen kremsi göğüsleri onu baştan çıkardı.

Titrek ellerle, düğmelerini açtı ve bir göğsünü serbest bıraktı, onu hevesle okşadı, gözlerini kapatarak anın tadını çıkardı. Başını eğdi ve onu ağzına alırken aynı anda penisini okşadı. İnleyip inledi, diğer eliyle kadının yüzünü ve kusursuz beyaz tenini okşadı.

Artık daha fazla bekleyemezdi. Onu da yanına alarak yuvarlandı, böylece samanların üzerine uzandı ve kadının ağırlığı üzerine düştü. Parmağını kadının içine soktu ve kadının kasları onu sıkıtiğında inledi. Hades! Kadının penisi üzerinde cennetteymiş gibi hissedecekti. Ve haplar işe yaramıştı. Kadını onun için çok ıslak hale getirmişlerdi. Parmağını hızla çıkardı ve iki eliyle kadının belini kavradı. Onu kaldırdı, penisini kadının açıklığına yerleştirdi ve...

Ayak sesleri onu durdurdu. Yaşlı bir kadının sesini duydu.

Onları yakalayacak hizmetçi miydi? Kahretsin!

Hızlı düşündü. Onu üzerine yatırıp, gözlerini kapatıp, onunla birlikte uyuyormuş gibi yapabilirdi. Zaten tehlikeli bir durumdaydılar. Hizmetçi krala ulaşmadan önce, Danika'yı alıp ortadan kaybolabilirdi. Bu düşünceyle, Karandy onu içine almadan pelvisinin üzerine yatırdı ve Danika'nın başını sol omzundan sağ omzuna doğru itti, böylece dağınık saçları ve başı onun yüzünü gizleyecekti.

Amacına ulaştıktan bir saniye sonra kapı açıldı.

Ama Karandy'nin beklediği gibi değildi.

Baski depoya ilk giren kişiydi, onu Vetta ve Kral izledi.

Önlerindeki görüntü her şeyi anlatıyordu; kelimelere gerek yoktu. Danika sevgilisinin üzerinde samimi bir pozisyonda yatıyordu ve ikisi de ateşli bir ara verdikten sonra uyuyorlardı.

Baski nefesini tuttu. "Aman Tanrım!" Titreyen elleriyle ağzını kapattı, şoktan ağzı açık kalmıştı. Krala bir bakış attı.

Kral Lucien, sanki gördüklerini kafası algılayamıyormuş gibi, birkaç saniye boyunca önündeki manzaraya boş boş baktı. Sonra yüzü bir kitap gibi kapandı.

"Tanrılar adına! Burada neler oluyor?" Vetta nefesini tuttu, her zamanki gibi şok olmuş görünüyordu. O da döndü ve kralı izledi.

Kral Lucien hiçbir şey söylemedi. Önündeki manzarayı çok yoğun bir şekilde izlemeye devam ederken, hiçbir şey söylemedi, sanki çok fazla bakarsa illüzyonun kaybolacağını bekliyormuş gibi.

Baski, kral için kalbinin parçalandığını hissetti. İyileşiyordu. Buna ihtiyacı yoktu. Buna hiç ihtiyacı yoktu.

Hanımefendinin sesi ve ardından gelen hamile sessizliği ile Karandy bir şeylerin ters gittiğini anladı.

Bir şey çok ters gitmişti.

Gözlerini açtı ve Danika'nın saçlarının arasından etrafına baktı.

Kral mı?

KRAL!!!

Danika'yı kendinden uzaklaştırdı ve yataktan fırladı. Bu beklediği şey *değildi*! Bu olmamalıydı!!!

Plan bu *değildi*!!!!

"K-Kralım!" diye kekeledi, yataktan kalkmaya çalışırken.

Danika'yı bu kadar sert itmesi onu uykusundan uyandırdı. Kafası karışık bir şekilde kıpırdadı.

Karandy'nin bacakları yataktaki Danika'nın kıyafetlerine takıldı, bu da onun yataktan kalkarken beceriksizce debelenmesine ve zorlanmasına neden oldu.

"Dargak," kral ilk kez konuştu. Bu ölümcül monoton ses, kafası karışık Baski'nin omurgasına bir ürperti gönderdi.

"E-Ekselansları!" Kapıda kılıçlı muhafız cevap verdi ve aceleyle ilerledi.

Sonra Karandy bacaklarını giysilerden kurtarmayı başardı ve yataktan aceleyle kalktı. Ayağı yere değdiğinde ağzını açtı: "Ekselansları, açıklayabilirim..."

Kral çok hızlı hareket etti; sadece birkaç saniye sürdü. Kılıcına uzandı, kılıcını kılıfından çıkardı ve Karandy'nin boynuna doğru bir kez salladı. Karandy'nin başı vücudundan ayrılıp yere yuvarlandığında Baski çığlık attı. Vücudu da aynı şekilde yere yuvarlandı. Her yer kanla doldu.

Çığlık Danika'yı daha da uyandırdı. Gözlerini açtı, kafası çok karışmıştı. Yataktan kalkarak, parmak eklemlerini gözlerine sürterek bulanık görüşünü netleştirmeye ve nerede olduğunu ve etrafında neler olduğunu anlamaya çalıştı.

Kral ona doğru döndü, yaşlı, sert yüzünde vahşi bir ifade vardı.

Baski, olanlara hala inanamadan, gözyaşlarına boğuldu. Soğuk mavi gözlerin altında, kralın gözlerinin önünde parçalandığını izledi. Kral, Danika'ya doğru iki adım attı ve Baski onun bir sonraki hareketini anlayamadan, kral elini kaldırdı.

Baski düşünmedi. Düşünmeye vakti yoktu.

"Hayır, lütfen! Yaka olmasın! O hamile! Boynu olmasın, o hamile!"
Baski içgüdüsel olarak bağırdı.

Ama çok geçti.

Bu deponun kapısını açıp içeri girdikleri anda artık çok ge ç ti .

Çok geçti, çünkü o, kadın sözlerini tamamlayamadan bunu yapmıştı.

.
. .
.

SON BÖLÜME DİKKAT EDİN.

BENİM
KADINIM
BENİM MALIM

BU YAZARIN DİĞER KİTAPLARI.

NATURIAH SERİSİNİN ALFA KRALI.

- Alfa Avcının Eşi
- Tanrı Adlı Alfa'nın Eşi
- Tüm Alfaların Alfası'nın Eşi

NEFES ALAN ÖLÜLER (Noel Ruhü) Kısa bir roman.

VÜCUDUMUN İSTEDİĞİ (Onun Seks Bağımlılığı)

EVSİZ MİLYARDER — Mart 2023'te çıkacak

Güncellemeler için Facebook'taki yeni sayfamızı takip edin:

KissLeilani Library ve kissleilaniauthorpage

Facebook hesabım: Kiss Leilani

TikTok'ta: kissleilaniauthor

Instagram: kiss_leilani

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

